

சங்கப் பாடல்களில் பெயர்க்குறியீடுகள்

அழகப்பா பல்கலைக்கழக முனைவர் (பி.எச்.டி)

பட்டத்திற்காக அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

து. இரவிக்குமார்

நெறியாளர்

முனைவர். **சே. செந்தமிழ்ப்பாவை** எம்.ஏ., எம்ஃபில்., பி.எட்., பி.எச்.டி.,

இணைப் பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

தமிழ்த்துறை

அழகப்பா பல்கலைக் கழகம்

(தேசியத் தரமதிப்பீட்டுக் குழுவால் 'ஏ' மதிப்புப் பெற்றது)

காரைக்குடி - 630 003.

இந்தியா.

ஆகட்டு - 2007.

முனைவர் சே.செந்தமிழ்ப்பாவை, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பிஎச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி-630 003.

நாள்:

நெறியாளர் சான்றிதழ்

“சங்கப் பாடல்களில் பெயர்க் குறியீடுகள்” என்னும்
தலைப்பில் திரு. து. இரவிக்குமார் அவர்கள் முனைவர் (பி.எச்.டி.)
பட்டத்திற்காகச் செய்த இந்த ஆய்வு, அழகப்பா பல்கலைக்கழகத்
தமிழ்த்துறையில் அவர் ஆய்வு செய்த காலத்தில் தன்னியலாகச்
செய்யப்பட்டது என்றும், இந்த ஆய்விற்காக வேறு எந்தப் பட்டமும்
ஆய்வாளருக்கு அளிக்கப்படவில்லை என்றும் உறுதி அளிக்கிறேன்.

23/08/07
துணைத்தலைவர்
தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி-630 003

23/08/07
(முனைவர்.சே.செந்தமிழ்ப்பாவை)
நெறியாளர்.

முனைவர் சே. செந்தமிழ்ப்பாவை
இணைப் பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்
காரைக்குடி-630 003

திரு. து. இரவிக்குமார், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., டி.சி.ஏ., சி.ஜி.டி.,
ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி-630 003.

நாள்:

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

“சங்கப் பாடல்களில் பெயர்க் குறியீடுகள்” என்ற தலைப்பில்
முனைவர் (பி.எச்.டி) பட்டத்திற்காக எழுதப் பெற்ற இவ்வாய்வு எனது
சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும் என்றும், இதற்கு முன் வேறு எந்த
ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் இவ்வாய்வேடு அளிக்கப்படவில்லை
என்றும் உறுதியளிக்கிறேன்.

(து. இரவிக்குமார்)
ஆய்வாளர்

உறுதிக் கையொப்பம் 23/08/07

நெறியாளர்
முனைவர் சே.செந்தமிழ்ப்பாவை, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எட்., பி.எச்.டி.,
இணைப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அழகப்பா பல்கலைக்கழகம்,
காரைக்குடி-630 003.

நன்றியுரை

“சங்கப் பாடல்களில் பெயர்க் குறியீடுகள்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்கு ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதி வழங்கிய அழகப்பா பல்கலைக்கழக துணைவேந்தர் அவர்கட்கும், ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கட்கும் என் உளம் நிறைந்த நன்றியை உரித்தாக்கிக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வு நெறியாளராக இருந்து ஆய்வுத் தொடக்கத்திலிருந்து இறுதிவரை எல்லா நிலைகளிலும் ஆய்வுமுறைகளை நெறிப்படுத்தி இவ்வாய்வு சிறப்புற அமையப் பல்லாற்றானும் உறுதுணை புரிந்த நெறியாளரான முனைவர் சே.செந்தமிழ்ப்பாவை அவர்கட்கு இதயங்கனிந்த நன்றியைக் காணிக்கையாக்குகிறேன்.

ஆய்வு மேற்கொள்ள அனுமதியளித்த பேராசிரியர் முனைவர் இரா.பாலசுப்பிரமணியன் (தேர்வாணையர், பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்) அவர்கட்கும், தமிழ்த்துறைத்தலைவர் முனைவர் மு.பாண்டி அவர்கட்கும் என் நன்றி உரியது.

ஆய்வு மேற்கொண்ட காலத்தில் ஆக்கமும் ஊக்கமும் தந்து உற்சாகப்படுத்திய முனைவர் க.இராசாராம் அவர்கட்கும் நன்றியுடையேன்.

ஆய்விற்கு வேண்டிய தரவுகளைச் சேகரிக்க உறுதுணை புரிந்த அழகப்பா பல்கலைக்கழக நூலகருக்கும், அலுவலர்களுக்கும் என் உளங்கனிந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இவ்வாய்வேட்டைச் செம்மையாகவும், நேர்த்தியாகவும் கணினியில் அச்சாக்கம் செய்த காரைக்குடி நிதிஷ்பிரபா கம்ப்யூட்டர்ஸ் நிறுவனத்தாருக்கும், ஆய்வேட்டை வடிவமைத்தளித்த ரவீ அச்சகத்தாருக்கும் என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அ	-	அல்லது
அகத்	-	அகத்தினையியல்
அகநா	-	அகநானூறு
ஆ.இ	-	ஆண்டு இல்லை
ஆ.கு	-	ஆராய்ச்சிக் குறிப்புரையுடன்
ஆ.பெ.இ	-	ஆசிரியர் பெயர் இல்லை
இ.ப.த.ம	-	இந்திய பல்கலைக்கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம்
இல.விள	-	இலக்கண விளக்கம்
உ.ஆ	-	உரையாசிரியர்
உரை	-	உரை வளம்
உ.வே.சா	-	உ.வே.சாமிநாதையர்
உரி	-	உரியியல்
ஐங்	-	ஐங்குறுநூறு
க.ஆ	-	கட்டுரை ஆசிரியர்
க.த	-	கட்டுரைத் தலைப்பு
கலித்	-	கலித்தொகை
கற்	-	கற்பியல்
காடுகாண்	-	காடுகாண் காதை
குறிஞ்	-	குறிஞ்சிப்பாட்டு
குறுந்	-	குறுந்தொகை
சி.ஆ	-	சிறப்பு ஆசிரியர்
சிலம்	-	சிலப்பதிகாரம்
சிறுபா	-	சிறுபாணாற்றுப்படை
சேந்.திவா	-	சேந்தன் திவாகரம்
சொல்	-	சொல்லதிகாரம்

திருமு, திருமுரு	-	திருமுருகாற்றுப்படை
தி.தெ.சை.சி.நூ	-	திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம்
தொல்	-	தொல்காப்பியம்
நற்	-	நற்றிணை
நன்	-	நன்னூல்
நூ	-	நூற்பா
நெடு	-	நெடுநல்வாடை
நேமி	-	நேமிநாதம்
ப	-	பக்கம்
பக்	-	பக்கங்கள்
பட்	-	பட்டினப்பாலை
பதி	-	பதிப்பாசிரியர்
பதிற்	-	பதிற்றுப்பத்து
ப.பெ.அ	-	பறவை பெயர் அட்டவணை
பரி	-	பரிபாடல்
புறநா	-	புறநானூறு
பெயரி	-	பெயரியல்
பெரும்பா	-	பெரும்பாணாற்றுப்படை
பேரா	-	பேராசிரியர்
பொருந, பொருநர்	-	பொருநராற்றுப்படை
பொருள், பொருளதி	-	பொருளதிகாரம்
மதுரை	-	மதுரைக்காஞ்சி
ம.பெ.அ	-	மக்கட் பெயர் அட்டவணை
மர	-	மரபியல்
மலை	-	மலைபடுகடாம்
மு.ஆ	-	முதன்மை ஆசிரியர்

மு.இ	-	முகவரி இல்லை
முல்	-	முல்லைப் பாட்டு
வ.இ	-	வருடம் இல்லை
வி.உ	-	விளக்க உரை ஆசிரியர்
வி.பெ.அ	-	விலங்குப் பெயர் அட்டவணை
வெளி	-	வெளியீட்டாளர்.
P.	-	Page

பொருளடக்கம்

வ.எண்	இயல்	தலைப்பு	பக்க எண்
1.		முன்னுரை	1 - 6
2.	ஒன்று	பெயர் விளக்கமும் வரையறையும்	7 - 26
3.	இரண்டு	மக்கட் பெயர்கள்	27 - 156
4.	மூன்று	விலங்குப் பெயர்கள்	157 - 248
5.	நான்கு	பறவைப் பெயர்கள்	249 - 313
6		முடிவுரை	314 - 329
7		துணைநிற்பட்டியல்	330 - 353
8		பின்னிணைப்புகள் அட்டவணை 1. மக்கட் பெயர் அட்டவணை 2. விலங்குப் பெயர் அட்டவணை 3. பறவைப் பெயர் அட்டவணை	1 - 48 49 - 84 85 - 104

முன்னுரை

முன்னுரை

பண்டைத் தமிழகம் நான்கு பிரிவாகப் பகுக்கப்பட்டிருந்தது. மனிதன் முதலில் வாழத் தலைப்பட்ட இடம் மலை. மலைகளில் வேட்டையாடித் திரிந்த மனிதன், விலங்குகளைப் பழக்கப்படுத்தியபின், அவ்விலங்குகளை வளர்ப்பதற்கு, மலையை ஒட்டி அமைந்துள்ள காடுகளைத் தேர்ந்தெடுத்தான். சமுதாய மாற்றத்தில் வளர்ச்சியடைந்த மனிதன், விவசாயம் செய்வதற்கேற்ற ஆற்றுப்பாங்கான சமவெளிப் பகுதிகளைத் தேர்ந்தெடுத்து உழவுத் தொழில் செய்து வாழத் தொடங்கினான். ஆறுகளிலும் ஏரிகளிலும் நன்கு பழகி, மீன்பிடித் தொழிலில் வல்லவர்கள் கடல் பகுதியை ஒட்டித் தங்கள் வாழ்வை அமைத்துக் கொண்டனர். அவ்வகையில் குன்றின் நிலமான மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியும் குறிஞ்சி எனவும், காடுகளும் அதனை ஒட்டிய பகுதிகளும் முல்லை எனவும் வழங்கப்பட்டன. வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியும், கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியும் முறையே, மருதம், நெய்தல் என வகைப்படுத்தப்பட்டது. சங்க இலக்கியத்தில் வறண்ட மலையும், வற்றிய காடுகளும் உள்ள பகுதியை பாலை எனக் கொண்டு ஐவகை நிலங்களாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளனர்.

இலக்கியங்களைப் படைக்கும் புலவர்கள், அக்காலச் சூழலையும் தங்கள் படைப்புக்களில் பதிவு செய்துள்ளனர். இலக்கியங்களில் பதிவு செய்யப்பட்ட நிகழ்வுகள், பிற்காலச் சமுதாயத்தினருக்கு, அன்றைய மக்களின் பழக்கவழக்கங்கள், பண்பாடுகள், சமுதாய மாற்றங்கள், தொழில் முறைகள் போன்றவற்றை அறிய உதவுகின்றன. அவ்வகையில் சங்கப் பாடல்களும் பண்டைப் பெயரிடும் முறையை உணர்த்துவனவாக அமைந்துள்ளன.

ஆய்வுத் தலைப்பு

‘சங்கப் பாடல்களில் பெயர்க் குறியீடுகள்’ என்பது ஆய்வுத் தலைப்பாகும்.

ஆய்வு நோக்கம்

சங்ககால மக்களின் பொதுவான பெயர்களையும், அவர்களின் பெயரிடு முறைகளையும் ஆய்வது ஆய்வு நோக்கமாகும். ‘பெயர்க்குறியீடுகள்’ என்பதில் குறியீடு என்பது, இன்றைய வளர்ந்த நிலையிலுள்ள குறியீட்டியலிலிருந்து மாறுபட்டு, அன்றையக் காலகட்டத்தில் பெயர்கள் எதை அடையாளப்படுத்தியுள்ளன, குறித்துச் செல்கின்றன என்பதை விளக்குவதாகும். அவ்வகையில் மக்கட் பெயர்களையும், விலங்கு, பறவைகளின் பெயர்களையும், அவற்றிற்கான காரணத்தையும் ஆய்வது ஆய்வு நோக்கமாகும்.

முன் ஆய்வுகள்

சங்ககாலப் பெயர்களைப் பல நூல்கள் விளக்கியுள்ளன. அவை, அப்பெயர்களை முழுமையாக எடுத்துரைக்கவில்லை. துரை. அரங்கசாமியின் சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள் என்னும் நூலில், இலக்கியச் சிறப்புப் பெயர்களில் புலவர்களின் பெயர்களும், குடிபற்றிய சிறப்புப் பெயர்களில், மன்னர்களின் குடிப்பெயர்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

எச். சித்திரபுத்திரனின் ‘சங்கத்தமிழ் உறவுமுறைச் சொற்கள்’ என்னும் நூல், உறவுமுறைப் பெயர்கள் அமைந்திருக்குமாற்றை விளக்கியுள்ளன.

பி.எல். சாமியின் ‘சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்’ போன்ற நூல்கள், ‘சங்க இலக்கிய விலங்குகளையும்’, பறவைகளையும், அவற்றின் வகை, உணவுப்பழக்கம், உறைவிடம், அமைப்பு போன்றவற்றை முழுமையாக ஆய்ந்திருப்பினும், அவற்றிற்கான பெயர்க்காரணத்தை முழுமையாக எடுத்துரைக்கவில்லை.

அ. முத்துச்சாமியின் ‘சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர்’, கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியத்தின் ‘சங்க இலக்கியத்தில் சமூக அமைப்புகள்’ போன்றவை பெயர் ஆய்வில் முன்னோடியாக விளங்குகின்றன.

மேற்கட்டியவை, சங்கப் பாடல்களில் அமைந்துள்ள பொதுப்பெயர்களை முழுமையாக ஆய்வு செய்யவில்லை. ஒருசில பெயர்களை மட்டுமே விளக்கியுள்ளன.

ஆய்வு எல்லை

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் ஆய்வு எல்லையாக அமைகின்றன.

ஆய்வு மூலங்கள்

எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் ஆய்வு மூலங்களாக கொள்ளப்பெறுகின்றன. இவையே முதன்மைச்(Primary Sources) சான்றாதாரங்களாகும். சங்க இலக்கியப் பெயர்கள் தொடர்பாக எழுதப்பட்டுள்ள திறனாய்வு நூல்கள், கருத்தரங்கக் கட்டுரைகள் போன்றவை துணைமைச் சான்றாதாரங்களாக(Secondary Sources) விளங்குகின்றன.

ஆய்வு அணுகுமுறை

இவ்வாய்வு சங்கப் பாடல்களிலுள்ள பெயர்களை, தொகுத்தும் பகுத்தும் ஆய்வதால் பகுப்பாய்வு அணுகுமுறை பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அக்காலச் சமுதாயத்தின் பெயரிடு முறைகளையும், அவற்றிற்கான மூலங்களையும் ஆய்வதால் சமுதாயவியல் அணுகுமுறையும், வரலாற்றியல் அணுகுமுறையும் பின்பற்றப்பட்டுள்ளது.

பெயர்கள் தோன்றிய சூழல் பற்றியும் விளக்குவதால் சூழ்நிலைக் கோட்பாடு அணுகுமுறையும் கையாளப்பட்டுள்ளது.

ஆய்வுப் பகுப்பு

இவ்வாய்வு முன்னுரை, முடிவுரை நீங்கலாக நான்கு இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. அவையாவன,

முன்னுரை

1. பெயர் விளக்கமும் வரையறையும்,
2. மக்கட் பெயர்கள்,
3. விலங்குப் பெயர்கள்,
4. பறவைப் பெயர்கள்,

முடிவுரை

என்பனவாகும்.

இயல் விளக்கங்கள்

பெயர் விளக்கமும் வரையறையும்

இவ்வியலில் பெயர் தோன்றிய வரலாறும், பெயரிடுவதற்கான காரணமும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. பெயர்கள், ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை வேறுபடுத்திக் காட்ட இடப்பட்ட அடையாளங்கள் என்றும், மனித இனத்தில், ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் தனித்தனிப் பெயர்களும், அஃறிணை உயிரினத்தில் (விலங்கு, பறவை) அவ்வுயிர்களின் தனித்தொகுதிக்கு ஒரே பொதுப் பெயர்களும் வழங்கப்படுவதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியம் முதல் முத்துவீரியம் வரையுள்ள இலக்கணங்கள் குறிப்பிடும் பெயர் முறைகள், பெயர் பற்றிய திறனாய்வாளர்களின் கருத்துகள் போன்றவை இதில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

மக்கட் பெயர்கள்

இரண்டாம் இயல், மக்களின் பொதுப் பெயரினை, நில அடிப்படையில், அந்தந்த நிலத்திற்குரியவர்கள், பொதுவானவர்கள் எனப் பகுத்து ஆராய்கின்றது. அகப்பாடல்களைத் தவிர, புறப்பாடல்களில் அகத்திற்குப் புறமான புறத்துறை (குறிஞ்சி, வெட்சி) அடிப்படையிலும், அவ்வகையில் அடங்காத மக்கட் பெயர்களைப் பெயர் அடிப்படையில், அந்தந்த நிலத்துடன் சேர்த்தும் ஆராயப் பெற்றுள்ளது. சிறப்பான திறனால் மக்கள் தம் பெற்ற பெயர்கள் தனித்து உரைக்கப் பெற்றுள்ளது. அவரவர் செய்யும் வினைக்கேற்பத் தொழிற்பெயர்களும், சிறப்பிற்கேற்பப் பண்புப் பெயர்களும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. மக்களுக்கு, எல்லாக் காலத்தும் பொருந்தும் பொதுப்பெயர்களும், உறவுமுறைப் பெயர்களும் தனித்து ஆராயப்பட்டுள்ளது. மன்னர்களைக் குறிக்கும் பொதுவான பெயர்களும், குடிப்பெயர்களும், நாட்டினால் பெற்ற பெயர்களும் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

விலங்குப் பெயர்கள்

இவ்வியலில் விலங்குகள் வாழும் இடத்திற்குத் தக வகைப்படுத்தி விளக்கப்பட்டுள்ளன. சங்கப் பாடல்களில் விலங்குகளைக் குறிக்கும் பொழுது, ஒரே விலங்கிற்குப் பல்வேறு பெயர்கள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இங்ஙனம் பெயரிடுவதற்கான காரணம் பற்றி ஆராயப்பெற்றுள்ளது. சில விலங்குகளின் உருவ அமைப்பில் ஒற்றுமை கருதி, அவ்விலங்கினத்திற்குப் பொதுப்பெயரும், தனித்தனிச் சிறப்புப்பெயரும் வழங்கப்பட்டுள்ளமையும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளது.

பறவைப் பெயர்கள்

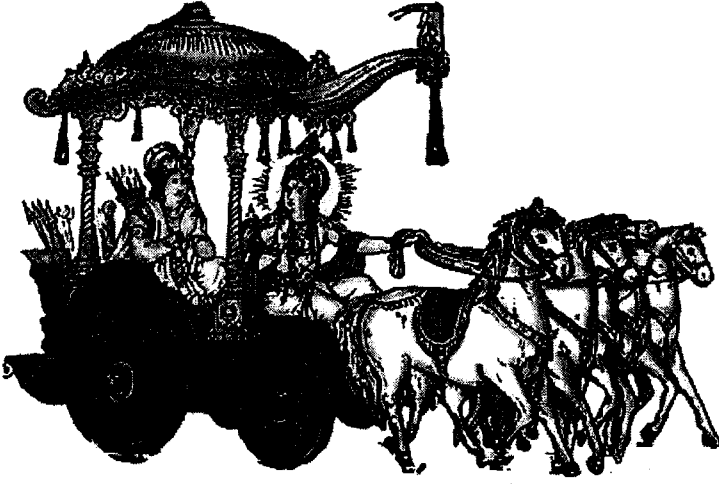
நான்காம் இயல் பறவைகளை நீரை ஒட்டி வாழ்பவை, நிலப்பகுதியில் வாழ்பவை எனப் பிரித்து இரு நோக்கில் ஆராய்கின்றது. பறக்கும் தன்மை உடைய அனைத்தையும் பறவையாகக் கொண்டுள்ளதால் வண்டினங்களும் பறவைத் தொகுதிக்குள் அடக்கி ஆராயப் பெற்றுள்ளன. பறவைகளின் பொதுப்பெயர்கள் தொல்காப்பிய மரபியல் கொண்டு வகைப்படுத்தி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

முடிவுரை

ஒவ்வொரு இயல் உணர்த்தும் ஆய்வு முடிவுகள் முடிவுரையில் தொகுத்து உரைக்கப்பட்டுள்ளது.

ஒவ்வொரு இயலுக்குப் பின்னும் சான்றெண் விளக்கம் இடம் பெற்றுள்ளது.

இறுதியில் துணைநூற்பட்டியலும் பின்னிணைப்பாக அட்டவணையும் இடம்பெற்றுள்ளன.

பெயர் விளக்கமும் வரையறையும்

பெயர் விளக்கமும் வரையறையும்

பண்டை இலக்கியம் எனப் போற்றப்படுபவை சங்க இலக்கியங்களாகும். இவை அகம், புறம் என இருபெரும் பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டுப் பாடல்கள், திணை, துறை அடிப்படையில் வகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. ஒவ்வொரு திணையையும் பாடிய புலவர்கள், அத்திணைக்குரிய மக்கட் பெயர்களையும் பிற பெயர்களையும் குறித்துச் செல்கின்றனர். புலவர்கள், தாம் நினைத்த கருத்தை உணர்த்த உள்ளுறை, இறைச்சி போன்றவற்றைப் பயன்படுத்தியது போல, உயிர்களுக்குப் பெயரிடும் பொழுது, அதனுடைய குணம், பண்பு, செயல், நிறம், ஒலி போன்ற ஏதாவது ஒன்றை அடிப்படையாக வைத்துப் பெயரிட்டு அழைத்துள்ளனர்.

பெயர் - விளக்கம்

இறைவனால் படைக்கப்பட்ட உயிர்களேயன்றி, மனிதனால் படைக்கப்பட்ட ஒவ்வொரு பொருளுக்கும் பெயரிடுவது நடை முறையில் உள்ள வழக்கமாகும். பெயரிடுவதன் நோக்கம் ஒரு மனிதனை மற்றொரு மனிதனிடமிருந்தும், ஒரு விலங்கினை மற்றொரு விலங்கிடமிருந்தும், ஒரு பறவையை மற்றொரு பறவையிடமிருந்தும், ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளிடமிருந்தும் வேறுபடுத்திக் காட்டுவதற்கேயாகும்.

பெயர் அமைந்த முறை

நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்ந்த மனிதன் உணவிற்காக வேட்டையாடினான். தன்னை விட வலிமையான விலங்குகளை வேட்டையாட, ஒரு குழுவாகச் சேர்ந்து செயல்படத் தொடங்கினான்.

ஒரு குழு, பல குழுக்களாகப் பிரிந்தபொழுது, தன்னுடைய குழுவை அறிந்து கொள்ளத் தங்களுக்குள் ஒரு அடையாளத்தை இட்டுக் கொண்டான். காலப் போக்கில் ஒருவனை மற்றவனிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டத் தனித்தனி அடையாளங்கள் இடப்பட்டன. இதுவே பெயர் எனப்படும். உலகில் தோன்றிய ஒவ்வொரு உயிருக்கும் பெயரிடுவது வழக்கமாகும். அப்பெயர் பற்றி விளக்குவது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

தொல்காப்பியர் கூட்டும் பெயர்கள்

தொல்காப்பியர் சொல்லதிகாரத்தில் பெயரியல் என்ற தனி இயலையே வகுத்துள்ளார். ‘பெயர்’ என்ற சொல்லாட்சி தொல்காப்பியத்தில் ‘இருநூற்று எண்பத்து மூன்று’ இடங்களில் இடம்பெற்றுள்ளது. பெயரைப் பற்றித் தொல்காப்பியர்,

“அவற்றுள்

பெயரெனப் படுபவை தெரியங்காலை

உயர்திணைக் குரிமையு மஃறிணைக் குரிமையு

மாயிரு திணைக்குமோ ரன்ன வுரிமையும்

அம்மு வருபின தோன்றலாறே”

(தொல். 645)

என்பர். இதற்கு இளம்பூரணர் “மேற்கூறப்பட்ட நான்கனுள் பெயர் என்று சொல்லப்படுவன உயர்திணைக்கு உரிமையாய் வருவனவும் அஃறிணைக்கு உரிமையாய் வருவனவும் ஒத்தவுரிமையாய் வருவனவும் என மூன்று வேறுவாய்ப்பாட்டான் வகுத்துத் தோன்றும் நெறிக்கண் என்பர்.”⁽¹⁾ இதே கருத்தைச் சேனாவரையர்,⁽²⁾ தெய்வச் சிலையார்,⁽³⁾

நச்சினார்க்கினியர்⁽⁴⁾ போன்றோரும் குறிப்பிடுகின்றனர். இதிலிருந்து தொல்காப்பியர் உயர்திணைப்பெயர், அஃறிணைப்பெயர், விரவுப்பெயர் என்ற மூன்று நிலைகளில் பெயர்கள் வழங்கப்படும் என்று கருதியமை புலனாகும்.

உயர்திணைப் பெயர்கள்

பெயர்களை மூன்று வகையாகப் பிரித்த தொல்காப்பியர், உயர்திணைப் பெயர்களை,

“அவ்வழி

அவனிவ னுவனென வருஉம் பெயரும்

அவளிவ னுவளென வருஉம் பெயரும்

அவரிவ ருவரென வருஉம் பெயரும்

யான் யாம் நாம் என வருஉம் பெயரும்

யாவன் யாவன் யாவர் என்னும்

ஆவயின் முன்றோ டப்பதி னைந்தும்

பாலறி வந்த வுயர்திணைப் பெயரே”

(தொல். 647)

என்று குறிப்பிடுவர். இதற்கு இளம்பூரணர் “மூவீற்றதாக மேற்சொல்லப்பட்ட பெயருள் அவன் என்பது முதலாக யாவர் என்பது ஈறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினைந்தும் பால் விளங்க நிற்கும் உயர்திணைப் பெயர் என்றவாறு”⁽⁵⁾ என்பர். மேலும் உயர்திணைப் பெயர்களில் பால்காட்டுவனவாக, ஆண்மகன் எனவும், பெண் மகள் எனவும், பெண்டாட்டி எனவும், நம்பி எனவும், நங்கை எனவும், முறைமைப் பெயரல்லாத மகனும் மகளும் எனவும், மாந்தர், மக்கள் எனவும், ஆடூஉ,

மகடூஉ எனவும், சுட்டு முதலாகிய அன், ஆன், அவ்வாளன், இவ்வாளன், உவ்வாளன் எனவும், அம்மாட்டான், இம்மாட்டான், உம்மாட்டான் எனவும், சுட்டு முதலாகிய அப்பெண்டு, இப்பெண்டு, உப்பெண்டு எனவும், உவமக்கிளவி; பொன்னன்னான், பொன்னன்னான் எனவும் வருவன உயர்திணைப் பெயராம்”⁽⁶⁾ என விளக்குவர்.

எல்லாரும் எல்லீரும் எனும் பெயர்கள்

எல்லாரும், எல்லீரும், பெண்மகன் என வரும் மூன்று பெயர்களும் பாலறிய வந்த உயர்திணைப் பெயர்களில் அடங்கும். ஏனெனில் “புறத்துப் போய் விளையாடும் பேதைப் பருவத்துப் பெண்மகளை மாறோக்கத்தார் இக்காலத்தும் பெண் மகனென்று வழங்குப”⁽⁷⁾ என்ற சேனாவரையத்தின்படி இது பொருந்துவதாகும்.

உயர்திணைப் பெயரின் வகைகள்

உயர்திணைப் பெயரின் வகைகளாக, “நிலப்பெயர், குடிப்பெயர், குழுவின் பெயர், வினைப்பெயர், உடைப்பெயர், பண்புகொள்பெயர், பல்லோர் குறித்த முறைநிலைப் பெயர், பல்லோர் குறித்த சினை நிலைப்பெயர், பல்லோர் குறித்த திணை நிலைப்பெயர், கூடிவரு வழக்கின் ஆடியற்பெயர், இன்றிவரென்னும் எண்ணியற்பெயர் எனப் பதினொரு வகைப் பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்”⁽⁸⁾ தொல்காப்பியர். இதற்குச் சேனாவரையர் நிலப்பெயர் முதலாகச் சொல்லப்பட்டனவும் மேலன போல பாலறிவந்த உயர்திணைப் பெயராம். நிலப்பெயர்-அருவாளன், குடிப்பெயர்-சேரமான், குழுப்பெயர்-அவையத்தார், வினை-வருவார், தச்சன், உடைப்பெயர்-வெற்பன், சேர்ப்பன், பண்பு-கரியான், செய்யான், பல்லோர் குறித்த முறை, சினை, திணைநிலைப் பெயர்-தந்தையார், தாயார்,

பெருங்காலர், பார்ப்பார், அரசர், ஆடியற்பெயர்-பட்டிபுத்திரர், கங்கை மாத்திரர், எண்ணியற்பெயர்-ஒருவர், இருவர், முப்பத்து மூவர் என்பன⁽⁹⁾ என விளக்கியுள்ளார்.

அஃறிணைப் பெயர்கள்

“அது, இது, உது என வரும் பெயரும், அவை முதலாகிய ஆய்தப் பெயரும், அவை, இவை, உவை என வரும் பெயரும், அவை முதலாகிய வகரப் பெயரும், யாது, யா, யாவை என்னும் பெயரோடு பதினைந்தும், பல்ல, பல, சில உள்ள, இல்ல, வினைப்பெயர்க்கிளவி, பண்புகொள் பெயர், எண்ணுக் குறிப்பெயர், ஒப்பினாகிய பெயர் ஆகிய ஒன்பதும் அஃறிணைப் பெயர் எனக் குறிப்பிடுவர்”⁽¹⁰⁾ தொல்காப்பியர்.

கள் விகுதி

அஃறிணைப் பெயர்களுக்குக் “கள்” என்னும் விகுதி பொருந்தி வரும் என்பர் தொல்காப்பியர். இதனை விளக்க வந்த சேனாவரையர் “அஃறிணை இயற்பெயராவன ஆ, நாய், குதிரை, கழுதை, தெங்கு, பலா, மலை, கடல் என்னுந் தொடக்கத்துச் சாதிப்பெயர், ஒருமைக்கும் பன்மைக்கும் பொதுவாய் நின்றவின் இயற்பெயரென்றார். இவை கள்ளென்னு மீற்றவாய் ஆக்கள், குதிரைகள் என நின்றவழிப் பன்மை விளக்கவின் பலவறி சொல்லாயினவாறு”⁽¹¹⁾ என்பர்.

விரவுப் பெயர்கள்

விரவுப் பெயர்களைப் பற்றித் தொல்காப்பியர், “இருதிணைக்கு ஒத்த உரிமையுடையவாதவின் இப்பெயர்கள் உயர்திணைச் சென்றவழி உயர்திணைப் பெயராகவும் அஃறிணைச் சென்றவழி அஃறிணைப்

பெயராகவும் வேறுபடும். தத்தம் மரபின் வினையொடு பால் விளங்கும் எனக் குறிப்பிடுவர்.”⁽¹²⁾ இதற்குச் சேனாவரையர் “சாத்தன் வந்தான், சாத்தன் வந்தது, முடவன் வந்தான், முடவன் வந்தது என வந்தவாறு பழந்தமிழர் ஆவையும் எருதையும் அவற்றின் பயன்பாடும் உழைப்பும் பற்றி, அருமையாய்ப் பேணி அவற்றுக்குச் சாத்தி, சாத்தன் என்னும் மக்கட் பெயரையே இட்டு அழைத்து வந்திருக்கின்றனர். முடவன் என்பது முட எருதையும் முடத்தி என்பது முட ஆவையும் குறிக்கும்”⁽¹³⁾ என்பர்.

இளமைப் பெயர்கள்

தொல்காப்பியர் மரபியலில் அஃறிணை இளமைப் பெயர்களை,

“மாற்றருஞ் சிறப்பின் மரபியல் கிளப்பிற்

பார்ப்பும் பறமும் குட்டியும் குருளையும்

கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியுமென்

றொன்பதும் குழவியொ டிளமைப் பெயரே”

(தொல். 1500)

எனப் பார்ப்பு முதலாக குழவியீறாகச் சொல்லப்பட்ட ஒன்பதும் இளமைப்பெயர் என வரையறை செய்துள்ளார். இதற்குப் பேராசிரியர் “மாற்றருஞ் சிறப்பிற்றாகிய மரபிலக்கணங்கூறின்; பார்ப்பும் பறமும் குட்டியும் குருளையும் கன்றும் பிள்ளையும் மகவும் மறியும் என்று ஒன்பதும் குழவியொடு இளமைப்பெயர். மேலன எட்டுங் குழவியுமென இளமைப் பெயர் ஒன்பதாயின. குழவியோடொன்ப தென்னாது ‘ஒன்பதுங் குழவியோ’ டென மயங்கக் கூறியதனாற் போத்தென்பதும் இளமைப் பெயரெனவும் பிறவும் வருவன உளவாயினுங் கொள்ளப்படும்”⁽¹⁴⁾ என்பர்.

ஆண்பாற் பெயர்கள்

இளமைப் பெயர்களைச் சுட்டிய தொல்காப்பியர், ஆண்பாற் பெயர்களாக “ஏறு, ஏற்றை, ஒருத்தல், களிறு, சே, சேவல், இரலை, கலை, மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர், போத்து, கண்டி, கடுவன் போன்ற பதினைந்தைக் குறிப்பிடுவர்.”⁽¹⁵⁾ இதனை விளக்கும் பேராசிரியர், பிறவும் என்றதனால் “ஆண், விடை, கிடாய் என வருவன போல்வனவும் ஆண்மைப் பெயராகக் கொள்ளப்படும். இச்சூத்திரத்திற் கூறப்பட்ட போத்து என்பது இளமை குறித்த மரபுப் பெயராக வழங்கப்பெறினும் ஆண்பாற்குச் சிறந்து வருமாறு போன்று இளமைக்குச் சிறந்து வராது என்பர்.”⁽¹⁶⁾

பெண்பாற் பெயர்கள்

தொல்காப்பியர்,

“பேடையும் பெடையும் பெட்டையும் பெண்ணும்

முடும் நாகுங் கடமையும் அளகும்

மந்தியும் பாட்டியும் பிணையும் பிணவும்

அந்தஞ் சான்ற பிடியொடு பெண்ணே”

(தொல். 1502)

எனப் பெண்பாற் பெயர்களாக பேடை, பெடை, பெட்டை, பெண், முடு, நாகு, கடமை, அளகு, மந்தி, பாட்டி, பிணை, பிணவு, பிடி என்ற பதின்மூன்றையும் மரபுப் பெயர்களாகச் சுட்டியுள்ளார்.

பிற இலக்கணங்களில் பெயர்

நன்னூலார் பெயரின் பொது இலக்கணத்தைக் குறிப்பிடும் பொழுது, “இடுகுறியுங் காரணக்குறியும் மரபினையும் ஆக்கப்பாட்டினையும் தொடர்ந்து, வினையாலணையும் காரணக் குறியென்றுங் காலம் காட்ட அல்லாதன காலம் காட்டாதனவாகி எட்டு வேற்றுமையுஞ் சார்தற்கு இடமாகி, இருதிணையிலும் ஐம்பாலிலும் முவிடத்திலும் ஒன்றனை ஏற்பனவும் பலவற்றினை ஏற்பனவும் ஆகிவருவன பெயர்களாம்”⁽¹⁷⁾ என்பர். இதே கருத்தை இலக்கண விளக்கம்,

“பெயர் எனப் படுபவை தெரியுங்காலை

இடுகுறி காரண மரபோடு ஆக்கம்

தொடர்ந்து தொழில் அல காலம் தோற்றா

வேற்றுமைக்கு இடனாய்த் திணைபால் இடத்துஒன்று

ஏற்பவும் பொதுவும் ஆகிப் பாற்படப்

பொருள்புலப் படுப்பன என்மனார் புலவர்”

(இல.விள.பெயரி.176)

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. பெயர் பற்றி நேமிநாதம், “பெயர்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்னும் நான்கினையும் இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்னும் நான்கனோடும் உறழ்ப் பதினாறாம்..... இவற்றுள் பெயர்சொல் உயர்திணைப்பெயர், அஃறிணைப்பெயர், விரவுப்பெயர் என மூன்று கூறாம்⁽¹⁸⁾ எனக் குறிப்பிடுகின்றது. “முத்துவீரியம்”⁽¹⁹⁾ தொல்காப்பியரின் பெயர் பற்றிய கருத்தை வழி மொழிந்துள்ளது.

உயர்திணை ஆண்பாற்பெயர்

நன்னூலார் உயர்திணை ஆண்பாற்பெயர்களை “மேலே பெயர் என்றவற்றுள் பலபொருட் பெயர்களும், இடப்பெயர்களும், காலப்பெயர்களும், சினைப்பெயர்களும், கதிகளும், பலகுணப் பெயர்களும், தொழிற்பெயர்களும், சுட்டெழுத்துக்களும், மூன்று முதல் வினாவெழுத்துக்களும், பிற, மற்றும் என்ற இடைச்சொற்களை அடியாகக் கொண்டு பிறந்த கைர மெய்யீற்றுப் பெயர்களும், நம்பி, ஆடுஉ, விடலை, கோ, வேள், குரிசில், தோன்றல், இவை ஏழு பெயர்களும் இவை போன்ற பிறவும் உயர்திணை ஆண்பாற் பெயர்களாம் என்றுரைப்பர்.”⁽²⁰⁾ இதற்கு காண்டிகையுரையார் “பொருளால் வருபெயர்கள், சங்கத்தான், பொன்னன். இடத்தால்-வெற்பன், மறவன், சினையால்-திணிதோளான், சுரிசுழலன், குணத்தால் - அறிஞன், பெரியன், தொழிலால்-ஓதுவான், ஈவான், இடைச்சொல்லால்-அவன், இவன், உவன், நம்பி முதலிய ஏழு பெயர்களும் சூத்திரத்திற் காட்டப்பட்டன”⁽²¹⁾ என்பர். “இக்கருத்தையே எடுத்துரைக்கின்றது இலக்கண விளக்கம்.”⁽²²⁾

நேமிநாதம் உயர்திணைப் பெயர்களை,

“கட்டே வினாவொப்பே பண்பே தொகு னளர

ஒட்டுப்பேர் எண்ணியற்பேர் ஒண்ணிலப் பேர்-இட்டிடையாய்

கூடியற்பேர் காலங் குலந்தொழிலின் பேர் மகடே

ஆடுஉ உயர்திணைப் பேர் ஆம்”

(நேமி.சொல்.55)

எனக் குறிப்பிடும். சுட்டுப் பெயர்களும், வினாப் பெயர்களும் உவமைப் பெயர்களும் பண்பின் பெயர்களும் என்று இச்சொல்லப்பட்டன, ள, ர

ஈறாகிய பெயர்களும், எண்ணியற் பெயர்களும் நிலப்பெயர்களும், கூடியற்பெயர்களும், காலப்பெயர்களும், குலப் பெயர்களும், தொழிற் பெயர்களும், ஆடுஉ, மகடுஉ ஆகிய பெயர்கள் அனைத்தும் உயர்திணைப் பெயர்களாகும். மேலும் “பல்லோரைக் குறித்துவரும் முறைப்பெயரும், சினைப் பெயரும், நம்மூர்ந்து வரும் இகர ஐகார ஈற்றுப் பெயரும், இகர ஈற்றுச் சாதிப்பெண்பெயரும், மாந்தர், மக்கள் என்னும் பெயரும், தன்மைப் பெயரும்”⁽²³⁾ உயர்திணைப் பெயரில் அடங்கும்.

உயர்திணைப் பெண்பாற் பெயர்

உயர்திணைப் பெண்பாற் பெயர்களை நன்னூலார்,

“கிளைமுத லாகக் கிளந்த பொருள்களுள்

ளவ்வொற் றிகரக் கேற்ற வீற்றவும்

தோழி செவிலி மகடுஉ நங்கை

தையலோ டின்னன பெண்பாற் பெயரே”

(நன்.பெயரி.277)

எனக் குறிப்பிடுவர்.

“கிளை முதலாகச் சொல்லப்பட்ட பொருள்களுள்ளும், இடைச் சொற்களுள்ளும், ஒன்றினடியாகப் பிறந்த னகர மெய்யும் இகர வயிரும் பொருந்துதற்குத் தகுந்த, அவ்விரண்டு ஈற்றுப்பெயர்களும்; தோழி, செவிலி, மகடுஉ, நங்கை, தையல் என்னும் இவ்வைந்து பெயர்களும்; இவை போல்வன பிறவும் உயர்திணைப் பெண்பாற் பெயர்கள் என்பது நன்னூலார் கருத்தாகும். மேலும் இன்னன என்றதனால் பேதை, பெதும்பை, இகுளை, மடந்தை, மாது, பாங்கி, பெண்டு, பெண்டாட்டி என உயர்திணைப் பெண்பால் குறித்து வருவனவெல்லாங் கொள்க என விளக்கமுரைப்பர்”⁽²⁴⁾

கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியார். பவணந்தியாரின் பெயர்க் கோட்பாட்டைச் சார்ந்தே “இலக்கண விளக்கமும் பெயர்களை விளக்குகிறது.”⁽²⁵⁾

முத்துவீரியம்

தொல்காப்பியர் சுட்டிய பெயர்களில் ஆடியல் என்னும் பெயர் தவிர பிற பெயர்களையும், கோ, வேள், விடலை, குருசில், தோன்றல், நம்பி, தையல், நங்கை, செவிலி, தோழி போன்ற பெயர்களையும் முத்துவீரியம்⁽²⁶⁾ கூடுதலாக உரைத்துள்ளது.

உயர்திணைப் பலர்பாற் பெயர்

நன்னூலார்,

**“கிளந்த கிளைமுத லுற்றரவ் வீற்றவும்
கள்ளெ னீற்றி னேற்பவும் பிறவும்
பல்லோர் பெயரின் பகுதி யாகும்”**

(நன்.பெயரி.278)

என முன்னே சொல்லப்பட்ட பெயர்களை அடியாகக் கொண்டு பிறந்த ரகர மெய்யீற்றுப் பெயர்களும், ‘கள்’ என்னும் விசுவசை ஈறாகவுடைய பெயர்களுள் பொருந்திவருவனவும் பிறவும் உயர்திணைப் பலர்பால் பெயர்களாகும் என்றுரைப்பர். இதே கருத்தை ஒட்டி இலக்கணவிளக்கம் “தமர்-நமர்-நுமர்-எமர்-ஒருவர்-இருவர்-முப்பத்துமூவர் எனவும் அடிகள்-முனிகள்-மனுக்கள்-கோக்கள்-வேள்கள்-விடலைகள்-வில்லிகள்-வாளிகள்-கணிகள்-மடந்தைகள்-பரத்தைகள்-உழத்திகள்-மறத்திகள் என்றாற் போல்வன, ‘பிற’ என்றதனானே மாந்தர்-மக்கள்-மகார்-சிறார்-எல்லாரும்-தந்தையார்-தாயார்-பெருங்காலர்-பெருந்தோளர்-பட்டிபுத்திரர்-கங்கை

மாத்திரர்-பெண்டிர்-பெண்டுகள்-மடந்தையர்-வேளிர் என்றாற் போல்வன பிறவும் கொள்க”⁽²⁷⁾ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

அகராதிகளில் பெயர்

அகராதிகளில் பெயர் பற்றிய பல்வேறு சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. பெயர் என்பதற்கு நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி “நாமம், கீர்த்தி, பெயர்ச்சொல்”⁽²⁸⁾ என்கிறது. பெயர் என்பது “ஒருவரிடமிருந்து மற்றொருவரை அல்லது ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்றை வேறுபடுத்தித் தெரிந்து கொள்ளவும் பேச்சில் குறிப்பிடவும் பயன்படுத்தும் அடையாளச்சொல். புகழ், பெருமை, குறிப்பிடும் அளவில் மட்டுமே உண்மை, வாக்கியத்தில் எழுவாயாக வருவதும் வேற்றுமை உருபு முதலியவை ஏற்பதுமான சொல்”⁽²⁹⁾ என்கிறது க்ரியாவின் தற்காலத் தமிழ்ப்பெயரகராதி. “இடுகுறியும், காரணமும், மரபும், ஆக்கமும் தொடர்ந்து வினையாலணையும் பெயரென்னுங் காலங்காட்ட அல்லவை காலங்காட்டாவாய் எட்டு வேற்றுமையுஞ் சார்தற்கிடமாய், திணை பாலிடங்களில் ஒன்றினை ஏற்பனவும், பலவற்றினையேற்பனவுமாய் வருவன. அப்பெயர் பொருட் பெயர், இடப்பெயர், காலப்பெயர், சினைப்பெயர், குணப்பெயர், தொழிற்பெயர், சுட்டுப்பெயர், வினாப்பெயர், முதற்பெயர், முறைப்பெயர், தன்மைப்பெயர், முன்னிலைப்பெயர், எண்ணுப்பெயர் எனப்பல”⁽³⁰⁾ எனச் சுட்டுகிறது அபிதான சிந்தாமணி. பெயர் பற்றி “கீர்த்தி, நாமம், பெயரென்னேவல் பெயர்ச்சொல் என இருபதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்பெயரகராதியும்,⁽³¹⁾ தமிழ் மொழியகராதியும்”⁽³²⁾ விளக்கம் தருகின்றன.

பெயர் “காமம், புகழ், பெருமை, பொருள், சபதம், பெயர்ச்சொல், முதல் வேற்றுமை”⁽³³⁾ எனச் சுட்டுகிறது செந்தமிழ் அகராதி. பெயர் பற்றித் தமிழ் ஆங்கில அகராதி “நாமம், பேர், கீர்த்தி, உண்மையில்லாமை, பெயர்ச்சொல்”⁽³⁴⁾ என்றும், “நாமம் பெயரென்னேவல், பெருமை, பெயர்ச்சொல்”⁽³⁵⁾ என்றும் விளக்கம் தருகின்றது. இதே கருத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளது தற்காலத் தமிழ்ச் சொல்லகராதி.⁽³⁶⁾ தமிழ் லெக்சிகன் “நாமம், புகழ், பெருமை, ஆள், வடிவு, பொருள், பொருளிலக்கணங் கூறு நூல், வியாஜம், வஞ்சினம், பெயர்ச்சொல், முதல் வேற்றுமை”⁽³⁷⁾ என விளக்கம் தந்துள்ளது.

இலக்கியத்தில் பெயர்கள்

இலக்கியம் படைத்த ஆசிரியர்களும், திறனாய்வு செய்த திறனாய்வாளர்களும் பெயர் பற்றிப் பல்வேறு விளக்கங்கள் தந்துள்ளனர். “ஒரு பொருளை, ஒரு மனிதனை, ஒரிடத்தைக் குறிக்க எழுந்த குறியீடே பெயர்கள் என்பர்”⁽³⁸⁾ ஆர். ஆளவந்தார். ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளில் இருந்து வேறுபடுத்திக் காட்ட வழங்கப்பட்ட குறியீடுகளே பெயர்கள் எனலாம். எல்லாப் பொருட்களும் ஒரே தன்மையல்ல, ஒவ்வொரு பொருளும் ஒவ்வொரு தன்மையதாய், இயல்பினதாய் இருத்தல் இயற்கை. பொருட்களின் இந்த வேறுபட்ட தன்மைகளுக்கு, அமைப்புகளுக்கு ஏற்ப அவைகளுக்குப் பெயர்களும் வழங்கப்பட, இயற்பெயர்கள் எல்லாமே காரணத்துடன் வழங்கப்பட்டன அல்ல. ஒரு சில பெயர்கள் எந்த விதமான காரணமும் இன்றி இடுகுறியாகவும், ஒரு சில பெயர்கள் ஏதோ ஒரு காரணங்கருதியும் வழங்கப்பட்டு வருகின்றன⁽³⁹⁾ என விளக்கம் தருவர் மெய். சந்திரசேகரன். “ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளிலிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டப் பயன்படுத்தப்பட்ட குறியீடுகள்

பெயர்கள் எனப்படும்.”⁽⁴⁰⁾ பெயர் ஒரு சொல்லின் வடிவம், அதற்குரிய இயற்பொருளைத் தராமல் வேறுபொருள்தரின், அச்சொல்லின் இயல்பான வடிவை மட்டும் கூறிப் பொருள் அறிய உதவும் என்பர்⁽⁴¹⁾ தா.வே. வீராச்சாமி. “பெயர் ஒரு பொருளைச் சுட்டுகிறது. அதனைப் பிறிதொரு பொருளினின்றும் வேறுபடுத்துகிறது”⁽⁴²⁾ எனக் குறிப்பிடுவர் கு. பகவதி. “ஒருவரை மற்றவரிடமிருந்து வேறுபடுத்திக் காட்டக் குறியீடாகப் பயன்பட்ட பெயர், காலப்போக்கில் சமுதாயத்தின் பழக்கவழக்கங்கள், நம்பிக்கை, சடங்கு அடிப்படையில் வரலாயிற்று. பெயர்கள் பழமை எச்சங்களாக நின்று மனித வரலாற்றையும் பண்பாட்டையும் பிரதிபலித்து நிற்கின்றன”⁽⁴³⁾ என்பர் சு. சக்திவேல்.

பெயரிடும் முறை

“ஒரு பொருளுக்குப் பெயரிடுகின்ற பொழுது அதன் வண்ணம், குணத்தன்மை, செயல் ஆகியவற்றைக் கொண்டு பெயரிடுதல் மரபாகும்”⁽⁴⁴⁾ என்பர் மு. சண்முகம்பிள்ளை.

பெயர் வைப்பு முறை

பெயர்கள், பெயரிடுபவரின் விருப்பப்படி, அவர்களுக்குப் பிடித்தமானவற்றைப் பெயராக இடுவர். இப்பெயர் ஏதாவது ஒன்றை அடையாளப் படுத்தும் வகையில் அமைந்திருக்கும். இதனைக் குறியீடு என்பர். குறியீடு-குறி+இடுதல்=குறியிடுதல், குறியீடு, அதாவது, ஏதோ ஒன்றைக் குறிப்பிட்டுக் (அடையாடமிட்டுக்) காட்டும் வகையில் இடப்படுவது குறியீட்டுப் பெயர்கள். இவை “கடவுள், முன்னோர்கள், இறந்த அரசன், வீரன், ஞானி, சமயவாதி, மரம், செடி, கொடி, விலங்கு, பறவை, நதி, மலர், உடல் உறுப்புக் குறைபாடு, தோற்றம், பண்பு, மந்திரம்,

இயற்கைப் பொருட்கள், ஆடை அணிகலன்கள், அரசியல்வாதிகள், விளையாட்டு வீரர்கள், நம்பிக்கை முதலியவற்றின் அடிப்படையில் வைக்கப்படலாம் என்பர்”⁽⁴⁵⁾ சு. சக்திவேல். இவை தவிர நாடு, மொழி, இனம், மதம், மலை, நிலவு, சூரியன், பூமி, நடிகர்கள், அறிஞர்கள் போன்றவற்றின் அடிப்படையிலும் பெயர்கள் இடப்படுகின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் மக்கட் பெயர்கள் பல்வேறு வகைகளில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. ஐவகை நிலத்து மக்கட் பெயர்கள், தலைவன் தலைவியின் பொதுப் பெயர்கள், இசைப்பெயர்கள், தொழிற்பெயர்கள், பண்புப் பெயர்கள், உறவு முறைப்பெயர்கள் போன்றவை இதில் குறிப்பிடத்தக்கன. மேலும் பல்வேறு வகைப்பட்ட விலங்கு, பறவைகளின் பெயர்களை, அதன் அமைப்பு, நிறம், குணம், எழுப்பும் ஒலி, அதன் செயல்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் சங்க இலக்கியம் வழங்கியுள்ளது. இப்பெயர்கள் அனைத்தும் பின்வரும் இயல்களில் விளக்கப் பெற்றுள்ளன.

தொகுப்புரை

இறைவனால் படைக்கப்பட்ட உயிர்களேயன்றி மனிதனால் படைக்கப்பட்ட பொருளுக்கும் பெயரிடுவது நடைமுறை வழக்கமாகும். பெயரிடுதல், மனிதன் இனக் குழுக்களாகச் சேர்ந்து வாழத் தொடங்கியதிலிருந்து தோன்றிவிட்டது. குழுக்களுக்கு இடப்பட்ட அடையாளங்கள், பின்பு தனித்தனி உயிர்களைப் பிரித்தறிய இடப்பட்டது. மனிதனுக்கு மட்டுமே தனித்தனிப் பெயர்கள் இடப்படுகின்றன. விலங்கு, பறவை போன்ற பிற உயிர்களுக்குக் குழுப்பெயர்களே பொதுவாக வழங்கப்பட்டு வருகின்றன.

தொல்காப்பியர் பெயரியல் என்ற தனி இயலை வகுத்து, அதில் உயர்திணைப் பெயர்கள், அஃறிணைப் பெயர்கள், விரவுப்பெயர்கள் என்ற மூவகைப் பெயர்களைக் குறித்துள்ளார். உயர்திணைப் பெயர்கள் அவன் என்பது முதலாக யாவர் என்பது ஈறாகப் பதினைந்தாகும். எல்லாரும், எல்லீரும், பெண்மகன் என வரும் மூன்று பெயர்களும் உயர்திணைப் பெயர்களில் அடங்கும். இவை தவிர, நிலப்பெயர் முதலாக எண்ணியற்பெயர் ஈறாக உள்ள பதினொரு பெயர்களும் உயர்திணைப் பெயர்களாகும். அது முதலாக ஒப்பினாகிய பெயர் ஈறாக உள்ள இருபத்து நான்கும் அஃறிணைப் பெயர்களாகும். அவை கள் விசுதி பெற்று வரும் இயல்பினவாகும். விரவுப் பெயர்கள் இருதிணைக்கும் உரிமையுடையதாய் விளங்கும்.

பெயரியலில் மூவகைப் பெயர்களை விளக்கிய தொல்காப்பியர், மரபியலில் அஃறிணை உயிர்களின் இளமைப்பெயர், ஆண்பாற், பெண்பாற் பெயர்களைச் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார்.

நன்னூலும், இலக்கண விளக்கமும் பெயரின் பொது இலக்கணத்தைக் குறிப்பிடும்பொழுது, இடுகுறி, காரணம், மரபு, ஆக்கம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பெயர்கள் அமையும் முறையைச் சுட்டுகின்றன. மேலும் வினையால் வருவன காலத்தை விளக்க, பிற காலத்தை விளக்காதனவாய், எட்டு வேற்றுமையுஞ் சார்தற்கு இடமாகி, திணை, பால் இடத்து ஒன்றை ஏற்பதும், பொதுவுமாகி வருவன பெயர்களாம் என விளக்கம் தந்துள்ளன. நேமிநாதமும் முத்துவீரியமும் தொல்காப்பியரின் பெயர் பற்றிய கருத்தை வழி மொழிந்துள்ளன.

தொல்காப்பியர் மூவகை உயர்திணைப் பெயர்களையும் அவற்றின் வகைகளையும் சுட்டியுள்ளார். தொல்காப்பியர் சுட்டாத உயர்திணைப் பெயர்களாகத் தேசம், ஊர், ஆகாயம், உள்ளிடம், வெளியிடம் முதலிய இடப்பெயர்களும், வருடம், பருவம், மாதம், நட்சத்திரம் முதலிய காலப்பெயர்களும், கதிப்பெயர்களும், பிற, மற்று என்பதுமாகிய இடைச் சொற்களை அடியாகக் கொண்டு பிறந்த னகர மெய்யீற்றுப் பெயர்களும் எனப் பிறவற்றை நன்னூலும், இலக்கண விளக்கமும் குறிப்பிட்டுள்ளன. மேலும் வில்லி, மீளி, வழுதி, கிள்ளி, சென்னி, செட்டி, சக்கிரி, ஏந்தல், செம்மல், சேய், தம்பி, ஏனாதி, காவிதி, குடுமி, வள்ளல், அண்ணல் போன்ற உயர்திணை ஆண்பாற் பெயர்களையும் பேதை, பெதும்பை, இகுளை, மடந்தை, மாது, பாங்கி, பெண்டு, பெண்டாட்டி என உயர்திணைப் பெண்பாற் பெயர்களையும், உயர்திணைப் பெயர்களுள் அடக்கியுள்ளன.

தொல்காப்பியர் 'கள்' விகுதி அஃறிணைக்கு மட்டும் உரியது என்பர். ஆனால் பிற இலக்கணங்களில் 'கள்' விகுதி பலர்பால் உயர்திணைப் பெயராகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. முத்து வீரியம் தொல்காப்பியர் சுட்டிய ஆடியற் பெயர் தவிர பிறவற்றைக் குறிப்பிட்டுள்ளது.

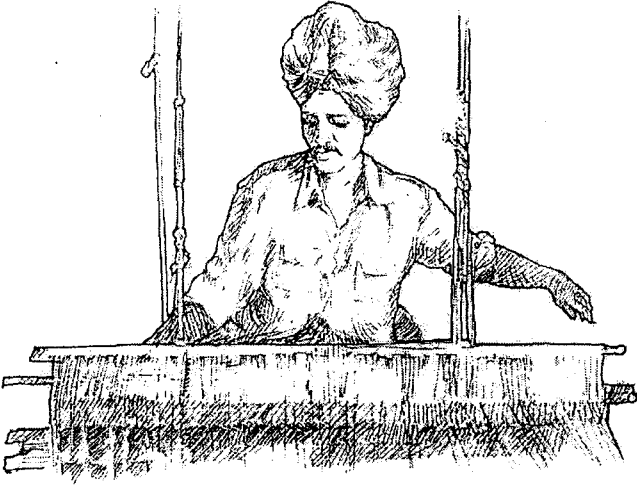
அகராதிகள் பெயர் என்பதற்கு நாமம், கீர்த்தி, பெயர்ச் சொல், அடையாளம், புகழ், பெருமை, பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், சுட்டு, வினா, முதல், முறை, தன்மை, முன்னிலை, எண்ணுப் பெயர், பேர், நாமம் என்னும் பல பொருளைச் சுட்டுகின்றன.

இலக்கிய ஆசிரியர்களும், திறனாய்வாளர்களும் பெயர் என்பது ஒன்றினை வேறுபடுத்தவும், அடையாளமிட்டுக் காட்டவும், ஒன்றினைக் குறிக்கவும் எழுந்த குறியீடுகளே என விளக்கம் தந்துள்ளனர். மக்கள், பெயரிடும் பொழுது, அவர்களுக்குப் பிடித்தமானவற்றைப் பெயராக இடுவர். அஃது கடவுள் முதல் நம்பிக்கை வரை அனைத்தையும் கொண்டு அமையும்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. இளம்பூரணர் (உரை) தொல்.சொல்லதிகாரம், ப-146.
2. சேனாவரையர் (உரை) மேலது, ப-116.
3. தெய்வச்சிலையார் (உரை) மேலது, ப-110.
4. ஆ. சிவலிங்கனார் (பதி) தொல்.சொல்லதிகாரம், பெயரியல், ப-33.
5. இளம்பூரணர் (உரை) தொல்.சொல்லதிகாரம், ப-147.
6. மேலது, ப-148.
7. சேனாவரையர் (உரை) தொல்.சொல்லதிகாரம், ப-119.
8. தொல்-பெயரியல், நூ-165.
9. சேனாவரையர் (உரை) தொல்.சொல்லதிகாரம், பக்-119-120.
10. தொல். நூ-652, 653.
11. சேனாவரையர் (உரை) தொல்.சொல்லதிகாரம், ப-123.
12. தொல். நூ-657.
13. சேனாவரையர் (உரை) தொல்.சொல்லதிகாரம், ப-124.
14. வெள்ளைவாரணன் (உரை) தொல், மரபியல், ப-3.
15. தொல். நூ-1501.
16. வெள்ளைவாரணன் (உரை) தொல், மரபியல், ப-7.
17. நன்னூல், காண்டிகை உரை, பெயரியல், நூ-275.
18. கா.ர. கோவிந்தராஜ முதலியார் (உரை), நேமிநாதம், சொல், நூ-54.
19. கு. சுந்தரமூர்த்தி (பதி), முத்துவீரியம், நூ-462.
20. நன்னூல் காண்டிகையுரை, நூ-276.
21. வை.மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியர் (வி.உ), நன்னூல், பக்-202-204.
22. தி.வே.கோபாலையர் (பதி), இலக்கண விளக்கம், சொல், பக்-77-78.
23. கா.ர. கோவிந்தராஜ முதலியார் (உரை), நேமிநாதம், சொல், ப-84.

24. வை.மு. கோபால கிருஷ்ணமாச்சாரியர் (வி.உ), நன்னூல், ப-241.
25. தி.வே.கோபாலையர் (பதி), இலக்கண விளக்கம், சொல், ப-81.
26. முத்துவீரியம், நூ.477, 478, 479, 480, 481.
27. தி.வே. கோபாலையர் (பதி), இலக்கண விளக்கம், சொல், ப-83.
28. நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி, ப-691.
29. கிரியாவின் தற்காலத் தமிழ்ப் பெயரகராதி, பக்-764-765.
30. அபிதான சிந்தாமணி, ப-1194.
31. 20ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் பெயரகராதி, ப-140.
32. தமிழ் மொழியகராதி, ப-1068.
33. செந்தமிழ் அகராதி, ப-518.
34. தமிழ் ஆங்கில அகராதி, ப-811.
35. மேலது, ப-545.
36. தற்காலத் தமிழ்ச் சொல்லகராதி, ப-307.
37. தமிழ் லெக்சிகன், தொகுதி-2, பகுதி-1, ப-2862.
38. ஆர். ஆளவந்தார், கல்வெட்டில் ஊர்ப்பெயர்கள், ப-1.
39. மெய். சந்திரசேகரன், தஞ்சை மாவட்ட ஊர்ப்பெயர்கள், ப-1.
40. வெ. கேசவராஜ் (க.ஆ) 17வது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை, ப-213.
41. தா.வே.வீராச்சாமி.....ப-119.
42. கு. பகவதி, இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள், தொகுதி-2, ப-1.
43. சு. சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப-314.
44. மு. சண்முகம் பிள்ளை, நிகண்டு சொற்பொழிவுக் கோவை,
(தெய்வப்பெயர்), ப-697.
45. சு. சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப-304.

மக்கட் பெயர்கள்

மக்கட் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியம் அகமும் புறமும் கலந்த தொகுப்பு நூலாகும். அக்காலத் தமிழகத்தை முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என நானிலங்களாகப் பாகுபடுத்தியுள்ளனர். குறிஞ்சியும் முல்லையும் முறைமையில் திரியும்பொழுது பாலை எனப் பெயர்பெறும். இத்தகைய நிலவாழ் மக்களை, நிலமக்கள், தலைமக்கள் என வகைப்படுத்தி, அவர்களின் பெயர்களை அந்நிலம் சார்ந்த இயற்கையின் அடிப்படையிலும், அவர்கள் செய்யும் தொழிலின் அடிப்படையிலும் இட்டு வழங்கியுள்ளனர். நிலமக்கட்பெயர் வசிப்பிடம், தொழில் என்ற முறையிலும், தலைமக்கட் பெயர் நாடு, ஊர், மலை, காடு, என்பதன் அடிப்படையிலும் அமைந்துள்ளன. அவ்வவ் நிலத்திற்குரிய மக்கள் தவிர, ஐவகை நிலத்திற்கும் பொதுவான தலைமக்கட் பெயர்கள், அவர்களின் செயல், சிறப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன.

பெயர்கள் மனிதனை அடையாளப்படுத்துவன. ஒரு மனிதனிடமிருந்து மற்றொரு மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்ட வல்லன. முற்காலத்தில் மக்கள், ஒருவர் மற்றொருவரை இனங்கண்டு கொள்ள வேண்டும் என்ற உணர்வின் அடிப்படையில் தங்களுக்குள் பெயரிட்டுக் கொண்டனர். இத்தகைய பெயர்கள் காலத்திற்குக் காலம் மாறுபடும் இயல்புடையன. சங்ககால மக்களின் பெயர்கள், அவை இடுவதற்கான மரபுகள் போன்றவற்றை ஆய்வது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

பெயர்கள் புலப்படுத்தும் செய்தி

“ஒரு சமுதாயத்தின் மக்கட் பெயர்களை மொழி அடிப்படையில் ஆராயும்போது, அச்சமுதாயத்தினரின் தாய்மொழி, பேச்சுமொழி மற்றும் சுற்றுச் சூழல் போன்றவற்றை உணர்ந்து கொள்ளலாம்”⁽¹⁾ என்பர் வீ.வேணுகுமார். பெயர்களை ஆய்வதால் கிட்டும் நன்மைகளை “மொழியைப் போன்றே மக்கட் பெயர்களும் பல அலகுகளால் ஆனது. இவ்வலகுகளுக்கிடையே உள்ள உறவு, பெயரின் மொத்த அமைப்பை நிர்ணயம் செய்கின்றது. ஒரு நாட்டின் பெயரிடுமுறையில் காணப்படும் பழக்க வழக்கங்கள், மரபு வழியான நம்பிக்கைகள் ஆகியவை பெயரமைப்பை நிலை பெறச் செய்கின்றன”⁽²⁾ என்பர் பாஸ்கரன். பெயராய்வினை ஆங்கிலத்தில் onomastics என்பர். இப்பெயராய்வினை இடப்பெயராய்வு (Toponym study) மக்கட் பெயராய்வு (Anthroponym study) என இரண்டாகப் பிரிப்பர். “ஒரு நாட்டின் வரலாறும் மதமும் நாகரீகப் பண்பாடுகளும், அந்நாட்டு மக்கட் பெயர்களில் தம் முத்திரையைப் பதிக்கின்றன என சார்லட் யங் கூறியதாக எரிக் பாட்ரிட்ஜ் குறிப்பிடுகிறார்.”⁽³⁾

“ஒரு நாட்டினரின் சமுதாய நிலையினையும் மக்கள் தம் உள்ளப் பாங்கினையும் உணர்வதற்கு அம்மக்கள் பெயரிடும் முறை உறுதுணையாக அமைகின்றது. எனவே பண்டைத் தமிழரின் சமூக வரலாற்றினைத் தெள்ளிதின் அறிய விரும்புவோர் அத்தமிழர் மேற்கொண்ட பெயரிடு முறையினை ஆய்தல் நன்று என்பர்”⁽⁴⁾ நா.சுப்பிரமணியன். மக்கட் பெயரினை ஆராய்வதன் மூலம் ஒரு

சமுதாயத்தின் பண்பாடு, பழக்க வழக்கங்கள், நாகரீகம், நம்பிக்கை, கடவுட் கொள்கை, சமயச் சிந்தனை, அரசியல், சமுதாய மாற்றங்கள் அனைத்தையும் அறிந்து கொள்ளலாம்”⁽⁵⁾ என்பர் சு. சக்திவேல்.

நானிலங்கள்

தொல்காப்பியர் நானிலங்களை,

“மாயோன் மேயக்காடுறை உலகமும்

சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்

வேந்தன் மேயத் தீம்புனல் உலகமும்

வருணன் மேயப்பெருமணல் உலகமும்

முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்

சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே” (தொல். 951)

எனப் பாகுபடுத்துவர். ஐவகைத் திணையுள் பாலைக்குத் தொல்காப்பியர் தனிநிலம் சுட்டவில்லை. முல்லையும் குறிஞ்சியும் தன் முறைமையிற் திரியின் அது பாலை நிலமாகக் கொள்ளப்பட்டது.

நிலமக்கள்

நிலமக்கள் என்போர் “அவ்வவ் நிலத்தின் தட்ப வெப்பங்களுக்கு ஏற்ப, நிரை மேய்த்தல், வேட்டையாடுதல், நிலங்களையுழுதல், மீன் பிடித்தல் முதலிய தொழில்களையே தம் வாழ்க்கைக்குரிய தொழிலாகவும், குலத்தொழிலாகவும் கொண்டு வாழ்பவராவர். தலைமக்களென்போர் அவ்வவ்நிலத்திலுள்ள ஓர் ஊருக்கேனும், சிலபல ஊருக்கேனும் தலைமை பூண்டு ஆட்சிசெலுத்துவோராவர். இவர்களும் நிலமக்களேயாயினும்

தலைமைச் சிறப்பால் அவரினும் உயர்ந்தவராகக் கருதப்பட்டனர். இதனால் இவர்கள் நிலமக்களைக் குறிக்கும் ஆயர், குறவர், வேட்டுவர், களமர், பரதவர் முதலிய பெயர்களால் வழங்கப்படாமல் குன்ற நாடன், குறும்பொறை நாடன், விடலை, ஊரன், சேர்ப்பன் முதலான பெயர்களால் அக்காலத்து வழங்கப்பட்டனர்”⁽⁶⁾ என்பர்.

முல்லை நிலத்து மக்கட் பெயர்கள்

முல்லை நிலம் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியுமாகும். அந்நிலத்தில் வாழும் மக்கட் பெயரை,

“ஆயர் வேட்டுவர் ஆடுஉத் திணைப்பெயர்

ஆவயின் வருஉம் கிழவரும் உளரே” (தொல். 967)

என உரைப்பர் தொல்காப்பியர். இதனை விளக்க வந்த இளம்பூரணர் “இது நிறுத்த முறையானே முல்லைக்குரிய மக்கட்பெயர் உணர்த்துதல் நுதலிற்று. ஆண் மக்களைப் பற்றி வரும் திணைப்பெயர் ஆயர் எனவும் வேட்டுவர் எனவும் வரும் கிழவரும் உளர்”⁽⁷⁾ என்பர். நச்சினார்க்கினியர் மக்கட் பெயராக “கோவலர், இடையர், ஆயர், பொதுவர், இடைத்தியர் கோவித்தியர், ஆய்த்தியர், பொதுவியர்”⁽⁸⁾ தலைமக்கட் பெயராக அண்ணல், தோன்றல், குறும்பொறைநாடன், மனைவி என்பனவற்றையும்”⁽⁹⁾ குறிப்பிடுகின்றார். நாமதீப நிகண்டு முல்லைக்குரிய மக்கட் பெயர்களை, “இடையர், கோபாலர், ஆயர், விந்தர், பொதுவர், அண்டர், தொறுவோர். அமுதர், முல்லையர், இடைச்சி, ஆய்ச்சி, குறும்பொறை நாடன், கானகநாடன், அண்ணல், தோன்றல்”⁽¹⁰⁾ எனக் குறிப்பிடுகிறது.

ஆயர்

ஆயர் என்பது முல்லை நிலத்து மக்கட் பெயர்களில் ஒன்று. ஆயர் என்பதற்கு “ஆ என்பது பசு. ஆயம் என்பது பசுத்திரள்-அதை ஒம்பி வாழ்ந்தவர் ஆயர் எனப்பெற்றனர் எனவும், ஆயர் என்னும் குடிப்பெயர் அர் என்னும் பலர்பால் விசுதி பெற்று ஆயர் என ஆயிற்று எனவும் கொண்டு, ஆயர் என்போர் தாம் கொண்டிருந்த பசுத்திரள்களாலும் குடியாலும் பெயர் பெற்றவராவர்”⁽¹¹⁾ என்பர் அ. முத்துச்சாமி. ஆயர் என்ற சொல் “பதினைந்து இடங்களில்”⁽¹²⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எருமைத் திரள்களை உடைய ஆயர்மகன் கோட்டினத்தாயர் மகன் (கலித் 103:33, 105:58) என வழங்கப்பட்டுள்ளான். கோட்டினம்-எருமைத்திரள். கோடு-கொம்பு. ஆடு மாடுகளுக்கு கொம்புகள் இருப்பினும் பெரிய வளைவான கொம்புகள் எருமைகளுக்கு இருப்பதால், கோட்டினம்-கோடு என்பதன் சிறப்பாக எருமைத்திரளைக் குறித்துள்ளது.

பசுத்திரள்களை உடைய ஆயர்மக்கள் கோவினத்தாயர் மகன் (கலித். 103:37, 107:3), புகரினத்தாயர்மகன் (கலித்.105:66) என்று வழங்கப்பட்டுள்ளனர்.

புல்லினம்-ஆட்டுத்திரள். புல்-சிறிய என்ற பொருளில் ஆட்டினைக் குறித்துள்ளது. ஆயர்கள் வளர்க்கும் கால்நடைகளில் சிறிய இனம் ஆடுகள் என்ற வகையில், ஆட்டுத்திரள்களை உடைய ஆயர்மகனை, புல்லினத்தாயர் மகன் (கலித். 103:47, 110:1, 111: 5) என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

ஆயர் என்பது ஆயர் குலத்தின் பொதுப்பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

கோவலர்

கோ+வலர்=கோவலர். கோ என்ற சொல்லுக்கு அரசன், பசு என்ற பொருளுண்டு. இவ்விடத்தில் பசுக்களை வலமாகக் கொண்டவர்கள் (மேய்ப்பவர்கள்) என்ற பொருளில் கோவலர் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. வலம் என்பதற்கு வலமாகக் கொண்டவர்கள், உடன் இருப்பவர்கள் என்று பொருள்படும். தேரினைச்செலுத்தும் பாகன், வலவன் என வழங்கப்படுவதும், ஊரினைச் சுற்றி வருதல் ஊர்வலம் எனவும், நகரினைச் சுற்றி வருதல் நகர்வலம் எனவும் வழங்கப்படுவது போலப் பசுத்திரைகளுடன் வரும் ஆயர்கள் கோவலர் என வழங்கப்பட்டுள்ளனர். கோவலர் என்ற சொல் “முப்பத்தைந்து இடங்களில்”⁽¹³⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கோவலர், பல பசுத்திரைகளை உடையவர்கள் என்பதை “பல்லான் கோவலர்” (குறுந்.358:6) என்ற அடி சுட்டும். தன்னுடைய மாடுமேய்த்தல் தொழிலன்றிப் பிறிதொரு தொழிலும் அறியாதவர்கள்(ஐங்.314:1-2), புல்லாங்குழல் இசைத்துக் கொண்டு கூட்டமாக, மாடுகளை மேய்க்க ஓட்டிச் செல்பவர். கோவலர்கள் தங்களுக்குச் சொந்தமாகக் கொல்லைகளை வைத்திருந்தனர். (நற்.266:1, 289: 7).

கோவலர்கள், பசுத்திரைகளை மட்டும் கொண்ட ஆயர்குடியினர். பசுக்கள் உயர்ந்த செல்வங்களாக மதிக்கப்பட்டதால், இவர்களும் வளமான குடிகளாக வாழ்ந்துள்ளனர். ஆயர்களில் கோவலர் என்பது பசுவினால் பெற்ற பெயராகும்.

இடையன்

இடையன் என்ற சொல் கிடை என்பதன் அடியாகக் பிறந்தது. கிடை என்பதற்குக் கிடத்தல் என்ற பொருளுண்டு. ஆடு மேய்ப்பவர்கள் இரவில் ஆடுகளை ஓரிடத்தில் அடையப் போட்டு அதைச் சுற்றிப் பனை அல்லது தென்னை மட்டையாலான வேலியை அமைப்பர். இஃது கிடை போடுதல் என அழைக்கப்படும். கிடை போடுபவர்கள் கிடையர்கள் என அழைக்கப்பட்டுப் பின்பு, கிடையர் என்பது மருவி இடையர் என ஆயிற்று. ஆடுகளுக்கு நரி போன்ற பிற விலங்குகளால் அதிக ஆபத்துகள் இருப்பதால் அவற்றைப் பாதுகாக்க கிடை அமைக்கப்படும். இக்கிடையிடும் ஆயனைக் குறிக்க இடையன் என்ற சொல் “பத்து இடங்களில்”⁽¹⁴⁾ பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆடுகள் காலையில் இருந்து மாலை வரை மேயும் இயல்புடையதால், இடையனின் வாழ்வு கானுறை வாழ்க்கையாக இருந்துள்ளது. இதனை “காடுறை இடையன்” என அகநானூறு (394:13) குறிப்பிட்டுள்ளது.

அண்டர்

அண்டர்-இடையரைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல். அண்டை-அருகாமை. அருகாமையில் இருப்பவர்கள். இடையர் ஆடுமாடுகளை மேய்ப்பதற்கு ஓரிடம் விட்டு வேறிடம் செல்வர். அதாவது ஓர் ஊரிலிருந்து இடம் பெயர்ந்து அருகிலுள்ள ஊர்களுக்கு மேய்ச்சலுக்காக ஓட்டிச் செல்வர். அப்படி ஓட்டிச் செல்லும் பொழுது, மாலையில் பால் கறக்கப் பசுக்களை வீட்டிற்கு கொண்டு வருவதற்கும், ஆட்டுப் பாலைக் கறந்து

வீட்டிற்கு கொண்டு வருவதற்கும் ஏற்ற வகையில் மேய்ச்சலுக்குச் சென்ற இடம் அண்மையிலே இருப்பதால் ‘அண்டர்’ என்ற சொல் இடையரை “மூன்றிடங்களில்”⁽¹⁵⁾ குறித்துள்ளது.

பொதுவன்

பொதுவன் - ஆயர் குலத்தலைவன், ஆயர்குல ஆண்களில் தலைமைப் பண்புடையவனைப் பொதுவன் என்ற சொல் குறிப்பிட்டுள்ளது. பொது-பொதுமை-பொதுவானவர். ஆயர்குடியில் பசுக்களை உடையோர், எருமைகளை உடையோர், ஆடுகளை உடையோர் எனத் தனித் தனிக் குடிகள் இருந்துள்ளன. அக்குடியில் சிறந்த பண்பும் வீரமும் செல்வமும் உடைய ஆண் மகன் தலைவனாகச் செயல்பட்டுள்ளான். ஆயர் குடியில், எக்குடியாய் இருப்பினும் சிறந்த பண்பும் நற்குணங்களும் உடையவன் பொதுவன் என அழைக்கப்பட்டான். ஆயன், கோவலன், இடையன் போன்றோரின் மகனாய் இருப்பினும் சிறப்புத் தகுதியால் தலைவனாகப் பொதுவன் சுட்டப்பட்டுள்ளான். பிற நிலங்களைப் போல, அந்நிலத்தில் வாழும் மக்களையன்றி, அந்நிலத்தை ஆளும் உரிமையுடையவன் தலைவனாகக் குறிக்கப் பெறுவான், அதைப்போல் அல்லாமல் முல்லை நிலத்தில் வாழும் அம்மக்கள் குடியில் உள்ள ஒருவன், தலைவனாகப் பொதுப்படக் குறிக்கப்படுவதால், பொதுவன் என்ற சொல் முல்லை நிலத் தலைமைப் பண்புடைய ஆண்மகனைக் குறித்துள்ளது. இச்சொல் “பத்தொன்பது இடங்களில்”⁽¹⁶⁾ இடம்பெற்றுள்ளது. தலைமைப் பண்புடைய பொதுவனைக் கலித்தொகையும் (105:27), பட்டினப்பாலையும் (281) குறித்துள்ளன. அழகிய துவர் ஆடையை அணிந்திருப்பதில் (கலித். 102:37)

பொதுவனின் செல்வமும், காளையை அடக்குவதில் (கலித். 103:22) வீரமும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. பொதுவன் என்னும் பெயர் செல்வம், வீரம், தலைமைப் பண்பு ஆகியவற்றால் பெற்ற பெயராகும்.

முல்லை நிலப் பெண்கள் - ஆய்ச்சி

ஆயனின் மனைவி ஆய்ச்சி. ஆய்ச்சி எனும் சொல் 'அர்' எனும் பலர் பால் விசுதி பெற்று ஆய்ச்சியர் என "நான்கிடங்களிலும், ஆய மகள் எனப் பதினேழு இடங்களிலும்"⁽¹⁷⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பொது மகளிர்

பொதுவர்க்கு உரிய மகளிர் பொதுமகளிர் என வழங்கப்பட்டுள்ளனர். கலித்தொகையில் பொதுவரோடு புணர்தற்குரிய நன்னிமித்தங்களைப் பெற்றமையின், நறிய கூந்தலையுடைய ஆயமகளிர் எல்லோரும் முல்லை மலர்ந்துள்ள தண் பொழிலகத்துப் புகுந்ததை,

“நாறு இருங்கூந்தற் பொதுமகளிர் எல்லாரும்

முல்லை அம்தண்பொழில் புக்கார் பொதுவரோடு

எல்லாம் புணர்குறிக் கொண்டு”(கலித்.101:48-50)

என ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

முல்லை நிலத்து மக்கட் பெயர்களில் ஆயர், ஆய்ச்சியர், கோவலர் என்னும் பெயர்கள் பசுவினைக் குறிக்கும் சொற்களால் பெற்ற பெயராகும். இடையர், அண்டர் எனும் பெயர்கள் ஆடு மாடுகளை மேய்க்கும் தொழிலினாலும், பொதுவன், பொதுமைப் பண்பினாலும் இடப்பட்ட பெயர்களாகும்.

குறிஞ்சி நிலத்து மக்கட் பெயர்கள்

மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியும் குறிஞ்சி நிலமாகும். குறிஞ்சிக்குரிய மக்கட் பெயரை இளம் பூரணர் “குறவன், குறத்தி எனவும் தலைமக்கட் பெயரை மலைநாடன், வெற்பன்”⁽¹⁸⁾ எனவும் குறிப்பிடுவர். நச்சினார்க்கினியர் மக்கட் பெயரை “கானவர், வேட்டுவர், இறவுளர், குன்றவர், வேட்டுவித்தியர், குறத்தியர், குன்று வித்தியர் என்றும் தலைமக்கட்பெயரை வெற்பன், சிலம்பன், பொருப்பன், கொடிச்சி”⁽¹⁹⁾ என்றும் இருவகையாகப் பகுத்துரைப்பர். சேந்தன் திவாகரம் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய மக்களை “குறவர், கானவர், குன்றவர், புனவர், இறவுளர், கொடிச்சியர், குறத்தியர் என்றும், தலைவன் பெயராக கானக நாடன், பொருப்பன், பொருநன், ஆனமலையன், வெற்பன், சிலம்பன்”⁽²⁰⁾ என்றும் குறிப்பிடுகின்றது.

குறவன்

குறிஞ்சிக்குரிய நிலமாகிய குன்றத்தில் வாழ்பவர்கள் குறவர்கள் எனப்படுவர். குன்றவர் என்பது நாளடைவில் மருவி குறவர் என்றாயிற்று. குறவன் என்னும் சொல் ‘அன்’ எனும் ஆண்பால் விகுதி பெற்று குறவன் எனவும், ‘அர்’ எனும் பலர்பால் விகுதி பெற்று குறவர் எனவும் “நாற்பத்தி மூன்று இடங்களில்”⁽²¹⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. குறவர்கள் குன்றத்தில் உள்ள சிற்றூர்களில் வாழ்ந்ததைக் குறுந்தொகை(95:3) குறிப்பிடும். இவர்கள் கூட்டமாகவும் பல்வேறு உறவினர்களுடன் இருப்பதை “பல் கிளைக் குறவர்”(நற். 44:8) என்ற அடிகட்டும், “குறவர்கள்

வேட்டைக்குச் செல்லும்பொழுது, வேங்கைப் பூவினைச் சூடியும், மூங்கிலால் ஆன வில்லை எடுத்துக் கொண்டும் கூட்டமாகச் செல்வதை”⁽²²⁾ விளக்குவர் கபிலர்.

குறவர்கள் கூட்டமாக வாழ்வதும், அக்கூட்டத்தில் பல்வேறு கிளைகள் இருப்பதும் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்று வந்துள்ளது.

புனவன்

புனவன்-என்பது குறவனைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல். புனம்-தினைப்புனம். தினைப்புனத்திற்குரிய குறவன், புனவன் என வழங்கப்பட்டுள்ளான். புனவன் என்ற சொல் “ஆறிடங்களில்”⁽²³⁾ பயின்று வந்துள்ளது. புனவனுக்குரிய தினைப்புனத்தில் தினைக்கதிர்கள் விளைந்திருத்தலை,

“புனவன் றுடவைப் பொன்போற் சிறுதினை”(குறுந் 105:1)

என்ற அடி விளக்கும். புனவன் மலையிலுள்ள தினைக் கொல்லையால் இடப்பட்ட பெயராகும்.

சேணோன்

சேணோன் என்பவன் தினைப்புனம் காப்பவன். “வேங்கை மரத்தின் மீது கட்டப்பட்ட பரணிலும், யானையாலும் எட்ட முடியாத குன்றின் மீது கட்டப்பட்ட பரணிலும் இருப்பவனாதலின் இவன் சேணோனெனப்பட்டான்”⁽²⁴⁾ என்பர் உ.வே.சா. சேண்-உயரம். உயரமான பரணில் இருப்பவன் சேணோன். சேண் என்பதற்குப் பாதுகாத்தல் என்ற

பொருளுண்டு. குதிரையில் பயணப்படுவதற்கு முன் பாதுகாப்பாகப் பயணம் செய்ய, குதிரையிலிருந்து விழாமலும், குதிரையை அடக்குவதற்கும் பாதுகாப்புக் கவசங்களைக் குதிரைக்கு அணிவிப்பர். இஃது சேணம் என அழைக்கப்படும். அதைப் போலவே தன்னையும், தினைப்புனத்தையும் விலங்குகளிடமிருந்து காத்துக்கொள்ள, மரங்களிலும் குன்றுகளிலும் பரண் அமைத்துக் (சேணம்) காத்தவன் சேணோனென்பட்டான். சேணான் என்பதே சேணோன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. ‘ஆ’, ‘ஓ’ ஆகும் (தொல் 680) என்ற தொல்காப்பிய விதிப்படி, சேணான் என்பதில் உள்ள ‘ஆ’ காரம், ‘ஓ’ காரமாக ஆகி சேணோன் என “ஒன்பது இடங்களில்”⁽²⁵⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தினைப்புனம் காக்கும் சேணோனை,

“ஏனலஞ் சிறுதினை காக்கும் சேணோன்” (குறுந். 375:5) என்று குறுந்தொகை குறிப்பிட்டுள்ளது. “மரத்தின் உச்சியிற் பரணின் மீதிருக்கும் சேணோன் கொளுத்திய கொள்ளியானது, வானத்திலுள்ள விண்மீன்களைப்போல இடந்தொறும் ஒளியை வீசுதலை”⁽²⁶⁾ மாடலுர்க்கிழாரும், “தினைப்புனத்தைக் காக்கும் சேணோன், பரண்மேல் இருந்த வண்ணம், யானையை விரட்டக் கொள்ளிக் கட்டையைப் பயன்படுத்துவதை”⁽²⁷⁾ எருமை வெளியனாரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சேணோன் என்னும் சொல் குறவர்களில் இரவில் தினைப்புனம் காக்கும் காவலனைக் குறித்துள்ளது.

கானவன் என்ற சொல் குறவர்களில் வேட்டையாடுபவர்களைக் குறித்து வழங்கப்பட்டுள்ளது. கானத்தில் வேட்டையாடுபவன் கானவன் என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். காட்டில் வேட்டையாடுதல், அவர்களின் தொழில்களில் ஒன்று. கானவன் என்னும் சொல் “ஐம்பத்தியொரு இடங்களில்”⁽²⁸⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வேட்டையாடுபவர்கள் வேடர்கள் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டும், வேட்டையாடும் குறவர்கள், கானவர் என்று அழைக்கப்படுவதற்குக் காரணம், இவர்கள் காட்டிலே பகற்பொழுது முழுவதும் தங்கி வேட்டையாடுவதால் இங்ஙனம் சுட்டப்பட்டுள்ளனர். கானவர்-குறவர் என்பதற்குச் சங்க இலக்கியத்தில் பல குறிப்புகள் உள்ளன.

கானவன் “தினையை உண்ணவரும் யானையையும் பன்றியையும் விரட்டியடித்தலும்”⁽²⁹⁾, “மரங்களை வெட்டிக் கொல்லைகள் உருவாக்கியதும்”⁽³⁰⁾, “உணவிற்காகக் கிழங்கும் தேனும் எடுத்ததையும்”⁽³¹⁾ சங்கப் பாடல்கள் விளக்கியுள்ளன. கானவன் தன் மனைவியுடன் பரண் மீதிருந்து காவல் காத்ததை,

“உளைமான் துய்பீன் ஒங்குதினைப் பெரும்புனத்துக்

கழுதில் கானவன்

.....

ஒலியல் வார்மயிர் உளரினள் கொடிச்சி”

(அகநா. 102:1-5)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். கானவர்கள் வேட்டையாடுதலில் சிறப்பாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளனர். “புலியுடன் போர் செய்து புண்பட்ட யானையை அம்பெய்தி வேட்டையாடியதைக்”⁽³²⁾ கபிலரும், “ஆண் முள்ளம் பன்றியினை வேட்டையாடியதை”⁽³³⁾ மதுரைக் கொல்லன் வெண்ணாகனாரும், “முயல் வேட்டையாடியதை”⁽³⁴⁾ கடியலூர் உருத்திரங் கண்ணனாரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

குறத்தி

குன்றத்தில் வாழும் நிலமக்கள் குறவர்கள். இவர்களின் இல்லாள் குறத்தி என ஓரிடத்தில் (புறநா 108:1) மட்டும் குறிக்கப்பட்டுள்ளாள். குறவர்களின் பிள்ளைகள் “குறவர் மாக்கள், குறமகள், கானவன் மகள்”⁽³⁵⁾ என வழங்கப்பட்டுள்ளனர். குறிஞ்சி நில மக்களில் குறவன், புனவன், கானவன், சேனோன் என்னும் பெயர்கள் இடத்தினால் அமைந்த காரணப் பெயர்களாகும்.

தலைமக்கட் பெயர்கள்

குறிஞ்சி நிலத்துத் தலைமக்கட் பெயர்களாக நாடன், வெற்பன், சிலம்பன், கொடிச்சி ஆகிய பெயர்கள் சங்க இலக்கியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

நாடன்

நாடன்-குறிஞ்சி நிலத் தலைவனைக் குறிக்கும் சொல். இது நிலத்தால் அமைந்த நிலப்பெயராகும். நாடு என்னும் சொல், “நாடா

கொன்றோ”(புறநா 187:1) என்பதில் மருத நிலத்தையும், “நாடு கிழவோயே”(ஐங் 404:4) என்பதில் முல்லை நிலத்தையும் குறிப்பிடினும், நாடன் என்னும் சொல் “இருநூற்று இருபது இடங்களில்”⁽³⁶⁾ குறிஞ்சி நிலத் தலைவனை மட்டுமே குறிக்கச் சங்க இலக்கியத்தில் பயன்பட்டுள்ளது. “நாடன் என்கோ”(புறநா 49:1) என்பதற்குக் குறிஞ்சி நிலத்திற்குரியவன் என்றே உரை சுட்டப்பட்டுள்ளது. நாடன்-நாடல்-விரும்புதல் என்ற அடிப்படையில் இடப்பட்ட பெயராகும். நாடு என்பது குறிஞ்சி நிலத்தை மட்டும் குறிக்கக் காரணம், மனிதன் நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்ந்த பொழுது, அவனுக்கு உழைப்பைப் பற்றித் தெரியாது. இயற்கையாகக் கிடைக்கும் உணவுகளை உண்டு வாழ்ந்துள்ளான். இயற்கையான உணவு, குறிஞ்சி நிலமான மலைப்பகுதியிலேயே கிடைக்கும். தன்னை விலங்குகளிடமிருந்தும் இடி, மின்னல் போன்ற இயற்கைச் சீற்றத்திலிருந்தும் காத்துக்கொள்ள மலைக் குகைகளையும், மரப்பொந்துகளையும் தஞ்சம் அடைந்தான். இப்படி இயற்கையாகவே உணவுகளும், உறைவிடங்களும் அமைந்த குறிஞ்சி நிலத்தை நாடிச் சென்றதால், நாடு என்ற சொல் குறிஞ்சி நிலத்தையே குறித்துள்ளது. அக்குறிஞ்சி நிலத்திற்குரிய தலைவன் நாடன் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளான். “அரும்புத் தன்மையில்லாமல் மலர்ந்த, கரிய அடியை உடைய வேங்கை மரத்தின் கிளையில். மயில்கள் மகளிரைப் போலத் தோன்றுதற்கிடமான நாட்டையுடையவன்” (குறுந்.26:1-3) என்றும், “நெடுந்தூரம் மணங்கமழும் நறவம்பூவின் தாதை அளந்த தும்பி, பொன்னை உரைக்கும் கட்டளைக்கல் போலத் தோன்றும் வளப்பத்தையுடைய மலைநாட்டிற்குத் தலைவன்” (நற். 251:2) என்றும்

நாடன் வளமான குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளான்.

வெற்பன்

வெற்பன் குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் ஆவான். வெற்பு மலையைக் குறிக்கும் சொல். இதனை “வெற்பனென்பது குறிஞ்சி நிலத்தலைவன் என்னும் பொருளைத் தந்து இடுகுறி மாத்திரையாய் நின்றது”⁽³⁷⁾ என்பர் உ.வே.சா. இவ்வெற்பன் என்னும் காரணப் பெயர் “முப்பத்து நான்கிடங்களில்”⁽³⁸⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மலையும் மலையைச் சார்ந்த பகுதிக்குமுரிய தலைவனை நாடன் என வழங்குவது போல, அந்தந்த மலைக்குரிய தலைவனை வெற்பன் என்ற சொல்லால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. வெற்பனை “அருவிகளும், பலாமரங்களும் நிறைந்த மலைக்குரியவன்”⁽³⁹⁾ எனக் குறுந்தொகையும், “மயில்கள் நிறைந்த மலைக்குரியவன்”⁽⁴⁰⁾ என ஐங்குறுநூறும் குறிப்பிட்டுள்ளன. பிற பாடல்களிலும் மலைக்குரியவன் என்ற பொருளிலேயே சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சிலம்பன்

“சிலம்பு என்பதற்கு எதிரொலிக்கும் மலை”⁽⁴¹⁾ என்பது பொருளாகும். சிலம்புதல், எதிரொலித்தல், எதிரொலி எழுப்பும் மலைக்குரிய தலைவனை சிலம்பன் என்ற சொல் “முன்றிடங்களில்”⁽⁴²⁾ குறித்துள்ளது.

கொடிச்சி

கொடிச்சி-குறிஞ்சி நிலத் தலைவியைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். கோடு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் கொடிச்சி. கோடு என்பது மலையின் உச்சியைக் குறிக்கும். (குறுந்.353:2) கோடு என்பதுடன். ‘இ’ என்னும் பெண்பால் விகுதி சேர்ந்து, கோடு+இ=கொடிச்சி என்றாகி “நெடுமுதல் குறுகும் மொழி முன்னான” (தொல்.161) என்ற விதிப்படி நெடில் குறைந்து கொடிச்சி என்பது கொடிச்சி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. கொடிச்சி என்ற சொல் “முப்பத்து நான்கிடங்களில்”⁽⁴³⁾ குறிஞ்சி நிலத்தலைவியைக் குறித்துள்ளது.

குறிஞ்சி நிலத்தலைமக்கட் பெயர்களில் மலையும் அதை ஒட்டிய பகுதிகளுக்கும் உரிய தலைவன் நாடன் என்றும், மலைக்குரிய தலைவன் வெற்பன், சிலம்பன் என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளனர். பெண்பாற் பெயராக கொடிச்சி உள்ளது.

மருத நிலத்து மக்கட் பெயர்கள்

வயலும் வயல் சார்ந்த பகுதியும் மருத நிலமாகும். மருத நிலத்து மக்கட் பெயர்களை “களமர், உழவர், கடையர், உழுத்தியர், கடைச்சியர் எனவும் தலைமக்கட் பெயர்களை மகிழ்நன், ஊரன், மனையோள்”⁽⁴⁴⁾ எனவும் குறிப்பிடுவர் நச்சினார்க்கினியர். “மருதத்தார், களமர், மள்ளர், விளைஞோர், உழவர், கடைஞர், கம்பளர், பள்ளர், களைஞர், கடைச்சி, ஆற்றுக்காலாட்டி, மள்ளி, பள்ளி, மகிழ்நன், ஊரன், கிழவன்”⁽⁴⁵⁾ என வகைப்படுத்தியுள்ளது நாமதீப நிகண்டு.

உழவர்

உழவுத் தொழில் செய்வோர் உழவர். நிலத்தைப் பண்படுத்தக் கலப்பையைப் பயன்படுத்துவர். கலப்பையில் இரும்பாலான கொழு இருக்கும். இக்கொழுவே நிலத்தைப் பண்படுத்த உதவுகிறது. இக்கொழுவைப் பயன்படுத்தி நிலத்தை உழுது, தொழில் செய்தவர்கள் உழவர்கள் என அழைக்கப்பட்டனர். உழ என்பது உழு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல். உழு என்பது சிறுசிறு துகள்களாக்குவது. மரத்தில் உழுவேறிவிட்டால் கடினமான, அம்மரம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக மாவுபோல் ஆகி மக்கிப் போய்விடும். அதைப்போல நிலத்தை உழு கருவி கொண்டு சிறுசிறு துகள்களாக்கிப் பண்படுத்தியவர்கள் உழவர்கள். இச்சொல் “நாற்பத்தியொரு இடங்களில்”⁽⁴⁶⁾ பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “ஈரம் உண்டாகிய செம்மையையுடைய பசிய வயலை, ஒற்றை ஏரை உடைய உழவன், விரைந்து உழச் செல்வதைக் குறிப்பிடுவர்”⁽⁴⁷⁾ ஓரேருழவனார். “மலையை எடுத்து நிறுத்தி வைத்தாற்போன்ற, அளவற்ற நெற்களின் தொகுப்பைக் கொண்டிருக்கின்ற, எருமையை ஏரில் பூட்டி உழுகின்ற உழவன், நாற்று முடிகளை நடுவதற்கு உழத்தியுடன் செல்வதை”⁽⁴⁸⁾ சுட்டுவர் தூங்கல் ஓரியார். ஈரம் காய்வதற்கு முன் நிலத்தை உழ, பலவாகிய எருதுகளுக்குள்ளும் நல்ல எருதைத் தேர்ந்தெடுத்து உழும் உழவனை,

“ஈரச் செவ்வி யுதவின வாயினும்

பல்லெருத் துள்ளு நல்லெருது நோக்கி

வீறு வீறாயு முழவன்.....” (புறநா.289:1-3)

என்ற அடிகள் விளக்கும். உழவர்களில், ஒற்றை ஏரை உடைய ஏழைக்குடியானவனையும், அளவற்ற நெற்களஞ்சியங்களை உடைய, செல்வ வளம் நிறைந்த உழவனையும் சங்கப்பாக்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

தொழுவர்

தொழுவர்-உழவர். தொழுவர் என்பதற்கு “தொழில் செய்வோர் என்பார் நச்சினார்க்கினியர். தொழு-கூட்டத்தார்”⁽⁴⁹⁾ என விளக்கம் தருவர் கே.என். சிவராஜபிள்ளை. தொழு, தொழுகை, தொழுவம் போன்றவை கூட்டம் என்ற பொருளைத் தரினும், தொழுவர் - உழவரையே குறித்துள்ளது. தொழுவர்-கூட்டத்தார் எனக் கொண்டால் போருக்குச் செல்லும் வீரர்கள், உப்பு விற்கக் கூட்டமாகச் செல்லும் உமணர்கள் ஆகியோரையும் குறிக்கப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் உழவர்களை மட்டுமே குறித்துள்ளது. உழவர்கள் வயலில் நாற்று நடும் முன், வயல் நிறைய நீர் பாய்ச்சி உழுவர். அது தொழி எனப்படும். தொழி, தொழிதல் போன்ற சொற்கள் உழவுத் தொழிலுடன் தொடர்புடையதால் தொழுவர், கூட்டமாகச் செயல்படும் உழவரையே சிறப்பாகக் குறித்துள்ளது. நற்றிணையில் “நெல்லரி தொழுவர் கூர்வாள் உற்றென” (நற் 195:6) என்பதற்கு நெற்கதிர்களை அறுக்கும் உழவர்கள் என எச். வேங்கடகிருட்டிணனும்⁽⁵⁰⁾, “நெல்லரியுமிருந் தொழுவர்” (புறநா 24:1, 209:2) என்பதற்கு நெல்லை அறுக்கும் உழவர்⁽⁵¹⁾ என ஒளவை துரைசாமிப்பிள்ளையும் விளக்கம் தந்துள்ளனர். மதுரைக் காஞ்சியில்,

“நீர் தெவ்வம் நிரைத் தொழுவர்” (மதுரை. 89)

“சிறு குடிப் பெருந் தொழுவர்” (மதுரை.122)

என்ற அடிகளில் வயலுக்கு நீர் இறைக்கும் தொழில் செய்வார் என்றும், உழவு வணிகம் என்னும் பெருமை வாய்ந்தவர் என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

நெற்கதிர்களை அறுக்கும்போதும், நீர் இரைக்கும் பொழுதும் உழவர்கள் கூட்டமாகச் செயல்பட்டுள்ளனர். உழவுத்தொழிலுடன் தொடர்புடைய தொழு என்னும் சொல் உழவரையே குறித்துள்ளது. இவற்றால் ‘தொழுவர்’ என்னும் பெயர் உழவுத் தொழில் அடிப்படையில் ஏற்பட்டது என்பது புலனாகும். குற்றேவல் புரிபவரும் தொழுவர் (நெடு 49) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளமை சுட்டத்தக்கதாகும்.

தலைமக்கட் பெயர்கள்

மகிழ்நன்:

மகிழ்நன் - மகிழ்தலை உடைய தலைவன். மருத நிலம் வளமான பகுதியாகும். முல்லை, குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை நிலங்களைப் போல, உணவைத் தேடிச் செல்லவேண்டிய நிலை மருத நிலத்திற்கு இல்லை. மருத நிலத்திலேயே மக்களுக்கு தேவையான எல்லாப் பொருட்களும் கிடைப்பதாலும், மகிழ்விற்குக் குறை இருக்காது. அப்படிப்பட்ட மருத நிலத் தலைவனை மகிழ்நன் என்ற சொல் குறித்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில், “சிறுவெள்ளாங்குருகே, வயல்கள் நிறைந்த நல்ல ஊரினை உடைய எங்காதலர்க்கு, என் துன்பத்தைச் சொல்லாயோ”⁽⁵²⁾ என்ற ஓரிடத்தைத் தவிர, பிற இடங்களில் தலைவியைப் பற்றிக்

கவலைப்படாமல், பரத்தையிடம் சென்று திரும்பும் தலைவனையே மகிழ்ந்”⁽⁵³⁾ என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

ஊரன்:

ஊரன் என்னும் சொல், மருத நிலத் தலைவனைக் குறிக்கும், இடத்தால் அமைந்த இடுகுறிப் பெயராகும். ஊர் என்பதுடன் ‘அன்’ எனும் ஆண்பால் விகுதி சேர்ந்து ஊரன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. நாடோடியாக வாழ்ந்த மனிதன், குறிஞ்சி நிலத்தை அடைந்து வாழ்ந்தான். அவன் நிலையான வாழ்க்கை வாழ, அங்கிருந்து ஊர்ந்து, மெதுவாக வளர்ச்சியடைந்து, நீர்வளமிக்க ஆறுகள் நிறைந்த மருத நிலங்களை அடைந்தான். நிலங்களை உருவாக்கிப் பண்படுத்திப் பயிர் செய்தான். பின்பு குடிகள் அமைத்து நிலையான வாழ்க்கையைத் தொடங்கினான். பெருநகரங்கள் ஆற்றங்கரையில் இருப்பதற்கு இதுவே காரணம். குறிஞ்சி நிலத்திலிருந்து ஊர்ந்து, முன்னேறி மருத நிலத்தில் தங்கியதால், அஃது ஊர் எனப்பட்டது. அவ்வூருக்கு உரிய தலைவனை ‘ஊரன்’ என்ற சொல் குறித்துள்ளது. ஊரன் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் “நூற்றிழுப்பது இடங்களில்”⁽⁵⁴⁾ பயின்று வந்துள்ளது. ஊரனைக் குறிப்பிடும் பொழுது, ஊரனின் ஊர்ச்சிறப்பைக் குறிப்பிட்டு, அவ்வூர்க்குத் தலைவனே எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“கழனி மாத்து விளைந்துகு தீம்பழம்

பழன வாளை கதரஉ ழரன்”(குறுந்.8:1-2)

என்பது விளக்கும். இதற்கு வயல் அருகிலுள்ள மாமரத்தில் இருந்து வீழ்கின்ற கனிகளை, பொய்கையில் உள்ள வாளை மீன்கள் உண்ணுதற்கு

இடனாகிய ஊரன் என்பது பொருளாகும். “அகன்ற நீர்த்துறையை உடைய ஊரன்” (நற் 40:11) என்பதிலும் ஊரன் நீர்வளமும், வயல்களும் நிறைந்த ஊருக்குத் தலைவன் எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

நெய்தல் நிலத்து மக்கட் பெயர்கள்

நெய்தல் நிலம் கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியுமாகும். நெய்தல் நிலத்தில் வாழும் மக்களை நச்சினார்க்கினியர் “நுளையர், திமிலர், பரதவர், நுளைச்சியர், பரத்தியர் எனவும், தலைவன் பெயர்களை கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், மெல்லம்புலம்பன்”⁽⁵⁵⁾ எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். சேந்தன் திவாகரம் “பரதவர், நுளையர், கடலர், வலையர், சலவர், திமிலர், நுளைச்சியர், பரத்தியர் எனவும், தலைவன் பெயர்களாக, கொண்கன், துறைவன், மெல்லன், புலம்பன், சேர்ப்பன்”⁽⁵⁶⁾ எனவும் நெய்தல் நில மக்கட் பெயர்களைச் சுட்டியுள்ளது.

பரதவர்:

கடலைக் குறிக்கும் பல்வேறு பெயர்களை, “குட்டம், மென்புலம், அழுவம், பரவை, ஓதம், புணரி, நீர், முந்நீர், திரை, பெளவம், மெல்லம் புலம்பு, பரப்பு, கடல், சேர்ப்பு”⁽⁵⁷⁾ எனக் குறிப்பிடுவர் சா.பானுநூர்மைதீன். பரதவர் என்ற பெயரும் கடலைக் குறிக்கும் பரவை என்பதிலிருந்து தோன்றியதாகும். பர-பரத்தல் என்பன அகண்ட என்ற பொருளைத் தருவதுபோல, பரந்த நீர்த்துறையில் வாழ்பவர்கள் என்ற பொருளில் பரதவர் என்ற பெயர் சுட்டப்பட்டுள்ளது. பரதவர் என்ற சொல் “நாற்பத்தியொரு இடங்களில்”⁽⁵⁸⁾ பயின்று வந்துள்ளது. பரந்த, நீண்ட கடற்பரப்பில் சென்று மீன் பிடித்தலை,

“நெடுங்கடல் அலைத்த கொடுத்திமற் பரதவர்

கொழுமீன் கொள்கை..... ”(நற் 175: 1-2)

என்ற அடிகள் விளக்கும். இவர்கள் மீன் பிடித்தல் (குறுந் 304:1-4), மீன்களைக் காயப்போடுதல் (நற் 63: 1-4), மீன் எண்ணெய் எடுத்தல் (நற். 175: 3-4) போன்ற கடல்சார் தொழிலையே செய்துள்ளனர்.

திமிலர்

திமிலர்-படகினைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்தும் மீனவர்கள். திமில்(நற்.175: 1) என்பது படகினைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். திமில் என்பதுடன் ‘அர்’ எனும் விகுதி சேர்ந்து திமிலர் என்றாயிற்று. படகு செலுத்தி மீன்பிடிப்பவராதலின் மீனவர்கள், திமிலர் என்ற சொல்லால் இரண்டிடங்களில் (அகநா. 320: 2, மதுரைக். 319) குறிப்பிடப்பெற்றுள்ளனர்.

உமணர்:

“உமணர்-உவர்மண்-உமண்மண், உமணன் ”⁽⁵⁹⁾ என்பர். உமணன்-உப்பு விற்போர். இச்சொல் “இருபத்தியொன்பது இடங்களில்”⁽⁶⁰⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. உமணர்கள் வெளிய கல்லுப்பை மாட்டு வண்டிகளில் ஏற்றிச் சென்று விற்பதை,

“உமணர், வெண்கல் உப்பின் கொள்ளை சாற்றிக்

கணநிரை கிளர்க்கும் நெடுநெறிச் சகடம்” (நற் 4: 7-9)

என்பது விளக்கும். இவர்கள், “உவர்ப்பு நிலத்தில் உண்டாகின்ற குன்று போலும் குவியலையுடைய உப்பினை, மலைநாட்டகத்தே கொண்டு போய் விலை கூறி விற்கின்ற நிலையா வாழ்வினை உடையவர்கள்”⁽⁶¹⁾ ஆவர்.

வலையர்

வலை கொண்டு மீன் பிடிப்போரை வலையர் என்ற சொல் “ஆறிடங்களில்”⁽⁶²⁾ குறித்துள்ளது. வலையர் கடலில் வலை வீசிப் பிடித்துக் கொணர்ந்த மீனை உண்ணக் குருகு காத்திருத்தலை,

“பெருநீர் வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சீப்

பறைதடி முதுகுரு கிருக்குந் ”(ஐங் 180: 1-2)

என்ற அடிகள் சுட்டும். பெரும்பாணாற்றுப்படையில், “வலைஞர்கள் மக்களோடு சேர்ந்து பெரிய குளத்தில் மீன்பிடிப்பதும், கோடை காலத்திலும் வற்றாத குளக்கரைகளைக் காவல் செய்வதும் ”⁽⁶³⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது.

நுளையர்

நுளையர் (அகநா.366:11) பரதவர் என ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். நுளையர், நுளைவாயில் என்பது போலக் கடல் அலைகளின் ஊடே படகினைச் செலுத்திச் செல்வதால் இடப்பட்ட பெயராகக் கருத இடமுண்டு.

நெய்தல் நிலப் பெண்கள்

பரதவர்களின் மகள் “நுண்வலைப் பரதவர் மட மகள், ” மீனெறி பரதவர் மகள்”⁽⁶⁴⁾ எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளாள். கடலும் நிலப்பரப்பும் சேருமிடம் சேரி. கிழவன் தலைவன். “சேரித்தலைவனின் மகள் சேரிக்கிழவன் மகள் என ஓரிடத்திலும், சேரியம் பெண்டிர்

இரண்டிடத்திலும், நுளையனின் மகள் ஓரிடத்திலும், உமணப் பெண் உமட்டியர்”⁽⁶⁵⁾ என ஓரிடத்திலும் வழங்கப்பட்டுள்ளனர்.

நெய்தல் நிலத்துத் தலைவன் பெயர்கள்

மெல்லம்புலம்பன், துறைவன், சேர்ப்பன், கொண்கன் என்னும் பெயர்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

மெல்லம்புலம்பன்

மெல்லம்-மெல்லிய, புலம்பு- “கடற்கரை ”⁽⁶⁶⁾மெல்லம்புலம்பன்-மெல்லிய மணற்பரப்பை உடைய கடற்கரைத் தலைவன். புலம்,கயம், துறை போன்ற சொற்கள் நீர்த்துறையைக் குறிப்பதால், மெல்லம் புலம்பன் என்பதும் கடற்கரைத் தலைவனைக் குறித்துள்ளது. இச்சொல் சங்க இலக்கியத்தில் “பதினாறு இடங்களில்”⁽⁶⁷⁾ பயின்று வந்துள்ளது. “ பூக்கேழ் புலம்ப ”(அகநா 340: 13) என்ற ஓரிடத்தைத் தவிர பிற இடங்களில் மெல்லம்புலம்பன் என்றே சுட்டப்பட்டுள்ளது.

துறைவன்

துறை-நீர்த்துறை, மக்களால் பயன்படுத்தப்படும் இடம். துறைவன்-கடல்துறையை உடைய தலைவன், இச்சொல் “எண்பத்தி ஐந்து இடங்களில்”⁽⁶⁸⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கடலிடத்தும், கழியிடத்தும் கொண்ட மீனைப் பரதவர்கள் மணல் தோறும் காயப்போடுவதால் ஏற்படும் புலால் நாளும் துறையை உடைய தலைவன் எனத் துறைவனைக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“பெருங்கடற் பரதவர் கொண்மீ னுணங்கல்

அருங்கழிக் கொண்ட விறவின் வாடலொடு

எக்கர் தொறும் பரக்குந் துறைவ” (குறுந்.320:1-3)

என்பது உணர்த்தும். “கடற்கரைச் சோலையில் உள்ள பனையில் அழிந்த பழம், கழியில் உள்ள நெய்தல் மலர் வருந்துமாறு சேற்றிலே விழ, அவ்வோசை கேட்டு நாரைகள், தம் இனத்தோடு அப்பாற் செல்லும் நீர்த்துறையை உடைய துறைவன்”⁽⁶⁹⁾ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது நற்றிணை. இவற்றால் கடற்கரையில் மக்கள் பயன்படுத்தும் துறையை ஒட்டிய சோலைகள் நிறைந்த இடத்திற்குத் தலைவன், ‘துறைவன்’ என்பது புலனாகும்.

சேர்ப்பன்

சேரி-என்பது கடற்கரையோரக் குடியிருப்புக்களைக் குறிக்கும் சொல். சேர்ப்பன்-அக்குடியிருப்புகளுக்குத் தலைவன். நிலமும் கடலும் சேருமிடம் சேரி என வழங்கப்படுவது போல, சேர்ப்பன் என்பதும்(சேர்-சேரி-சேரு-சேர்ப்பு) சேர்ப்பு என்ற சொல்லிலிருந்து தோன்றியதாகும். சேர்ப்பு என்பதுடன் ‘அன்’ எனும் ஆண்பால் விசுதி சேர்ந்து சேர்ப்பன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. சேர்ப்பன் என்ற சொல் “அறுபத்தேழு இடங்களில்”⁽⁷⁰⁾ கடற்கரைத் தலைவனைக் குறித்துள்ளது.

கொண்கன்

“பேதைத் தன்மையாகப் பேசுபவன் கொண் கணவன்”⁽⁷¹⁾ என்பர் ஞா. தேவநேயன். கொண்கன் - பேதைத் தன்மையுள்ள தலைவன். சங்க

இலக்கியத்தில் தலைவியின் நிலை அறிந்தும் போக்கா நிலையிலே தலைவனைக் கொண்கன் என்ற சொல் குறித்துள்ளது. இச்சொல் “நாற்பது இடங்களில்”⁽⁷²⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. “தலைவியின் நோய்க்கு மருந்தாகப் பயன்படுவது கொண்கனின் தேரே”⁽⁷³⁾, என்பதிலும் “ஒலிக்கும் அலைவீசம் கடற்கரைத் தலைவனே, நீ என் தோழியைத் தழுவி கைவிட்டுவிட்டாய், அவளோ துன்பப்படுகின்றாள். அத்துன்பத்தைக் கண்டும் காணாமல் இருப்பதால் நீ மிகக் கொடியன்”⁽⁷⁴⁾ என்பதிலும் தலைவியின் துன்பத்தைப் போக்காத நிலையிலே தலைவனைக் கொண்கன் என்ற சொல் சுட்டியுள்ளது. [கொண்கன் நெய்தல் நிலத் தலைவனைக் குறிப்பதற்கான காரணம் புலப்படவில்லை]

நெய்தல் நில மக்களில் மீன்பிடி தொழில் செய்வோரைப் பரதவர், வலைவர் என்ற பெயராலும், உப்பு விற்போரை உமணர் என்ற பெயராலும் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டியுள்ளன. தலைமக்கட் பெயர்களில், மெல்லிய கடற்கரைத் தலைவன் மெல்லம்புலம்பன் என்றும், மக்கள் பயன்படுத்தும் துறை, அதை ஒட்டிய சோலைப் பகுதிகளுக்குத் தலைவன் துறைவன் என்றும், சேரிக்குத் தலைவன் சேர்ப்பன் என்றும் பெயர்கள் பெற்றுள்ளனர்.

பாலை நிலத்து மக்கட் பெயர்கள்

மணலும் மணல் சார்ந்த பகுதியும் பாலை நிலமாகும். பாலை நிலத்து மக்களாக “எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர் மீளி, விடலை, காளை”⁽⁷⁵⁾ போன்ற பெயர்களைக் குறிப்பிடுவர் நச்சினார்க்கினியர். “எயினர், இறுக்கர், புள்ளுவர், விராதர், மறவோர், பாலையர், எயிற்றி, மறத்தி, மீளி, விடலை, காளை”⁽⁷⁶⁾ எனக் குறிப்பிடுகிறது நாமதீப நிகண்டு.

எயினர்

“எய்+எயினன்= அம்பெய்யும் வேடன்.”⁽⁷⁷⁾ எய்யும் அம்பை உடையவர் எயினர். சங்க இலக்கியத்தில் எயினர் ‘கொடுவில் எயினர்’ என “ஆறிடங்களில்”⁽⁷⁸⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மறவன்

மற என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்த பெயர் மறவன். மறம்-வலிமை. மறவன்-வலிமையானவன். மற என்ற சொல்லுடன் (வ்) ‘அன்’ எனும் ஆண்பால் விசுவாசம் சேர்ந்து மறவன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. சங்கப் பாடல்களில் இச்சொல் “எழுபத்தியிரண்டு இடங்களில்”⁽⁷⁹⁾ பயின்று வந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் “கையிலே வில்லும், புலி போன்ற பார்வையினையும், வலிமையான உடற்கட்டையும் உடையவர்கள். புதிதாக வருவோரிடத்துப் பொருள் இல்லையென்றாலும், அவர்கள், அம்பு பட்டுப் பதை பதைப்பதைக் கண்டு மன மகிழ்ச்சி அடையும்”⁽⁸⁰⁾ இயல்பினர். “போரிலே வடு வாழ்ந்த முகத்தினைக் கொண்டவர்கள். தழும்பு பட்ட கையினையும் பகை யானையின் கொம்பு பட்டு அழுந்தின நெற்றியினையும் உடையவர்கள்”⁽⁸¹⁾ என்று மறவர்களின் அஞ்சா இயல்பு சுட்டப்பட்டுள்ளது.

ஆடவர்

“அடுதல் போரிடுதல். அடு என்னும் போரிடும் தொழில் அடிப்படையில் பிறந்த சொற்கள் ஆடவன். ஆடுஉ”⁽⁸²⁾ என்பதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் ஆடவன் என்ற சொல் “பதினைந்து இடங்களில்”⁽⁸³⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

பாலை நிலத்துப் பெண்கள்

எயிற்றி

எயினர் குலப்பெண்கள் எயிற்றி என வழங்கப்பட்டுள்ளனர். “தமையன்மார்கள் கொண்டு வந்து கொடுத்த நிணமாகிய ஊனை எயிற்றி காய வைத்ததை”⁽⁸⁴⁾ ஐங்குறுநூறும், “புல்லரிசியைக் கொண்டு சோறாக்கியதை”⁽⁸⁵⁾ பெரும்பாணாற்றுப்படையும் விளக்கியுள்ளன.

பாலை நிலத்துத் தலைமக்கட் பெயர்கள்

மீளி, விடலை, காளை என்னும் பெயர்கள் பாலை நிலத்துத் தலைமக்கட் பெயர்களாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

மீளி

மீளி என்ற சொல்லுக்கு வலிமை என்ற பொருளுண்டு. வலிமையான தலைவன் மீளி என வழங்கப்பட்டுள்ளான். சங்க இலக்கியத்தில்,

“மீளி உள்ளம்” (அகநா. 373:7)

“நெடு வேள் அன்ன மீளி” (பெரும்பா. 75)

என்னும் அடிகளில், மீளி-வலிமை என்ற பொருளைத் தந்துள்ளது. இச்சொல், “நெடுநிறை தழீஇய மீளியாளர்” (புறநா. 260:13), “பெருந்தகை மீளி” (பரி.16:22) எனத் தலைவனை மட்டும் குறிக்கப் பயன்படுத்தப் பட்டுள்ளது. மீளி என்ற சொல் கூற்றுவனைக் குறிக்கும் நிலையில் (அகநா 93:18) ஓரிடத்தில் பயின்று வந்துள்ளது.

விடலை

விடல்+ஐ=விடலை. விடல்-விடை-விடைத்தல், பருத்தல்-வலிமை எனும் பொருள்படும். ஐ-தலைவன் வலிமையான உடற்கட்டையுடைய தலைவனை விடலை என்ற சொல் “பதினைந்து இடங்களில்”⁽⁸⁶⁾ சுட்டியுள்ளது. “காலிலே வீரக் கழலையும் கையிலே வேலையும் கொண்ட விடலையோடு, நின் மகள் கொண்ட நட்பானது, நாலுர்க் கோசரின் மொழிபோல் உண்மையானது” எனக் குறுந்தொகையில் (15) சுட்டப்பட்டுள்ளது போல், விடலை தலைவியுடன் உடன்போக்கில் சென்ற செய்தியும், போரிலே புண்பட்டு இறந்த செய்தியும் (புறநா 237:14, 261:16) சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

காளை

காளை என்பதும் விடலை போன்று வலிமையானவன் என்ற பொருளையே சுட்டும். வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ‘காளை’ என்பதற்கு “இளவெருது, கட்டிளமையோன், வீரன், பாலநிலத்தலைவன்”⁽⁸⁷⁾ எனும் பொருட்களைத் தந்துள்ளது. இச்சொல் “இருபத்தியாறு இடங்களில்”⁽⁸⁸⁾ பயின்று வந்துள்ளது. காளையின் வீரத்தினை, “களிற்றியானை தன்னைத் தாக்கவரினும், தன் மேல் பாம்பு ஊர்ந்து செல்லினும், முகில் இடியை இடிப்பினும் எவற்றிற்கும் அஞ்சாது, பகைவரைக் கொல்லும் வலிமையுடையவன்” எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (134-138) குறிப்பிட்டுள்ளது. “காளை, தலைவியை உடன் போக்கில் அழைத்துச் சென்றதையும், போரில் ஈடுபட்ட செய்தியையும்”⁽⁸⁹⁾ சங்கப்பாக்கள் விளக்கியுள்ளன.

பாலை நில மக்களில், எயினர் எய்யும் அம்பினால் பெற்ற பெயர். மறவர், மீளி, விடலை, காளை போன்ற பெயர்கள் வலிமை என்பதன் அடிப்படையில் இடப்பட்ட பெயர்களாகும்.

தலைவனைக் குறிக்கும் பொதுப்பெயர்கள்

ஐவகை நிலத்திற்கும் தலைவனுக்குரிய பெயர்கள் தனித்தனியே சுட்டப்பட்டிருப்பினும், எல்லா நிலத்திற்கும் பொதுவான தலைவன் பெயர்களாக, அண்ணல், தோன்றல், செம்மல், குருசில், காதலர், ஐயன், கொழுநன், கிழவன், பெரும, தலைவன், விறலவன் போன்ற பெயர்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

அண்ணல்

தொல்காப்பியர் அண்ணலை முல்லை நிலத் தலைவனாகச் சுட்டியுள்ளார். சங்க இலக்கியத்தில் ஓரிடத்தில் கூட இச்சொல் முல்லை நிலத் தலைவனைச் சுட்டுவதாக இல்லை. அண்ணல் ‘உயர்வு’ என்ற பொருளைத் தரும். “அண்ணல் நெடுவரை” (நற் 236:8) என்பதில் அண்ணல் கொடுமுடி, உயர்ந்த மலை என்ற பொருளைத் தந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் உயர்வு கருதி, “தலைவன்”⁽⁹⁰⁾, “மன்னன்”⁽⁹¹⁾, “சிவன்”⁽⁹²⁾ ஆகியோரை அண்ணல் என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

தோன்றல்

தோன்றல்-தோன்றுதல். புகழ், கொடை, வீரம் ஆகியவற்றில் சிறந்து தோன்றும் தலைவனை இச்சொல் குறிக்கின்றது. “புலவரை யிறந்த

புகழ்சால் தோன்றல்” என்பதற்கு புலவரது புலமை எல்லையைக் கடந்து நிற்பது (தோன்ற) தலைவனின் புகழ் மிகுதி”⁽⁹³⁾ என விளக்குவர் ஒளவை சு.துரைசாமிப் பிள்ளை. அவ்வகையில் “கொடையில் சிறந்தவன்” (புறநா.43:12, பரி.16:1, பெரும்பா. 420) என்றும் “படைகளுக்குத் தலைவன்” (பதிற்.22:16) என்றும் ‘தோன்றல்’ சுட்டப்பட்டுள்ளான்.

செம்மல்

செம்மல்-செம்மை, சிறப்பு, செம்மையானவன்-செம்மையாக ஒழுகுபவன் என்ற பொருளில் தலைவனைக் குறித்துள்ளது. குறுந்தொகையில் பாணன், தோழியால் “பெருஞ்செம்மலன்” (குறுந்.33:4) என வழங்கப்பட்டுள்ளமை சுட்டத்தக்கதாகும். “மாற்றாருடைய மண்ணைக் கைப்பற்றி வென்ற தலைவனையும்”⁽⁹⁴⁾ “கொடைக் கடன் மேற்கொண்டு ஒழுகும் தலைவனையும்”⁽⁹⁵⁾ ‘செம்மலன்’ என்று புலவர்கள் சிறப்பிப்பர்.

குருசில்

குரு என்பதற்கு வல்லவன், சிறந்தவன் என்ற பொருளுண்டு. கலைகளில் சிறந்து விளங்குபவரை, அக்கலையிலே வல்லன்மை உடையவரைக் குரு என அழைப்பது வழக்கம். அதுபோலத் தலைவிக்குச் சிறந்தவனான, “தலைவனையும்,”⁽⁹⁶⁾ “மக்களைச் சிறப்பாக ஆட்சி செய்யும் மன்னனையும்”⁽⁹⁷⁾ குருசில் என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

காதலர்

காதல்+அர் = காதலர். காதல் - விருப்பம். ‘அர்’ எனும் பலர்பால் விகுதி, உயர்வு (மரியாதை) கருதி தலைவியால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியர் ‘மாதர் காதல்’ (தொல்.811) எனக் காதல் என்பதற்கு விருப்பம் என்ற பொருளைச் சுட்டியுள்ளார். காதலர் விரும்பத்தக்கவர். அகநானூற்றில், “நம்மினும் பொருளே காதலர் காதல்” (அகநா.53:15) என்ற அடியில் தலைவர் நம்மைவிடப் பொருள் மீதே விருப்பங்கொண்டவர் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. காதல் என்பதற்கு விருப்பம் என்பதே பொருளாகும். இச்சொல் “நூற்றி நாற்பத்தியெட்டு இடங்களில்”⁽⁹⁸⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஐயன்

ஐ என்னும் சொல் உயர்வு கருதி தலைவனைக் குறித்துள்ளது. ஐ என்பதுடன் ‘அன்’ எனும் ஆண்பால் விசுதி சேர்ந்து ஐயன் என்றாயிற்று. சங்க இலக்கியத்தில் “யானைகள் தங்களுக்குள்ளே போர் செய்வதாலே ஏற்பட்ட பள்ளங்கள் நிறைந்த கான்யாற்றில் நீந்துதற்கரிய நீர்ச்சுழியும், முதலைகளும் காணப்படுகின்றன. இவ்வரிய வழியைக் கடந்து இரவில் வரும் தலைவனைத் தலைவி வியந்து ஐய” (நற்.292: 5-9) எனக் குறிப்பிட்டுள்ளாள். நின்+ஐ=நின்னை- என்ற சொல் தலைவனை இரண்டிடங்களில் (கலித்.44: 10, புறநா.255:3) குறித்துள்ளது.

கொழுநன்

கொழுநன் - தலைவன். கொழுநன் என்னும் சொல் இளமை என்னும் பொருளில் தலைவனைக் குறித்துள்ளது. மரஞ்செடிகளில் உள்ள இளந்தளிர், கொழுந்து என வழங்கப்படுவது இங்கு சுட்டத்தக்கதாகும். இச்சொல் “பதின்மூன்று இடங்களில்”⁽⁹⁹⁾ தலைவனைக் குறித்துள்ளது.

கிழவன்

“குடிப்பெயர் நிலப்பெயராகி நிலப்பெயர் உடைமைப் பெயராகும்போது தலைமை முகிழ்த்துவிடுகிறது. கிழவன், கிழத்தி, கிழவோன், கிழவோள் எனக் குடும்பத்தலைவன் தலைவியின் பெயரே உடைமைப் பெயராக அமைகிறது”⁽¹⁰⁰⁾ என்பர். கிழமை என்னும் சொல் உரிமை என்னும் பொருள்படும். கிழவன் - உரிமையுடைய தலைவன். இச்சொல் “அறுபத்தேழு இடங்களில்”⁽¹⁰¹⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. குட்டுவனுக்கு மரந்தை என்னும் நகரைப் போன்று, எமது பனிச்சை விளங்குகின்ற அழகிய நெற்றிக்கு உரிமை உடையோன் எனக் கிழவனைக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“குட்டுவன் மரந்தை யன்னவெம்

குழல் விளங் காய்நுதற் கிழவனும்” (குறுந் 34:6-7)

என்பது விளக்கும். இதில் கிழவன் எனும் சொல் ‘உரிமை’ என்ற பொருளில் ஆளப்பட்டுள்ளது. ஐங்குறுநூறும் “சிறு மலைகளும் நறிய பூக்களும் நிறைந்த முல்லை நாட்டிற்கு உரிமையுடைய தலைவனை” (ஐங் 204) கிழவன் எனக் குறிக்கின்றது. எனவே கிழவன் என்னும் பெயர் உரிமை எனும் பொருளில் சங்க இலக்கியங்களில் ஆளப்பட்டுள்ளது.

பெரும

பெருமான் என்பதே ‘பெரும’ என அண்மை விளியாக வழங்கப்பட்டுள்ளது. பெரும என்னும் சொல் பெரு என்பதன் அடியாகப் பிறந்தது. பெரு என்பதற்கு உயர்வு, சிறப்பு என்ற பொருட்களுண்டு.

எம்பெருமான், பெருவரை போன்றவற்றில் பெரு-உயர்வையே குறிக்கும். தலைவன் சிறந்த பண்பும், உயர்ந்த குணமும் கொண்டதால் அவனைப் பெரும எனப் புலவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். இச்சொல் “இருபத்தியாறு இடங்களில்”⁽¹⁰²⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. “போரிலே எதிரிப்படையை வென்று, அதனால் ஏற்பட்ட வடுக்களையுடைய,”⁽¹⁰³⁾ தலைவனையும், “போரிலும் கொடையிலும் நாட்டைச் சிறப்பாக வழிநடத்திச் செல்லும்”⁽¹⁰⁴⁾ தலைவனையும் பெரும என்ற சொல் குறிப்பதால் உயர்வும் சிறப்பும் கருதி இப்பெயர் வழங்கப்பட்டமை புலனாகும்.

தலைவன்

தலை+வ்+அன்=தலைவன். தலை-முதன்மை-முதன்மைப் பண்பு. தலைவன்-முதன்மைப் பண்புடையவன். இச்சொல் “பதின்மூன்று இடங்களில்”⁽¹⁰⁵⁾ பயின்று வந்துள்ளது. தலைவனின் முதன்மையை,

“உலகம் படைத்த காலைத் தலைவ”^(நற் 337:1)

“பெருமா விலங்கைத் தலைவ”^(புறநா176:6)

“கோடியர் தலைவ”^(பொருந 57)

எனச் சங்கப் பாக்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

விறலவன்

விறல்-விறை-விறைப்பு-விறைத்தல் போன்ற சொற்கள் வலிமை எனும் பொருளைத் தரும். விறலவன் என்னும் சொல் தலைவனது வலிமையைக் கருதி இடப்பட்ட பெயராகும். “மாலைக் காலத்தில்

தோன்றிய நிலவொளியில், கட்டிலில் உள்ள மலர்ப்படுக்கையில் படுத்திருக்கும், வெற்றியையுடைய தலைவனைப்”⁽¹⁰⁶⁾ பேயனாரும், “வெற்றி வாய்ந்த நமது தலைவனது மார்பு இன்பத்தையும் துன்பத்தையும் ஒரு சேரப்பெற்றது ”⁽¹⁰⁷⁾ என்று மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

தலைவியின் பொதுப்பெயர்கள்

இலக்கிய வழக்குப் பெயர்கள்

பெண்களை அவர்தம் பருவத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுவகையாகப் பிரிப்பர். அவை பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் என்பனவாகும். சங்க இலக்கியம், இவ்வெழு பருவ மகளிரின் பெயர்களையும் குறிப்பிட்டுள்ளது. எழுபருவப் பெண்களின் வயதை, வாழ்வியற்களஞ்சியம், “5-8 வரையில் பேதைப் பருவம், 9-10 வரையில் பெதும்பை, 11-14 வரையில் மங்கை, 15-18 வரையில் மடந்தை, 19-24 வரையில் அரிவை, 25-29 வரையில் தெரிவை, 30-60 வரையில் பேரிளம்பெண்”⁽¹⁰⁸⁾ என வகைப்படுத்தியுள்ளது. எந்நிலத்தைச் சார்ந்த பெண்ணாக இருந்தாலும் இவ் எழுவகைப் பிரிவுக்குள் அடங்கிவிடுவர்.

பேதை

பேதை-பேதைத் தன்மையுடைய தலைவி. பேதை என்ற சொல்லிற்கு அறியாத் தன்மை என்பது பொருளாகும். தலைவனின் உள்ளத்தை அறியா நிலையிலே பேதை என்ற சொல் தலைவியைக்

குறித்துள்ளது. குறுந்தொகையில் “தலைவியைப் பிரிந்த எனது நெஞ்சம் யானையின் பெருமூச்சு போலத் துடிக்கின்றது. இதனைத் தினைப் புனத்தில் கிளிகளை ஓட்டும் தலைவி அறிவாளோ”⁽¹⁰⁹⁾ என்று தலைவன் உரைக்கின்றான். இதில் தலைவனின் உள்ளம் தலைவியிடம் இருப்பதை அறியாத தலைவியைப் ‘பேதை’ என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

பெதும்பை

பெதும்பை-பிது-பிதுக்கு-பிதுக்குதல், வெளிப்படுதல் என்பது போலப் பிது-பெது, பெதுக்கு-பெதும்புதல், அரும்புதல், வளர்தல் எனும் பொருள்படும். பருவம் வளர்ச்சியடையும், அரும்பும் தன்மையுடைய பெண், பெதும்பை. அதாவது பேதைப் பருவத்திலிருந்து வளர்ச்சியடைந்த பருவப் பெண்ணை பெதும்பை என்ற சொல் குறித்துள்ளது. அகநானூற்றில் பேதைப் பருவத்திலிருந்து வளர்ந்த பெதும்பைப் பருவத்தானை, “அறிவினை உடைய இளைய மகளே, நினக்கு மார்புகள் அடிவரைந்து கட்புலனாகி நிரம்பின. விழுந்து முளைத்த கூர்மையான பற்கள் ஒளி கொண்டன. கூந்தலும் முடித்தலுக்கு ஏற்றவாறு நன்கு வளர்ந்துள்ளது. தழையாடையை உடுத்தியுள்ளாய். சுழன்று திரியும் நின் தோழியருடன் எவ்விடத்தும் செல்லாதே..... நீ பேதைப் பருவத்தினள் அல்லள், பெதும்பைப் பருவத்தினை அடைந்துவிட்டாய்”⁽¹¹⁰⁾ எனப் பெதும்பைப் பருவப் பெண்ணின் வளர்ச்சி நிலைகளைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் கயமனார்.

மங்கை

மங்கை என்பதற்குத் தகுதி, நிறைவு என்ற பொருட்களுண்டு. மங்கலகரமான நேரம், மங்கலகரமாக உள்ளது என்பதற்குத் தகுதியான நேரம், நிறைவாக உள்ளது என்று பொருள் கொள்வது போல, காமநுகர்ச்சிக்குப் பருவத்தாள் தகுதியானவள் மங்கை என வழங்கப்பட்டுள்ளாள். பெண் தகுதியடைந்ததை அறிவிக்கும் விழா, ‘மங்கள நீராட்டு விழா’ என வழங்கப்படுவது இங்கு சுட்டத்தக்கதாகும். தகுதியும் நிறைவும் உடைய பெண்ணை, மங்கை என்ற சொல் “ஒன்பது இடங்களில்”⁽¹¹¹⁾ குறித்துள்ளது.

மடந்தை

மட என்ற சொல்லின் அடியாகப் பிறந்த பெயர் மடந்தை. மட என்பதற்கு அழகு, இளமை என்ற பொருளுண்டு. மடப்பம்-அழகு. தொல்காப்பியர், “மதவே மடனும் வலியும் ஆகும்”(தொல் 860) என்பர். இதில் ‘மட’ என்பது இளமை என்னும் பொருளைத் தரும். மடந்தை-அழகும் இளமையும் வளர்ச்சியடைந்த பருவப் பெண்ணைக் குறித்துள்ளது. இச்சொல் “அறுபது இடங்களில்”⁽¹¹²⁾ கையாளப்பட்டுள்ளது. “முல்லை அரும்புகளை நிரல்பட வைத்தாற்போன்ற பற்களையும், அழகிய வயிற்றினையும், அகன்ற அல்குற் பரப்பினையும் உடையவள். பின்னப்பட்டுத் தாழ்ந்து தொங்கும் கூந்தலையும், மூங்கில் போன்று பருத்த மெல்லிய தோளினையும் உடையவள் என மடந்தையைக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“மனை இள நொச்சி மௌவல் வால்முகைத்
 துணை நிரைத்தன்ன மாவீழ் வெண்பல்
 அவ்வயிற்று அகன்ற அல்குல் தைஇத்
 தாழ்மென் கூந்தல் தடமென் பணைத்தோள்
 மடந்தை.....”(அகநா. 21:1-5)

என்பது விளக்கும். உறுப்பு நலன்கள் அழகுறப் பெற்ற பெண்ணை, மடந்தை எனச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

அரிவை

அரிவை என்ற சொல்லும் மடந்தையைப் போல அழகு என்ற பொருளிலேயே வழங்கப்பட்டுள்ளது. வெற்றித் தமிழ் அகராதியும் “அரி என்பதற்கு அழகு”⁽¹¹³⁾ என்ற பொருளைத் தந்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் இச்சொல் “எழுபத்தாறு இடங்களில்”⁽¹¹⁴⁾ பயின்று வந்துள்ளது. அரிவைப் பருவத்தவளை “அழகிய மாமை நிறத்தையும்”⁽¹¹⁵⁾ ஒள்ளிய நெற்றியையும் உடையவள்”⁽¹¹⁶⁾. பலவாகிய கூந்தலையும்”⁽¹¹⁷⁾ பெரிய தோளையும் கொண்டவள்”⁽¹¹⁸⁾. மெல்லிய மொழியினைப் பேசுபவள்”⁽¹¹⁹⁾ எனச் சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. பெண்ணுக்குரிய இலக்கண முறையில் சிறந்தவளை ‘அரிவை’ என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

தெரிவை

இச்சொல்

“தேர் விலங்கினவாற் தெரிவை”(குறுந்.256:8)

என ஓரிடத்தில் மட்டும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பேரிளம்பெண்

இளமை முதிர்ந்த பெண், பேரிளம் பெண் என வழங்கப்பட்டுள்ளாள். மதுரைக்காஞ்சி “பேரணிகலன்களை அணிந்த பேரிளம் பெண்டிர், கூட்டத்தினுள் சிறு பிள்ளைகள் தம்மைப் பிரிந்து போகாதபடி தம் கைகளால் அணைத்துப் பாதுகாப்பாய் கொண்டு செல்லும் அழகுடையவர்கள்”⁽¹²⁰⁾ எனப் பேரிளம் பெண்டிரைக் குறித்துள்ளது.

பொதுப் பெயர்கள்

கிழத்தி

கிழத்தி-உரிமை என்ற பொருளில் தலைவியைக் குறித்துள்ளது. அகநானூற்றில் ஓரிடத்தில் மட்டும் “பேர் இற்கிழத்தி” (அகநா 86:19) எனும் சொல் பயின்றுள்ளது. திருமணம் முடிந்தவுடன் சுற்றத்தார்கள், தலைவியைத் தலைவனின் அறைக்குள் அனுப்பும் பொழுது சுட்டும் சொல்லாகக் கிழத்தி எனும் பெயர் அமைந்துள்ளது. கிழவி எனும் சொல் (பரி 10:37) மனைவியை ஓரிடத்தில் சுட்டியுள்ளது.

ஆட்டி

ஆட்டி-ஆள்பவள் எனும் பொருளில் தலைவியைச் சுட்டியுள்ளது. ஆட்டி எனும் சொல் ஆள்பவர்களைக் குறிப்பதுபோல மனையை, தலைவனை ஆளும் தலைவியை “ஒன்பதிடங்களில்”⁽¹²¹⁾ குறித்துள்ளது.

காதலி

காதல்+இ=காதலி. காதல்-விருப்பம். தலைவனால் விரும்பத்தக்க தலைவியை காதலி என்ற சொல் “முப்பத்தைந்து இடங்களில்”(122) சுட்டியுள்ளது.

தையல்

தையல்-தலைவி. தை என்பதற்கு மாதம், குளிர்ச்சி, அழகு போன்ற பொருட்களுண்டு. தலைவியை, அழகினால் தையல் என்ற சொல் குறித்துள்ளது. முல்லை மலரும் மாலைப் பொழுதில் தலைவனை எதிர்பார்த்திருக்கும் அழகிய காதலியைத் தையல் எனக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“மென்புல முல்லை மலரு மாலைப்

பையு ணெஞ்சிற் றைய லுவப்ப”(ஐங். 389:1-3)

என்பது விளக்கும்.

கன்னியர்

பருவம் அடைந்த, திருமணமாகாத பெண்களைக் கன்னியர் என்ற சொல் குறிக்கும். கன்னியர் ‘இளைய பெண்கள்’ (பரி 11:81) என ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளனர்.

தலைவியைக் குறிக்கும் பொதுப் பெயர்கள் இளமை, அழகு, உரிமை ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இடப்பட்டுள்ளன.

இசையினால் அமைந்த பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் பாணர், அகவுநர், கூத்தர், ஆடுவார், கண்ணுளர், கோடியர், வயிரியர், துடியன், பறையன், கடம்பன், கிணைஞன், முழவன், பொருநர், வித்தகர், விறலி, கிணைமகள், பாடினி, அகவன் மகள், ஆடுமகள், நாடக மகளிர் போன்ற பெயர்கள் இசையினால் பெயர் பெற்றவையாகும்.

பாணர்

பாணர் என்பதற்கு “பண்-பண்ணப்பட்ட இசை. பண்-பாண்-பா-பாண்-பாணி. பாண்-பாடு-பாட்டு-பாண்-பாணன்”⁽¹²³⁾ என விளக்கம் தருவர் ஞா. தேவநேயன். “பாணர் என்பார் ‘பாடுவார்’ என்ற அளவில் பொருள் சொல்லக்கூடிய கருங்கிய கலைவல்லார் அல்லர். பாடுவாரும் ஆடுவாரும் கருவியிசைப்பாரும் கருவிசெய்வாரும் அவர்தம் பெண்டிரும் கூடிய ஒரு பெருந்தொகுதியினரே பாணர்”⁽¹²⁴⁾ என்பார் இரா. இளங்குமரன். சங்க இலக்கியத்தில் பாணர் என்ற சொல் “நூற்றி முப்பத்தியொரு இடங்களில்”⁽¹²⁵⁾ பயின்று வந்துள்ளது. பாண் என்பதுடன் ‘அன்’ எனும் ஆண்பால் விகுதியும் ‘அர்’ எனும் பலர்பால் விகுதியும் பெற்று பாணன், பாணர் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. பாணர்கள், தன் யாழ்கொண்டு படுமலைப் பண்ணினை வாசித்தல், வானத்தின் கண் ஏற்படும் நல்ல ஓசையைப் போலச் செவியில் வீழ்தலை,

“பாணர் படுமலை பண்ணிய எழாலின்

வானத்து அஞ்சுவர நல்லிசை வீழ” (குறுந்.373:2-3)

என்பர் பதடிவைகலார். பாணர்களின் கையிலுள்ள யாழ், வண்டினைப் போலவும் (நற்.30:2-3), வைகறைச் சாரல் மழை போல் (அகநா.374:1-2) ஒலிப்பதையும், அவர்களின் இசைப்பாட்டு, வலம்புரிச் சங்குபோல் நரல்வதையும் (நற்.172:7-9) சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன.

பண் இசைத்துப் பாடியவர்கள் பாணர். இவர்களின் இசை, வானத்தின்கண் எழும் நல்ல ஓசையாகவும் வண்டின் ஒலியுடனும், வைகறைச் சாரல் மழையாகவும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

அகவுநர்

அகவுநர் என்னும் சொல் “எட்டிடங்களில்”⁽¹²⁶⁾ பாணரைக் குறித்துள்ளது. “அகவலன் குலத்தோரெல்லோரையும் அழைத்துப் புகழ்தல் பற்றிப் பாணர்க்கு இப்பெயராயிற்று”⁽¹²⁷⁾ என்பர் உ.வே.சா. அகவி (கூவி) அழைத்துப் பாடுதலால் அகவுநர், பாணரைக் குறித்துள்ளது. அகவுநர், வலிமையுடைய வாரினால் இழுத்துக்கட்டப்பட்ட கிணைப்பறையின் ஓசையுடன், தம்மிடற்றுக் குரலை எழுப்பிப்பாடும் இயல்பையுடையவர் எனக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“வள்வார், விசிர்ணித்து யாத்த அரிகோல் தெண்கிணை

இன்குரல் அகவுநர் இரம்மின்” (அகநா.249:2-4)

என விளக்குவர் நக்கீரர்.

கூத்தர்

கூத்து என்பதன் அடிப்படையாக அமைந்த பெயர் கூத்தர். ஒரு நிகழ்வு அல்லது ஒரு கதையை மையமாக வைத்து நிகழ்த்துவது கூத்து.

இக்கூத்துப் பற்றி மா. இராசமாணிக்கனார் “மனிதன் தன் கூத்துக்கேற்ப ஒலிகளை எழுப்பியும் கைகளைக் கொட்டியுமிருக்கலாம். அவன் இங்ஙனம் குதித்தது கூத்தாகவும் ஒலிகளை எழுப்பி ஓசையிட்டது இசையாகவும், கைகளைக் கொட்டியது தாளமாகவும் மாறி இருக்கலாம் என்று அறிஞர் கருதுகின்றனர். இவ்வாறு பிறந்திருக்கலாம் என்று கருதப்படும் இசை, கூத்து, தாளம் ஆகிய மூன்றும் சேர்ந்த தொகுப்பே கூத்து அல்லது நடனம் என்பது”⁽¹²⁸⁾ என விளக்குவர். இக்கூத்து நடத்துவோர் கூத்தர். புறநானூற்றில் கழனியில் உள்ள மக்கள் வெட்டி எறியும் கருப்பங்கழிகள் வீழ, சிதைந்த தாமரைப்பூம்பொய்கை, அழகிய கூத்தர் ஆடும் ஆடுகளம் போலத் தோன்றுதலை.

“புய்த்தெறி கரும்பின் வீடுகழை தாமரைப்

பூம்போது சிதைய வீழ்ந்தெனக் கூத்தர்” (புறநா 28:12-13)

என்ற அடிகள் சுட்டும். இவ்வோரிடத்தில் மட்டும் கூத்தர் என்ற சொல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆரியக் கூத்தர்

ஆரிய நாட்டிலுள்ள ஒரு வகைக் கூத்தர். இவர்களைப் பற்றிக் குறுந்தொகையில் “ஆரியக் கூத்தர், கழையில் கட்டிய கயிற்றின் மேல் நின்று ஆடும் பொழுது கொட்டப்படும் பறையைப் போல, மேல்காற்று தாக்குதலால், வெள்ளிய வாகை நெற்றுக்கள் ஒலிக்கும் பாலைநிலம்”⁽¹²⁹⁾ என ஆரியக் கூத்தர், கழைக் கூத்தாடும் கூத்தர்கள் எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

ஆடுவார்

கூத்தர் ஆடும் தொழில் வல்லவராதலால், கூத்தரை ஆடுவார் எனும் சொல் குறித்துள்ளது. ‘கூத்தர்’ எனும் இவர்கள் “எண்வகைச் சுவையும் மனத்தின்கட்பட்ட குறிப்புகளும் புறந்துப் போந்து புலப்பட ஆடவல்லார்”⁽¹³⁰⁾ எனப் பாராட்டப் பெறுகின்றனர். இச்சொல் “ஐந்திடங்களில்”⁽¹³¹⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

கண்ணுளர்

கண்ணுளர் - சாந்திக் கூத்தர். கண் + உள் + அர் = கண்ணுளர். போர்க்களத்தின்கண் இருபெரு வேந்தரும் சினம் தணிந்து, அமைதியுற வேண்டிக் கூத்தாடுபவர்கள், (பதிற் 20:16, மலை 50) கண்ணுளர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். கண்ணுளர் பற்றி “வாசிகை வைத்து மணித்தோடணி யணிந்து மூசிய சுண்ண முகத்தெழுதித் தேசுடனே, ஏந்து சுடர் வாள் பிடித்து ஈசனுக்கும் காளிக்கும் சாந்திக் கூத்தாடத் தகும்”⁽¹³²⁾ என்பர் அடியார்க்கு நல்லார். கண்ணுளர் போர்க்களத்தின் கண் வேந்தரின் சினம் தணிய ஆடுபவர்களைக் குறித்துள்ளது.

கோடியர்

கோடு போன்ற இசைக்கருவியினை இசைக்கும் கூத்தரைக் கோடியர் என்ற சொல் குறித்துள்ளது. “கோடு - ஊதுகொம்பு, அதனையுடைமையிற் கோடியரெனவுமாம்”⁽¹³³⁾ என்பர் அ. நாராயணசாமி. கோடு என்பதற்குக் கொம்பு, சங்கு, வளைவு போன்ற பொருட்களிருப்பதுபோல், கோடியர் என்பதும் உட்துளையுள்ள இசைக் கருவிகளை இசைக்கும் கூத்தர்

தொகுதியினரையே குறித்துள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் கோடியர், “தூம்பு” (அகநா 111:9), “யாழ்”(நற் 212:3), “முழவு” (குறுந் 72:2) போன்ற இசைக் கருவிகள் இசைத்தமையும், “பெண் யானையின் உயிர்ப்பொலியுடன் களிற்றின் முச்சொலி கூடினாற் போலுள்ள சிறுவங்கியம், பெருவங்கியம் இசைத்தமையும்” (அகநா.301:16-20) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. தூம்பு - உத்துளையுள்ள இசைக்கருவி. பெருவங்கியம், சிறுவங்கியம், யானையின் பெருமுச்சுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளதால், இதுவும் உத்துளையுள்ள இசைக்கருவியாகும். எனவே கோடியர் என்னும் சொல் வளைந்த ஊதுகொம்பு போன்ற இசைக்கருவிகளை இசைத்த கூத்தரைக் குறித்துள்ளது.

வயிரியர்

வயிர் என்ற இசைக்கருவியினால் அமைந்த பெயர் வயிரியர். இச்சொல் “பதின்மூன்று இடங்களில்”⁽¹³⁴⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. “வயிர் என்ற துளைக்கருவி போர்க்களங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். இது விலங்குகளின் கொம்பினால் செய்யப்படும். பதிற்றுப்பத்தில் ‘வயங்கு கதிர் வயிரமொடு வலம்புரி ஆர்ப்ப’ (67:6) என்று கூறப்பட்டிருப்பதைக்காணின், இக்கருவி மரங்களின் வயிரப் பகுதியைத் துளைத்துச் செய்யப்பட்டுருக்குமோ என்று கருத இடமுள்ளது. வயிர் என்ற பெயரும் அதற்கு நெருக்கமான தொடர்பு உடையதாய்க் காணப்படுகின்றது..... கோடு என்ற கருவியை இசைப்போர் கோடியர் என்று அழைக்கப்படுவது போன்று, வயிரை இசைக்கும் கலைஞர்

வயிரியர் என்று சுட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும்”⁽¹³⁵⁾ என்பர் ஏ.என். பெருமாள். வயிரியர் முழவினை இசைத்த செய்தியே சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

துடியன்

துடி என்னும் இசைக்கருவியினால் அமைந்த பெயர் துடியன். துடி என்பது தற்காலத்தில் வழங்கப்படும் உடுக்கை ஆகும். துடி என்பதுடன் ‘அன்’ எனும் ஆண்பால் விசுதி சேர்ந்து துடியன் என்றாயிற்று. “துடியன், துடி கொட்டிப் போர்ச் செய்தியை அறிவித்தலைக்”⁽¹³⁶⁾ குறிப்பிடுவர் ஓளவையார். இக்கருவியின் ஓசை நாடி நரம்புகளில் துடிப்பினை ஏற்படுத்துவதால் ‘துடி’ என அழைக்கப்பட்டது.

பறையன்

பறை என்னும் இசைக்கருவியினால் அமைந்த பெயர் பறையன். இச்சொல் புறநானூற்றில்(335:7) ஓரிடத்தில் மட்டும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கடம்பன்

“துடியன் பாணன் பறையன் கடம்பன் என்ற

இந்நான் கல்லது குடியுமில்லை” புறநா (335: 7-8)

என்ற ஓரிடத்தில் நான்கு வகைக் குடிகளுள் ஒரு குடியாக கடம்பன் என்ற குடி சுட்டப்பட்டுள்ளது. துடி கொட்டுபவன் துடியன் என்றும், பண்மீட்டுபவன் பாணன் என்றும், பறையை முழக்குவன் பறையன் என்றும் வழங்கப்படுவது போல, கடம்பன் என்பதும் கடம் போன்ற இசைக்கருவியை மீட்டுபவனைக் குறித்திருக்கலாம். கடம் என்ற

இசைக்கருவி, தற்பொழுது உள்ளது. கடம்-மண்ணால் ஆன பானை. சங்க இலக்கியத்தில் குளிர் என்ற இசைக்கருவி பயன்பாட்டில் இருந்ததை, “படுகிளி கடியும் கொடிச்சிகைக் குளிரே” (குறுந் 291:2,360:6), “குளிர்படு கையள்” (நற் 306:3), “குளிரும்” (குறிஞ் 43) போன்ற அடிகள் சுட்டும். குளிர் என்பதற்கு “மண்குடங்களின் வாயில் தோலைக்கட்டி, அடித்து ஒலியுண்டாக்கி, விலங்குகளையும் பறவைகளையும் ஓட்டும் வழக்கம் உண்டு. அத்தகைய வழக்கத்திற்கும் குளிர் என்ற இசைக்கருவிக்கும் தொடர்பு இருக்கலாம். அதன் உருவமைப்பு பானை அல்லது குடம் போன்று இருந்திருக்கலாம்”⁽¹³⁷⁾ என்பர். கடம்பன் என்பதும் இசையுடன் தொடர்புபடுத்திக் கூறப்பட்டிருப்பதால் கடம்பன் என்ற பெயரும் ‘கடம்’ போன்ற இசைக்கருவியை மீட்டுபவர்களைக் குறித்திருக்க இடமுண்டு.

கிணைஞர்

கிணை என்பது ஒருவகைப் பறை. இதனைக் கொட்டுபவர்கள் கிணைஞர்கள். இச்சொல் “நான்கிடங்களில்”⁽¹³⁸⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

முழவன்

முழவு+அன்=முழவன். முழவு என்னும் கருவியால் பெற்ற பெயராகும். அகநானூறு ‘கூத்தர் விழாவெடுக்கும் முதூரில், ஆடுகின்ற விறலியின் பின்னால் முழவினைத் தழுவி நிற்கும் முழவனை, “விழவுகொள் முதூர் விறலி பின்றை முழவன் போல” (352:5-6) எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

பொருநர்

பொரு-பொருந்துதல்-பொருந்துபவர்-பொருந்துநர்-பொருநர் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. பொருநர் என்ற சொல் பகையிடத்துப் பொருதும் மன்னரை, “முப்பத்திரெண்டு இடங்களிலும்”⁽¹³⁹⁾, “ஒருவரைப் போல் பொருந்த வேடமிட்டுப் பாடும் கலைஞரை ஒன்பதிடங்களிலும்”⁽¹⁴⁰⁾ குறித்துள்ளது. “பொருநர் என்போர் திறம்படப் பாடி நடிப்பவர். இவர்கள் தடாரி, கிணை ஆகிய தோற்கருவிகளை இசைத்துப் பாடுவர். பொருநருள் ஏர்களம் பாடுநர், போர்க்களம் பாடுநர், பரணி பாடுநர் என மூவகைப்படுவர்”⁽¹⁴¹⁾ புறநானூற்றில்,

“அன்ன நன் னாட்டுப் பொருநம் யாமே

பொரா அப் பொருநரேம்” (புறநா 386:18-19)

என்பதில், யாங்கள் சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவனின் பொருநர். பொருநருள்ளும் போர்செய்யும் பொருநரல்ல எனக் குறிப்பிடுவர் கோலூர்கிழார். பொருநர் என்னும் சொல் போர் செய்யும் மன்னர்க்கும், பொருந்தப் பாடி நடிக்கும் கலைஞர்க்கும் பொதுப்பெயராய் அமைந்துள்ளது.

வித்தகர்

வித்தகர்-வித்தையில் சிறந்தவர். வித்து என்பது மூலத்தைக் குறிக்கும். ஒரு கலையில் மூலமாக, சிறப்பாகத் திகழ்பவர் வித்தகர். வித்தையில் வல்லவர் இன்றும் வித்துவான் என வழங்கப்படுவது

சுட்டத்தக்கதாகும். பரிபாடலில் “இளைய மகளிரும் முதிய மகளிரும் கற்புடை மாதரும் பரத்தையரும், இவர்களுடைய தோழியரும் ஏவல் மகளிரும் மெல்ல நடந்து வருவது வித்தகர் ஆக்கிய தாளவிதிகளுக்கேற்ப வாத்தியங்களின் மெல்லிய இசையைப் போல இருந்ததாகக்”⁽¹⁴²⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

விறலி

விறல்+இ=விறலி. விறல்பட ஆடுபவள், “விறல் சத்துவம். அவை சிங்கார முதலாய ஒன்பான் சுவையென்ப. அச்சுவைகள் தன் மெய்யின்கண்ணே தோன்றுமாறு அவிநயத்திற் புலப்படுத்திக் காட்ட வல்லவள் விறலி.”⁽¹⁴³⁾ விறலி வெளிப்படுத்தும் சத்துவத்தை, “மெய் மயிர் சிலிர்த்தல், கண்ணீர் வார்த்தல், நடுக்கமெடுத்தல், வியத்தல் தேற்றம், களித்தல், விழித்தல், வெதும்பல், சாக்காடு, குரற்சிதைவு”⁽¹⁴⁴⁾ என அகராதி விளக்கம் தருகின்றது. “சத்துவம் என்பது மெய்ப்பாடாகும். ஒன்பது சுவையும் மெய்யின் கண் புலப்பட ஆடுவதே கூத்தின் சிறப்பு. அவை நகை, அழகை, இளிவரல், மருட்கை, அச்சம், பெருமிதம், வெகுளி, உவகை, சமநிலை என்பன.”⁽¹⁴⁵⁾ இவை தோன்ற ஆடுபவள் விறலி எனவும் விளக்கம் தருவர். விறலி யாழ், மத்தளம், பெருவங்கியம், குழல் போன்ற பல இசைக் கருவிகள் முழங்க நடனமாடக் கூடியவள் என்பதைக் கபிலரும்”⁽¹⁴⁶⁾ வன்பரணரும்”⁽¹⁴⁷⁾ குறிப்பிட்டுள்ளனர். இதிலிருந்து பலவித வாத்தியங்களுடன் சென்று மன்னரையும் மக்களையும் ஆடிப்பாடி மகிழ்வித்தவர்கள் என்பது புலப்படும்.

கிணை மகள்

கிணைப் பறையை உடையவள் கிணைமகள். இவள் கிணையைக் கொண்டு பாடிவருதலை “கிணைமகட் கெளிதாற் பாடினள்” (புறநா 111:4) என்றும், மீன் விற்றுப் புளிங் கூழ் சமைத்ததை,

“நெடுங்கழைத் தரண்டில் விடுமீ னொடுத்துக்

கிணைமக ளட்ட பாவற் புளிங் கூழ்”(புறநா 399:15-16)

என்றும் பாடுவர்.

பாடினி

பண் அமைத்துப் பாடியவர்கள் பாணன் என்பது போல் பண்மீட்டிப் பாடியவள் பாடினி எனப் “பதினெட்டு இடங்களில்”⁽¹⁴⁸⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளாள். பொருநராற்றுப்படையில் “பாடினி பாடின தாளத்திற்குப் பொருந்துமாறு நாள்தோறும் மரங்கள் இலைகளை உதிர்த்துவிட்டன. இதனால் இம்மரங்களில் தங்கி இருந்த தெய்வங்கள் மனமகிழும்படி அவற்றிற்குச் செய்யும் முறைமைகளைச் செய்தனர் என்பதில் பாடினியின் பாடல், மரங்களையும் ஈர்க்கும் இனிமை சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“பெடைமயில் உருவின் பெருந்தகு பாடினி

பாடின பாணிக்கு ஏற்ப நாள்தொறும்

களிறு வழங்கு அதர்கானத்து அல்கி

இலைஇல் மராஅத்த எவ்வம் தாங்கி

வலை வலந் தன்ன மென்நிழல் மருங்கில்

காடுஉறை கடவுட் கடன் கழிப்பிய மின்றை”(பொருந.47-52)

என்பது விளக்கும்.

அகவன் மகள்

அகவன் மகள்-மயில் அகவுதல் போலத் தெய்வங்களை உரக்கக் கூவி அழைத்துப் பாடுதலால் பெற்ற பெயராகும். அகவன் மகள் எனும் சொல் கட்டுவிச்சியை “நான்கிடங்களில்”⁽¹⁴⁹⁾ குறித்துள்ளது.

ஆடுமகள்

ஆடுகின்ற பெண்டிர் ஆடுமகள் என வழங்கப்பட்டுள்ளாள். “ஆடுதல் என்பது அசைதலையும் ஆடுதலையும் தமிழில் குறிக்கும் சொல்”⁽¹⁵⁰⁾. குழலொலியுடன் பல வாத்தியங்கள் முழங்க, முறுக்குண்ட கயிற்றின் மேல் கழையின் உதவியுடன் ஆடும் கழைக்கூத்தியை ஆடுமகள் எனக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“கழைபாடு இரங்க பல்லியங் கறங்க

ஆடுமகள் நடந்த கொடும்புரி நோன்கயிற்று”(நற் 95:1-2)

என்பது விளக்கும். கழைக்கூத்து என்பது, இரண்டு கழைகளை ஊன்றி, அதன் நடுவில் வலிமையான முறுக்குண்ட கயிற்றினைக் கட்டி, அக்கயிற்றின்மேல் கழையின் உதவியுடன் ஆடுவதாகும். கழைக்கூத்தாடும் பொழுது தாளத்திற்கேற்ப ஆடுதல் வேண்டும். குறிஞ்சிப் பாட்டில் பலவகை இசைக்கருவிகள் இசைக்க, அத்தாளத்திற்கேற்ப ஆடித்தளரும் கழைக்கூத்தியை,

“அரிக்கூட்டு இன்னியம் கறங்க ஆடுமகள்

கயிறார் பாணியின் தளரும்” (குறிஞ்.193-194)

என்பர் கபிலர். “வெறியாடுகின்ற தேவராட்டியின் அழகைப் போல

வெம்மையுற்று மயில் நடுங்குவதை” (குறுந்.105: 3-4) குறுந்தொகை குறிப்பிடும். இதில் ஆடுமகள் தேவராட்டி எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தேவர்களுக்கு முன் (தெய்வங்களுக்கு) வெறியாடுபவள் தேவராட்டி. கழைக்கூத்தி, தேவராட்டி, அரங்கின் மேல் ஆடுபவள் (கலித்.79: 4) போன்ற ஆடும் தொழில்வல்ல பெண்களை ஆடுமகள் என்ற சொல் குறிக்கின்றது.

நாடக மகளிர்

நாடக மகளிர் என்போர், நாடுபவர்களின் அகத்தில் இன்பம் தோன்ற ஆடிப்பாடி நடிப்பவர்கள் ஆவர். இவர்கள் சிறிய உரலை அசையும்படித் தூக்கி, ஆடுகளத்தில் கூத்தாடுவதை,

“துளையரைச் சீறரல் தூக்கத் தூக்கி

நாடக மகளிர் ஆடுகளத்து” (பெரும்பா.54-55)

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிட்டுள்ளது. பெண்கள் உரற்கூத்து நிகழ்த்தியிருப்பது, கூத்தில் பெண்களுக்குள்ள சிறப்பை எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ள இசைப் பெயர்கள், இசை, இசைக்கருவிகள், பாட்டு, கூத்து, நடனம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் இட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தொழிற் பெயர்கள்

மக்கள், அவரவர் செய்யும் தொழிலினாலும் பெயரிட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளனர்.

தச்சன்

தச்சு+அன்=தச்சன். தச்சு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் தச்சன். தச்சு என்பது தைத்தல், சேர்த்தல் எனும் பொருள்படும். இரண்டு மரப்பொருட்களைத் தைக்கும் தொழில் செய்வோரைத் தச்சன் என்ற சொல் குறித்துள்ளது. தச்சன் செய்த சிறிய தேரும் குதிரையும் (குறுந் 61:1), தச்சச்சிறார்களே விரும்பும்படி அழகாக இருந்தது(பெரும்பா 248-249) குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கொல்லன்

கொல்லு+அன்=கொல்லன். செய்யும் தொழிலால் பெற்ற பெயராகும். ஒன்றை அதன் உருவிலிருந்து மாற்றி வேறொன்றாகச் செய்பவர். கொல் என்பது ஒன்றிலிருந்து வேறொன்றாக மாற்றிச் செய்வதைக் குறிக்கும். சங்க இலக்கியத்தில் “வேல் வடித்துக் கொடுத்தற் கொல்லற்குக் கடனே” (புறநா 312: 3) என்பதிலும், புற்றில் இரையைக் கரடி ஊதுவது, கொல்லனின் துருத்தி போலவும் (நாற் 125:1-4), அதிலிருந்து மின்மினிகள் பறப்பது, இரும்பினை அடிக்கும் பொழுது சிதறும் தீப்பொறி போலவும் (அகநா 72:3-6) இருப்பதாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதில் இரும்படிக்கும் தொழில் செய்பவரையும், பொன்செய் கொல்லனின் இனிய தெளிர்ப்ப (நற் 394:2) என்பதில் பொன் செய்வோரையும் கொல்லன் என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

கம்மியன்

“ஈழம் கம்ழம்” (தொல் 328) தொழில் பெயரோடு ஒத்து வருமென்பர் தொல்காப்பியர். கம்முதல்-குறைதல். கம்மியன்-என்ற

சொல் பொன் போன்ற ஆபரணங்களையும், மரப்பொருட்களையும் அதன் உருவிலிருந்து குறைத்து மாற்றிச் செய்பவர்களைக் குறித்துள்ளது. கம்மியன், 'முத்து'(நற் 94:4-5), 'செப்புப்பானை'(நற் 153:2-3), மேகலை (புறநா 353: 1-3), 'அரண்மனை நிலைக் கதவு' (நெடு 79-88) போன்றவற்றைச் செய்வதைச் சங்கப்பாக்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன.

காரோடன்

கார்+ஆடவன்=காராடவன். 'ஆ ஓ ஆகும்'(தொல் 680) என்னும் விதிப்படி காராடவன் என்பது காரோடவன் என்றாகிப் பின்பு காரோடன் என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. காரோடன்-சாணைக்கல் செய்வோன். கார் என்பது கருமையைக் குறிக்கும். சாணைக்கல் கருமை நிறத்தில் காணப்படும். சாணைக்கல் செய்யும் ஆடவன், காரோடன் (அகநா. 356:9) என ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

நீகான்-நாவாய் ஒட்டுவோர்

கடலில் நாவாய் ஒட்டுபவரை நீகான் என்ற சொல் குறித்துள்ளது. நீரில் திசையைக் கண்டு, நாவாயைச் செலுத்துபவன் நீரில் கண்டு செலுத்துபவன் - நீர்காணன்-நீகாணன்- நீகான் எனக் காலப்போக்கில் மருவி வழங்கப்பட்டிருக்கும். நீகான், கலங்கரை விளக்கத்தைப் பார்த்துக் கலம் செலுத்துவதை அகநானூறும்(255:1-6), சிதைந்த நிலையிலுள்ள மரக்கலத்தையும் ஒட்டுவதில் வல்லவர்கள் எனப் பரிபாடலும் (10:53-55) குறித்துள்ளன.

காழோர்

காழோர்-யானைப்பாகர். காழ் என்பதற்கு “குத்துக்கோல், யானைப்பரிக் கோல்”⁽¹⁵¹⁾ என்ற பொருளுண்டு. யானைப் பரிக் கோல், யானையை அடக்குவதற்கும் செலுத்துவதற்கும் பயன்படுவது. யானை வலிமையான விலங்காதலால், அதனைச் செலுத்த வலிமையான கோல் வைத்திருப்பர். இக்கோல் மரத்தின் வயிரப் பகுதியிலிருந்து செதுக்கப்பட்டிருக்கலாம். ‘காழ்’ என்பதற்கு வயிரம்(அகநா 141:18) என்ற பொருளும் உண்டு. வயிரம் கருமை நிறத்தில் காணப்படும். வயிரப் பகுதியிலிருந்து செதுக்கப்பட்ட கோல், கருமை நிறம் காரணமாக ‘காழ்’ என வழங்கப்பட்டிருக்கும். அதனை உடையோர். ‘காழோர்’ என்ற பெயரால் மூன்றிடங்களில்”⁽¹⁵²⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளனர்.

காழியர்

காழியர்-வண்ணார். “காழ் என்னும் சொல் கரிய அறல் மணலைக் குறித்தது போன்று, துணிவெளுக்கும் வண்ணார்தம் தொழிலுக்குத் தேவையாக எடுக்கப்பட்ட உவர் மண்ணும் அதன் கருமை நிறங்கருதி காழ் எனப்பட்டது. காழ் நிறமுடைய (கருநிறம்) களர் மண்ணை எடுத்துத் தம் தொழிலுக்குப் பயன்படுத்தியமையால் காழியர் எனப்பட்டுள்ளனர்”⁽¹⁵³⁾ இச்சொல் அகநானூற்றில் (89: 7-9) ஓரிடத்தில் மட்டும் பயின்று வந்துள்ளது.

குயவன்

குயவன்-பானை செய்வோர். குயம் என்ற சொல்லிற்குக் குவிந்தது, திரண்டது என்ற பொருளுண்டு. நீர் நிலைக்கருகிலுள்ள களியை எடுத்துக்

குவித்துத் திரட்டிப் பானை செய்வோரைக் குயவர் என்ற சொல் குறித்துள்ளது. நற்றிணையில் “திருவிழா, இன்று நிகழாது என எல்லோர் வீடுகளுக்கும் சென்று செய்தியை அறிவிப்பதும்(நற் 200:4), விழாக்காலங்களில் பலியிடுவதும்(நற் 293:1-2) குயவனுக்குரிய செயல்களாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பாகன்

பாகு+அன்=பாகன். பாகன் என்ற சொல் பக்குவப்படுத்துதல் என்ற பொருளின் அடிப்படையில் பிறந்தது. பாகு-பக்குவப்படுத்துதல். சுயம்பாகு-உணவினை உண்ணுவதற்கேற்பப் பக்குவப்படுத்துபவர் என்பது போல், தறிகெட்டோடும் குதிரையைப் பக்குவப்படுத்தி, தேரைச் செலுத்துபவரை, பாகன் என்ற சொல் “இருபத்தியாறு இடங்களில்”(154) குறித்துள்ளது.

தேரோர்

தேரினை உடைய பாகன் தேரோர்(சிறுபா 234) என ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளார்.

வலவன்

வலவன் என்பதும் தேர்ப்பாகனைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல்லாகும். வலவு+அன்=வலவன். தேரில் வலம் வருபவன், செலுத்துபவன் என்ற பொருளில் தேர்ப்பாகனை “பதினாறு இடங்களில்”(155) சுட்டியுள்ளது.

அறவோண்

அறவோண் - மருத்துவனைக் குறிக்கவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அறிவு+ஆண்= அறவான். அறவான் என்பதே ஆ ஓ ஆகும் (தொல்.680) என்னும் விதிப்படி அறிவோண் என்றாகிப் பின்பு, அறவோண் என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் மருத்துவத்தில் சிறந்து விளங்கியவர்கள் ஆண்களே (மருத்துவன் தாமோதரனார்) என்பதால், அறிவு என்பதனுடன் ஆண் என்னும் சொல் சேர்ந்து, அறிவு என்பதனுடன் ஆண் என்னும் சொல் சேர்ந்து, அறவோண் என மருத்துவனைக் குறித்துள்ளது. அறவோண்-நோயின் தன்மையை அறிந்து, அந்நோய் தீர்வதற்கேற்ப மருந்து கொடுப்பவன். இதனை “மருந்தாய்ந்து கொடுத்த அறவோண்” (நற் 136:3) என நற்றிணை குறிப்பிட்டுள்ளது.

மருத்துவன்

மருள் என்ற சொல்லிலிருந்து தோன்றியது மருத்துவன். மருள் என்பதற்கு மயக்கம் என்ற பொருளுண்டு. நோயினால் ஏற்படும் மருளினை ஆற்றுபவன்-மரு ஆற்றுபவன், மருத்துவன் என வழங்கப்பட்டுள்ளான். “மருத்துவன் கொடுத்த மருந்து, உடலின் நோய் தீர்ப்பது போல, தலைவியின் சொல், தலைவனுக்கு மனநோய் தீர்த்தது” (கலித். 247:19-20) என்றும், “பசி என்னும் நோயைத் தீர்க்கும் பண்ணன், பசிப்பிணி மருத்துவன்” (புறநா. 173: 11) என்றும் மருத்துவன் என்ற சொல் இரண்டிடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. செய்யும் தொழிலால் பெயர் பெற்றவன் மருத்துவன்.

வல்லோன்

வலி என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் வல்லோன். வல்லான் என்பதே வல்லோன் என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஒன்றில் சிறப்பாக உள்ளவனை வலிமையானவன், வல்லோன் என வழங்குவது போல, “வரைதலிற் சிறந்த ஓவியர்கள்”⁽¹⁵⁶⁾ ‘அறிவில் சிறந்த சான்றோர் (கலித்.141:19), ‘கட்டில் செய்யும் தச்சன்’ (அகநா. 98:19, புறநா 33:16, மதுரை. 723, நெடு. 118), ‘ஆடை நெய்பவன்’ (பதிற். 74:3), ‘பாலை பாடுவதில் வல்லவன்’ (அகநா. 355:11, பதிற் 64:14, குறிஞ். 146) ஆகியோரை வல்லோன் என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

வேட்டுவர்

வேடு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் வேட்டுவன். வேடு- சுற்றுதல், விலங்குகளையும் பறவைகளையும் சுற்றி வளைத்து வேட்டையாடுபவன் வேட்டுவன். இப்பெயர் வேட்டை மேற்செல்லும் தொழிலால் அமைந்ததாகும். “வேட்டுவன் உடும்பு, நுணல், ஈயல், முயல் ஆகியவற்றை வேட்டையாடி வருதலைக்” (நற் 59:1-5) கபிலர் குறிப்பிடுவர். தூண்டில் போட்டு மீன் பிடிப்பவரையும் (அகநா 36:6) வேட்டுவன் என்ற சொல் வழங்கியுள்ளது.

வேளாளர்

வேளாளர் என்ற சொல் வேளாண்மை தொழில் செய்யும் மக்களைக் குறித்துள்ளது. தொல்காப்பியரும்,

“வேளாண் மாந்தர்க்கு உழுதூண் அல்லது

இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி”(தொல் 1581)

என உழுது வாழ்பவரே வேளாளர் எனக் குறிப்பிடுகின்றார். வேளாளர், எருதை உழவுத் தொழில் செய்யாமல் ஓடவிடுபவரல்லர் எனப் பரிபாடலும் (20:62-63), விரும்புவோர் எனப் புறநானூற்றிலும் (207:5) சுட்டப்பட்டுள்ளது.

காவலர்

காவல்+அர்=காவலர். காத்தல் தொழிலைச் செய்பவர்கள். ஊரைக் காவல் செய்யும் காவலரையும், நாட்டைக் காவல் செய்யும் மன்னனையும் காவலர் என்ற சொல் “முப்பத்திமூன்று இடங்களில்”⁽¹⁵⁷⁾ குறித்துள்ளது. காவலர் ‘ஊர்’ (நற் 98:9), ‘கழனி’(நற் 280:7), ‘புனம்’ (அகநா 94:10) ஆகியவற்றைக் காத்த செய்தி, சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கள்வன்

கள்வன்-திருடன். கள்வன் என்பதற்குப் பாவாணர் “கள்- கள்ளம்=மறைவு, திருட்டு, வஞ்சனை. கள், கள்ளன்-திருடன்”⁽¹⁵⁸⁾ என விளக்கம் தருவர். அகநானூற்றில், “பைப்பயக் கடியில் புகூஉங் கள்வன்” (அகநா 276: 3-4) என்பதில் காவலை உடைய வீட்டில் மெல்ல மெல்லப் புகும் திருடன் எனக் கள்வனின் செயல் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கள்வன் என்னும் இச்சொல் ஆறலைத்தல் செய்யும் மறவரையும் (குறுந் 16:1-2), தலைவியின் நலன்களைத் திருடிக் கொண்ட தலைவனையும்”⁽¹⁵⁹⁾ குறித்துள்ளது.

கள்வி

கள்வி என்ற சொல் கள்வனின் பெண்பாலாகும். “இரண்டறி கள்வி நங் காதலோளே” (குறுந் 312:1) என்பதில் தலைவியையும், “யான் கள்வி அல்ல” (பரி.20:21) என்பதில் பரத்தையையும் குறித்துள்ளது. கள்ளத் தன்மையின் அடிப்படையிலேயே இச்சொல் அமைந்துள்ளது.

புலவர்

புலன் என்பதற்கு உணர்வு, அறிதல் என்றும், புலத்தல்-என்பதற்கு அறிதல், அறிவித்தல் என்றும் பொருள்படும். புலவர்-உணர்வுகளையும் கருத்துக்களையும் நன்கு புலப்படுத்துபவர். புலன்-புலத்தல்-புலத்தவர்-புலப்பவர்-புலவர் என்றாயிற்று. இச்சொல் “நாற்பது இடங்களில்”⁽¹⁶⁰⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

பாடுநர்

செய்யுள் இயற்றிப் பாடுவதால் பாடுநர், புலவரைப் “பதினேழு இடங்களில்”⁽¹⁶¹⁾ குறித்துள்ளது.

நூலோர்

நூலோர்-புலவர். நூல்-நூற்றல்-ஒன்றை ஒன்று சேர்த்தல் என்னும் பொருள்படுவது போல, ஒரு நிகழ்வு அல்லது கதையைத் தன் கற்பனைத் திறனோடு சேர்த்து (நூற்று) கவிதை படைப்பவர், நூலோர் (பெரும்பா 487) என வழங்கப்பட்டுள்ளனர்.

பகர்வர்

பகர்வர்-வணிகர். பகர்-பகர்தல்-பகிர்ந்துகொள்ளுதல். பகர்வர் தன்னிடமிருக்கும் பொருளைக் கொடுத்துப் பிறரிடமிருக்கும் பொருளைப் பெற்றுக் கொள்பவர். பழங்காலத்தில், ஒரு பொருளினைக் கொடுத்து, அதற்குப் பதிலாக, அதற்கு ஈடான ஒரு பொருளைப் பெற்றுக் கொள்ளும் பண்டமாற்று முறையே இருந்துள்ளது. பட்டினப்பாலையும் “கொள்வதும் மிகைகொளாது, கொடுப்பதும் குறைவுபடாது பல்பண்டம் பகர்ந்து”(210-211) என வாங்கும் பொருட்களும் மிகுதியின்றி, கொடுக்கும் பொருட்களும் குறைவின்றிப் பல் பண்டங்களைப் பகிர்ந்து கொள்ளுதலைக் குறிப்பிடுகின்றது. பகர்வர்-வணிகரை “ஆறிடங்களில்”⁽¹⁶²⁾ குறித்துள்ளது.

“அவரை யருந்த மந்தி பகர்வர்”(ஐங் 271 : 1)

என்பதில் அவரையை நிறையத் தின்ற மந்தியின் வயிறு, பண்ட வணிகரது பைபோலத் தோன்றியது எனப் பகர்வர், பண்ட வணிகர் எனவும், “மலர்களை விற்போர்” (கலித். 66:1), “பொன் விற்போர், நறுமணப் பண்டங்களை விற்போர்”⁽¹⁶³⁾, “உப்பு விற்போர்” (மதுரை. 260) எனப் பல பொருட்களையும் வணிகம் செய்தவர்கள் எனச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டியுள்ளன.

சாத்து

சாத்து-வணிகர் கூட்டம். சாத்து என்பது சாத்துதல், அணிதல், பூசுதல் எனப் பொருள்படும். அணிதலாகிய நகை முதலிய ஆபரணங்களும், தரித்தலாகிய ஆடைகளும் பூசுதலாகிய வாசனைப்

பொருள்களும் விற்பவராதலால் சாத்து, வணிகர் கூட்டத்தைக் குறித்துள்ளது. இச்சொல் “ஆறிடங்களில்”⁽¹⁶⁴⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

வணிகன்

வணிகன் என்பது அணி என்ற சொல்லிலிருந்து பிறந்திருக்க இடமுண்டு. அணி என்பதற்கு அழகு, அணிகலன், அணிந்து கொள்ளுதல், ஒப்பனை செய்தல் போன்ற பொருள்களுண்டு. அவ் அணிகளை விற்கவன் வணிகன் என வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். இச்சொல் புறநானூற்றில்,

“இம்மை செய்தது மறுமைக் காமெனும்

அறவிலை வணிக னாயலன்” (புறநா 134:1-2)

என ஓரிடத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது. இப்பிறவியில் செய்தது மறுபிறவிக்கும் உதவும் என்று, பொருளை விலையாகக் கொடுத்து அறங்கொள்ளுபவர் வணிகர் என அவர்தம் செயல் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கூவியர்

கூவியர்-அப்ப வணிகர். அப்பத்தைக் கூவி அழைத்து விற்கலால் (பெரும்பா.375-377) கூவியர் என்னும் பெயரால் இவர்கள் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

விலைஞர்

பொருளுக்கு விலை கூறி விற்கும் வணிகர் விலைஞர் என அழைக்கப்பட்டுள்ளனர். இச்சொல் நான்கிடங்களில்(குறுந் 117:6,பதிற் 76:5, மதுரை. 405, பட். 198) குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பார்ப்பார்

தொல்காப்பியர், பார்ப்பு (தொல். 1503) என்பதை இளமைப் பொருளில் சுட்டியுள்ளார். “பார்ப்பார்-கோயிற் காரியம் பார்ப்பவன் என்பர்”⁽¹⁶⁵⁾ ஞா. தேவநேயன். பார்ப்பார், ஓதல் தொழில் செய்ததைப், “பார்ப்பார் ஓதுக” (ஐங் 4:2) எனவும், தூது சென்றதைத் “தூதோய்ப் பார்ப்பான்” (அகநா 337:7) எனவும், சங்குகளை அறுத்துத் தொழில் செய்ததை, “வேளாப் பார்ப்பான்” (அகநா 24:1-2) எனவும் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

அந்தணர்

அந்தம்+அணர்=அந்தணர். அந்தம்-மறைவு (அந்தரங்கம்-மறைபொருள்) அணல்-நீண்டதாடி (குறுந் 344). மறைபொருளை அறிந்தவரும் நீண்ட தாடியுடன் தவமிருப்பவரும் அந்தணர் எனப் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. அந்த-அணல்-அந்தணல்-அந்தணர் என வழங்கப்பட்டிருக்கும். அந்தணர் என்ற சொல் முனிவர்களைக் குறித்துள்ளது. பின்பு காலப்போக்கில் அப்பெயர் வேதம் அறிந்த அனைவரையும் குறிக்கப் பயன்பட்டுள்ளது. அந்தணர்-முனிவர்கள் என்பதை “நல்வினை மிகும் அரிய வேதாத்தியயனஞ் செய்யும் நாவினது திறம் போன்ற திறத்தைச் செய்யும் கொள்கையுடைய அந்தணர்”⁽¹⁶⁶⁾ என அந்தணர் வேதத்தை தொடர்ந்து ஓதுவதை ஐங்குறுநூறு குறிப்பிட்டுள்ளது. அந்தணரைப் பற்றி “காயும் ஞாயிற்றின் கதிர்களைத் தாங்கிக் கொள்ளும் குடையினை பெற்றிருப்பர். நன்மையன்றித் தீய நினைவுகளை நினைத்தறியா நெஞ்சினர். ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி,

முறையாகவும், ஒழுக்கமாகவும் வாழும், காட்டு வாழ்க்கையை உடையவர்கள்”(167) என விளக்குவர் பெருங்கடுங்கோன். அந்தணர்கள் “ஓதல், வேட்டல், பிறர் செய்யச் செய்தல், இயற்றல், ஈதல், ஏற்றல் என்னும் அறு தொழில்களையும்,”(168) முப்புரி நூலை தோளிலே அணிந்திருப்பதையும்”(169) சங்கப் பாக்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

ஐயர்

“ஐ+அன் (ஐ+அன்)= (ஐயன்) பெரியோன், முத்தோன், உயர்ந்தோன், தலைவன், தந்தை, அரசன், ஆசிரியர், முனிவன், பார்ப்பான், தேவன்,சாத்தன்”(170) என விளக்குவர். தலைவனைக் குறித்த ‘ஐ’ என்னும் சொல், ஆரியர்களையும் குறித்துள்ளது. திருமுருகாற்றுப் படையில் “விண்செலல் மரபின் ஐயர்க்கு ஏந்தியது”(திருமுரு. 107) என்ற ஓரிடத்தில் மட்டும் ஐயர் என்ற சொல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வேதியர்

தீ வளர்த்து வேதங்களை ஓதிய அந்தணர், வேதியர் (பரி 11:84) எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். வேதம் என்ற ஓதல் தொழிலுடன் ‘அர்’ எனும் பலர்பால் விகுதி சேர்ந்து வேதகர், வேதியர் என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது.

முதல்வர்

வேதங்களிலும் கல்வி, கேள்விகளிலும் முதன்மையாக விளங்கும் அந்தணர்கள், முதல்வர் என்ற சொல்லால் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆன்ற

கேள்வியும், ஐம்புலனுமடங்கிய விரதத்தையும், நான்கு வேதங்களையும் உடைய அந்தணரை,

“ஆன்ற கேள்வி யடங்கிய கொள்கை

நான்மறை முதல்வர்” (புறநா. 26:12-13) என்றும்,

“அறம்புரி கொள்கை நான்மறை முதல்வர்”(புறநா. 93:7)

என்றும், சங்கப் பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. குலத்தில் முன் தோன்றியவர்களையும் முதல்வர் (பதிற் 14:20,72:4,85:5) என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

மறைகாப்பாளர்

மறை-வேதம். வேதத்தைக் காக்கும் அந்தணரை மறைகாப்பாளர் எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (301) சுட்டியுள்ளது.

நோற்றோர்

நோற்றோர்-தவஞ்செய்தோர். நோற்றல்-பொறுத்தல். நோனாமை-பொறுக்காமை. நோற்றோர்-உலக நன்மைக்காகத் தன்னை வருத்திக் கொண்டும், அதனால் ஏற்படும் துன்பத்தைப் பொறுத்துக்கொண்டும் தவமிருப்போர். இச்சொல் “நோன்றோன் மன்ற” (குறுந்.344:1, புறநா.26:16) என ஈரிடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

தவசியர்

தவசியர்-தவம் செய்தல். தவம்-நீங்குதல், பற்றற்றுப் போதல். தவசியர்-உலக ஆசைகளைத் துறந்து, பற்றற்றுத் தவம் செய்பவர்.

இவர்கள் நீண்ட சடையும், நீராடாத உடலையும் உடையவர்கள் என்பதை,

“நீடிய சடையோடு ஆடா மேனிக்

குன்றுஉறை தவசியர்”(நற் 141: 4-5)

என நற்றிணை விளக்கும்.

சாவகர்

சாவகர் என்னும் சொல் சமண நோன்பிகளை ஓரிடத்தில் (மதுரை 476) குறித்துள்ளது.

தொழிலால் அமைந்த மீற பெயர்கள்

வினைஞர்

வினைஞர் என்னும் சொல் தொழில் செய்வோரை பொதுப்படக் குறித்துள்ளது. தலைவன், வினை மேற்கொண்டு பொருள்வயிற் பிரிதல் என்பதில், வினை தொழிலினைக் குறிப்பதுபோல் வினைஞர் என்ற பெயர், தொழில் செய்பவர்களைப் “பதினெட்டு இடங்களில்”⁽¹⁷¹⁾ குறித்துள்ளது. வினைவார் (கலித்.68:2) அமைச்சர் என ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளார்.

அரிவனர்

அரிவனர் என்பதற்கு அரியும் தொழில் செய்பவர்கள் என்பது பொருள். வயலில் உள்ள நெல்லை அரிபவர்கள் அரிவனர் எனப்படுவர். நெல்லை அறுத்து வைக்கப்படும் சிறு சிறு தொகுதிக்கு ‘அரி’ என்ற பெயர் உண்டு. அரிவனர் என்ற பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் “பதினோரு இடங்களில்”⁽¹⁷²⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

களமர்

களம்+அர்=களமர். களத்தில் கூட்டமாக நெல் அடிக்கும் தொழில் செய்வோரைக் “களமர்”⁽¹⁷³⁾ என்ற சொல் குறிப்பிட்டுள்ளது.

அறைநர்

அறையும் தொழில் செய்பவர்கள் அறைநர். அறைதல் என்பது வெட்டுதல் எனும் பொருள்தரும். வயலிலுள்ள கரும்பினைக் கோடரி அல்லது களைக்கொட்டு போன்ற அமைப்புடைய கருவியை வைத்து அறைபவர்களை (வெட்டுபவர்கள்) அறைநர் (புறநா. 42: 4) என்ற பெயர் சுட்டியுள்ளது.

புலையன்

புலையன் என்னும் சொல்லிற்குச் செய்தியை அறிவிப்பவன் என்பது பொருளாகும். புலத்தல் அறிவித்தல். பழங்காலத்தில் ஒரு செய்தியை அறிவிக்கப் பறையடித்துத் தெரிவித்தனர். செய்தியை அறிவித்தவர்கள் புலையர்கள் ஆவர். இச்சொல் “எட்டிடங்களில்”⁽¹⁷⁴⁾ பயின்று வந்துள்ளது. புலையன், துடியை அடித்துப் போர்ச்செய்தியை அறிவித்தலை,

“மலையமா ஊர்ந்து போகி புலையன்

பெருந்துடி கறங்கப் பிறபுலம் புக்கவர்”(நற் 77: 1-2)

என்ற அடிகள் விளக்கும்.

இழிபிறப்பாளர்

இழிபிறப்பாளர். இழிந்த தொழில் செய்யும் புலையரைக் குறித்துள்ளது. புலையர் இறந்த உயிரினங்களின் தோலை உரித்து, அதைப் பறையடிக்கப் பயன்படுத்துவதாலும், பிணம்சுடும் தொழில் செய்வதாலும் (புறநா 360: 19-20) இப்பெயர் பெற்றுள்ளனர்.

புலைத்தி

புலைத்தி என்ற சொல், ஆடைக்கு நிறமூட்டும் வண்ணாத்தியை “எட்டிடங்களில்”⁽¹⁷⁵⁾ குறித்துள்ளது. ஆடையிலுள்ள அழுக்குகளை நீக்கி, ஆடையின் நிறத்தைப் புலப்படுத்துபவள் புலைத்தி ஆவாள். களர் நிலத்தில் உண்டாகிய கூவலைத் தோண்டி, தினந்தோறும் ஆடைக்கு நிறமூட்டும் வண்ணாத்தியை புலைத்தி எனக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“களர்படு கூவற் றோண்டி நாளும்

புலைத்தி கழீஇய தூவெள் ளறுவை” (புறநா 311: 1-2)

என்பது விளக்கும்.

வீரத்தினால் அமைந்த பெயர்கள்

வீரத்தினால் அமைந்த பெயர்களாக, இளையர், மைந்தர், முதிலாளர், மள்ளர், மல்லர், மழவர், கூனியர் என்னும் பெயர்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. இப்பெயர்கள் வீரம் என்ற பண்பினால் அமைந்தவையாகும்.

இளையர்

இளையர்-வீரர். வலிமையும் இளமையும் உடையவராதலின்

வீரர்கள் - இளையர் என “அறுபத்தியொரு”⁽¹⁷⁶⁾ இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பழங்காலத்தில் வீரர்கள்-போர்க்களத்தில்-இளம் வயதிலே மரணமடைவதையே விரும்பினர். வயதாக உடல் தளர்ந்து. வலிமை குறையத் தொடங்கி விடுவதால்-இளையர் என்ற சொல் சிறப்பாக வீரரையே குறித்துள்ளது. “ஏகுமின் என்ற இளையர் (நற்.42:6), “வென் வேலிளையர்” (அகநா.64: 6) என ஏவல் தொழில் செய்யும் வீரராகவும், வேலினைக் கையிலேந்தியவராகவும் சுட்டப்பட்டுள்ளனர்.

மைந்தர்

மைந்து + அர் = மைந்தர். மைந்து-வலிமை. மைந்தர் வலிமையானவர். புறநானூற்றில் “மற மைந்தர் மைந்து கண்டவர்” (98:13) மறத்தையுடைய வீரரது வலிமையைக் கண்டவர் என, மைந்து என்பதற்கு வலிமை என்ற பொருள் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் மைந்தர், “வருகின்ற தூசிப்படையைத் தடுத்துப் போரின்கண், ஒருவரை ஒருவர் வெல்வோமெனப் பொருது அக்களத்தில் பட்ட வீரர்”⁽¹⁷⁷⁾ என்றும், “தேன் பரந்த புன்னையினது மெல்லிய பூங்கொத்தால் செய்யப்பட்ட மாலையைச் சூடிய வீரர்”⁽¹⁷⁸⁾ என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வலிமையின் அடிப்படையில் இப்பெயர் அமைந்துள்ளது.

வயவர்

வயவர்-வீரர். “வய வலியாகும்”(தொல் 849).வலிமையான வீரரை வயவர் என்ற சொல் குறித்துள்ளது. வயவர், “பொருமுரண் எதிரிய

வயவரோடு பொலிந்து (மலை. 547) என்ற ஓரிடத்தில் மட்டும் ‘வயவர்’
படைத்தலைவரைச் சுட்டியுள்ளது.

முதிலாளன்

முது+இல்+ஆள்+அன்=முதிலாளன். முதில்-முதிய குடி/ பழமையான
குடி. ஆள் என்பது சேர்ந்த எனும் பொருள்படும். ‘இவன் என்னுடைய
ஆள் என்பதில் ‘ஆள்’ சேர்ந்த எனும் பொருள்படுவது போல், பழமையான
மறக்குடியைச் சேர்ந்த வீரன், முதிலாளன் என வழங்கப்பட்டுள்ளான்.
இச்சொல்,

“தமியன் வந்த முதிலாளன்” (புறநா 284:4)

“முதிலாள ருள்ளங் காதலின்” (புறநா 289:5)

என இரண்டிடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

மள்ளர்

மள்ளர் “பள்ளமான மருத நிலத்தில் வாழும் உழவர்”⁽¹⁷⁹⁾ என்பார்.
ஞா. தேவநேயன். சங்க இலக்கியத்தில் மள்ளர், வீரர் என்ற பொருளில்
“முப்பது இடங்களில்”⁽¹⁸⁰⁾ கையாளப்பட்டுள்ளது. மருத நிலத்தில், மகளிர்
ஆடும் துணங்கைக் கூத்தில், அம்மகளிரின் மணத்தைக் கொள்ளும்
பொருட்டு போர் செய்யும் மள்ளரைக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“மகளிர், துணங்கை நாளும் வந்தென வவ்வரைக்

கண்பொர மற்றதன் கண்ணவர்

மணங்கொளற் கிவரும் மள்ளர் போரே”(குறுந் 364:5-8)

என்பது விளக்கும். “கழுநீர் மலரை மேய்ந்த எருமை, அயலிலுள்ள தாமரை மலரைத் தின்று, பின்பு தடியேந்திய வீரரைப் போல் நிமிர்ந்து நடத்தலைக்”⁽¹⁸¹⁾ குறிப்பிடுவர் பரணர். மள்ளர், பெரும்பாலும் மருதநிலத்தில் சுட்டப்பட்டிருப்பதால், இவர்கள் உழவர்களில் வீரராக இருந்திருப்பர். மள்ளர் என்ற சொல் ‘கூத்தர்’(அகநா 189:5), திருமால் (பரி. 3:41), முருகன் (திருமுரு. 262) ஆகியோரைக் குறிக்கவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மல்லர்

மல்லர்-வீரர். “மல்லன் வளனே”(தொல் 788) என்பர் தொல்காப்பியர். மற்றோர் செய்யும் வீரர்க்கு, உடல் வளமாக இருப்பதால் மல்லர் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மல்-மல்லுதல்-மல்லர்-மற்போர் செய்யும் வீரர். சோழன் போரவைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி, ஆழார் மல்லனுடன் போரிடுவதை “ஆழாரிடத்து வலியையுடைய மல்லனது மிக்க வலியைக் கெடுத்து, ஒரு கால் மண்டியாக மார்பிலே மடித்து வைத்து, ஒரு கால் அவன் செய்யும் உபாயத்தை விலக்கிப் பின் முதுகின்கண் வளைத்து தலையும் காலும் முறிய மோதி, அக்களத்திலே கொன்றதைக்”⁽¹⁸¹⁾ குறிப்பிடுவர் சாத்தந்தையார். இதில் மற்றோர் செய்வது சிறப்பாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

மழவர்

மழவர் என்பதும் வீரரைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல்லாகும். தொல்காப்பியத்தில் ‘மழவும் குழவும்’(தொல். 795) இளமைப் பொருளில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மழவர்-வீரமும் இளமையும் நிறைந்தவர். இச்சொல்

“பதினெட்டு இடங்களில்”⁽¹⁸³⁾ இடம்பெற்றுள்ளது. “மழவர்கள், சுற்றிச் சுருண்ட, பிடரியை மறைக்கும் தலைமயிரினையும் சிவந்த கண்களையும் உடையவர்கள். இவர்கள் இருமலைப் போக்கும் பொருட்டுப் புற்று மண்ணை வாயில் அடக்கிக் கொண்டு, ஆநிரைகளைக் கவர்ந்து வருதலை”⁽¹⁸⁴⁾ மாமூலனார் விளக்குவர். பிற இடங்களிலும் மழவர்கள் ஆநிரையைக் கவர்ந்து, கொடிய போர் செய்பவர்களாகவே சுட்டப்பட்டுள்ளனர்.

கூனியர்

கூனி என்பதற்கு “தொகுதி, வலிமை”⁽¹⁸⁵⁾ என்ற பொருள்களுண்டு. கூட்டமாகவும் வலிமையாகவும் செயல்பட்ட படையினர் கூளிப்படையினர். “கூளிப்படை என்பது ஒருவகைப் படை. அப்படையினர் போர் தொடங்குவதற்கு முன்போய் வழிகளை உண்டாக்குவர். இக்காலத்தில் இப்படை ‘பயனீர்’ (Pioneer) என்று வழங்கப்படுகிறது. இவர்கள் மிக்க அஞ்சாமையுடைய வீரர்கள். இப்படையினர் பின் வரும் படையினர்க்கு வழி அமைக்கும் தொழிலால் எங்கும் தங்கியிராது மேலே சென்ற வண்ணம் இருப்பர். அதனால் கவர்கால் கூனியர் (பதிற்:19-1) எனப்பட்டனர்... இவர்களின் செயல் கொள்ளையடிப்பதும், நெறியமைக்கும் போது போர் உண்டாதல் இயற்கையால், அதனையும் செய்வதில் வல்லவர்”⁽¹⁸⁶⁾ என விளக்கம் தருவர் அ.மாணிக்கனார். பகைவர் நாட்டுப் பொருளை கொள்ளை கொண்டு வருவதும், தம்மாற் கொள்ளப்படாது ஒழிந்து நிற்கும் பொருள், பிறர் எவர்க்கும் பயன்படாதவாறு அவற்றை அழித்துச் சிதைப்பதும், விளைவயல்களை அழித்துவிடுவதையும் செய்யும் வீரர்களைக் கூனியர் எனக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“கூர்நல் லம்பிற் கொடுவிற் கூளியர்

கொள்வது கொண்டு கொள்ளா மிச்சில்

கொள்பது மொழிய வீசிய புலனும்” (புறநா. 23: 5-7)

என்பது விளக்கும். கூளியர், படைகளுக்கு வழி அமைத்துக் கொடுப்பதும். பொருட்களைக் கொள்ளை கொண்டு வருவதும் சங்கப் பாக்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வலியர்

வலியர்-வலி என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல். வலி-வலிமையானவர். வலிமை என்பது பண்பினைக் குறிக்கும் சொல். சங்க இலக்கியத்தில் வலியர் (ஐங்.334:4), வல்லுநர் (ஐங்.385:5), வல்லன் (கலித். 137:10, 143:31), வல்லாண் (அகநா.31:13), வன்கணாளன் (அகநா.153:5), தறுகண்ணாளர் (அகநா. 269:5), ஆண்மையர் (மதுரை. 645), உரவோர் (பதிற்.73:1) போன்றவை இதன் அடிப்படையில் அமைந்த பெயராகும்.

வில்லினால் அமைந்த பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் வில்லைக் குறிக்க வில், சிலை, கணை, வாளி, வீளை போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வில்லோர்

வில்லோர்-வில்லை உடையவர்கள். ‘ஆ ஓ ஆகும்’(தொல். 680) என்னும் விதிப்படி வில்லார் என்பதே வில்லோர் என்றாயிற்று. வில் விடுதல் என்பதன் அடிப்படையில் தோன்றியது. அம்பினை விரிரென

விடும் கருவி-விர்க்கருவி - வில் கருவியாயிற்று. வில்லோர் என்னும் சொல் அம்பினை விடும் மறவரைக் குறிப்பதாகப் “பதினான்கு இடங்களில்”⁽¹⁸⁷⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

சிலையர்

சிலை+அர்=சிலையர். சிலை-வில் எனப் பொருள்படும். அம்பினை விரைவாகச் செலுத்தும் பொழுது, வில் உடையாமல் இருக்க வலிமையான மரத்திலிருந்து செய்வர். சிலையர்-வில்லை உடையோரை (மலை 274) ஓரிடத்தில் குறித்துள்ளது.

கணையோர்

கணை என்பது அம்பினைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். கணையை உடையோர் கணையர். கணை என்பதற்கு திரண்ட வடிவம் என்பது பொருளாகும். மண்வெட்டியின் கைப்பிடிப்பகுதி, மரத்தின் கிளைப்பகுதியிலிருந்து திரட்டிச் செய்யப்படும். இது கணை எனப்படும். அம்பும் எதிரியைக் கொள்ளும் பொருட்டு வலிமையான மரப் பகுதியிலிருந்து திரட்டிச் செய்யப்படுவதால் கணை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. எனவே கணையை உடையோர், கணையோர் (அகநா. 321:12, மதுரை. 647) எனப் பெயர் பெற்றுள்ளனர்.

வீளையர்

வில்லை உடைய இளையர், வீளையர் (குறுந். 272: 2, குறிஞ். 161) என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வில்லிலிருந்து புறப்படும் அம்பின்

ஒலி, வீளை (அகநா. 131: 6) என வழங்கப்பட்டுள்ளது. வீளை என்பது வில்லுக்காகிப் பின்பு, அதனையுடைய இளையருக்குப் பெயராயிற்று. வாளியர் (மலைபடு. 17) என்னும் சொல் அம்பினை உடையோரை ஓரிடத்தில் குறித்துள்ளது.

பண்புப் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் அவரவர் செய்யும் செயல், சிறப்பு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பெயர்கள் இட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவை பண்புப் பெயர்கள் எனப்படும்.

ஆன்றோர்

“அகன்றோர்-ஆன்றோர். அறிவு, கேள்வி முதலியவை விரிவும் அமைதியும் நிறைவும் உடையன. ஆகலின் அவ்வகற்சிப் பொருள் அடிப்படையில் ‘ஆன்ற அறிவு’, ‘ஆன்ற கேள்வி’ எனப்பட்டன”⁽¹⁸⁸⁾ என ஆன்றோருக்கு விளக்கம் தருவர். இச்சொல் “ஏழிடங்களில்”⁽¹⁸⁹⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

சான்றோர்

சான்றோர்-சால்புடையோர். சால்பு-அமைதி, தகுதி, நிறைவு எனப் பொருள்படும். ஆகலின் இப்பண்புகளை உடையோர் சான்றோரெனப் பட்டனர். இச்சொல் “நாற்பது இடங்களில்”⁽¹⁹⁰⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. சான்றோரின் பண்பினை,

“ஆன்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்

சான்றோர் பலர்யான் வாழுமுறே” (புறநா. 191: 6-7)

என விளக்குவார் பிசிராந்தையார். நற்குணங்களால் நிறைந்து, பணிய வேண்டுமுயர்ந்தாரிடத்துப் பணிந்து, ஐம்புலனும் அடக்கி ஆளும் கோட்பாட்டினை உடையவர்கள் சான்றோர்கள். பழியோடு வரும் இன்பத்தை ஒரு நாளும் விரும்பாதவர்கள் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“கழியக் காதலர் ஆயினும் சான்றோர்

பழியோடு வருஉம் இன்பம் வெஃகார்” (அகநா.112:11-12)

என்ற அடிகள் விளக்கும்.

சான்றோர்-வீரர்

அறப்போர் செய்தற்குரிய குணங்களால் அமைந்த “வீரரையும்”⁽¹⁹¹⁾

சான்றோர் என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

சிறந்தவன்

சிறந்த செய்கையால் “சிறந்தவன் என்ற சொல்லும், திறம்படச் செயல்படுவதால் திறவோர்”⁽¹⁹²⁾ என்ற சொல்லும் சான்றோரைக் குறித்துள்ளது.

புரையோர்

புரை-உயர்வு. புரையோர்-உயர்ந்தோர். சங்க இலக்கியத்தில் பொய்யற்ற மெய்ப்பொருள் அறிந்த கேள்வியால் (கலித். 15: 14) புரையோர்

சான்றோரையும், உயர்வு கருதி தலைவன் (ஐங். 252:3, நற். 1:5), மன்னன் (புறநா. 398: 27), வீரர் (புறநா. 354:3) ஆகியோரையும் குறித்துள்ளது.

பெரியோர்

பெரியோர்-பெரு-பெருமை - பெருமையுடையோர், செயற்கரிய செயல் செய்வோர், பெரியோர் எனப் “பதினெட்டு இடங்களில்”⁽¹⁹³⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளனர். பெரியோர் தம் ஒழுக்கங்களாக “அறமல்லாதவற்றை என்றும் விரும்பாத உள்ளம். ஐம்புலனையும் அடக்கியாளும் திறம், பொருள் மீது பற்றுக் கொள்ளாமை, நன்கு ஆராய்ந்த பின்னரே எதையும் செய்தல். தீ நெறி விலக்கி நன்னெறியில் செல்லல்”⁽¹⁹⁴⁾ போன்றவற்றை அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. அன்பில் சிறந்த தலைவனையும் பெரியர் (நற் 224:1) என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

முதாளர்

வயதில் முதிர்ந்தோர் முதாளர். முல்லைப்பாட்டு “பூண் செறிந்த தலையையும் தண்டுக்கோலையும், இருமலிடையே சில வார்த்தைகளைக் கூறும் முதுமையுடையோரை பெருமுதாளர்” (முல்.52-56) என வழங்கியுள்ளது. நரைத்த தலையை உடைய பெரியோர்கள், நரைமுதாளர் (அகநா.366:10, 377:7-8, புறநா.52:14, பதிற்.73:23-24) என்ற சொல்லால் குறிக்கப்பட்டுள்ளனர். “வயதில் முதிர்ந்தவர், ‘முதியர்’ என ஏழிடங்களிலும், வயதில் குறைந்தவர் ‘சிறியர்’ என நான்கிடங்களிலும்”⁽¹⁹⁵⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளனர்.

அறவன்

அறவன் - அறப்பண்பை உடையவன், வாய்மையை உடையவன் எனப் பொருள்படும். அறவன் என்ற சொல், “தலைவன்”⁽¹⁹⁶⁾ “அறத்திடமுடையோர்”⁽¹⁹⁷⁾ “அறத்தையுடைய வேந்தர் மகன்”⁽¹⁹⁸⁾ “பார்ப்பார்”⁽¹⁹⁹⁾ ஆகியோரை இடத்திற்குத் தக குறித்துள்ளது.

முடவன்

முடவன் - உறுப்புக் குறைந்தவன். முட - முடக்குதல், ஒரு செயல் செய்யவிடாமல் தடுத்தலைக் குறிக்கும். அதுபோல மனித உறுப்புக்களில் கைகால்கள் குறைவுபட்டநிலை ‘முடம்’ என வழங்கப்பட்டுள்ளது. இரு கால்களையும் இழந்தவனை முடவன் எனக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“குறுந்தாட் கூதளி யாடிய நெடுவரைப்

பெருந்தேன் கண்ட விருக்கை முடவன்” (குறுந்.60:1-2)

என்பது விளக்கும்.

ஊமன்

சங்க இலக்கியம் உடல் உறுப்புக் குறைந்தவனை ஊமன் எனப் பொதுப்படச் சுட்டியுள்ளது. ஊமன் - ஊனமுற்றவன். கைகளை இழந்தவன் “கையில் ஊமன்” (குறுந்.58:4) எனவும், வாய் பேச முடியாதவன் “உயர்திணை ஊமன்” (குறுந்.224:5) எனவும், கண் தெரியாதவன் “கண்ணில் ஊமன்” (புறநா.238: 16) எனவும் பொதுநிலையில் சுட்டப்பட்டுள்ளனர்.

சிதடன்

சிதடன் - குருடன், சிதர் - சிதரல் - சிதருதல், சிதர் - சிதரன் - சிதடன், கண்ணின் ஒளிச் சிதருதலன்றி முடமானவன், சிதடன் (புறநா.73:7) என அழைக்கப்பட்டுள்ளான்.

மடவோன்

மடவோன் - அறிவில்லாதவன், மடவன் என்பதே மடவோன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. மலையில் இருக்கும் தேனை எடுக்க, பழைய கண்ணேணியில் அறியாது ஏறிய அறிவில்லாதானைப் போல ஏமாந்தது இவ்வுலகம் என்பதை,

“பெருந்தேன் கண்படு வரையின் முதுமால்

பறியா தேறிய மடவோன் போல

ஏமாந் தன்றிவ் வுலகம்” (குறுந்.273: 5-7)

எனப் பாடுவர் சிறைக்குடி ஆந்தையார்.

இரவலர்

இரவலர் - இரத்தல் தொழிலை உடையவர். ஒருவரிடம் பரிசிலாக பொருள் வேண்டி, இரந்து நிற்பவர் இரவலர். இச்சொல் “நாற்பத்தியேழு இடங்களில்”⁽²⁰⁰⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இரவலர் இரந்து வருவதை,

“விளைக வயலே வருக விரவல” (ஐங்.2: 2)

“இரவலர் வருஉம் அளவை” (நற்.237: 7)

“நல்லிசை தருஉ மிரவலர்” (அகநா.162: 17)

என்ற அடிகள் சுட்டும்.

“பரிசிலை பெறுபவர் பரிசிலர் எனவும், பொருளை விரும்பும் இரவலர் - நச்சியார் (நச்சுதல் - விரும்புதல்) எனவும், பரிசினைப் பெறும் ஆர்வமுடையவராதலின் - ஆர்வலர்”⁽²⁰¹⁾ எனவும் இரவலரைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன.

புரவலன்

புரத்தல் -காத்தல், அருளல் எனப் பொருள்படும். “பரிசிலர்க்குப் பொருளினைக் கொடுத்துக் காப்பவன். தம்மை வேண்டிவரும் பரிசிலர்க்கு, வேண்டியது வேண்டியபடிக் கொடுக்கும் வள்ளலை புரவலன்”⁽²⁰²⁾ எனக் குறிப்பிடுவர்.

வள்ளல்

வள்ளல் - பொருளை இரவலர்க்கு அள்ளிக் கொடுப்பவர். வள்ளல் - வவ்வுதல் - பெறுதல், கைக்கொள்ளல். இரவலர் பெறும் பொருட்டு, கைக்கொள்ளும் பொருட்டுக் கொடுக்கும் தன்மையுடையவர் “வள்ளல்.”⁽²⁰³⁾ மாடுகளை மேயும் பொருட்டு, அதனை வழிநடத்திச் செல்பவன், மாடு மேய்ப்பான் என வழங்கப்படுவது போல, இரவலர் - கைக்கொள்ளும் பொருட்டு (வவ்வும் பொருட்டு) கொடுப்பவன், வள்ளல் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளான்.

நல்குநர்

நல்கு+அர்=நல்குநர். நல்கு - கொடுத்தல். கொடை கொடுக்கும் வள்ளன்மை உடையோர் நல்குநர் (அகநா.301:4) என கொடுக்கும் பண்பினால் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

முனைவர்

முனைதல் - அறிதல், செயல்படுதல். முனைவர் - ஒரு செயலில் முனைந்து, நன்கு உணர்ந்து, அதில் சிறந்து விளங்குபவர். பரிபாடலில் “மறுவறு தேர்ச்சி முனைவர்க்கும் அரிதே” (1:30) எனத் திருமாவின் வரவு அறிதல் மிகவும் தேர்ச்சியடைந்த முனைவர்க்கும் அரிது எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

அறிஞர்

அறிஞர் - அறிவுடையோர். ஒன்றை அறிந்து கொள்பவர். அதில் தேர்ச்சியடைந்தவர் எனப் பொருள்படும். அறிஞர் - கல்வியாளரையும் (மதுரை481, குறிஞ் 15-18), திசை மயக்கத்தை ஆராய்ந்து கூறும் அறிவுடையவரையும் (மலை.287) குறித்துள்ளது.

ஆசான்

ஆசு - குற்றம், ஆசான் - குற்றம் களைபவன், குற்றமற வேள்வியை சிறந்து நடத்துபவனை ஆசான் (பரி.2: 62) என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

ஆசிரியர்

ஆசு + இரியர் = குற்றத்தினை நீக்குபவர். மதுரைக்காஞ்சியில்,

“தொல்லாணை நல்லாசிரியர்

புணர்கூட்டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்” (மதுரை.760-761)

எனத் தமிழ்ப் புலவர்களைக் குறிக்க, நல்லாசிரியர் என்ற சொல் வழங்கியுள்ளது.

பீடுடையாளர்

பீடு என்பது பெருமையைக் குறிக்கும் சொல். பீடுடையாளர் - பெருமையினை உடையவர்கள். “முன்னொரு காலத்தில் தமக்கு ஓர் உதவியைச் செய்தவர், அத்தொண்டையே முழுக்க மேற்கொண்டதால் வளம் இழந்து போன காலத்தில் அவருக்கு தம்மால் ஓர் உதவியைச் செய்பவர்” (கலித்.34:5) என்றும், “களிறு தன்னைத் தாக்கினும் புறங்கொடுத்து ஓடாத மறப்பெருமையுடையவர்” (புறநா.287:7) என்றும் பீடுடையாளர், பெருமையுடையவரைக் குறித்துள்ளது.

வாயிலோன்

வாயில் ஒம்புபவன். ஒம்புதல் - காத்தல். அரண்மனைக்கு வாய் போன்ற பகுதியைக் காப்பவன், வாயிலோயே (புறநா.206:1) எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கொள்ளையர்

கொள்ளை+அர்=கொள்ளையர். கொள்ளை என்பதற்கு மிகுதி, கவர்தல் எனப் பொருளுண்டு. கொள்ளையர் “பசுக்களைக் கொள்ளை கொண்ட வீரரையும்” (அகநா.101:10), மீனைக் கொள்ளை கொண்ட பரதவரையும் (அகநா 300:3), கைப்பொருளைக் கொள்ளும் களவோரையும் (பெரும்பா. 41) பொதுப்படக் குறித்துள்ளது.

பொதுப்பெயர்கள்

மாக்கள்

“மக என்பதன் அடியாகப் பிறந்தது மாக்கள், மக+கள்=மாக்கள்-தமிழ் இலக்கணப் புணர்ச்சி விதி கொண்டு விளக்க முடியவில்லை. ஆகவே இதனை இலக்கணங்கள் விளக்குவது போன்று மருஉ எனலாம்”⁽²⁰⁴⁾ என்பர் தி. முருகரத்தினம். மாக்கள் “அறுபத்தி நான்கு இடங்களில்”⁽²⁰⁵⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர்,

“களள்ளாடு சிவனும் அவ்வியற் பெயரே

கொள்வழி உடைய பலவறி சொற்கே” (தொல் 654)

என அஃறிணை உயிர்கள் கள் விகுதி பெறும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் சிறியவரிலிருந்து பெரியவர் வரை எல்லா மக்களையும் ‘மாக்கள்’ என்று சுட்டும்.

மாந்தர்

“மா என்றால் மாண்பு-பெருமை என்று பொருள். மாண்பு மிக்கவன்

மனிதன். மண் என்பதும் பெருமை, மிகுதி என்று பொருள் பெறும். மா என்ற சொல்லுக்கு அறிவு என்ற பொருளும் உண்டு. பகுத்தறிவு உள்ளதாலேயே மனிதன் மாண்புமிக்கவனாகிறான். மாண்பு, மாண், மண், மாந்தன், மனுவன், மனிதன், மனுசன் யாவும் தமிழ்ச் சொற்களே என்பர்”⁽²⁰⁶⁾ இரா. வேங்கடகிருட்டிணன்.

“மாந்தர் கடிகொண்ட கங்குல் கனவினால்” (கலித். 142:33)

“மகளிர் தோள் சேர்ந்த மாந்தர்” (கலித். 145:13)

“கொள்ளை மாந்தரின்” (அகநா. 3:10)

“சின மாந்தர்” (புறநா. 22:22),

“கல்லா மாந்தர்” (மதுரை. 420)

போன்றவற்றில் மாந்தர் என்ற சொல் ஆண்களையும், பிற இடங்களில் மக்கள் எனப் பொதுப்படவும் குறித்துள்ளது.

மகளிர்

மக என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் மகளிர். மக-மகவு-மக-மகள்-மகளிர் என வழங்கப்படும். மகள் என்னும் சொல் ‘அர்’ எனும் விசுதி பெற்று மகளிர் எனப் பொதுப்படப் பெண்டிரை, “இருநூற்றுப் பதினெட்டு”⁽²⁰⁷⁾ இடங்களில் குறித்துள்ளது.

பெண், பெண்டு-பெண்டிர்

பெண், பெண்டு, பெண்டிர் என்னும் சொற்கள் விரும்புதல்,

பாதுகாத்தல் என்னும் பொருள்படும். தொல்காப்பியர், “பிணையும் பேணும் பெட்பின் பொருள்” (உரி.40) என பிணை, பேண் என்ற சொற்கள், பாதுகாத்தல், விரும்புதல், போற்றுதல் போன்ற பொருள்களைத் தரும் என்பர். பெண்-என்ற சொல், மகடுஉ என்பதில் உள்ள உகரம் பெற்று பெண்டு என்றும் ‘அர்’ எனும் விகுதி பெற்று பெண்டிர் எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. பெண்டு என்பது,

“பெண்டு+ஆட்டி=பெண்டாட்டி

நான் உனது பெண்டா

பெண்டுக்கு மேய்க்குமிடைய, பெண்டுக்கு மேய்க்கி

கல்யாண மானவர்கள்”(208) எனக் குறிப்பிடுவர்.

பெண்டு என்னும் சொல் “மனைவி, அம்மா, தலைவி, பரத்தை, மகள், கொற்றவை, செவிலி, வயதானவள்”(209) போன்றோரை பொதுப்படக் குறித்துள்ளது.

மடமகள்

மட-இளமை எனும் பொருள்படும். மடமகள்-இளமையான பெண். தொல்காப்பியர் “மதவே மடனும் வலியும் ஆகும்” (தொல் 860) என மத என்பது இளமையையும் வலிமையையும் குறிக்கும் என்பர். மடமகள், மடவள், மடவோள், மடவரல், மடவீர், மடநல்லாள் என்னும் சொற்கள் “இருபத்தியாறு இடங்களில்”(210) இளமையான பெண்டிரைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

காரிகை

காரி என்பதற்கு அழகு, கருமை என்ற பொருள்களுண்டு. காரிகை-அழகான பெண். “காரிகைமது ஒருவரின் ஒருவர் கண்ணிற் கவர்புற” (பரி. 11:68) என்பதில் அழகிய மதுவை ஒருவரின் ஒருவர் கண்ணால் உண்பர் எனக்காரி-அழகையே குறித்துள்ளது. காரிகை,

“காதலர்ப் புணர்ந்தவர் காரிகை”(கலித். 118:2)

“காரிகை பெற்ற தன்கவின் வாட”(கலித். 124:7)

“கடிமலர்ப் புன்னைக் கீழ் காரிகை” (கலித். 135:6)

எனக் காதலனால் புணரப்பட்டுத் தன் நலனை இழந்தவளைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மாயோள்

மா என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் மாயோள். மா-நிறம், மாமை நிறம்-கருநிறம். கருநிறமுடையவள் மாயோள். இச்சொல் “முப்பத்துமூன்று இடங்களில்”⁽²¹¹⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. மாயோள், அனைத்துப் பாடல்களிலும் அழகு நலன்கள் கூடிய, மாமை நிறத்தவளையே குறித்துள்ளது.

கோதையர்

கோதை+அர்=கோதையர். கோதை-மலர்மாலை. மலர் மாலையணிந்த பெண்டிர்கள் கோதையர்கள் எனப்படுவர். இச்சொல் “ஏழிடங்களில்”⁽²¹²⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

அரியலாட்டியர்

கள் விற்கும் பெண்டிர் அரியலாட்டியர். அரியல்-கள். இக்கள் அரித்துப் (வடிகட்டி) பயன்படுத்தப்படுவதால் அரியல் எனும் பெயர் பெற்றது. ஆட்டியர்-பெண்டிர். பருத்த தோளினையும் தேமல் படர்ந்த வயிற்றினையும் உடைய, கள் விற்கும் பெண்டிர், வீட்டில் தங்கியிருத்தலை,

“வரிகிளர் பணைத் தோள் வயிறு அணி திதலை

அரியலாட்டியர் அல்குமனை வரைப்பில்” (அகநா. 245:8-9)

என்ற அடிகள் சுட்டும்.

பரத்தை

பரத்தை-பர என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல். பர-பரத்தல்-பரத்துதல்-பரத்தமை. பரத்தல்-விரித்தல் எனும் பொருள்படும். தை-தையல் பெண்ணைக் குறிக்கும். பொருளுக்காக காம வலையை விரிப்பவள் பரத்தை. பரத்தை பற்றி இளம்பூரணர் “பரத்தையர் யாவரெனின், அவர் ஆடலும் பாடலும் வல்லவராகி அழகும் இளமையும் காட்டி, இன்பமும் பொருளும் வெஃகி ஒருவர் மாட்டும் தங்காதவர்”(213) என்பர். நச்சினார்க்கினியர் “காமக் கிழத்தியராவார் கடனறியும் வாழ்க்கையுடையவராகிக் காமக் கிழமை பூண்டு இல்லறம் நிகழ்த்தும் பரத்தையர் எனவும், கூத்தும் பாட்டும் உடையவராகி வருபவர் சேரிப்பரத்தையர் எனவும்”(214) குறிப்பிடுவர். கன்னிமகளிர், தைத்திங்களில் நீராடும் குளம் போலப் பலர் படிந்துண்ணும் மார்பினை உடையவள் பரத்தை எனக் குறிப்பிடுவர். இதனை,

“நறுவீ யைம்பான் மகளிராடுந்

தைஇத் தண்கயம் போலப்

பலர்படிந் துண்ணு நின் பரத்தை மார்பே”(ஐங் 84:3-5)

என்பது விளக்கும். “ஆற்றிலிருந்து செல்லும் மிக்க நீரால் நிறையாத கடல் போன்றவள்” (கலித். 73: 19-20) என்றும், “மைதீட்டப்பட்ட, ஆளை விழுங்கும் அழகிய கண்களை உடையவள்” (அகநா.256: 11-12) என்றும், பரத்தை பொருள் ஒன்றையே குறிக்கோளாகக் கொண்டு காமவலை வீசுபவள் எனச்சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கொண்டி

கொண்டி என்பது “போரில் கொள்ளையடிக்கப்படும் பொருளையும், பின்னர்க் கொள்ளப்படும் திறையையும் சுட்டியது. கொள்ளைப் பொருளாக கொள்ளத்தக்காள்,பெருஞ்சீர்வாய்ந்து கொள்ளற்கரியளாயிருப்பவளென்றும் பொருள் விரித்தல் பொருந்தும்”(215)என்பர். “பொருளைக் கொள்ளும் பரத்தை” (நற் 174:9) கொண்டி என ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கணிகை

கணிகை என்ற சொல்லை கணி+கை எனப்பிரித்து, கணி என்பதற்குக் கணித்தல்-பொருள் மிகுதி உள்ளவரைக் கணித்துக் கையகப்படுத்தும் பரத்தை எனப் பொருள் சுட்டலாம். பரிபாடலில் “காமத்தை பொய்யோடு கூட்டி விற்கும் கணிகையே. ஒருத்தனுக்கும் உரிமையின்றிப் பலருக்கும் பொதுவாக உடையோய். காழகராகிய பன்றிகள் நுகரும் தொட்டியே, பொருள் ஈபவர்களை வெளியே போகாமல்

தடுத்து, கண்ணே கயிறாகக் கொண்டு, தோளாகிய தறியோடு கட்டிக்
காமம் மிகும் படிச் செய்பவளே”⁽²¹⁶⁾ எனக் கணிகையின் நிலைபற்றிக்
குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

மன்னரைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

மன்னரைக் குறிக்க மன்னர், வேந்தர், அரசர், ஆண்டார், ஆள்பவர்,
கோமான் போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மன்னன்

மன்னன்-பெருமைக்குரியவன். மன்-பெருமை. மக்களை ஆளும்
உரிமை உடையவன். கொடையிலும் வீரத்திலும் சிறந்தவன்.
எல்லோராலும் மதித்தற்குரியவன். நாட்டையும் மக்களையும் வழிநடத்திச்
செல்வதில் சிறந்தவன். அறமல்லாதவற்றை அழித்து, அறத்தை
நிலைபெறச் செய்பவன் போன்ற காரணங்களால் மன் எனும்
பெருமையைக் குறிக்கும் சொல் மன்னனுக்கு குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
இச்சொல் சங்க இலக்கியத்தில் “எழுபத்தி ஐந்து இடங்களில்”⁽²¹⁷⁾
பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மன்னர் என்ற சொல் நாட்டை ஆளும் பெரு
வேந்தனையும், குன்றை ஆளும் சிறு வேந்தனையும் பொதுப்படக்
குறிப்பிட்டுள்ளது.

வேந்தர்

வேந்தன்-பேரரசன். நாட்டை ஒரு குடையின் கீழ் ஆளும் மன்னன்.
இவனுக்குக் கீழ் பல சிற்றரசர்கள் இருப்பர். வேந்தன் வேய்ந்தோன்,

நாட்டிற்கு மன்னனாக முடி சூடிக் கொண்டவன். முடியை வேய்ந்தோன், வேந்தன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. முடியுடை மூவேந்தரும் என சேர சோழ பாண்டியர்கள் குறிக்கப்படுவர். இச்சொல் “நூற்றி ஐம்பத்தியொரு”⁽²¹⁸⁾ இடங்களில் பெருவேந்தர்களைக் குறித்துள்ளது.

அரசன்

அரசு+அன்=அரசன். அரசுக்குரியவன். மக்களையும் நாட்டையும் அரணாக இருந்து ஆட்சி செலுத்தியவன், அரசன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆண்டார்

நாட்டை ஆண்ட மன்னன், ஆண்டார் (கலித் 569) எனவும், ஆள்பவர்(கலித் 512) எனவும் சங்க இலக்கியத்தில் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

கோமான்

கோ+மான்=கோமான். கோ என்பது அரசனையும் மான்-என்பது பெருமையையும் குறிக்கும். கோமான் (ஐங். 188:2, அகநா.100:11) பெருமைக்குரியவன் என்னும் பொருளில் வேந்தனைச் சுட்டியுள்ளது.

பகைவரைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

பகைவர்

பகைவர்-பகு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல். பகு-பகுத்தல்-பிரித்தல். பகைவர்-பிரிப்பவர். நாட்டைப் பிரிப்பவர். உறவைப்

பிரிப்பவர், உயிரைப் பிரிப்பவர். இச்சொல் “பதினேழு இடங்களில்”⁽²¹⁹⁾ பயின்று வந்துள்ளது. நற்றிணையில் தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையிடம் சென்ற தலைவனைப் பகைவன் (நற் 260: 8-10) எனக் குறிப்பிடுகின்றாள் தலைவி. தனக்குப் பகையான செயல்களைச் செய்வதால் பகைஞன் என்றனள். இவ்வோரிடத்தைத் தவிர, பிற இடங்களில் போர் மேற்கொண்டு வரும் மாற்றரசர்களைப் பகைவர் என்ற சொல் சுட்டியுள்ளது.

தெவ்வர்

தெவ்வர்-பகைவர். “தெவ்வுப் பகையாகும்” (தொல் 829) என்பர் தொல்காப்பியர். தெவ்வுதல்-கவர்தல் எனும் பொருள்படும். பிறர் நாட்டையோ, பொருளையோ கவரும் பகைவரை “முப்பது இடங்களில்”⁽²²⁰⁾ தெவ்வர் என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

செறுநர்

செறுநர்-பகைவர். செறு என்பது செகு-செகுத்தல் என்பதிலிருந்து தோன்றியதாகும். “செகுத்தல் அழித்தல், கொல்லுதல், வெல்லுதல்”⁽²²¹⁾ எனப் பொருள்படும். செறுநர் அடக்கி அழிக்கும் பகைவரை “ஐந்திடங்களில்”⁽²²²⁾ சுட்டியுள்ளது. செற்றவர் (மதுரைக். 132) பகைவர் எனவும், பொருவார், பகைப்பவர் (குறுந். 260:5) எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

குறும்பர்

குறும்பு+அர்=குறும்பர். குறும் (அகநா. 34:1) என்பது சிறிய என்னும் பொருளைத் தரும். குறும்பர்-சிற்றரசர்களாகிய பகைவரைக் குறித்துள்ளது.

குடிப்பெயர்கள்

தமிழகத்தை சேர,சோழ,பாண்டியர் என்னும் மூவகைக் குடிகள் ஆட்சி செய்துள்ளனர். குடிப்பெயர்களில் “சேரலர், பொறையன்” என்பன சேரரையும்,சோழன், சோழரையும், பாண்டியன், தென்னவன், பொருப்பன், கவுரியர் என்பன பாண்டியரையும்”(223) குறிக்கச் சங்கப் பாடல்களில் பயின்று வந்துள்ளன.

சேரலர்

சாரலர் என்பதே சேரலர் என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. சாரல்-மலைத்தொடர்களைக் குறிக்கும். மலைப் பகுதியையும் அதைச் சார்ந்த பகுதிகளையும் ஆண்டவர்கள், சாரலர்-சேரலர் என வழங்கப்பட்டுள்ளனர். வாழும் இடத்தால் பெற்ற பெயராகும்.

பொறையன்

பொறை என்பது பாறை அல்லது குன்றினைக் குறிக்கும். பொறையன்-மலைப்பகுதியை ஆண்ட சேரனைக் குறித்துள்ளது.

சோழர்

சோழர் என்பதற்கு “கோழியர் என்ற சொல்லில் உள்ள பின்னண்ண ஒலியாகிய ககர ஒலி இடையண்ண ஒலியாகிய சகரமாக மாறும் இயல்புடையது. எனவே சோழியர், சோழர் என்ற சொற்கள் பிறந்தன என்றும் ‘றகரமும் ழகரமும்’ ஒரே இடத்தில் பிறக்கும் இயல்புடையாதலின் சோறன் என்பதே சோழன் என வந்திருக்கலாம்”(224) என்றும் குறிப்பிடுவர் துரை அரங்கசாமி.

பாண்டியர்

பாண்டியர்-பா என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல். பா-என்பதற்கு இசை, பாட்டு என்ற பொருள்களுண்டு. பாவுக்கு ஈண்டவர்கள் பாண்டியர்கள். சங்க இலக்கியத்தில் “தமிழ் நிலைபெற்ற தாங்கரு மரபின்” (சிறுபா. 66,67) “தொல்லாணை நல்லாசிரியர்” (மதுரை. 761-762) “ஓங்கிய சிறப்பின்” (புறநா. 76) போன்ற பாடலடிகளில் தமிழ் வளர்த்த பாண்டியர்களும் மதுரையும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மதுரையில் தமிழ் வளர்த்தவர்கள். தமிழ்ப் புலவர்களையும் தமிழ் நூற்களையும் பேணிக் காத்ந்த பெருமையுடையவர்கள். பாவுக்கு ஈண்டியவர்கள்-பாஈண்டியர்- பாண்டியர் என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஈண்டியவர் வழி வழியாகக் கொடுப்பதைக் குறிக்கும்.

தென்னவன்

தென்னவன்-தென் பகுதியை ஆண்ட பாண்டிய மன்னர்கள். இவர்கள் தென்மதுரையை (கலித். 57:8, 98:31) ஆண்டதும், பொதியமலையை (அகநா. 138:7)ஆண்டதும் சங்கப் பாடல்களால் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பொருப்பன்

பொருப்பு+அன்=பொருப்பன். பொருப்பு-மலை. பொருப்பன் “பொதிய மலைப்பகுதியையும் மதுரையையும்”⁽²²⁵⁾ ஆண்ட பாண்டியர்களைக் குறித்துள்ளது.

கவுரியர்

கவுரியர்-பாண்டியரைக் குறிக்கும் சொல். “கவவு + உரியர்-தேடிச் செல்லும் புலவரும் இரவலரும் தழுவித் கொள்வதற்கு உரியவர்கள்”(226) எனப் பொருள் கொள்ளலாம் என்பர். இச்சொல் வென்வேற் கவுரியர் (அகநா 70:13) என ஒரிடத்தில் மட்டும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வேளிர்

வேளிர்-குன்றாரையும் (குறுந் 164:3, நற் 280:8), வீரை (அகநா 206:3) என்னும் ஊரினையும் ஆண்ட பழமையான குடியினர். வேள்-விருப்பம். வேளிர்-விரும்பத்தக்கவர். பெருநில வேந்தர்களுக்குத் துணையாக போர்களில் பங்கு கொள்வதால் இவர்கள், வேந்தர்களால் பெரிதும் விரும்பத்தக்கவராய் இருந்துள்ளனர். வேளிர்கள், வேந்தர்களோடு சேர்ந்து போரிடுதலை,

பதிற்றுப்பத்தும் (30:30) பதினோரு வேளிர்கள் வேந்தர்களோடு சேர்ந்து, கரிகால் வளவனுடன் போரிடுவதை அகநானூறும் (246:10-13) குறிப்பிட்டுள்ளன.

கோசர்

கோசர்-ஒருவகை வீரக் குடியினர். இவர்கள், மன்னர்களுக்கு கவசம் போன்று விளங்கியவர்கள். கோவிற்கு கவசம் போன்றவர்கள் கோகவசர்கள் - கோவசர்கள் - கோசர்கள் - கோசர் எனப் பெயர் பெற்றிருக்கலாம். கோசர்கள், அஃகுதை என்பானைக் காத்து நின்றலை,

“காப்புக் கைந்நிறுத்த பல்வேற் கோசர்” (அகநா. 113:5) என அகநானூறும், பழையனின் மோகூர் அவையத்தில் வீற்றிருத்தலை,

“பழையன் மோகூர் அவையகம் விளங்க

நான்மொழிக் கோசர் தோன்றி” (மலை. 508-509)

என மலைபடுகடாமும் குறிப்பிட்டுள்ளன. கோசர்கள் சொல்வன்மை மிக்கவர்கள் என்பதை “நாலுர்க் கோசர் நன்மொழி போல” (குறுந். 15:3) என்ற அடி விளக்கும். இதனால் கோசர் என்போர், மன்னரைக் காத்ததும், சொன்ன சொல் தப்பாதவர் என்பதும் புலப்படும்.

ஆரியர்

ஆரியர்-வடநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். தென்னாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் திராவிடர் என வழங்கப்பட்டதுபோல் வடநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் ஆரியர் எனப் பொதுப் பெயரால் வழங்கப்பட்டுள்ளனர்.

மோரியர்

மோரியர் என்பது மௌரியரைக் குறிப்பதாகும். மௌரிய வம்சத்தைச் சார்ந்தவர்களை மோரியர் என்ற சொல் வழங்கியுள்ளது. இவர்கள், கோசர்க்கு அடங்காத பழையனை அடக்க வந்த செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

நாடால் அமைந்த பெயர்கள்

பூழியர்

பூழியர்-பூழிநாட்டவர். இந்நாடு சேரர்க்கு உரியதாய் “எட்டிடங்களில்”(227) சுட்டப்பட்டுள்ளது. “பூழிநாட்டினர் ஆட்டுத் திரள்களைக் கொண்டுள்ளனர்.”(228)

குடவர்

குடவர்-குடநாட்டினர். குடநாடும் சேர நாட்டின் ஒரு பகுதியாக (அகநா 393:16, புறநா 17:40, பதிற் 55:9, பட் 276) இருந்துள்ளது.

கொங்கர்

கொங்கு நாட்டைச் சேர்ந்தவர் கொங்கர். இந்நாடு சேர நாட்டை அடுத்த பகுதியாகும். சேரர்கள், இவரைப் பலமுறை (பதிற். 22:15, 77:10, 88:19, 90:25) வென்றதையும், சோழர்கள் ஒரு முறை (நற். 10:6) வென்றதையும் சங்கப் பாக்கள் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. கொங்கர்-பசுத்திரள்களை மிகுதியாகக் கொண்டவராக (அகநா. 79:5) விளங்கியுள்ளனர்.

வடுகர்

வடுகர்-வேங்கடத்தைச் சார்ந்தவர். தமிழ்நாட்டின் வடக்கு எல்லையாகிய வேங்கடத்தைச் சார்ந்தவராதலின்-வடக்கர் என்பதே வடுகர் என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இச்சொல் “ஒன்பது இடங்களில்”(229) பயின்று வந்துள்ளது.

வடவர்

வடவர்-வடநாட்டினர். வடவர், சந்தனம் அரைக்க வட்டக்கல் கொடுத்ததை அகநானூறும் (340:16), நெடுநல்வாடையும் (51-52) குறிப்பிட்டுள்ளன. இச்சொல் வடநாட்டு வேந்தரை (பட்: 276) ஓரிடத்தில் சுட்டியுள்ளது.

அருவாளர்

அருவா நாட்டினைச் சேர்ந்தவர்கள், அருவாளர் (பட்: 275) என வழங்கப்பட்டுள்ளனர்.

யவனர்

யவன நாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் யவனர்கள். யவனர் தந்த “வினைமாண் பாவையே” (அகநா 149, நெடு 101, பெரும்பா 316, முல் 61) சங்கப் பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மிலேச்சர்

மிலேச்சர்-புறநாட்டவர் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இவர்கள் அடிமைத்தொழில் செய்பவர். பள்ளியறையின் கண்ணே, ஊமை மிலேச்சர் பாதுகாவலாக நிற்பதை,

“பள்ளியுள், உடம்பின் உரைக்கும் உரையா நாவின்

படம்புகு மிலேச்சர் உழையராக”(முல். 64-66)

எனக் குறிப்பிடும் முல்லைப்பாட்டு. இதிலிருந்து மிலேச்சர்கள் பள்ளியறைக் காவலராக நியமிக்கப்பட்டிருப்பது புலப்படும்.

மன்னரைச் சுட்டும் பொதுப் பெயர்கள், பெருமை,வீரம், காவல் என்ற நிலையிலும், பகைவரைக் குறிக்கும் பெயர்கள், பிரித்தல், கவர்தல், என்ற நிலையிலும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. குடிப்பெயர்கள் இடம். உணவு, கொடை என்ற அடிப்படையில் முவேந்தர்களையும், விருப்பம், கவசம் என்ற அடிப்படையில் வேளிர், கோசர் ஆகியோரையும் குறித்துள்ளது.

உறவுமுறைப் பெயர்கள்

மனிதன் நாடோடி வாழ்க்கை வாழ்ந்தவன். நாடோடி வாழ்விலிருந்து நாகரீக வாழ்விற்கு ஆட்பட்ட மனிதன், ஒழுக்கமாக வாழ உறவுமுறைகளைப் பகுத்துக் கொண்டான். உறவு, ஒரு மனிதனைப் பண்படுத்துவதோடு, சமுதாயத்தையும் கட்டுப்பாடாக இயங்கச் செய்கின்றது. உறவினைத் தந்தை வழி உறவு, தாய்வழி உறவு, பிற நிலைகளில் உறவு என மூன்றாகப் பிரிக்கலாம்.

1. தந்தை வழி உறவுகள் - அய்யா(தாத்தா) அப்பத்தா, பெரியப்பா, சித்தப்பா, அத்தை போன்ற உறவுகள்
- 2.தாய்வழி உறவுகள் - அய்யா (தாத்தா) அம்மத்தா (ஆச்சி, ஆயா) பெரியம்மா, சின்னம்மா, மாமா போன்ற உறவுகள்.
3. பிற நிலைகளில் உறவுகள் - 1. தன்னுடன் பிறந்தவர்கள், அண்ணன், அக்காள், தம்பி, தங்கை.
2. தன்னுறவுகள், மனைவி, மகன்,மகள்.
3. தன்னுடன் பிறந்தவர்களினால் வரும் உறவுகள். அண்ணன் - அண்ணி,

ஐ

‘ஐ’ என்னும் சொல் உயர்ந்தோன், தன் குடும்பத்திற்குத் தலைவன் எனும் பொருளில் தந்தையைக் குறித்துள்ளது. தந்தையைக் குறிக்கும் ஐ என்னும் சொல், தன்னை, என்னை, உன்னைத் தரும் வினையால்,

தன்+ஐ= தன்னை-தந்தை

என்+ஐ=என்னை, எந்தை

நுன்+ஐ=நுந்தை

உன்+ஐ=உந்தை- என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அத்தன், அத்தத்தா

அத்தன் என்ற சொல் தந்தையை “அன்னையும் அத்தனும் மல்லரோ” (குறுந் 93:3), “அன்னையும் அத்தனும் இல்லரா” (கலித். 115:8) என இரண்டிடத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தன் குடும்பத்திற்கும், தாய்க்கும் ஆதாரமாய் இருப்பவன் அத்தன் எனவும், அத்தத்தா (கலித் 80:14,81:19) எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

முதல்வன்

முதல்வன்-குடும்பத்திற்கு முதன்மையானவன். தாய்க்குத் தலைவனாகவும், தன் குடும்பத்திற்குத் தேவையான உணவு, உடை, உறையுள் போன்றவற்றைப் பெற்றுத் தருபவனாகவும், குடும்பத்தில் ஏற்படும் இடர்களை நீக்கி, வழிநடத்திச் செல்வதனாலும் தந்தையை, முதல்வன் என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

தந்தை, குடும்பத் ‘தலைவனாதலால்’ கோ எனவும், சிறந்தவனாதலால் ‘சிறந்தோன்’ எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

குரவர்

“குரு-குரவு-குரவன்=பெரியோன். அரசன், ஆசிரியன், தாய், தந்தை, அண்ணன் ஆகிய ஐவரும் ஐங்குரவர் என்றும், தாய் தந்தையர் இருமுது குரவர் என்றும் கூறப்படுதலால் குரு என்னும் சொல்லுக்குப் பெரியோன் என்பதே மூலப்பொருளாகும். குரவர் என்னும் சொல் பெற்றோரை விதந்து குறித்தல் போல, குரு என்னும் சொல் ஆசிரியனை விதந்து குறிக்கின்றது”⁽²³²⁾ என்பர். குரவர்-குடும்பத்திற்குப் பெரியவர். இச்சொல்,

“குரவர் தப்பிய கொடுமை யோர்க்கும்” (புறநா. 34:3)

என்ற ஓரிடத்தில் தாய் தந்தையரைக் குறித்துள்ளது.

அன்னையைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

அன்னையைக் குறிக்க “அன்னை, தாய், ஆய், யாய், ஞாய், அஞ்ஞை, ஈன்றவள்”⁽²³³⁾ போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

அன்னை

அன்+ஐ=அன்னை. ஐ-தந்தையைக் குறிக்கும் சொல்லாதலால், தந்தையின் அன்புக்குரியவள் அன்னை என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆய்

“ஆய்-அம்மா. குடும்பத்தில் ஆய்ந்து ஆய்ந்து-நுணுகி நுணுகி, பிரித்துப் பிரித்துச் செயல்புரிபவள் தாய். தந்தை பொருள் ஈட்டுவதுடன்

129

மக என்பது பொதுச்சொல். மக என்பது அன் எனும் ஆண்பால் விகுதி பெற்று மகன்-என ஆண் குழந்தைகளைக் குறித்துள்ளது.

புதல்வர்

புதல் என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் புதல்வர். புதல் என்பதற்குப் “புதர், தூறு, அரும்பு, புருவம்”⁽²³⁷⁾ என்ற பொருளுண்டு. புதல் அரும்பு என எடுத்துக் கொண்டும் புதல்வர் என்னும் சொல்லுக்கு பொருள் கொள்ளலாம். அரும்பு-என்பது பூ தோன்றும் நிலையைக் குறிப்பிடும். புதல்வர்-மனிதனின் குலம்(சந்ததி) தழைக்கத் தோன்றியவர்கள், இளம் குழந்தைகள் எனப் பொருள்படும்.

சிறாஅர்

சிறார்-சிறியவர்கள் - குழந்தைகள். சிறா என்னும் சொல் அர் எனும் பலர்பால் விகுதியும் ‘அன்’ எனும் ஆண்பால் விகுதியும் பெற்றுச் சிறாஅர், சிறுவன் எனக்குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மகாஅர் மகவு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் மகாஅர். அர் எனும் விகுதி பெற்று குழந்தைகளைக் குறித்துள்ளது.

குழவி, மழலை

தொல்காப்பியர் “மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்”(தொல்.795) என இளமைப் பொருளில் சுட்டியுள்ளார். மழலை, குழவி என்னும் சொற்கள் இளங்குழந்தைகளைக் குறித்துள்ளது. ஆடுஉ என்பதும், சேய்- (அழகு என்ற பொருளில்) என்பதும் மகனைக் குறிக்கப் பயன்பட்டுள்ளது.

செல்வர்

குழந்தைகள்-மழலைக் செல்வங்கள் என அழைக்கப்படுகின்றன. செல்வம்-எப்பொழுதும் மக்களுக்குப் பயன்படுவது போல, குழந்தைகள்-தாய்மை உணர்வைத் தருவதும் மழலை இன்பம் கொடுப்பதும், வயதான காலத்தில் தாய் தந்தையரைப் பேணிப் பாதுகாப்பதாலும் செல்வம் என்ற சொல் குழந்தையைக் குறிக்கப் பயன்பட்டுள்ளது.

மகள்

மகவு, மகள், மகமுறை, மகடுஉ போன்ற சொற்கள் மக என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொற்களாகும். “மகவு+அவள்= மக+அவள்= மக+அள்=மகள்”⁽²³⁸⁾ என விளக்குவர். “மகள் என்ற சொல் ஐம்பத்தியொன்பது இடங்களிலும், மகடுஉ ஆறிடங்களிலும், மகவு, மகமுறை மூன்றிடங்களிலும்”⁽²³⁹⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது.

அண்ணன் தங்கை உறவுமுறைப் பெயர்கள்

சகோதரன்

— தன்னையர்	தம்பி
— என்னையர்	
— நின்னையர்	
— கிழமையோர்	
— தந்தையோடையன்மார்	

சகோதரி

எவ்வை	தங்கை
	நுங்கை
	நுவ்வை

சகோதரன்

தன்+ஐ+அர்=தன்னையர்

என்+ஐ+அர்=என்னையர்

நின்+ஐ+அர்=நின்னையர்

தன்னுடைய, என்னுடைய, நின்னுடைய ஐயன்மார்கள். ஐ-என்பது தந்தையைக் குறிப்பதாலும் தந்தைக்குப் பிறகு தனயன் என்பதாலும் தன்னையர், என்னையர், நின்னையர் என்னும் சொற்கள் சகோதரனைக் குறித்து வழங்கியுள்ளது.

தம்பி

தம் உடன்பிறந்தோன். தமக்கு முன் பிறந்தோன் மூத்தோன் என வழங்கப்படுவது போல, தமக்குப் பின் பிறந்த பின்னோன்-தன் பின்னோன்-தம்பி எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தங்கை

தம்முடன் அகத்தில் இருந்தவள், தமக்கை-தங்கை என வழங்கப்பட்டுள்ளாள். அகம்-என்பதற்கு உள் என்ற பொருளும் உண்டு. தாம் இருந்த அகத்தில் தமக்குப் பின் இருந்தோள் (தமக்கை) தங்கை என்றும் என்னுடைய தங்கை எவ்வை என்றும் நும் தங்கை நுவ்வை, நுங்கை என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பெயரன்

பெயரன்-பெயர்ப்பவன்-எடுத்துச் செல்பவன். தன் குலத்தை அல்லது பெயரை பெயர்த்துச் செல்பவன் பெயரன் இச்சொல்,

“சிறந்தோன் பெயரன்” (நற்40:12) “எந்தை பெயரனை” (கலித்.81: 35) “தந்தைபெயரன்” (ஐங்.403:3) என மூன்றிடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கணவனைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

கணவன்

--	--	--	--	--	--	--	--

கேள்வர் தம்மையர் என்னை மனையோன் துணைவன் இல்லவர் ஐயமர் மைந்தர் கொழுநன்

போன்ற சொற்கள் கணவனைக் குறித்துள்ளன.

கணவன்

மனைவிக்குக் கண் போன்றவன். கண்+அவன்=கணவன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

கேள்வர்

உறவு என்ற நிலையில் கணவனைக் குறித்துள்ளது.

ஐயமர்

ஐ-தலைவர். அவர்-மரியாதை கருதி கணவனை, ஐ+அவர்=ஐயவர்-

ஐயமர் என வழங்கியுள்ளது. தம்முடைய ஐயமர்-தம்மையர் என்றும், என்னுடைய தலைவன் - 'என்னை' என்றும் கணவனைக் குறித்துள்ளது.

மனையோன்

மனைக்கு உரிமையுடையோன், மனைவிக்கு உரிமையுடையவன் மனையோன் எனவும், இல்லத்திற்கும் மனைவிற்கும் துணையாக இருப்பவன், இல்லவன், துணைவன் எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளான்.

மனைவியைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

மனைவி (மனையோன்)

--	--	--	--	--	--

இல்லோள் மடவோட்டாள் துணைவி பெண்டு கிழவி பாட்டி

போன்ற சொற்கள் மனைவியைச் சுட்டியுள்ளன.

மனைவி, மனையோன்

மனை-வீட்டினைக் குறிக்கும் சொல். மனை என்பது வனை என்பதிலிருந்து மருவி வந்தது, வனை-வனைதல், கட்டுதல்-அழகுபடுத்தல் என்ற பொருள்களுண்டு. வீடு கட்டும் பொழுது, அடித்தளம் அமைத்துக் கட்டிப் பின் அழகுபடுத்தி உருவாக்குவர். அதனைப் போல பெண்ணானவள், திருமணம் முடித்து, கணவனையும், கணவனின் உறவுகளையும் பெருமைகளையும் கட்டிக்காத்து சிறப்பாக வழிநடத்திச் செல்வதாலும், மனை-தன்னில் உள்ளவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அரணாகத்

திகழ்வது போலத் தானும், குடும்பச் சிக்கல்களைத் தாங்கிச் சிறப்பாகச் செயல்படுவதாலும், வீட்டினைக் குறிக்கும் மனை, இல் என்ற சொற்கள் மனைவியைக் குறிக்க மனைவி, மனையோள், இல்லோள் எனப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

துணைவி

துணையாக இருப்பவள் துணைவி. கணவனும் மனைவியும் ஒருவருக்கொருவர் துணையாக வாழ்வதால், இருவருக்கும் துணையர், துணைவி என்ற பெயர்கள் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன. புறநானூற்றில்,

“நிலைக்கொத்த நின் துணைத் துணைவியர்”(புறநா 166:17) என்பதில் நின்னுடைய நிலைமைக்கு மனம் ஒத்த, நின்னுடைய துணைவியராகிய மனைவிமார் என விண்ணந்தாயனைக் குறிப்பிடுகின்றார் ஆலூர் மூலங்கிழார்.

பாட்டி

பா+ஆட்டி=பாட்டி. ஆட்டி-கிழத்தி-உரிமை உடையவள், ஆள்பவள் எனப் பொருள்படும். பாணனின் மனைவியையும் (அகநா 196:4, (மதுரை749), வயதான பெண்ணையும் (பரி. 10:37) பாட்டி என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

கேளிர்

கேளிர் என்னும் சொல் “உறவினர், நண்பர், கணவன், காதலன், சான்றோன்”⁽²⁴⁰⁾ ஆகியோரைப் பொதுப்படச் சுட்டியுள்ளது.

கேள்-கேட்டல். கேள்-கேள்வி, கேள்வி ஞானம்-கேட்டு அறிந்துகொள்ளுதல் என்பது போல கேளிர்-நன்மை தீமைகளைக் கேட்பவர்கள், பகிர்ந்து கொள்பவர்கள் என்ற நிலையில் உறவினரையும், நண்பரையும் குறித்துள்ளது. கணவன் மனைவிக்குள் பகிர்ந்து கொள்வதால், கணவனையும், காதலனையும், கேள்வி ஞானத்தில் சிறந்தவராதலால் சான்றோரையும் குறித்துள்ளது. கேளிர்,

“இடிக்கும் கேளிர்” (குறுந் 58:1) என்பதில் நண்பனையும்,

“கேள்அல் கேளிர் கெழீஇயினர் ஒழுகவும்” (அகநா 93:2) என்பதில் சுற்றத்தாரையும், “புள்ளிய கேளிர் புணரும் பொழுது” (கலித் 144:51) என்பதில் காதலனையும், “செழுங்கேளிர் நிழல் சேர” (மதுரை 168) என்பதில் சான்றோரையும் குறித்துள்ளது.

நட்டோர்

நட்டோர்-நட்பை உடையவர், நண்பர் என “ஏழிடங்களில்”⁽²⁴¹⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. நற்றிணையில்,

“முந்தை இருந்து நட்டோர் கொடுப்பின்

நஞ்சும் உண்பர் நனிநாகரீகர்” (நற் 355: 6-7)

என உள்ளத்தில் நட்புடையோர்-நஞ்சை உண் என்றாலும், அது நஞ்சு எனத் தெரிந்தும் உண்பவர், நல்ல நட்பை உடையவர் என நட்புக்குச் சான்றாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தோழன்

உறவுடையோன், நட்புடையோன் என்ற நிலையில் இச்சொல் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தோழி

தோழி என்பதும் தோழமை, உறவு, நட்பு என்ற நிலையில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இச்சொல் தோழியை “முன்னூற்றி எழுபத்தேழு இடங்களிலும், தலைவியை இருநூற்று எண்பத்தோர்”⁽²⁴²⁾ இடங்களிலும் குறித்துள்ளது.

செவிலி

செவ்வித்தாய் என்பதே செவிலித்தாய் என மருவி வழங்கப்பட்டிருக்கும். செவ்வி என்பதற்கு சிறந்த என்ற பொருளுண்டு. சிறந்த தாய் செவிலித்தாய். நற்றாய் பெற்றபின், குழந்தைக்குப் பாலூட்டுவதிலிருந்து, திருமணம் முடிந்து, அவள் வாழ்வை நடத்துவது வரை கவனிப்பவள் வளர்ப்புத்தாய் என்பதால் செவ்வி என்ற இச்சொல் வளர்ப்புத்தாயைக் குறித்து செவிலி என வழங்கிற்று.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியத்தில், தொல்காப்பிய அடிப்படையில் மக்களை நிலமக்கள், தலைமக்கள் என வகைப்படுத்தியுள்ளனர். ஐந்நில மக்கள் தவிர, ஐந்நிலத்திற்கும் பொதுவான தலைமக்கட் பெயர்கள் வீரம், கொடை, சிறப்பு ஆகியவற்றினாலும் மக்கட் பெயர்கள் தொழில், பண்பு ஆகியவற்றினாலும் இட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

பெயர்கள் மனிதனை அடையாளப்படுத்துவன. ஒரு நாட்டின் அல்லது சமுதாயத்தின் மக்கட் பெயர்களை ஆராயும் பொழுது, அச்சமுதாயத்தினரின் தாய்மொழி, பேச்சு மொழி, சுற்றுச்சூழல், பழக்கவழக்கங்கள், மரபு வழியான நம்பிக்கைகள், வரலாறு, மதம், நாகரீகம், அரசியல், சமுதாய மாற்றங்கள் போன்றவற்றை அறிந்து கொள்ளலாம்.

முல்லை நிலம் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியாகும். முல்லை நில மக்கள் ஆடு, மாடு ஆகியவற்றினால் பெயர் பெற்றுள்ளனர். ஆக்களை ஓம்பி வாழ்ந்தவர்கள் ஆயன், ஆய்ச்சியராவர், ஆயன் என்பது ஆயரினக் குடியின் பொதுப் பெயராகும்.

கோவினால் பெற்ற பெயர் கோவலர். இவர்கள் பசுத்திரள்களை மட்டும் கொண்ட ஆயர்குடியினர். கிடை என்பதன் அடியாகப் பிறந்த பெயர் இடையர். இவர்கள் ஆட்டுத் திரள்களை மட்டும் கொண்டவர்கள். ஆடு மாடுகளை மேய்ப்பதற்கு ஓரிடத்திலிருந்து வேறிடத்திற்குச் செல்வதால் அண்டர் என்ற சொல்லும் ஆயரைக் குறித்துள்ளது.

செல்வம், வீரம், தலைமை ஆகிய பண்புகளால், ஆயர்குல ஆண்களில் தலைவனை, பொதுவன் என்ற பெயர் சுட்டியுள்ளது.

மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியும் குறிஞ்சிநிலமாகும். இந்நிலமக்கள் குன்றத்தில் வாழ்வதால் குறவன், குறத்தி எனப் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. தினைப்புனத்திற்குரியவனை புனவன் எனவும், தினைப்புனங் காப்பவனை சேனோன் எனவும், காட்டில் தங்கி வேட்டையாடுபவனை கானவன் எனவும், குறவனுக்கு இடத்திற்குத் தக பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

தலைமக்கட் பெயர்களில் நாடன் நாட்டினாலும் வெற்பன், சிலம்பன், கொடிச்சி மலையினாலும் பெயர் பெற்றுள்ளனர்.

வயலும் வயல்சார்ந்த பகுதியும் மருதநிலமாகும். இங்குள்ள மக்கள் உழவர், உழத்தியர். உழவர், உழத்தியர் என்பது உழவுத் தொழிலினால் அமைந்த பெயராகும். கூட்டமாகத் தொழில் செய்யும் உழவர்களை தொழுவர் என்ற பெயர் குறித்துள்ளது.

தலைமக்கட் பெயர்களில், வளம்பொருந்திய ஊருக்குத் தலைவன் என்ற பொருளில் மகிழ்நன், ஊரன் என்னும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

கடலும் கடல் சார்ந்த பகுதியும் நெய்தல் நிலமாகும். நெய்தல் நிலமக்களில் பரதவர் என்ற பெயர், கடலைக் குறிக்கும் பரவை என்ற சொல்லிலிருந்து தோன்றியதாகும். இவர்களுக்கு திமிலர், வலையர், நுளையர் என்ற பெயர்களும் இடப்பட்டுள்ளன.

உப்புவிற்கும், ஓரிடத்தில் நிலையில்லா வாழ்வையுடையவர் உமணர். நெய்தல் நிலப் பெண்களுக்கு பரதவர் மகள், நுளைமகள், உமட்டியர், சேரிக்கிழவன் மகள் போன்ற பெயர்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

தலைமக்கட் பெயர்களில் புலம்பன், துறைவன், சேர்ப்பன் போன்ற பெயர்கள் கடற்கரையினாலும், கொண்கன் பேதைத்தன்மையினாலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

முல்லையும் குறிஞ்சியும் வளமிழந்த நிலையில் பாலை எனப்படும். பாலை நிலமக்களில் எய்யும் அம்பினால் எயினர் என்றும், வீரத்தினால் மீளீ, விடலை, காளை, மறவர் என்றும், எயினர் குலப்பெண்கள் எயிற்றி என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

ஐவகை நிலத்திற்கும் பொதுவான தலைவன் பெயர்கள் தலைமை, வீரம், புகழ்மிகுதி, கொடை, சிறப்பு, விருப்பம், வளப்படுத்தல், உரிமை, பெருமை, வெற்றி ஆகியவற்றால் இடப்பட்டுள்ளன.

தலைவியைக் குறிக்கும் பொதுப்பெயர்கள், இலக்கிய வழக்குப் பெயர்கள் ஏழும், கிழத்தி, ஆட்டி, தையல், கன்னி போன்ற பெயர்களும் சுட்டப்பட்டுள்ளன, எழுபருவ மகளிரின் உடல் வளர்ச்சியும் கூந்தலின் நிலையுமே, அவர்களின் பருவத்தைச் சுட்டச் சிறப்பாக குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் நிலமக்கள், தலைமக்கள் தவிர தொழிலின் அடிப்படையில், எல்லா வகை நிலத்திற்கும் உரிய மக்கட் பெயர்கள்

சுட்டப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் இசையினால் பல்வேறு பெயர்கள் அமைந்துள்ளன.

பண் என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் பாணன், பாடினி என்பதாகும். அகவி, அழைத்துப் பாடுதலால் பாணரை அகவுநர் என்பதும் குறித்துள்ளது.

ஒரு நிகழ்வு அல்லது கதையை மையமாக வைத்துக் கூத்து நடத்தியவர்கள் கூத்தர்கள். கழையில் கட்டிய கயிற்றில் நின்றாடும் கழைக் கூத்தாடிகள், ஆரியர் கூத்தர் என்றும், எண் வகைச் சுவையும் புலப்பட ஆடுவார்-கூத்தர் என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. போர்க்களத்தின்கண், இருபெரு வேந்தரும் அமைதியுற வேண்டிக் கூத்தாடுவார் கண்ணுளர் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கோடியர், வயிரியர், துடியன், பறையன், கடம்பன், முழவன் கிணைவன் போன்ற பெயர்கள் இசைக்கருவியினால் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பொருநர் என்னும் சொல் பகையிடத்துப் பொருதும் அரசரையும், ஒருவர்போல் வேடமிட்டுப் பாடி நடிக்கும் கலைஞரையும் குறித்துள்ளது. வித்தையில் வல்லவர் வித்தகர் என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஒன்பது சுவையும் மெய்யின் கண் தோன்ற ஆடுபவள் விறலி. இவள் கிணைப்பறையைக் கொட்டி பாடிவரும் நிலையினால் கிணைமகள் எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளாள். அகவி அழைத்துப் பாடுபவள் அகவன் மகள், தாளங்களுக்கேற்ப ஆடுபவள் ஆடுமகள், உரற்கூத்து நிகழ்த்தியவர்கள்-நாடக மகளிர் எனவும் சங்கப் பாக்கள் சுட்டியுள்ளன.

மரத்தொழில், இரும்படித்தல், அணிகலன்கள் செய்தல் போன்றவற்றால் தச்சர்களுக்கு பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

காரோடன், காழோர், காழியர் போன்ற பெயர்கள், அவரவர் செய்யும் தொழிற்கருவிகளின் கருமை நிறத்தினால் இடப்பட்டுள்ளன.

கடலில் நாவாய் ஓட்டுவோர் நீகான் எனவும், பாளை செய்வோர் குயவன் எனவும் பெயர்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. தேரினைச் செலுத்துபவனை பாகன், தேரோர், வலவன் என்ற சொற்கள் குறித்துள்ளன.

நல்லன தீயனவற்றை ஆராயும் அறம்போல, நோயின் தன்மையை அறிந்து, அதற்கேற்ப மருந்து கொடுத்தவன் அறவோண், மருத்துவன் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வரைதலில் சிறந்தவன் வல்லோன், கைவல் வினைஞன் என்றும், வேட்டைத் தொழிலால் வேடுவன் என்றும், வேளாண் தொழில் செய்தோர் வேளாளர் என்றும் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. காவல் தொழிலினால் காவலரையும், ஒன்றைக் கவர்வதினால் களவோரையும், உணர்வுகளையும் கருத்துக்களையும் நன்குப் புலப்படுத்துவதனால் புலவர், பாடுநர், நூலோர், புலவரையும் குறித்துள்ளது.

வாணிபத் தொழிலின் அடிப்படையில் அமைந்த பெயர்கள், பகர்வர், சாத்து, வணிகர், கூவியர், விலைஞர் என்பவைகளாகும்.

கோயிற் காரியம் பார்ப்பவன் பார்ப்பார், ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி, உலக நன்மைக்காகத் தவம் இயற்றியவர்கள் அந்தணர்கள் எனவும்

வழங்கப்பட்டுள்ளது. வேள்வி, மறை, நோன்பு ஆகியவற்றில் தேர்ச்சி பெற்றோர் ஐயர், வேதியர், நோற்றோர், முதல்வர் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

தொழில் செய்வோர் வினைஞர் என்ற பொதுச்சொல்லாலும், அரிவனர், களமர், அரிநர் போன்ற பெயர்கள், வயல் வேலை செய்தவர்களையும் பொதுப்படச் சுட்டியுள்ளது. செய்தியை புலப்படுத்தியவன் புலையன் என்ற சொல்லாலும், ஆடையின் நிறத்தைப் புலப்படுத்தியவன் புலைத்தி என்ற சொல்லாலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

இளையர், மூதிலாளர், மள்ளர், மல்லர், மழவர், ஆடவர், மைந்தர் கூளியர், வலியர், வயவர் போன்ற பெயர்கள் வீரத்தினாலும், வில்லோர் சிலையர், வீளையர், கணையர், வாளியர் போன்ற பெயர்கள் வில்லினாலும் இடப்பட்டுள்ளன.

ஆன்ற கேள்வி, சால்பு, அறம் ஆகிய பண்பினால் ஆன்றோர், சான்றோர், சிறந்தவன், திறவோர் போன்ற பெயர்கள் அமைந்துள்ளன. உடல் உறுப்புக் குறைபாட்டால் முடவன், ஊமன், சிதடன் என்றும் செயற்கரிய காரியங்களை செய்தோர் பெரியோர், மூதாளர், முதியர் என்றும் பெயர்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

இரவலர், பரிசிலர், நச்சியார் போன்ற பெயர்கள் பரிசில் வேண்டுவாரையும், புரவலர், நல்குநர், வள்ளல் போன்ற பெயர்கள் பரிசில் கொடுப்பவரையும் குறித்துள்ளது. ஆசான், முனைவர், அறிஞர், பீடுடையாளர் போன்ற சொற்கள் அறிவின் அடிப்படையில் அமைந்த பண்புப் பெயர்களாகும்.

மா என்பதன் அடியாக மாந்தரும், மக என்பதன் அடியாக மாக்கள், மகளிரும், விரும்புதல், பாதுகாத்தல் என்பதன் அடியாக பெண், பெண்டு. பெண்டிரும் பெயர் பெற்றுள்ளனர். மடமகள், காரிகை அழகினாலும், மாயோள்-நிறத்தினாலும், அரியலாட்டியர்-தொழிலினாலும் பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

பரத்தை-பொருளுக்காக உடலை விற்பவள். இவளை கொண்டி, கணிகை என்று சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

மன்னரைக் குறிக்க மன்னன், வேந்தன், அரசன், ஆண்டார், ஆள்பவர், கோமான் போன்ற பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. நாட்டைப் பிரித்தல், பொருள்களை கவர்தல் என்ற அடிப்படையில் பகைவர், தெவ்வர், செறுநர், குறும்பர் போன்ற பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

மூவேந்தர்களின் குடிப்பெயர்களும், வேளிர், கோசர், மோரியர் ஆகியோரின் குடிப்பெயர்களும் இடம்பெற்றுள்ளன.

பூழியர், குடவர், கொங்கர்-சேரநாட்டைச் சேர்ந்தவர்களும், வடுகர்-வேங்கட நாட்டைச் சேர்ந்தவரும், வடவர், ஆரியர், அருவாளர் வட நாட்டினரையும், யவனர், மிலேச்சர்-புறநாட்டினரையும் நாடால் குறித்து வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மனிதன் ஒழுக்கத்துடன் வாழ, உறவு முறைகளை அமைத்துக் கொண்டான். தாய் தந்தையரிலிருந்து பெயரன் வரை சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தந்தைக்கு பிள்ளையைத் தோற்றுவிப்பவன்,

குடும்பத்தலைவன், குடும்பத்திற்கு ஆதாரமாய் இருப்பவன் என்ற அடிப்படையில் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

அன்பிற்குரியவள் அன்னை. குடும்பத்தில் ஆய்ந்தாய்ந்து செயல்படுவதால் ஆய், தாய், யாய், ஞாய் போன்ற பெயர்கள் அன்னையைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வளர்ப்புத்தாயை செவிலி என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

உறவு முறைகளில் மகன், மகளைக் குறிக்கும் பெயர்களும், உடன் பிறந்தோரைக் குறிக்கும் பெயர்களும் இடம்பெற்றுள்ளன. மனைவிக்கு கண் போன்றவன் கணவன் என்றும், மனைக்கும் இல்லிற்கும் உரியவராதலால் மனையோன், மனைவி, இல்லவர், இல்லோள், துணையாக இருப்பதால் துணைவியர் என்றும் கணவன் மனைவியைக் குறித்து பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

கேளிர் உறவினர், நண்பர், காதலன், தலைவன், சான்றோர் ஆகியோரைக் குறித்துள்ளது. உறவு, நட்பு என்ற அடிப்படையில் தோழன், தோழி போன்ற சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. சங்க இலக்கியத்தில் வசிக்கும் இடம், செய்யும் தொழில், அவரது பண்புகள், செயல்கள் ஆகியவற்றின் முறையிலேயே மக்கட் பெயர்களை இட்டு வழங்கியுள்ளனர் புலவர்கள்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. வீ. வேணுகுமார் (க.ஆ) ஆய்வுக்கோவை தொகுதி 2. ப-1260.
2. பாஸ்கரன் (க.ஆ), 20வது கருத்தரங்க ஆய்வுக் கோவை. ப-287.
3. Eric patridge, Name this child, p-13
4. நா. சுப்பிரமணியன், பண்டைத் தமிழர் பெயரிடும் முறை, ப-307.
5. சு. சக்திவேல், நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு, ப-301.
6. முத்துச்சண்முகம். தொல், பொருள்தி, அகத், உரைவளம், ப-258.
7. இளம்பூரணர் உரை, தொல். அகத். ப-183.
8. நச்சினார்க்கினியர் உரை, தொல். அகத். ப-208.
9. மேலது
10. நாமதீப நிகண்டு, ப-43.
11. அ. முத்துச்சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர், ப-12.
12. மக்கட் பெயர் அட்டவணை.
13. மேலது.
14. மேலது.
15. மேலது.
16. மேலது.
17. மேலது.
18. இளம்பூரணர் உரை, தொல். அகத். ப-183.
19. நச்சினார்க்கினியர் உரை, தொல். அகத். ப-208.
20. சேந்தன் திவாகரம், ப-39.
21. ம.பெ.அ.
22. அகநா 182:1-6.

23. ம.பெ.அ.
24. உ.வே.சா. (உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப-290.
25. ம.பெ.அ.
26. குறுந். 150:1-3.
27. அகநா. 73:13-15.
28. ம.பெ.அ.
29. நற். 393:4-7, 336:1-4, கலித். 41:6-9.
30. குறுந். 214:1-2.
31. குறுந். 379:1-2, ஐங் 208:1-2, மலை 315-318.
32. நற். 65:5-7.
33. மேலது, 285:1-7.
34. பெரும்பா. 112-116.
35. ம.பெ.அ.
36. மேலது.
37. உ.வே.சா. (உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப-158.
38. ம.பெ.அ.
39. குறுந். 78:1-3, 257:1-4.
40. ஐங். 300:1-2.
41. ஞா. தேவநேயன், இணங்கன் நண்பன் வேர்ச்சொல் கட்டுரைகள், ப-48.
42. குறுந். 362:6, ஐங் 238:3, 264:3.
43. ம.பெ.அ.
44. நச்சினார்க்கினியர் உரை, தொல். அகத். ப-208.
45. நாமதீப நிகண்டு, ப-44.

46. ம.பெ.அ.
47. குறுந். 131:4-5.
48. நற். 60:1-8.
49. கே.என்.சிவராஜப்பிள்ளை, சில தமிழ்ச்சொல் ஆராய்ச்சி, ப-67.
50. அ. நாராயணசாமி ஐயர் (உ.ஆ), நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப-352.
51. ஒளவை, சு. துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ), புறநானூறு மூலமும் உரையும், ப-69.
52. நற். 70.
53. ம.பெ.அ.
54. மேலது.
55. நச்சினார்க்கினியர் உரை, தொல். அகத். ப-208.
56. சேந்தன் திவாகரம், பக்.40-41.
57. சா. பானு நூர்மைதீன், பழந்தமிழ் அகப்பாடல்களில் நிலமும் பொழுதும், ப-126.
58. ம.பெ.அ.
59. ஞா. தேவநேயன், இணங்கன் நண்பன் வேர்ச்சொல் கட்டுரைகள், ப-32.
60. ம.பெ.அ.
61. நற். 138:1-3.
62. ம.பெ.அ.
63. பெரும்பா. 263-274.
64. ம.பெ.அ.
65. மேலது.
66. உ.வே.சா. (உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப-15.
67. ம.பெ.அ.

68. மேலது.
69. நற். 372:1-5.
70. ம.பெ.அ.
71. ஞா. தேவநேயன், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ப-29.
72. ம.பெ.அ.
73. ஐங். 101:5
74. கலித். 125:11.
75. நச்சினார்க்கினியர் உரை, தொல். அகத். ப-208.
76. நாமதீப நிகண்டு, ப-44.
77. ஞா. தேவநேயன், இணங்கன் நண்பன் வேர்ச்சொல் கட்டுரைகள், ப-53.
78. ம.பெ.அ.
79. மேலது.
80. கலித். 4:1-5.
81. மதுரை 590-596.
82. கு.வெ. பாலசுப்பிரமணியன், சங்க இலக்கியத்தில் புறப்பொருள், ப-21.
83. ம.பெ.அ.
84. ஐங். 365:1-3.
85. பெரும்பா. 89-100.
86. ம.பெ.அ.
87. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-127.
88. ம.பெ.அ.
89. மேலது.

90. புறநா. 42:1,174:23, 202:13,203:6, 311:4, மதுரை. 207.
91. பதிற். 33:1, 44:7, 51:23, 53:9, 64:15, 70, 8:18, 86:8.
92. பரி. 8:127, 9:7.
93. ஓளவை சு. துரைசாமிப்பிள்ளை (உ.ஆ), புறநானூறு மூலமும் உரையும்,ப-161.
94. புறநா. 20:13.
95. மலை. 541-543.
96. ஐங். 360:1, 480:2.
97. ம.பெ.அ.
98. மேலது.
99. மேலது.
100. அ.ஆறுமுகம் (க.ஆ), 2வது கருத்தரங்க ஆய்வுக் கோவை, ப-21.
101. ம.பெ.அ.
102. மேலது.
103. புறநா. 167:8,12.
104. ம.பெ.அ.
105. மேலது.
106. குறுந். 359:1-5.
107. நற். 304:9-10.
108. வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி 5. பக். 947-948.
109. குறுந். 142.
110. அகநா. 7:1-7.
111. ம.பெ.அ.

112. மேலது.
113. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-30.
114. ம.பெ.அ.
115. குறுந். 63:3.
116. மேலது, 292:1.
117. ஐங். 231:2.
118. மேலது, 302:2.
119. புறநா. 122:9.
120. மதுரை. 461-467.
121. ம.பெ.அ.
122. மேலது.
123. ஞா. தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், பக் 177-178.
124. இரா. இளங்குமரன், பாணர், ப-2.
125. ம.பெ.அ.
126. மேலது.
127. உ.வே.சா. (உ.ஆ), பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும், ப-109.
128. மா. இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப-617.
129. குறுந். 7:3-6.
130. அபிதான சிந்தாமணி, ப-494.
131. ம.பெ.அ.
132. சிலப்பதிகாரம், அடியார்க்கு நல்லார் உரை, ப-157.
133. அ. நாராயணசாமி ஐயர் (உ.ஆ), நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப-266.

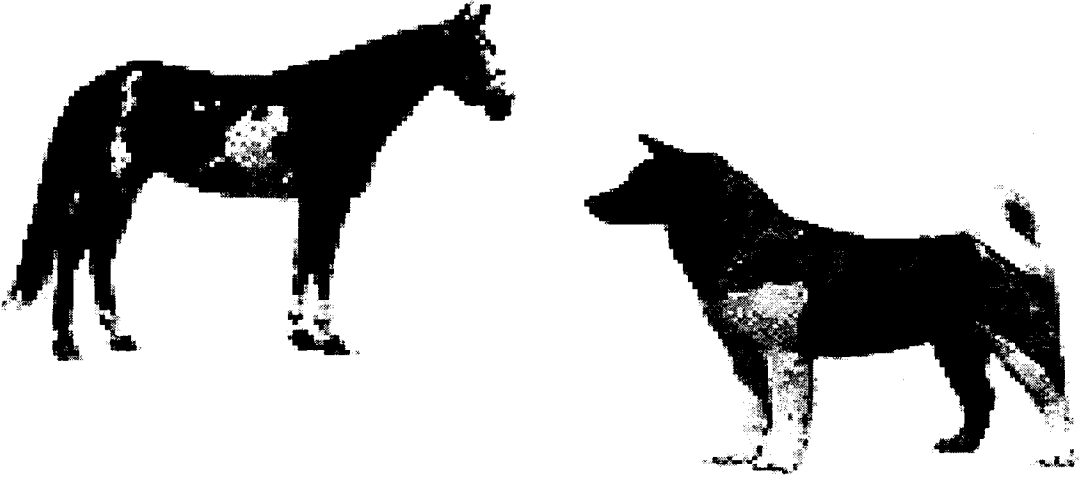
134. ம.பெ.அ.
135. ஏ.என். பெருமாள், தமிழர் இசை, ப-149.
136. புறநா. 269:6-9.
137. ஏ.என். பெருமாள், தமிழர் இசை, ப-149.
138. புறநா. 377:14, 381:20, 388:3.
139. ம.பெ.அ.
140. மேலது.
141. வி. சசிவல்லி, பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள், ப-278.
142. பரி. 10:20-25.
143. அ. நாராயணசாமி ஐயர் (உ.ஆ) நற்றிணை மூலமும் உரையும், ப-221.
144. 20ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப் பெயரகராதி, ப-588.
145. தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும், ப-245.
146. அகநா. 82:1-10.
147. புறநா. 152:13-18.
148. ம.பெ.அ.
149. குறுந். 23:1,298:6, நற். 288:6, முல். 11.
150. ஜாண் ஆசிர்வாதம், தமிழர் கூத்துக்கள், ப-119.
151. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-126.
152. ம.பெ.அ.
153. கு. அரசேந்திரன், கல், ப-107.
154. ம.பெ.அ.
155. மேலது.

156. மேலது.
157. மேலது.
158. ஞா. தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-199.
159. ம.பெ.அ.
160. மேலது.
161. மேலது.
162. அகநா. 25:10-11, 181:23-24, மதுரை. 506.
163. ம.பெ.அ.
164. ஞா. தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-239.
165. ஐங். 387:1-2.
166. கலித். 9:1-4.
167. பதிற். 24:6-8.
168. திருமுரு. 184-188.
169. ஞா. தேவநேயன், முதல் தாய் மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-239.
170. ம.பெ.அ.
171. மேலது.
172. மேலது.
173. மேலது.
174. மேலது.
175. மேலது.
176. புறநா. 62:1-2.
177. மேலது 24:8.
178. ஞா. தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-296.

179. ம.பெ.அ.
180. நற். 260:1-3.
181. புறநா. 80.
182. ம.பெ.அ.
183. அகநா. 101:4-10.
184. தமிழ்மொழி அகராதி, ப-506.
185. அ. மாணிக்கனார் (உ.ஆ), பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும், ப-79.
186. ம.பெ.அ.
187. இரா. இளங்குமரன், சொல்லியன் நெறிமுறை, ப-42.
188. ம.பெ.அ.
189. மேலது.
190. புறநா. 63:5, பதிற் 14:12, 55:1, 58:11, 67:18, 73:15, 82:13.
191. ம.பெ.அ.
192. கலித். 15:14, அகநா. 13:62, பதிற். 15:3, பரி. 21:12, மதுரை. 737, குறிஞ். 205.
193. ம.பெ.அ.
194. அகநா. 286:8-14.
195. ம.பெ.அ.
196. மேலது.
197. ம.பெ.அ.
198. மேலது.
199. மேலது.
200. மேலது.

201. மேலது.
202. மேலது.
203. மேலது.
204. தி. முருகரத்தினம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், ப-29.
205. ம.பெ.அ.
206. இரா. வேங்கட கிருட்டிணன், தமிழே முதன்மொழி, ப-327.
207. ம.பெ.அ.
208. கே.என். சிவராஜபிள்ளை, சில தமிழ்ச்சொல் ஆராய்ச்சி, ப-96.
209. ம.பெ.அ.
210. மேலது.
211. மேலது.
212. மேலது.
213. இளம்பூரணர் (உரை), தொல். பொருளதி, தொகுதி-2 பக்-114.
214. மேலது, நச்சினார்க்கினியர் (உரை), ப-354.
215. கே.என். சிவராஜப் பிள்ளை, சில தமிழ்ச்சொல் ஆராய்ச்சி, ப-50.
216. பரி. 20:48-58.
217. ம.பெ.அ.
218. மேலது.
219. மேலது.
220. மேலது.
221. வெற்றித்தமிழ் அகராதி, ப-183.
222. ம.பெ.அ.
223. மேலது.

224. துரை அரங்கசாமி, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், பக்.225-226.
225. கலித். 35:24, 92:29, 105:72, 108:58, புறநா.215:6.
226. துரை அரங்கசாமி, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப-221.
227. ம.பெ.அ.
228. குறுந்.163: 1-2, நற்.192: 3-4.
229. ம.பெ.அ.
230. மேலது.
231. ஞா.தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-49.
232. மேலது,
233. ம.பெ.அ.
234. க.சௌந்தர பாண்டியன், சொல்லாராய்ச்சி அமுதம், ப-57.
235. ம.பெ.அ.
236. கே.என்.சிவராஜபிள்ளை, சில தமிழ்ச்சொல் ஆராய்ச்சி, ப-86.
237. வெற்றித்தமிழ் அகராதி, ப-254.
238. கே.என்.சிவராஜபிள்ளை, சில தமிழ்ச்சொல் ஆராய்ச்சி, ப-86.
239. ம.பெ.அ.
240. மேலது.
241. மேலது.
242. மேலது.

விஸங்குப் பெயர்கள்

விலங்குப் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியம் காதலையும் வீரத்தையும் பாடுபொருளாகக் கொண்டது. காதலின் ஆழத்தையும் வீரத்தின் சிறப்பையும் உணர்த்தச் சங்கப்புலவர்கள், அஃறிணை உயிர்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இதிலும் குறிப்பாகத் தலைவன் செல்லும் வழியின் கடுமையைக் குறிக்கவும், தலைமக்களின் அன்பினை எடுத்துக்காட்டுவதற்கும், மன்னன் அல்லது தலைவனின் வீரத்தை விளக்குவதற்கும் புலவர்கள் தத்தம் பாடல்களில் விலங்குகளைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளனர். மேலும் சங்ககால மக்கள்தம் வாழ்வில், அவர்தம் உணவிற்கும், பயணத்திற்கும் பெரிதும் உதவியவை விலங்குகளே. இவ்விலங்குகளின் பெயர்கள் அமைந்திருக்குமாற்றைக் காண்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

விலங்குப் பெயர்கள்

சங்க காலத்தில் விலங்குகளுக்குப் பல்வகைப் பெயர்கள் இட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவை, அவ்விலங்குகளின் தோற்றம், செயல், பண்பு, ஒலி போன்றவற்றின் அடிப்படையில் இடப்பட்டவையாகும்.

தொல்காப்பியர் காட்டும் விலங்கியல் செய்தி

தொல்காப்பியர், மரபியலில் விலங்குகளின் இளமைப் பெயர்கள், ஆண்பாற் பெயர்கள், பெண்பாற் பெயர்கள் போன்றவற்றை உரைத்துள்ளார். அதில் உயிர்களை வகைப்படுத்தும் பொழுது விலங்கு பற்றி,

“மாவும் புள்ளும் ஐயறிவினவே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே” (தொல்.1531)

என உரைப்பார். இதில் விலங்கும் பறவைகளும் ஐந்தறிவு உடையன என்பது புலனாகும். ஐந்தறிவு பற்றிக் குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியர், “விலங்குகளில் ஒரு சில ஆற்றிவுவுடையன”⁽¹⁾ என்பார். “அவையாவன குரங்கும் யானையும் முதலாயின”⁽²⁾ என விளக்குவர் இளம்பூரணர். தொல்காப்பியத்தின் படி ஐந்தறிவை உடையது விலங்குகள். அவற்றில் ஒரு சிலவற்றிற்கு மட்டும் ஆற்றிவு உண்டு என்பது பெறப்படும்.

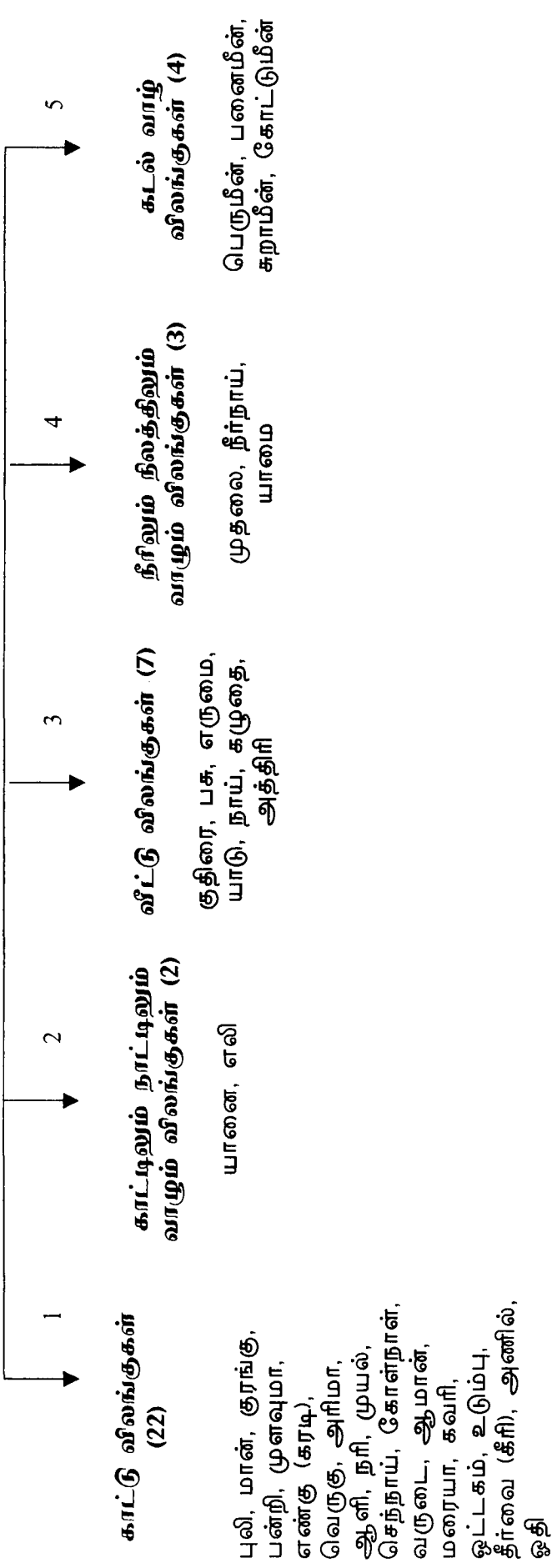
விலங்கின் பெயர்க்காரணம்

விலங்கு - விலங்குகளின் பொதுப்பெயர். விலங்கு என்பதற்கு விலங்குதல் - தடுத்தல், குறுக்கிடுதல் என்ற பொருட்களுண்டு. விலங்குமலை (குறுந்.334) குறுக்கிடும் மலை. விலங்கு - குறுக்காக வளரும் உயிரி. விலங்கு அதன் உடல் அமைப்பினைக் கொண்டு பெயர் பெற்றுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குகள்

சங்க இலக்கியத்தில் முப்பத்தெட்டு விலங்குகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. அவற்றை ஐந்து வகையாகப் பகுக்கலாம். அவையாவன,

சங்க இலக்கிய விலங்குகள்

**பின்வரும் படங்கள் அனைத்தும் ஆய்விற்காக
ஆய்வாளரால் வரையப்பட்டது**

൧൯

காட்டில் வாழும் விலங்குகள்

புலி

சங்க இலக்கியத்தில் புலியைக் குறிக்க, வயப்புலி, வயமா, வல்லியம், வரிவயம், கொடுவரி, வாள்வரி, வேங்கை, உழுவை, குருளை, ஏற்றை, இரும்போத்து போன்ற பெயர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வயப்புலி

வயம்+புலி=வயப்புலி. வயம் - வலிமையாகும் (தொல்.849). வலிமை நிறைந்தது வயப்புலி என அழைக்கப்பட்டது. “புலிங்கம் என்பதற்குத் தீப்பொறி”⁽³⁾ என்பது பொருளாகும். தீப்பொறி - மஞ்சள் நிறமுடையது. எனவே மஞ்சள் நிறமுடைய வலிமையுடைய விலங்கு, புலி என அழைக்கப்பட்டிருக்க இடமுண்டு.

பூத்த வேங்கைமரம் மஞ்சள் நிறம் கருதியே புலியுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில், புலி இறந்து கிடப்பதை வேங்கையின் வாடிய பூவையுடைய கிளையைப் போல் இருப்பதாகக் குறிப்பிடுவர் (குறுந்.343:4-8) ஈழத்துப் பூதன்தேவன். வேங்கைப்பூ, புலி போலப் பூத்திருப்பதை “உறுபுலி யுருவேய்ப்ப பூத்த வேங்கையை” (கலித்.38:6) எனக் கலித்தொகை குறிப்பிட்டுள்ளது. எனவே புலி, அதன் நிறத்தினால் அமைந்த பெயராகும். புலி என்ற சொல் “நூற்று இருபத்தெட்டு இடங்களில்”⁽⁴⁾ கையாளப்பட்டுள்ளது.

வயமா

வய-வலிமை, மா-விலங்கு. வலிமையான விலங்கு என்னும் அடிப்படையில் புலி “வயமா”⁽⁵⁾ எனவும், வல்லியம் எனவும் (அகநா.362:4), வரிவயம் (புறநா.100:7) எனவும் சுட்டப்பெற்றுள்ளது.

கொடுவரி

கொடு-வளைவு. கொடுக்கு-வளைந்த பகுதி. கொடுவரி-வளைவான வரியினை உடைய புலி. விலங்குகளில் புலிக்கு அதன் உடம்பில் அழகான, வளைவான, நீண்ட கோடு போன்ற வரிகள் காணப்படும். எனவே கொடுவரி என்ற சொல் புலியினைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கொடுவரி என்பது காரணப் பெயராகும். கொடுவரி என்னும் பெயர்,

“கொடுவரி தாக்கி” (கலித்.49:1)

“குறையார் கொடுவரி குழுமுஞ் சோலை” (அகநா.322:11)

என இரண்டிடங்களில் குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

வாள்வரி

புலியின் உடம்பில் உள்ள வரிகள், பட்டையாக வாள்போல் காணப்படுவதால் வாள்வரி என (அகநா.145:7) ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

வேங்கை

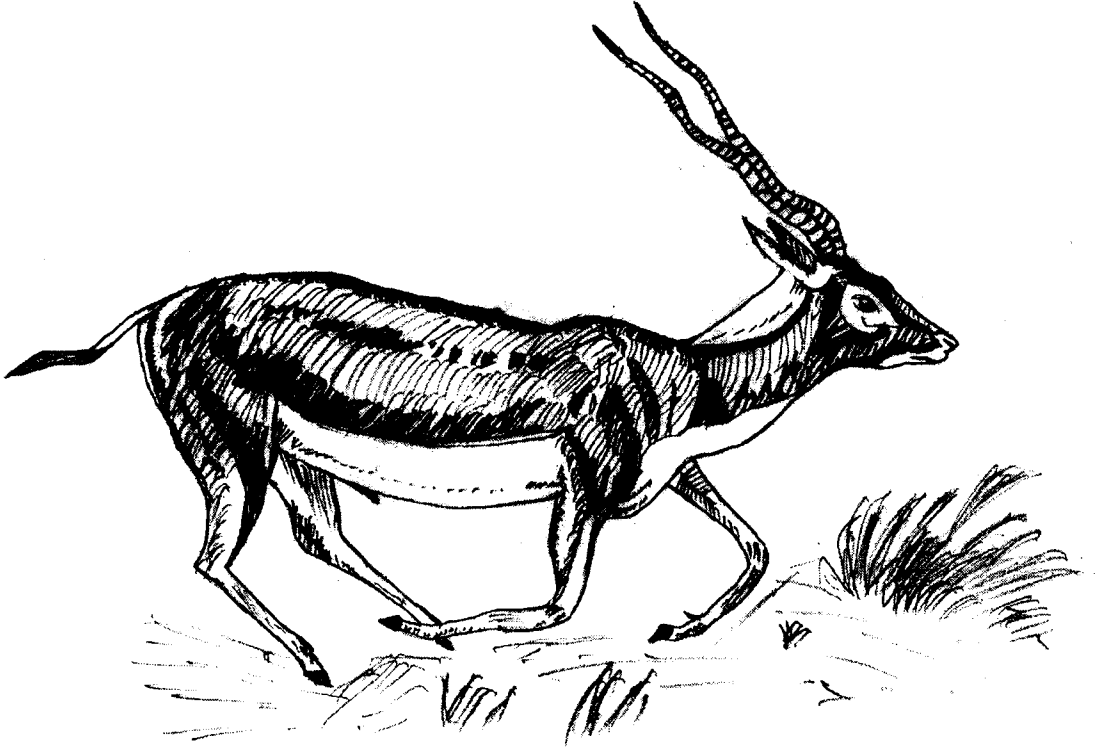
வேகம் என்பதன் அடிப்படையில் பிறந்த சொல் வேங்கை. விலங்குகளில் மிக வேகமாக ஓடக்கூடியது புலி. புலியின் முன்னங்கால்கள் குறுங்கை (ஐங்.216:1) என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது. பின்னங்கால்களை விட, முன்னங்கால்கள் குறுகியதாக இருப்பதால், வேகமாக ஓடுவதற்கும், நீண்ட தூரம் தாண்டுவதற்கும் வாய்ப்பாக இவை அமைந்துள்ளன. தனது கைகளைக் கொண்டு வேகமாக ஓடுவதால் இது வேகம்+கை=வேங்கை என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. வேங்கை என்ற பெயர் “ஆறிடங்களில்”⁽⁶⁾ இடம்பெற்றுள்ளது. கொண்ட இரையை விடாது பற்றிக் கொள்ளும் வேங்கை “கோள்வல் வேங்கை” (ஐங்.385:2) என குறிக்கப்பெற்றுள்ளது.

உழுவை

சங்க இலக்கியத்தில் “உழுவை என்ற சொல் பதினாறு இடங்களில்”⁽⁷⁾ காணப்படுகின்றது. உழுவை என்ற பெயர் புலிக்கு, அதன் செயலினால் வந்த பெயர். நிலத்தை உழப் பயன்படும் கருவி கலப்பை. அதன் செயல் உழவு. கலப்பையைக் கொண்டு நிலத்தை உழும்பொழுது, மண் இரண்டு பக்கமும் பிறமும், அதைப் போலப் புலி, தான் கொன்ற உணவை, அவ்விடத்திலிருந்து, தன் இருப்பிடத்திற்குச் செடிகளும் கொடிகளும் நிலமும் பிறமுமாறு இழுத்துச் செல்வதால் உழுவை எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. நீரையும் சேற்றையும் கிண்டிச் செல்லும் மீன் உழுவை என வழங்கப்படுவது போல, புலியும் இரையை இழுத்துச்

செல்வதால் இப்பெயர் பெற்றுள்ளது. சான்றாகச் சங்க இலக்கியத்தில் புலி, தான் கொன்ற இரையை இழுத்துச் செல்வதை, “மேகங்கள் அசைந்தாடும் மூங்கில்கள் நிறைந்த பக்கமலையில், கருவுற்றிருக்கும் பெண்புலியின் பசியினைப் போக்கும் பொருட்டு, சினம் மிக்க ஆண்புலி, பெரிய ஆண் பன்றியினைக் கொன்று, பாம்பு உமிழ்ந்த மணியாகிய விளக்கில் புலால் நாரும்படி இழுத்துச் செல்வதையும்”⁽⁸⁾, “வளைந்த முள்ளினையுடைய இண்டஞ் செடியானது, பிரப்பங்கொடியுடன் பின்னிக்கிடக்கும் வெண்ணிற அரும்புகளையுடைய குறுங்காட்டில், வயா வேட்கையுடன் உண்ணாது கிடந்த, பெண்புலியின் துன்பத்தைத் துடைக்கும் பொருட்டு, ஆண்புலி, பெரிய கொம்பினையுடைய களிற்றினைத் தன் வலப்பக்கம் வீழுமாறு கொன்று, அவ்விடத்திலிருந்து அகன்ற பாதைகள் குருதியால் சிவக்கும் படி, இழுத்து வந்த செய்தியினையும்”⁽⁹⁾ அகநானூறு சுட்டிக்காட்டுகின்றது. எனவே உழுவை என்பது அதன் செயலினால் வந்த காரணப் பெயராகும்.

புலியைக் குறிப்பிடும் பெயர்களில் புலி என்பது அதன் நிறத்தினாலும், வயமா, வல்லியம், வரிவயம் போன்றவை, அதன் வலிமையினாலும் பெற்ற பெயர்களாகும். கொடுவரி, வாள்வரி என்பன உடல் தோற்றத்தாலும், வேங்கை வேகமாக ஓடுவதாலும், உழுவை விலங்குகளைக் கொன்று இழுத்துச் செல்வதாலும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. புலிக்குப் பல்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்பட அதன் வீரமும் செயலுமே காரணமாகும். உருவில் சிறியதாயினும் புலியானையை வேட்டையாடுவதில் உள்ள வீரமும் (அகநா.347:11-15),

இரலை மான்

இரையைப் பிடிப்பதற்குத் தகுந்த காலம் பார்த்து, ஒதுங்கிப் பதுங்கி, திடீரெனப் பாய்ந்து கொள்ளும் விவேகமும் (அகநா.22:14-15), செம்மாந்த பார்வையும் (கலித்.43:24), புலவர்களை வெகுவாகக் கவர்ந்துள்ளன. மேலும் பிற விலங்குகளிடம் இல்லாத செயல்திறன் புலியிடம் காணப்படுவதால், புலி அதிக அளவில் புலவர்களால் பாடப்பெறும் சிறப்பினைப் பெற்றுள்ளது.

மான்

மான் என்ற சொல் மானினத்தின் பொதுப்பெயராகும். மான்-மாட்சிமை, அழகு என்ற பொருளில் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மானின் மென்மைத் தன்மையும், மருண்ட நோக்கும், அழகும், பெண்களுடன் ஒப்பிடப்படுவதால், இவ்விலங்கிற்கு, அழகு என்ற அடிப்படையில் மான் என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. சங்க இலக்கியத்தில் இச்சொல் “அறுபத்து முன்று”⁽¹⁰⁾ இடங்களில் காணப்படுகின்றது.

மானின் வகைகள்

சங்க இலக்கியத்தில் இரலை-புல்வாய், நவ்வி, கலைமான்-உழைமான், கடமான், வருடைமான் என ஐந்து வகை மானின் பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

இரலை மான்

இரலை-புல்வாயில் ஆண்மானைக் குறிக்கும் சொல். இரலை என்ற பெயர் அதன் கொம்பினால் அமைந்தது. அதன் கொம்புகள் இரண்டு

கிளைகளைப் போல் பிரிந்து, அலை அலையாக முறுக்கிக் காணப்படுவதால் இர்+அலை=இரலை எனப் பெயர் பெற்றது. இரலை என்ற சொல் “இருபத்து ஐந்து இடங்களில்”⁽¹¹⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதன் கொம்புகள் முறுக்கி இருத்தலை “திரிமருப்பு இரலை” (முல்.99) என முல்லைப் பாட்டு சுட்டும். மரத்தின் கவைபோலப் பிளவு பட்ட கொம்பையுடையது (பதிற்.74:9-10) என்பது பதிற்றுப்பத்து கூறும் செய்தியாகும். ஆறலைக் கள்வரின் தாடி, இரலையின் கொம்புபோல் முறுக்குண்டுள்ளமை,

“எருத்து வலிய னறுழ் நோக்கு இரலை

மருப்பின் திரிந்து மறிந்து வீழ்தாடி” (கலித்.15:5-6)

என ஓரிடத்தில் உவமையாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியப் பாக்களின் வழி, இரலை என்பது, அதன் கொம்பினால் அமைந்த பெயராகும்.

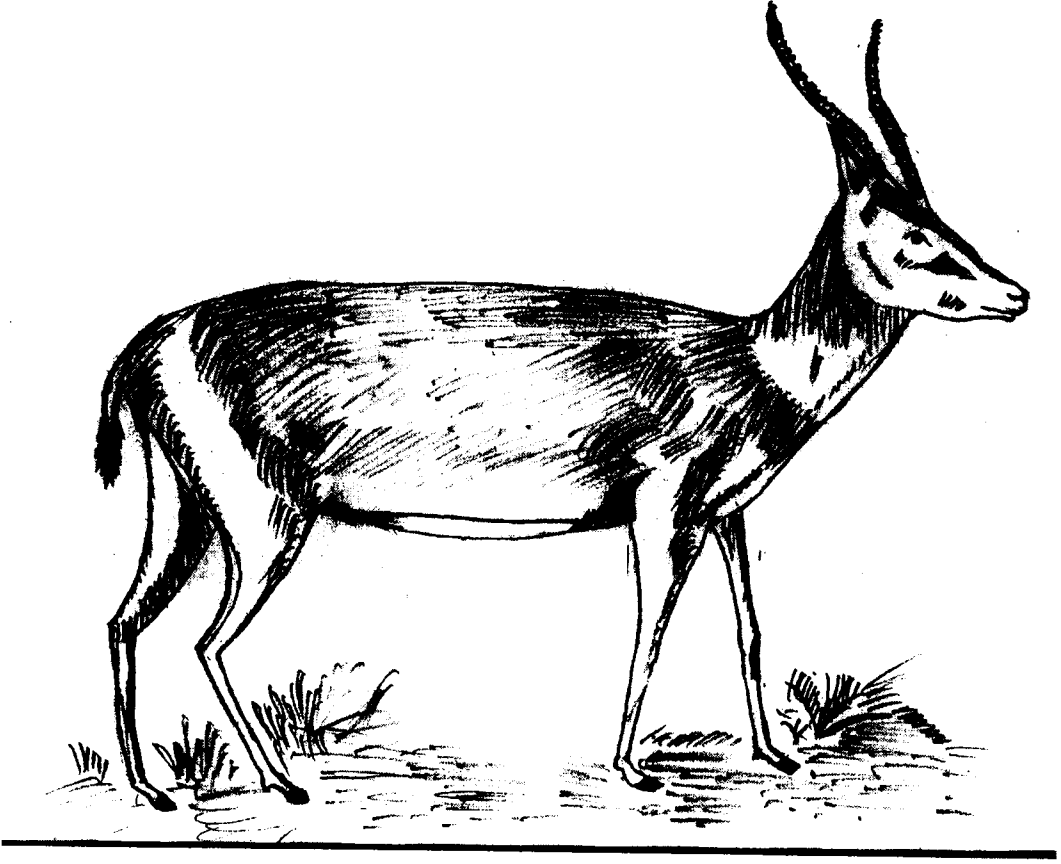
புல்வாய்

“புல்வெளியில் சிறப்பாக, மிகுதியாகக் காணப்படும் மான் இரலை மாணே என்பதால் இதற்குப் புல்வாய் என்ற பொதுப்பெயர்”⁽¹²⁾ வழங்கிற்று. வேட்டைக்குச் செல்லும் மறவர்கள், முல்லை நிலத் தோட்டத்தில் புல்வாயினைக் கொன்று தின்பதை,

“விசைத்த வில்லர் வேட்டம் போகி

முல்லைப் படப்பைப் புல்வாய் கெண்டும்” (அகநா.284:9-10)

என்ற அடிகள் விளக்கும். முல்லை நிலம் காடும் காடு சார்ந்த

நவ்வி

பகுதியுமாகும். அப்பகுதியில் உள்ள புல்வெளியில் காணப்படும் மான்கள் புல்வாய் என வழங்கப்பட்டுள்ளன. புல்வாய், இரலை மானினத்தைச் சேர்ந்ததென்பதை,

“கான மேய்ந்து வியன்புலத் தல்கும்

புல்வாயிரலை நெற்றியன்ன

பொலமில்ங்கு சென்னிய பாறுமயி ரவியத்

தன்பனி யுறைக்கும் புலரா ஞாங்கர்” (புறநா.374:1-4)

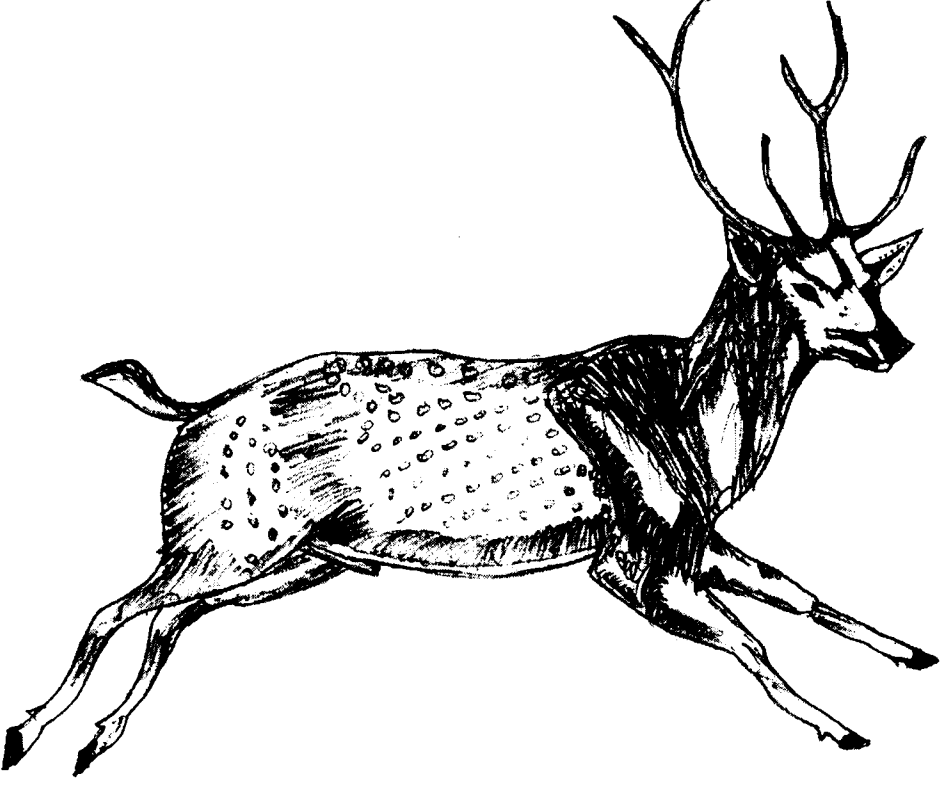
என்பர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார். இதில் காட்டின்கண் மேய்ந்துவிட்டு, அகன்ற கொல்லைக் கண் தங்கும் புல்வாயென்னும் மானினது ஆணின் நெற்றிமயிர் படியுமாறு பனிபெய்யும் காலைப்பொழுது விவரிக்கப்பட்டுள்ளது.

நவ்விமான்

நவ்வி என்ற சொல் அழகு என்பதன் அடிப்படையில் அமைந்த பெயராகும். மான்களில் மிகவும் அழகானது நவ்வி எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. தமிழ்மொழி அகராதியும் “நவ்வி என்பதற்கு அழகு”⁽¹³⁾ எனப் பொருள் சுட்டியுள்ளது. நவ்விமான் “இரலையைவிடச் சிறியதாகவும் மென்மையானதும் அழகியதாகவும் (A small gazelle of slender graceful baid) காணப்படும் என்பர்”⁽¹⁴⁾ பி.எஸ்.சாமி. நவ்வி அழகிய மான் என்பதை,

“பெருங்கவின் பெற்ற சிறுதலை நெளவி

மடக்கண் மீணையாடு மறுகுவன உகை” (மதுரை.275:76)

கலைமான்

என மதுரைக்காஞ்சி பாராட்டி உரைக்கும். மிகுந்த அழகும் சிறிய தலையும் அழகிய கண்ணும் கொண்ட நவ்வி மான்களின் குரல் இனிமை “இன்சிலை ஏறுடை இனத்த நாயுயிர் நவ்வி” (அகநா.7:9-10) எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. தன் அழகினால் பெயர் பெற்ற நவ்விமான் “ஆறிடங்களில்”⁽¹⁵⁾ புலவர்களால் பாடப்பெற்றுள்ளது.

கலைமான்

கலை என்னும் சொல் மானினைக் குறிக்க “இருபத்தி மூன்று இடங்களில்”⁽¹⁶⁾ பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கலை என்பது அழகு எனப் பொருள்படும். வழக்கில் ‘கருப்பாயிருந்தாலும் கலையா இருக்கான்’ என்பர். அழகாய் இருப்பதையே அப்படிக் குறிப்பிடுவர். இரலை மான் தன் கொம்பினால் பெயர்பெற்றது போலக் கலைமானும் அதன் அழகிய கொம்பினாலே பெயர் பெற்றுள்ளது. கலைமானின் கொம்புகள் தலையிலிருந்து இரண்டாகப் பிரிந்து சென்று, அவை மேலும் இரண்டாகப் பிரிந்து, பார்க்க அழகாகத் தோன்றும். இதனையே சங்க இலக்கியம் “கவைமருப் பெழிற் கலை” (அகநா. 395:8), “கவை கோட்டு முதுகலை” (ஐங். 273: 2) எனக் குறிக்கின்றது. கலைமானின் தலையில் முதன் முதலில் தோன்றும் கவர்த்த கொம்பு போல, கவடுபட்ட குறிய கிளைகளை உடையது உழிஞ்சி மரம்”⁽¹⁷⁾ என உழிஞ்சி மரக் கிளைகளுடன் கலைமானின் கொம்பு உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. இக்கலைமானைப் பற்றி “கலையின் கொம்பு முதன்முதலில் தோன்றும்போது ஒரே ஒரு கவையாக இருக்கும் என்பர்”⁽¹⁸⁾ கலைமான் வளர வளர அதன் கொம்புகளும் கிளைபோல் விரிந்து வளரும்

இயல்பினது. (குறுந் 213: 2) இதன் கொம்புகள் உள்ளே துளையுடன் விளங்கும் (புறநா. 152:3), முற்றியவுடன் உதிர்ந்து விடும்(நற். 265:3), வறண்ட மரம் போலக் காணப்படும்(395:7-8) எனச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிடுகின்றது. மழையற்று வறண்ட காலங்களில் மரங்கள் இலைகளை உதிர்த்து, வெறும் கிளைகளாகக் காட்சியளிக்கும். அதைப்போல மானின் கொம்புகள் சுட்டப்பட்டிருப்பது கலைமானைப் பிற மான்களில் இருந்து வேறுபடுத்த உதவுகிறது. தொல்காப்பியர்,

“இரலையும் கலையும் புல்வாய்க்குரிய” (தொல்.1544)

என இரலையும் கலையும் புல்வாயில் ஆண்மானைக் குறிக்கும் பெயர்கள் என்றுரைப்பர். சங்க இலக்கிய உரையாசிரியர்களும் “ஐந்திடங்களில்”⁽¹⁹⁾ இரலை என்பதற்குக் கலை என்றே பொருள் சுட்டியுள்ளனர். ஆனால் இரலையும் கலையும் தனித்தனி மான் வகையைச் சார்ந்தவை என்பதை அதன் கொம்புகளின் மூலம் அறிய இயலும். இரலை மானின் கொம்புகள் முறுக்கிக் காணப்படும். கலை மானின் கொம்புகள், தலையிலிருந்து கவடுபோல் பிரிந்து சென்று, மேலும் அவை இரண்டு கவையாகப் பிரிந்து காணப்படும்.

உழைமான்

“கலை மானினத்தில் இருவகை மான்கள் சங்க இலக்கியத்தில் கூறப்பட்டுள்ளன. உழையென்பது ஒருவகை,கடமா என்பது மற்றொரு வகை. உழையினம் தற்காலத்தில் புள்ளிமான் என்று அழைக்கப்படுகின்றது. உழை என்ற பெயர் ஆண்மானிற்கும்

கடமா

பெண்மானிற்கும் பொதுப்பெயராகி வழங்கி வந்த போதிலும் கலையென்ற பெயர் உழையில் ஆண்மானிற்கு மட்டுமே வழங்கி வந்திருக்கின்றது”(20) என்பர்.

தொல்காப்பியர், “கலையென் காட்சி உழைக்கும் உரித்தே” (தொல். 1545) என உழைமையில் ஆண்மானுக்குக் கலை என்னும் பெயர் உரித்து என்கிறார். உழை என்பது கலைமானின் மற்றொரு வகைப் பெயர் எனக்கொண்டு, அருகருகே கொம்புகளையுடைய மான் எனப்பொருள் கொள்ளலாம். “உழை என்பதற்குப் பக்கம்”(21) என்ற பொருளுண்டு. இச்சொல் “ஒன்பது இடங்களில்”(22) குறிக்கப்பட்டுள்ளது. உழைமான் கலைமானினத்தைச் சேர்ந்ததென்பதை,

“கனைளி நிகழ்ந்த இலைஇல் அம்காட்டு

உழைப்புறத்து அன்ன புள்ளி நீழல்” (அகநா. 379:19-20)

என்னும் அடிவிளக்கும். இதில் காட்டுத்தீ பரவி அழித்தமையால் இலையற்ற மரநீழல் உழைமானின் முதுகிலுள்ள புள்ளிகள் போன்று காணப்படுவது உவமிக்கப்பட்டுள்ளது. இதில் உழைமான்-புள்ளிகளை உடைய மான் எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கடமா

“கலைமானினத்தில் மிகப் பெரியது கடமானாகும்”(23) கடமா-பெரிய மான். கடம், கடாய் போன்ற சொற்கள் பெரிய என்ற பொருளையே குறிக்கும். எனவே பெரிய வடிவமுடைய மான் கடமா என வழங்கப்பட்டது. இக்கடமா “ஐந்திடங்களில்”(24) சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“கடமாவை வேட்டையாட முடியாமல் வேடுவர்கள் ஓடி இளைத்ததை”⁽²⁵⁾ குறுந்தொகையும், புறநானூறும் எடுத்துக்காட்டியுள்ளன. கடமாதோற்றத்தால் பெற்ற பெயராகும்.

புகரி

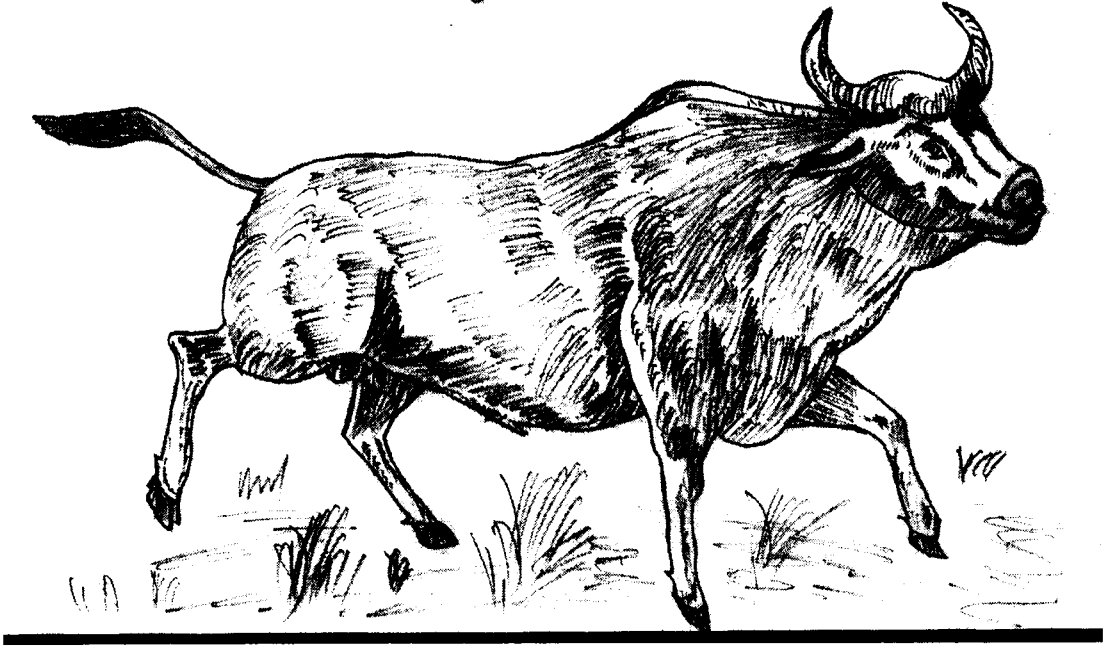
புகர்-புள்ளி-புள்ளிகளை உடைய மான் புகரி எனப்படும். “புகரி புழுங்கிய புயனீங்கு புறவு” (குறுந் 391: 2) என்ற ஓரிடத்தில் புகரி மான் (புள்ளிமான்) குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வருடைமான்

வரையில் வாழும் ஆடு போன்ற ஒரு வகை மான் வருடை என்றழைக்கப்பட்டுள்ளது. வரை-மலையைக் குறிக்கும். இது மலையாடு போல் காணப்படுவதால் வருடை என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. பட்டினப்பாலை “வரையாடு வருடை” (பட் 139) என்றே குறிப்பிட்டுள்ளது. வருடை மான் மலையில் வாழ்வதை,

“வரைவாழ் வருடை” என மலைபடுகடாம் (503) சுட்டியுள்ளது. “செவ்வரைச் சேக்கை வருடை மான் மறி” (குறுந். 187: 1) என்பதற்கு உ.வே.சா. செவ்விய மலைப்பக்கத்தின்கண் தங்கும் எட்டுக் கால்களையுடைய வருடை மான் குட்டி என விளக்கம் தந்துள்ளார். கலித்தொகையில்,

“வருடை மான் குழவி” (கலித். 43:4, 50:21-22)

ஆமா

“வருடை மடமற” (கலித். 50:4) என்ற மூவிடங்களிலும் வருடை மான் குட்டி குறிக்கப்பட்டுள்ளது. “பத்திடங்களில்”⁽²⁶⁾ வருடை-மான் பற்றிய குறிப்புள்ளது.

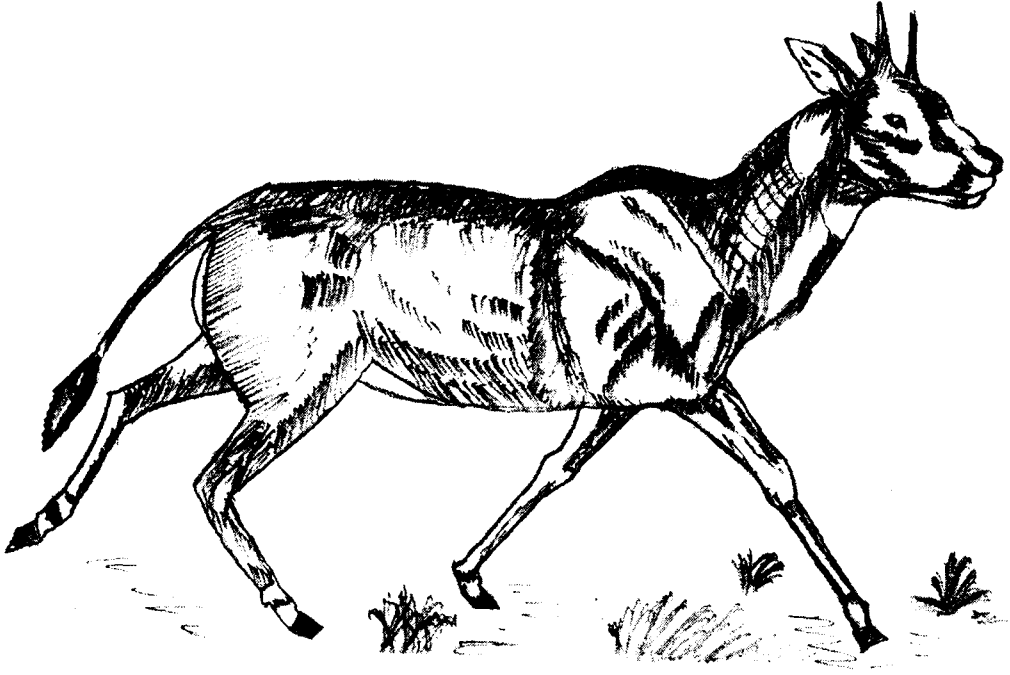
மான் வகைகளில் இரலை, கலை, உழை மான்கள் அதன் கொம்பினாலும், நவ்வி அழகினாலும், புல்வாய் அதன் வாழ்விடத்தாலும், கடமா உருவத்தினாலும் பெயர்கள் பெற்றுள்ளன. இரலை, கலை என்பன ஆண் மானையும், புல்வாய், நவ்வி, உழை என்பன மான்களின் பொதுப்பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளன.

காடு, மலைகளில் வாழும் பசு போன்ற விலங்குகள்

ஆமா, மரையான், கவரி போன்றவை காட்டை ஒட்டிய மலைப்பகுதியில் வாழும் பசு போன்ற விலங்குகள் ஆகும்.

ஆமா

ஆ-பசு, மா-விலங்கு, பசு போன்ற ஒரு காட்டு விலங்கு ஆமாவாகும். இதனை இளம்பூரணர் உவமவியலில் “ஆபோலும் ஆமா என்றக்கால் ஆமா கண்டறியாதான் காட்டுச் சென்றவழி, அதனைக் கண்டால் ஆபோலும் என்னும் உவமையே பற்றி ஆமா இதுவென்று அறியலாம்”⁽²⁷⁾ என்றுரைப்பதன் வழி அறிய இயலும். சங்க இலக்கியத்தில் ஆமா “பதினொறு இடங்களில்”⁽²⁸⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. வளைந்த கொம்புகளையுடைய காட்டுப் பசு, மலையிடத்து உள்ள வேங்கை மரத்தடியில் தன் கன்றுடன் தங்கி இருத்தலை,

மரையான்

“தடங்கோட்டு ஆமான் மடங்கல் மாநிரைக்

குன்ற வேங்கைக் கன்னோடு வதிந்தெனத்” (நற். 57: 1-2)

என்பர் பொதும்பில்கிழார். ஆமா என்பது ஒப்புமையாக்கத்தால் பெற்ற பெயராகும்.

மரையான்

மரையான், மரையா என்பதற்குச் சங்க இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் காட்டுப் பசு, பசுவைப் போன்ற மான் என இருவேறு பொருட்களைச் சுட்டியுள்ளனர். சங்க இலக்கிய விலங்குகளைப் பற்றி ஆய்வு செய்த பி.எல். சாமி “இது இரலை இனத்தைச் சேர்ந்த மான் வகை என்றும் ஆ போலும் மா ஆமா என்றழைக்கப்பட்டது போல் ஆ போன்ற மரை, மரை ஆன், மரை ஆ என்றழைக்கப்பட்டதென்பர்”⁽²⁹⁾. மரையா “பதினெட்டு இடங்களில்”⁽³⁰⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது.

மரையா-இரலை இனத்தைச் சேர்ந்த மான் என்பதைவிடப் பசுவினத்தைச் சேர்ந்ததென்பதே பொருத்தமாக அமையும். ஆ, ஆன் என்ற சொற்கள் பசுக்களைக் குறிப்பனவாகும். மரையா-மலையில் வாழும் ஒரு வகைப் பசு. வரை-மலையைக் குறிக்கும். வரை+ஆ, வரை+ஆன். என்பதே மருவி மரையா, மரையான் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. மரையா வாழுமிடத்தை, “அசைகின்ற மூங்கில்கள் நீண்டு வளர்ந்துள்ள குளிர்ந்த நறிய மலைப்பக்கத்தின் கண், மெல்லிய நடையை உடைய மரையா”⁽³¹⁾ காணப்படுவதையும், “வெண்மையான ஆடையை விரித்தாற் போன்ற, வெயிலின் மிகுந்த வெப்பத்தையுடைய மலைப்பக்கத்தில் செந்நாய், வாடிய

மரையாவைக் கொல்லும் செய்தியிலும்”⁽³²⁾, “பெண் புலியின் பசியைப் போக்க எழுந்த ஆண்புலி, விசும்பின் நீண்ட கொடுமுடியை உடைய மலைப்பக்கத்தில், அசைந்த நடையை உடைய மரையாவை வலத்தே விழக் கொன்ற செய்தியிலும்”⁽³³⁾ மரையா மலைப்பக்கத்தில் வாழக் கூடியது என்பதை அறியலாம்.

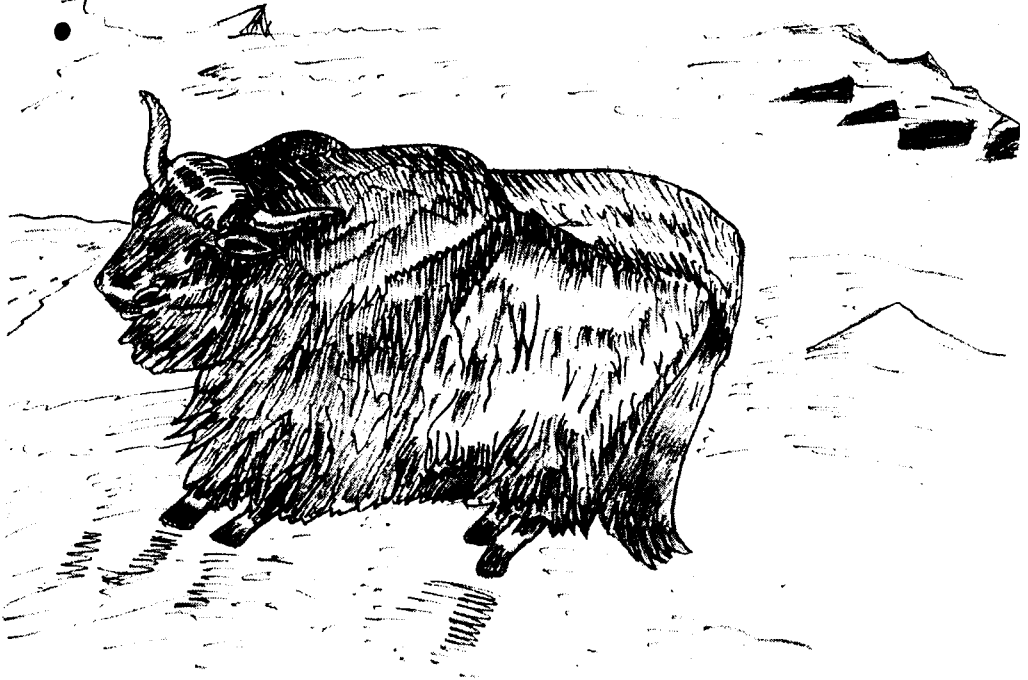
இரலைமான், முல்லை சார்ந்த புல்வெளிகளில் காணப்படுவதால் ‘புல்வாய்’ என அழைக்கப்படுவது போல் மரையா மலைப்பக்கத்தில் காணப்படுவதால் இப்பெயர் பெற்றுள்ளது. நிரையை விட்டகன்ற ஆனேறும் மலையில் இருந்து வந்த மரையானேறும் சண்டையிடுவதை,

“இனத்தில் தீர்ந்த துனங்கமில் நல்லேறு

மலைத்தலை வந்த மரையான் கதழ்விடை

மாறா மைந்தின் ஊறுபடத் தாக்கி” (மலை. 330-332)

என்று மலைபடுகடாம் விளக்கியுள்ளது. ஆனேற்றுடன் சண்டையிடும் அளவிற்கு வலிமை மாணேற்றிற்கு இல்லை. மரையான்கள் இரவு நேரங்களில் ஊர்ப் பொது மன்றங்களில் தங்குவதை, “அகநானூறும்”⁽³⁴⁾, “புறநானூறும்”⁽³⁵⁾, விளக்கியுள்ளன. “வேட்டுவச் சிறுவர்கள் தங்கள் வில்லினால் உதிர்த்த இருப்பை மரத்தின் வெண்மையான பூக்களை, மரை இனங்களை உண்ணவிடாமல் விரட்டியடித்தலை” அகநானூறு (107: 16-18) சுட்டியுள்ளது. இதனால் காட்டில் வசித்த மரையா ஊர்ப்பகுதிகளில் வந்து உணவு தேடியமை புலனாகும். மரையினங்கள் மக்கள் வாழ்ந்த பகுதியில் புழங்குவதைக் கொண்டு, அவை பசுவினத்தைச் சார்ந்த விலங்காகக் கருத இடமுண்டு.

கவரிமா

கவரிமா

கவர்-கவர்த்தல் - உடம்பு முழுவதும் மயிர்க்கற்றையாலான விலங்கு கவரி என அழைக்கப்பட்டது. கவரி என்பது முடியைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். கவரிமா உடல் முழுவதும் முடியால் ஆனது. காரணம் இது பனியாலான மலைப்பகுதிகளில் வாழ்வதால், அங்கு பொழியும் பனியிலிருந்து காத்துக்கொள்ள, உடல் முழுவதும் முடி கவசம் போலக் காணப்படும். இதனால் முடியைக் குறிக்கும் கவரி அவ்விலங்கினைக் குறித்தது. சில பெண்கள், தம் கூந்தலோடு செயற்கையான முடியை இணைத்துக் கட்டுவர். இதனைச் சவுரி முடி என்பர். கவரி என்பதே மருவி சவுரி என மாறியுள்ளது. பதிற்றுப்பத்து மகளிர், கவரி முடியைக் கொண்டு கொண்டையிட்டதை,

“கவரி முச்சி கார்விரி கூந்தல்

ஊசல் மேவல் சேயீழை மகளிர்” (பதிற். 43:1-2)

என வருணிக்கின்றது. கவரி என்பது அதன் உடம்பிலுள்ள முடியினால் அமைந்த பெயராகும். சங்க இலக்கிய உரையாசிரியர்கள் கவரி என்பது மானினத்தைச் சேர்ந்தது எனக் கருதி கவரிமான் என உரை கூறியுள்ளனர். கவரி பனிப்பிரதேசங்களில் வாழக்கூடியதென்பதை, “நரந்தைப் புல்லை உண்ணும் கவரிமான், குவளை மலர் பூத்திருக்கும் அழகிய சுனைகளில் உள்ள நீரைப் பருகிப் பக்கத்தில் இருக்கும் தகர மர நிழலில் தன் துணையோடு மகிழ்ந்திருக்கும் இமயமலை”⁽³⁶⁾, “முள் முருக்க மரங்கள் அடர்ந்து வளர்ந்துள்ள இமயமலையின் பக்க மலையில் தூங்குகின்ற கவரிமான்கள்”⁽³⁷⁾ என்பன போன்ற செய்திகள் விளக்கும்.

கவரிமா என்பதற்குப் பி.எல்.சாமி, “இமயமலையில் வாழும் விலங்குகளில் மனிதரோடு பழகி வாழும் விலங்கு யாக் எனப்படும் விலங்கேயாகும். இதையே கவரிமா என்று சங்கப் பாடல்கள் கூறுகின்றன. கவரியை ஈந்த விலங்கு கவரிமா எனப்பட்டதென்பர்.”⁽³⁸⁾ கவரிமா பசுவினம் போலக் காட்சியளிப்பதால் இது பசுவினத்தைச் சார்ந்த விலங்கு என்பதே பொருத்தமாகும்.

காட்டில் வாழும் விலங்குகளில் ஆமா, மரையா, கவரி போன்றவை உருவ அமைப்பில் பசுவைப்போல் உள்ளதால், ஒப்புமையாக்கத்தாலும், தம் தோற்றத்தாலும் இப்பெயர்களைப் பெற்றுள்ளன.

குரங்கின் பெயர்கள்

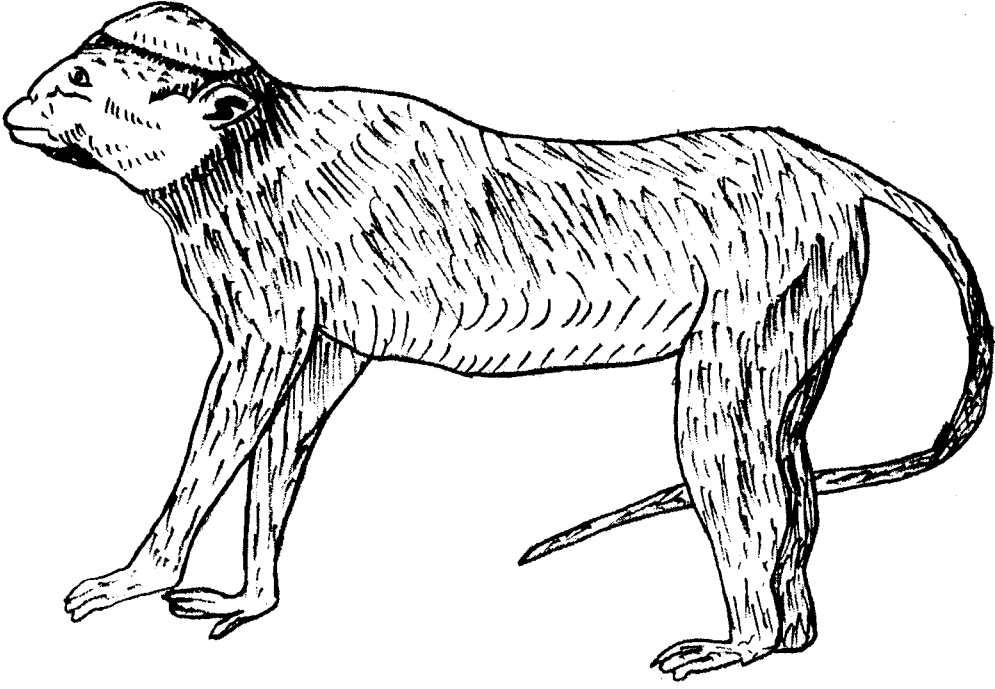
சங்க இலக்கியத்தில் குரங்கும், அதன் வகைகளான கடுவன், மந்தி, கலை, முசு, ஊகம் என்பனவும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

குரங்கு

குரங்கு, குரங்கினங்களின் பொதுப் பெயராகும். குரங்கு என்ற பெயர் “குர்...உர்+கு என அதன் சத்தத்தின் அடிப்படையில் அமைந்ததென்பர்”⁽³⁹⁾ தி. முருகரத்தினம். இச்சொல் நான்கிடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கடுவன்

கடுவன்-மந்திக் குரங்கின் ஆண். கடுவன் என்ற பெயர் கடி என்பதன் அடியாகப் பிறந்தது. கடி-காவல், வன்-வலிமை.

மந்தி

குரங்குகளுக்குக் காவலான தலைவன்-கடிவன்-கடுவன் என “பதினேழு இடங்களில்”⁽⁴⁰⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

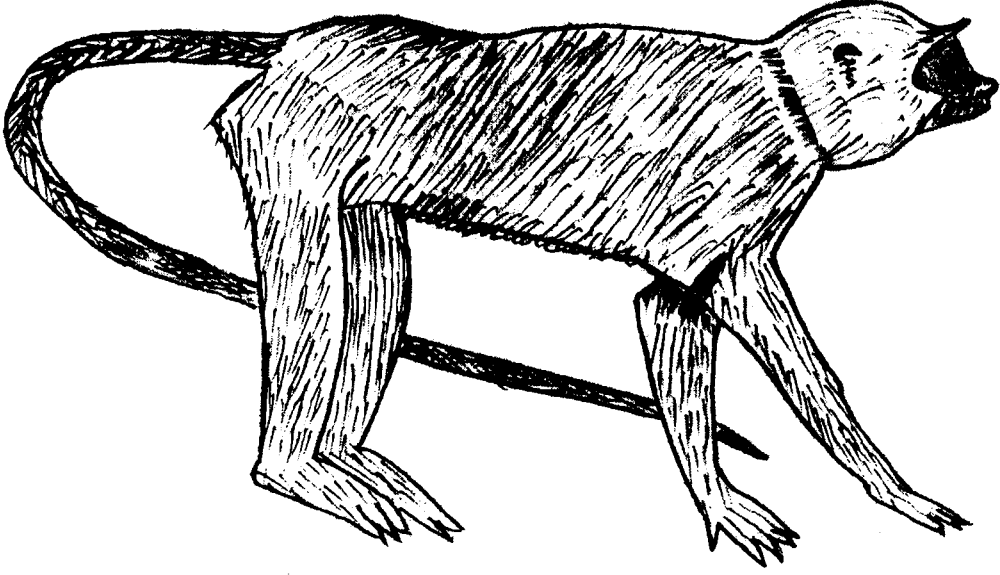
“குரங்கின் தலைவன் குருமயீர்க் கடுவன்” (ஐங். 275: 1)

“பல்கிளைத் தலைவன் கல்லாக் கடுவன்” (அகநா. 352: 2)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். வலிமையான ஆண் குரங்கு, கூட்டத்திற்குத் தலைமை தாங்குகின்றது. பல்கிளைத் தலைவன் எனக் குறிக்கப்படுவதற்குக் காரணம், குரங்குகள் சிறுசிறு கூட்டமாக வாழக் கூடியவை (நற். 334: 1, குறுந். 69: 3). அக்கூட்டங்களில் தன் வலிமையால் தலைவனாக உள்ள குரங்கு-கடுவன் என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மந்தி

மந்தி என்ற பெயர் பெண் குரங்கினைக் குறிப்பதாகும். இச்சொல் சங்க இலக்கியத்தில் “நாற்பத்தாறு”⁽⁴¹⁾ இடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மந்தி நிறத்தினால் அமைந்த பெயர். இதன் முகம் சிவப்பாகக் காணப்படுவதால், இதனைச் செம்முக மந்தி (நற்.151:8) என்றே சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டியுள்ளன. கயிறு தயாரிக்கப் பயன்படும் தேங்காய்நார், கற்றாழை போன்றவை மஞ்சி என்று வழங்கப்படும். தேங்காய் நார் மஞ்சள் கலந்த சிவப்புடனும், மஞ்சிக் கற்றாழை வெளிரிய மஞ்சள் நிறத்துடனும் காணப்படும். செம்முகம் என்பதும்-வெளிரிய மஞ்சள் நிறத்தையே குறிக்கும். மந்தி என்ற பெயரும் மஞ்சி என்று குறிப்பிடப்படுவதுபோல நிற அடிப்படையில் அமைந்த பெயராகும். மந்தியின் முகம் சிவப்பாக இருத்தலை,

കുരൂ

“அதவத் தீம்கனி அன்ன செம்முகத்

தூய்த்தலை மந்தி வன்பறழ் தூங்க” (நற். 95: 3-4)

“கருவிரல் மந்தி செம்முகப் பெருங்கினை” (நற். 334: 1)

என்பன போன்ற அடிகள் விளக்கும். தொல்காப்பியர்,

“குரங்கும் முகவும் ஊகமும் மந்தி” (தொல். 1567)

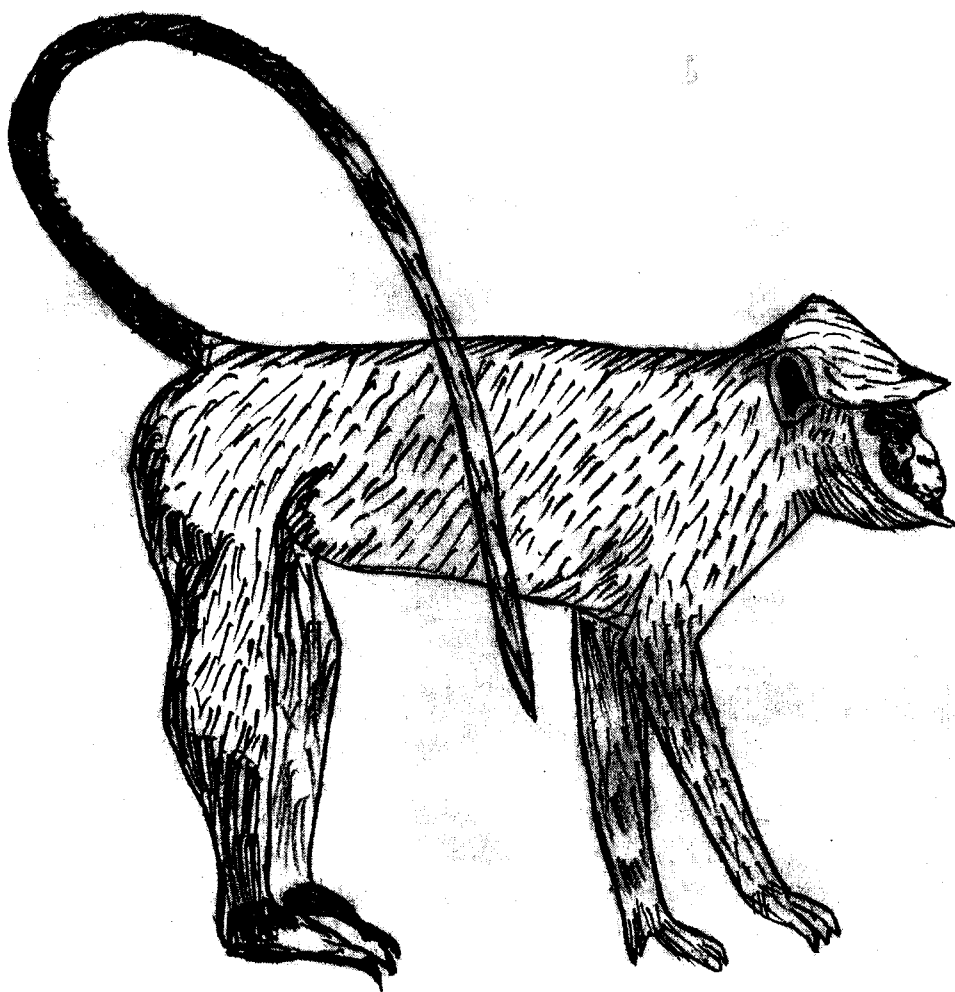
எனக் குரங்கு முதலாயின மூன்றும் மந்தி என்னும் பெண்பாற் பெயர் பெறும் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் “நான்கிடத்தைத்”⁽⁴²⁾ தவிரப் பிற இடங்களில் கடுவன் எனும் ஆண் குரங்கின் துணையாகவே மந்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கலை

கலை என்னும் பெயர் முகவில் ஆண் குரங்கினைக் குறிக்கின்றது. குரங்கினங்களில் முகம் கருமையான ஆண்குரங்கு கலை எனப்படும். கலை என்பதற்கு “மரவயிரம்”⁽⁴³⁾ என்ற பொருளுண்டு. மரவயிரம்-முற்றிய மரத்தின் உள்பகுதி. இதன் நிறம் கருமையாக இருக்கும். எனவே கருமை நிறக் குரங்கு, கலை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் கலை என்னும் பெயர் முகவிற்கும் உரித்தாகும் (தொல். 1546) என்பர். “முகவிற்கும் நிலைபெற்றனவே அத்துணை நிலைபேறின்றிக் குரங்கிற்கு வருவனவும் கொள்க”⁽⁴⁴⁾ என்பர் பேராசிரியர். இதன் முகம் கருமையாக இருப்பதை,

“மைபட்டன்ன மாமுக முகக்கலை” (குறுந். 121:2)

“மாமுக முகக்கலை” (திருமு. 303)

முது

ஊகம்

என்னும் அடிகள் நன்கு விளக்கும். கலை என்ற சொல் “பதினேழு இடங்களில்”⁽⁴⁵⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

முக

“முகங் கரியதாகிய ஒரு வகைக் குரங்கு.”⁽⁴⁶⁾ முகவில் ஆண் கலை என வழங்கப்படுவதால் முக, பெண் குரங்கினைக் குறிக்கும். முக-சிறியது. பலாக்காயில் சிறியதைப் பலாமுஸ் என்பர். பலாமுக என்பதே பலாமுஸ் என மருவி வழங்கப்படுகின்றது. ஆணைவிடச் சிறிய, முகம் சுருங்கிய குரங்கு முக என வழங்கப்பட்டுள்ளது. முக-கருமுக மந்தி என்பதை,

“கருமுக முகவின்” (அகநா. 121: 15)

“மைபட்டன்ன மாமுக முகவினம்” (அகநா. 267: 9)

என்ற அடிகள் சுட்டும்.

ஊகம்

“தமிழ்நாட்டுக் காடுகளில் அடர்ந்த பகுதிகளில் கருமையான உடலுடன் முகத்தில் பிடரிமயிர் போன்று நீண்ட நரைத்த கற்றை மயிர்களை உடைய ஒருவகைக் குரங்குகள் உண்டு. அவையே ஊகமெனச் சங்க நூல்களில் அழைக்கப்படுகின்றன. இதன் முகத்தைச் சுற்றி நரைமயிர்க் கற்றை (Grey Gairs) தொங்குவதால் நரைமுக ஊகம் என்று கூறினர்.”⁽⁴⁷⁾ ஊகத்தின் முகத்தில் நரைத்த முடிகள் காணப்படுவதை, “நரைமுக ஓகம் பார்ப்பொடு பணிப்ப” (குறுந்.249:2)

எனக் குறுந்தொகை உரைக்கும். “அதன் முடிகள் நீண்டதாகவும், பற்கள் கூர்மையானதாகவும் விரல்கள் கருமையானதாகவும்”⁽⁴⁸⁾ காணப்படுவதைக் குறுந்தொகையும், மலைபடுகடாமும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

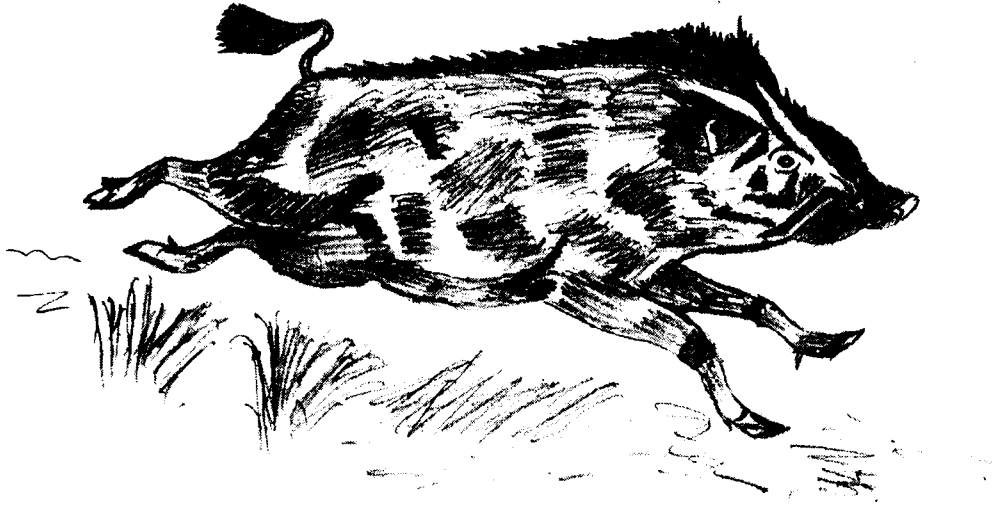
குரங்கின் வகைகளைப் பிரித்தறிய அதன் முக அமைப்பே பெரிதும் உதவுகின்றது. சிவந்த நிறக் குரங்கு மந்தி என்றும், அதன் ஆண் கடுவன் என்றும், கரிய முகமுடைய குரங்கு முகவென்றும், ஆண் கலை என்றும் முகத்தில் வெள்ளிய முடிகளை உடைய குரங்கு ஊகம் என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளன. குரங்குப் பெயர்கள் அனைத்தும் அதன் தோற்றத்தாலும், நிறத்தாலும் இடப்பட்டனவாகும்.

பன்றியின் பெயர்கள்

பன்றியைக் குறிக்கும் பெயர்களாகப் பன்றி, கேழல், கோட்டுமா, களிறு, ஒருத்தல், ஏற்றை, புருவை, ஏனம், சுளிறு போன்றவை புலவர்களால் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

பன்றி

பன்றியின் பெயர்களாக “கருமா, கேழல், எறுழி, கோலம், சூகரம், ஏனம், கோணி, வராகம், குரோடம், அரி, போத்திரி, பூதாரம், கிருட்டி, கிரி”⁽⁴⁹⁾ போன்றவற்றை உரிச்சொல் நிகண்டும், “இருளி கனலி, ஏனம், சூகரம், கருமா, மோழல், வல்லுளி, கேழல், வராகம், எறுழி, கோலம், களிறு”⁽⁵⁰⁾ என்பனவற்றைச் சேந்தன் திவாகரமும் குறிப்பிடுகின்றன.

கேழல்

பன்றி என்பது அதன் செயலினால் அமைந்த பெயர். பன்றி, தன் மூக்கினால் நிலத்தைப் பறிக்கும் இயல்புடையது. உணவிற்காக நிலத்திலுள்ள கிழங்குகளைத் தன் மூக்கினால் பறிப்பதால், பறி-பன்றி எனப் பெயர் வழங்கிற்று. நற்றிணையில்,

“வாழிஅம் சிலம்பில் கேழல் கெண்டிய

நிலவரை நிவந்த பலஉறு திருமணி” (நற்.399: 4-5)

எனப் பன்றி நிலத்தைக் கிண்டுவது சுட்டப்பட்டுள்ளது. பன்றி சங்க இலக்கியத்தில் ‘பதினான்கிடங்களில்’⁽⁵¹⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

கேழல்

கேழல் “இருபது”⁽⁵²⁾ இடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. கேழல் என்பது நிறத்தினால் அமைந்த பெயர். குறுந்தொகையில் “மணிக்கேழன்ன” (49:2) என்பதில் கேழ் நிறத்தைக் குறிக்கின்றது. தொல்காப்பியர் “குருவும் கெழுவும் நிறனாகும்மே” (தொல்.786) என்பர். கேழல் என்னும் பெயர் பன்றியின் கருமை நிறத்தினால் அமைந்த பெயராகும். இளம்பிறை போலும் கோட்டினை உடைய கேழல், களாக்கனி போலும் கருமையான பெண் பன்றியைப் புணர்தலை,

“இளம்பிறை யன்ன கோட்ட கேழல்

களங்கனி யன்ன பெண்பாற் புணரு” (ஐங்.264: 1-2)

என ஐங்குறுநூறு சுட்டியுள்ளது.

கோட்டுமா

கோடு - கொம்பு, மா - விலங்கு. கொம்பினை உடைய விலங்கு கோட்டுமா. பன்றியின் பற்கள் கோடு (ஐங்.264:1), மருப்பு (ஐங்.265:1) எனக் குறிக்கப்படுவதால் கோட்டுமா என்பது (நற்.75:6) பன்றியைக் குறிக்கும் பெயராகும்.

களிறு

தொல்காப்பியர் பன்றியில் ஆணினைக் களிநென்று உரைப்பர் (தொல்.1534). களிறு என்னும் சொல் மூன்றிடங்களில் (புறநா.41:9, 325:1, 371:22) பன்றியைக் குறித்துள்ளது. களிறு என்ற பெயர், யானையைப் போல் கரியதாகவும், பற்கள் தந்தங்களைப் போல் காணப்படுவதாலும் பன்றியில் ஆணிற் கு இப்பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. “களிறுமேல் கொள்ளவும்” (புறநா.41:9), “களிறு நீராடிய விடுநில மருங்கில்” (புறநா.325:1) “களிற்றுக் கோட்டன்ன வாலெயிறு அழுத்தி” (புறநா.371:22) எனக் களிறு பன்றியையும், களிற்றுக்கோடு பன்றியின் வளைந்த பல்லையும் குறிக்கின்றது.

புருவைப் பன்றி

புருவை - இளமை. பன்றியின் இளங்குட்டி புருவை என ஓரிடத்தில் (அகநா.88: 1-4) குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. புருவை, புருவம் - சிறிய எனப் பொருள்படும். இளமையான ஆட்டை இன்றும் புருவை என்றே அழைப்பர். பழங்கொல்லையாகிய மேட்டு நிலத்தில் வளர்ந்த, தினைப்

பயிரை, இளமை பொருந்திய புருவை உண்ண வருவதை அகநானூறு (88:1-4) குறிப்பிட்டுள்ளது.

ஏனம்

ஏனம் எனும் சொல் பன்றியை இரண்டிடங்களில் (பதிற்.16:6, பெரும்பா.109-110) சுட்டியுள்ளது. ஏனல் (குறுந்.54:2) தினைப்புனத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். ஏனலில் அதிகம் காணப்படும் பன்றி ‘ஏனம்’ எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது.

சுளிறு

பன்றியின் முகம் மேலிருந்து கீழ் வரவரச் சுருங்கி, அதன் வாய் சுளித்தது போன்றிருப்பதால் (பரி.13: 36) சுளிறு எனும் பெயர் பெற்றுள்ளது.

முளவுமா

முளவுமா-முள்ளம் பன்றி. முள்+மா=முள்ளையுடைய விலங்கு முள்மா, முளவுமா என வழங்கப்பட்டுள்ளது. உடல் முழுவதும் முள்ளால் ஆனது முள்ளம்பன்றி. தன்னைத் தாக்கவரும் விலங்கிடமிருந்து காத்துக்கொள்ள, முள்ளை அம்பு போல் எய்வதால் எய்முள், எய், எய்மான் எனவும் இவ்விலங்கு அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இம் முளவுமா-“பன்னிரண்டு இடங்களில்”⁽⁵³⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. “எய்முள் அன்ன” (நற். 98: 1) என்று பன்றியின் பிடரிமயிர் முள்ளம் பன்றியின் முட்கள் போலக் காணப்படுவது உவமையாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. முள்ளம் பன்றி வழிப்போவோரைத் தாக்குவதை,

என்கு

“இயங்குநர்ச் செகுக்கும் எய்படு நனந்தலை” (அகநா. 307: 9)

என அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. வேல்போலும் நுனி பொருந்திய ஈந்தின் இலையில் வேயப்பட்ட குடில், முள்ளம் பன்றியின் முதுகைப் போல் காணப்படுவதை,

“வேல்தலை அன்ன வைந்நுதி நெடுந்தகர்

ஈய்த்தலை வேய்ந்த எய்புறக் குரம்பை” (பெரும்பா. 87: 88)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். முள்ளம் பன்றியின் முட்கள் கழுத்திலிருந்து பின்னோக்கி அமைந்திருப்பது, குடிசையைப் போல் காணப்படுவதாக உவமிக்கப்பட்டுள்ளமை முள்ளம் பன்றியின் உருவைச் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

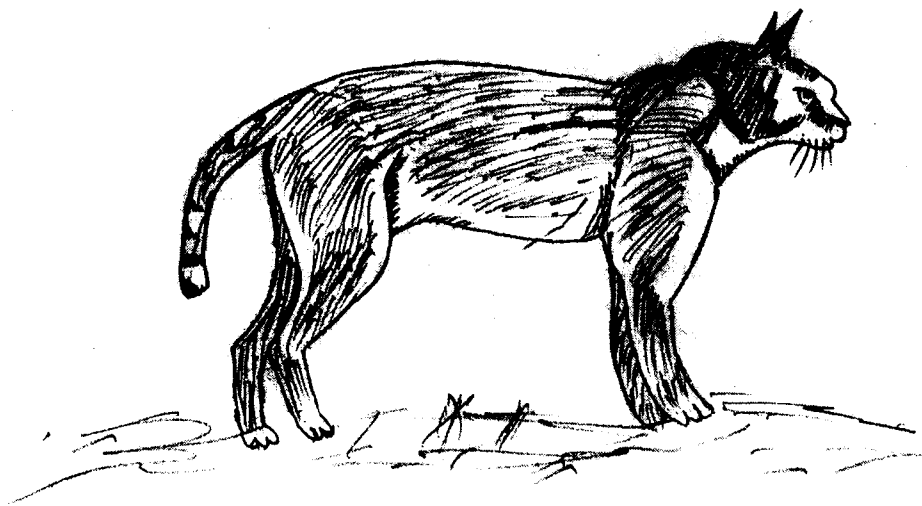
பன்றி-பறித்தல் என்ற செயலினாலும் கேழல் நிறத்தினாலும், கோட்டுமா, களிறு கொம்பினாலும், முளவுமா உடல் அமைப்பினாலும் இடப்பட்ட பெயர்களாகும்.

எண்கின் (கரடி) பெயர்கள்

தற்காலத்தில் நாம் கரடி என வழங்கும் விலங்கு, சங்க இலக்கியத்தில் எண்கு, உளியம் என்ற சொற்களால் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. “எண்கு பதினேழு இடங்களிலும், உளியம், நான்கிடங்களிலும்”⁽⁵⁴⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளன.

எண்கு

எண்கு-நிறத்தினால் அமைந்த பெயர். எண்கு-கரடி. சங்க

வெருகு

இலக்கியத்தில் எள்ளைக் குறிக்க எண் (குறுந். 261: 2) என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. எள்-கருமை நிறம். எனவே எண்கு என்பதும், கரடிக்கு அதன் கருமை நிறத்தினால் அமைந்த பெயரேயாகும். “மலைச்சாரலின் கண், பெரிய கையும் பிளந்த வாயும் உடைய ஆண்கரடி, இருளை வெட்டி வைத்தாற் போன்ற, திரண்ட மயிர் உடைய குட்டியுடன், சுருண்டு தொய்ந்த முலையையுடைய பெண் கரடியுடனும் மகிழ்ந்திருத்தலை”⁽⁵⁵⁾ அகநானூறு சுட்டியுள்ளது. எண்கு என்பது கரடிக்குக் கருமை நிற முடியினால் அமைந்த பெயராகும்.

உளியம்

உளியம் என்பதற்கு “உளிபோலத் தரையைப் பிளக்கும் வாய் உடமையின் உளியம் என்னும் பெயர் இதற்கு வந்திருக்கலாம் என்பர்”⁽⁵⁶⁾ ஆ. சிவலிங்கனார். உளியம்,

“நாளுலா வெழுந்த கோள்வ லுளியம்” (அகநா. 81: 1)

“கொடுவிர லுளியங் கெண்டும்” (அகநா. 88: 14)

என்பதில் உளியம் இரைதேட எழுவதும், புற்றாஞ் சோற்றினைக் கிண்டுவதும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

வெருகு

“வெருக்கு-நெஞ்சம் படபடவென அடித்துக்கொள்ளல்

விதுக்கு-விருக்கு, வெருக்கு-வெருவு-வெரு=அச்சம்”⁽⁵⁷⁾

என விளக்குவர் ஞா. தேவநேயன். இதனால் வெருக்குடையது வெருகு

ஆகும். கோழிகளுக்கு அச்சம் தரும் விலங்கு வெருகு என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. வெருகு காட்டுப்பூனை. இல்லின் கண் உறைகின்ற கோழியினது குறிய காலையுடைய பேடையானது, வேலிக்கு அயலில் உள்ள வெருகுக் கூட்டத்தைக் கண்டு அஞ்சி, மாலைக்காலத்தில் புகுமிடம் அறியாது, குஞ்சுகளைக் கூவி அழைத்தலை,

“மனையுறை கோழிக் குறுங்காற் பேடை

வேலி வெருகின மாலை யுற்றெனப்

புகுமிட னறியாது தொகுபுடன் குழீஇய

பைதற் பிள்ளைக் கிளைபயிர்ந் தாஅங்” (குறுந். 139: 1-4)

எனக் குறுந்தொகை எடுத்துரைக்கும். ஊரிலுள்ள பழைய வேலியோரம் மெத்தென்ற நடையை உடைய காட்டுப்பூனை, இரவிலே வந்து தங்கும். இதைக்கண்டுப் பெட்டைக்கோழி பயந்து நடுங்கிப் பருத்திப் பெண்டிரின் சிறுதீ விளக்கில் துணையைக் காண்பதைப் புறநானூறு (326:1-6) குறிப்பிடுகின்றது. கோழிக்குப் பூனை அச்சம் தரங்கூடிய விலங்காதலால் அதன் தன்மைகொண்டு வெருகு எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது.

பூசை

பூசை என்பதற்கு கு.அரசேந்திரன் “பூனை அடிக்கடி தன் எச்சிலை முன்னங்காலால் தொட்டு முகத்தைப் பூசிக் கொள்வதால் அது பூசையெனப் பெயர் பெற்றதென்பர்.”⁽⁵⁸⁾ தொல்காப்பியர் “வெவ்வாய் வெருகினைப் பூசை யென்றலும் (தொல். 623) என வெருகினைப் பூசை எனலாம் என்பர். பூசை என்ற பெயர் பூனையைக் குறிக்க (பரி.19:50) ஓரிடத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

அரிமாவைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

காட்டில் விலங்குகளின் தலைவனாக விளங்குவது அரிமாவாகும். இவ் அரிமா, விலங்குமான், கோண்மா, உளைமான், வயமான், போன்ற பல சொற்களால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

அரிமா

அரி என்ற சொல்லிற்கு “வலி, அழகு”⁽⁵⁹⁾ என்ற பொருட்களுண்டு. அரிமா-சிங்கத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். வலிமையும் பிடரிமயிர் அழகுடனும் காணப்படும் விலங்காதலால் சிங்கம், அரிமா எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. அரிமா என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் “பத்திடங்களில்”⁽⁶⁰⁾ குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. பிடரிமயிர் அழகு செய்யும் கழுத்தினையும் நீண்ட கூர்மையான நகங்களையும் உடைய அரிமாவின் தோற்றத்தினை,

“தாரணி யெருத்தின் வாரல் வள்ளுகிர்

அரிமான் வழங்குஞ் சாரற்” (பதிற்.12:4-5)

என்ற அடிகள் விளக்கும்.

விலங்குமான்

விலங்குகளில் மாட்சிமையுடையது. வீரத்தில் சிறந்தது அரிமா. ஆதலால் இது விலங்குமான் என்னும் பெயரால் கவித்தொகையில் (13:15-17) குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கோண்மா

அரிமா, கோண்மா என்ற பெயராலும் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. கோ- அரசன். மா-விலங்கு. கோண்மா விலங்குகளின் அரசன். அரிமா- காட்டுராசா என்று கதைகளிலும், வழக்கிலும் அழைக்கப்படுவதால், சங்க இலக்கியத்தில் கோண்மா என்ற பெயர் ஓரிடத்தில் இதற்கு வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது. மகன், தந்தை மார்பில் பாய்வதை, மலையடிவாரத்தை நோக்கி அரிமாவின் குட்டி பாய்வதுபோலப் பாய்ந்ததாகக் கலித்தொகை (86: 32-34) குறிப்பிடுகின்றது.

உளைமான்

உளை-மயிர். பிடரிமயிரினைக் குறிக்கும் சொல். உளைமான்- அரிமாவிற்கு பிடரி மயிரினால் அமைந்த பெயராகும். இஃது அகநானூற்றில் (102:1-2) ஓரிடத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வயமான்

வய-வலியாகும்-வலிமையான அரிமா, வயமான் (ஐங்.500:5, அகநா.73:13, புறநா.318:5) என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அரிமாவைக் குறிக்கும் பெயர்கள், அதன் அழகிய தோற்றம், வீரம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டவையாகும்.

ஆளி

ஆளி என்ற ஒரு வகை விலங்கைச் சங்க இலக்கியம் குறிப்பிட்டுள்ளது. ஆளி என்பதற்கு “யானையின் தந்தமும் துதிக்கையும்,

சிங்கத்தின் முகமும் உடையதாகக் கருதப்படும் விலங்கு”⁽⁶¹⁾ என விளக்கம் தந்துள்ளது தமிழ் லெக்சிகன். மா. இராசமாணிக்கனார் யாளி என்பதற்கு “இது சிங்கத்தைப் போன்ற ஒருவகை விலங்கு”⁽⁶²⁾ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். “ஆளி என்ற சொல் பிற்கால இலக்கிய ஆட்சிக்கு முரண்பட்ட வகையில் சிங்கத்தைக் குறிக்கின்றது. (அகம். 252, 281, பெரும்பா. 258: 259) பின்னை இலக்கியங்களில் ஆளி என்ற சொல் சிங்க உடலும் ஆனைத் துதிக்கையும் கொண்டதாக வரும் புராணக்கதையின் விலங்கைக் குறிக்கிறது என்பர்”⁽⁶³⁾ மு.வ. சங்க இலக்கியத்தில் புலியால் அடிக்கப்பட்ட களிற்றை, ஆளி இரையாக உண்ணக் கருதி இழுத்துச் செல்வதை,

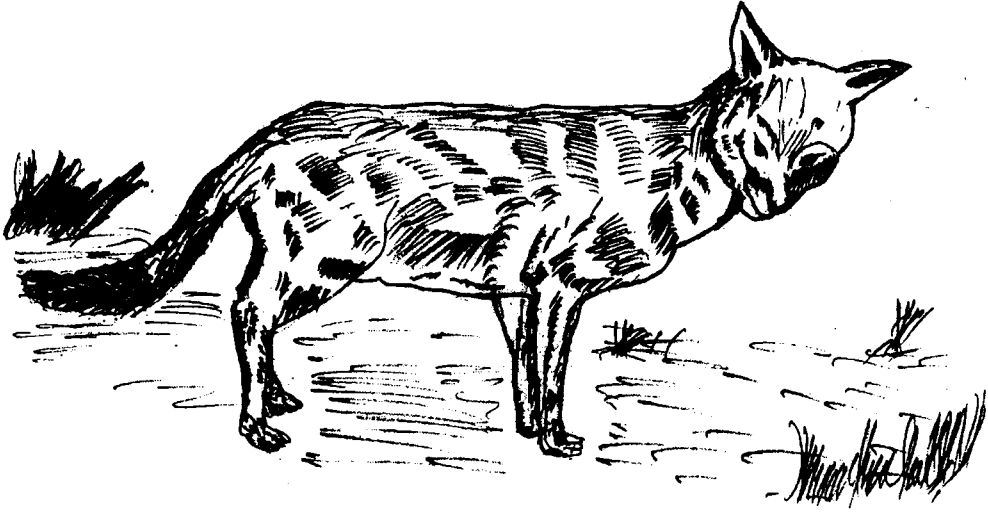
“ஆளி நன்மான் வேட்டு எழு கோள் உகிர்ப்

பூம்பொறி உழுவை தொலைச்சிய வைந்நுதி

ஏந்து வெண்கோட்டு வயக்களிறு இழுக்கும்” (நற். 205: 2-4)

எனக் குறிப்பிடுவர் இளநாகனார். வேட்டைக்குச் செல்லும் வாள்போன்ற வரிகளையுடைய புலியானது நடுங்குமாறு, ஆளியானது யானையைத் தாக்குவதை அகநானூறும் (252: 1-4), ஆளியின் குருளை பால் ஊட்டும் பருவத்திலேயே, களிற்றைக் கொள்வதைப் பொருநராற்றுப்படையும் (141-144) ஆளி பற்றிய சிறப்பான செய்திகளாக சுட்டியுள்ளன.

புலி பயங்கொள்ளும் ஒரு விலங்கு சிங்கம். சிங்கம் வேட்டையாடும் பொழுது தலையில் ஒங்கி அடிக்கும் என்பர். சங்க இலக்கியத்திலும் யானையின் தந்தத்தைப் பறிப்பதாகவே ஆளி சுட்டப்பட்டுள்ளது. எனவே ஆளி என்பது சிங்கமெனக் கொள்வதே பொருத்தமாகும்.

நரி

நரி

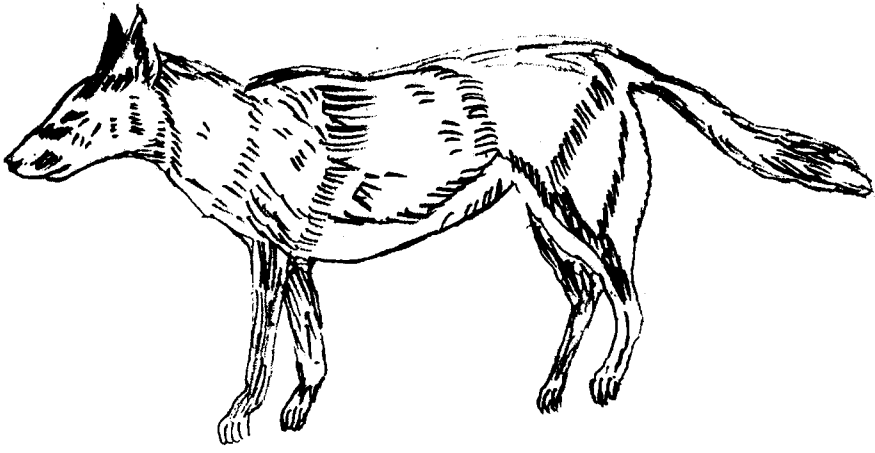
நாயைப் போலக் காணப்படுவது நரியாகும். நரி-நரை என்பதன் அடியாகப் பிறந்தது. நரியின் உடல் முழுவதும் நரைத்த-வெளிர் பூத்த மஞ்சள் நிறத்தில் முடிகள் காணப்படும். நரை என்பது மருவி நரி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. நரி அதன் உடம்பிலுள்ள முடியால் பெற்ற பெயராகும். நரியில் சிறிய வகை குறுநரி என்றும், கூட்டமாகத் திரிவதால் கணநரி என்றும் “பதினொரு இடங்களில்”⁽⁶⁴⁾ குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

அழல்வாயோரி

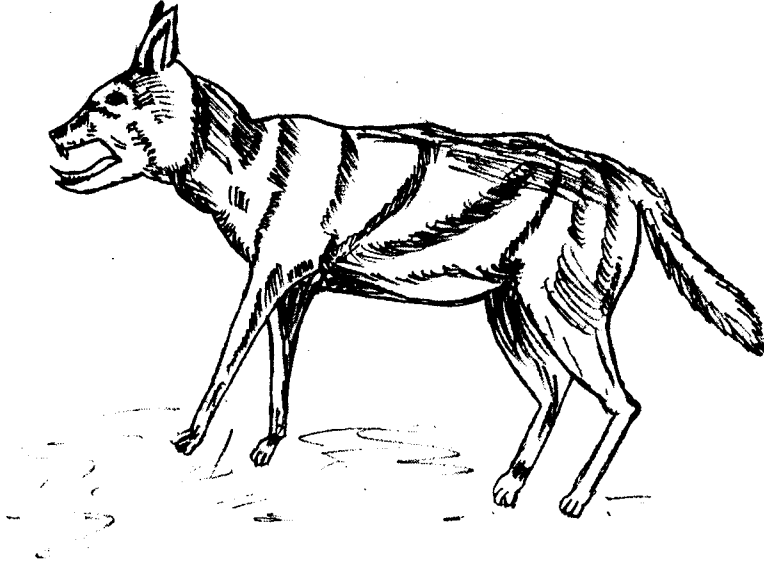
அச்சம் தரும் வகையில் ஊளையிடும் நரியை “அழல்வாயோரி” (பட்.257) எனப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிட்டுள்ளது. அழல் + வாய் + ஓரி = அழல்வாயோரி. வாய் கொண்டு உரக்க, அழுகை ஒலி போல ஊளையிடுவதால் இப்பெயர் பெற்றது. அழும்-வாய்-ஓரி (ஓர்தல்-ஒலிஎழுப்புதல்), அழும் வாய் ஓரி-அழுவாயோரி-அழல்வாயோரி என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது.

முயல்

மிகச்சிறிய விலங்கு வகைகளில் ஒன்று முயல். முயலின் நிறம் வெண்மையாகும். முல்லை நிலத்தில் காணப்படும் வெண்மை நிறப் பூ, முல்லை என வழங்கப்படுவதுபோல, முல்லை நிலத்து விலங்கு முயல் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. முயல் எப்பொழுதும் ஒடுங்கியே இருக்கும். ஒடுங்குதல்-முடங்குதல் -முயங்குதல் எனவும் வழங்கப்படும். முடங்குதல்-முயங்குதல் என்பது சேர்ந்த நிலை, ஒடுங்கிய நிலை. முயல் எப்பொழுதும்

செந்நாய்

கோநாய்

தலையையும் கால்களையும் சேர்த்துப் பதுங்கி (முயங்கி) இருத்தலால், முயங்கி இருக்கும் விலங்கு, முயவி-முயல் என வழங்கப்பட்டிருக்கும். முல்லை நிலப் புறவில் முயல்கள் பதுங்கி இருத்தலை,

“நறும்பூம் புறவி னொடுங்கு முய லிரியும்” (ஐங். 421: 2)

“முயல் வந்து கறிக்கு முன்றிற்” (புறநா. 328: 15)

“வன்பாலாற்.....அங்கட் குறுமுயல் வெருவ” (புறநா. 384: 4-6)

என்ற அடிகள் சுட்டும். இடையனின் சீழ்க்கை ஒலி கேட்டு, முயல் பதுங்குவதை அகநானூறு (394:13-16) குறிப்பிடுகின்றது. முயல் அதனுடைய செயலால் அதற்கு அமைந்த பெயராகும்.

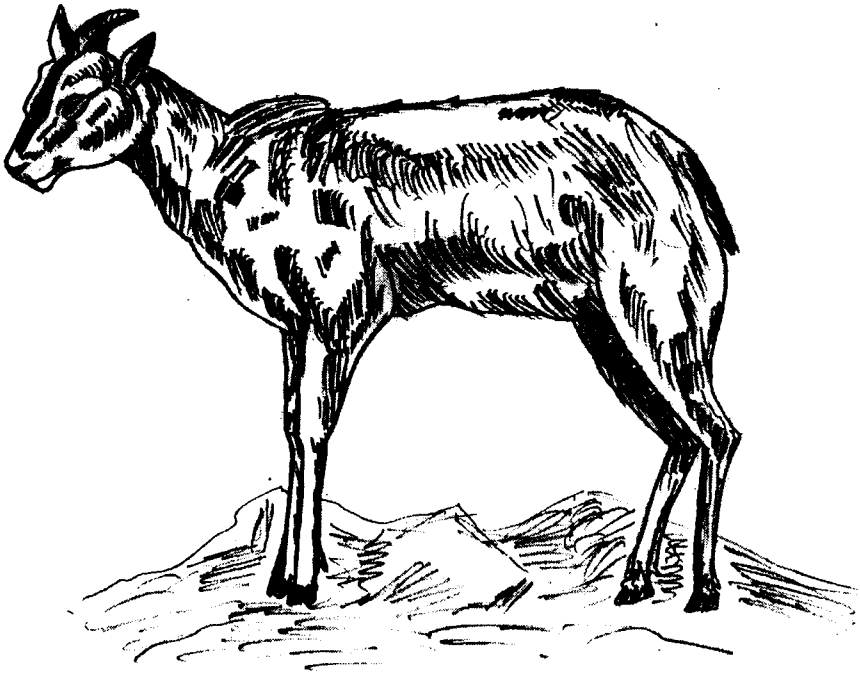
காட்டில் வாழும் நாய் இனம்

செந்நாய்

செந்நாய் என்பதற்கு பி.எல். சாமி “செந்நாய் என்ற சொற்பெயரே இதன் நிறத்தைக் குறித்துத் தோன்றியது. செந்நாயின் மேல் தோல் சிவப்பு நிறமாக இருப்பதாக விலங்கு நூலார் கூறுவர். செந்நாய் உருவில் வீட்டு நாயைப் போல் இருக்கும்”⁽⁶⁵⁾ என்பர். சங்க இலக்கியத்தில் செந்நாய் “பதிமுன்று”⁽⁶⁶⁾ இடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கோள்நாய்

கோள் நாய் என்பதைக் “கோநாய் எனக் கொண்டு ஓநாய்”⁽⁶⁷⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி. ஊளையிடும் ஊநாய் ஓநாய் என வழங்கப்பட்டிருக்கும்.

வருடை

“சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்

.....
வெள்வசிப் படிஇயர் மொய்த்த வள்பு அழீஇக்

கோள்நாய் கொண்ட கொள்ளை” (நற். 82: 7-10)

என வலையில் மாட்டிக் கொண்ட பன்றியை உண்ட கோள்நாய் ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

வருடை

வருடை-மலையாடு, வரை-மலை. வரையில் வாழும் ஆடு வருடை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. “ஆட்டு வருடை” (நற்.119:6) “போருடை வருடை” (நற்.359: 8), “குறுங்கால் வருடை” (ஐங்.287:1) என வரையாடு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வெவ்வேறு வகையினவாகிய மலைவாழ் வருடைகளின் இளைய கடாக்களின் ஒலியைக் கேட்டு, மயில்கள் அஞ்சி ஓடுதலை,

“காமர் பீலி ஆய்மயில் தோகை

வேறு வேறு இனத்த வரைவாழ் வருடைக்

கோடு முற்று இளந்தகர்ப் பாடுவிறந்து அயல”(அகநா. 378:3-5)

என விளக்குவர் காவட்டனார்.

ஒட்டகம்

தொல்காப்பியர்,

“ஒட்டகம் அவற்றொடு ஒருவழி நிலையும்” (தொல். 1517)

“ஒட்டகம் குதிரை கழுதை மரை இவை

பெட்டை என்னும் பெயர்க்கொடைக் குரிய”(தொல்.1552)

என ஒட்டகத்தின் ஆண்பாற்பெயர், பெண்பாற்பெயர் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடுவர். ஒட்டகம் என்ற பெயர் அதன் உருவத்தினால் அமைந்தது. அம் என்பதன் வேரிலிருந்து தோன்றியது. அம் என்பதற்கு வீக்கம், திரட்சி என்ற பொருள்களுண்டு. ஒட்டகத்தின் வயிறு இரண்டு புறமும் வீங்கிப் பருத்துக் காணப்படும். ஒட்டகம் நீளமான உயிரி. அதன் வயிறு, இரண்டு புறமும் வீங்கிப் பருத்து ஒட்டியது போல் காணப்படுவதால், ஒட்ட அம், ஒட்டகம் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. பாதைகளில் காய்ந்து கிடந்த எலும்புகள் ஒட்டகத்திற்கு உணவாகப் பயன்பட்டதை,

“குறும்பொறை உணங்குந் ததர்வெள் ளென்பு

கடுங்கால் ஒட்டகத் தல்குபசி தீர்க்குங்”(அகநா.245: 13-14)

என்னும் அடிகள் விளங்கும். கடல் கொண்டு ஒதுக்கிய அகில்மரம், ஒட்டகம் தூங்குவது போல் காணப்படுவதாகச் சிறுபாணாற்றுப்படை (154-155) குறிப்பிடும்.

உடும்பு

“உடு-உடும்பு=நிலத்தையும், சுவத்தையும் ஒட்டிப் பற்றும் உயிரி என்பர்”⁽⁶⁸⁾ ஞா. தேவநேயன். இவ்உடும்பு “ஒன்பது இடங்களில்”⁽⁶⁹⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. உடும்பு-மிக வலிமையாகப் பற்றிக் கொள்ளும் உயிரி. உடு-பற்றிக்கொள்ளுதல். கையைப் பற்றிக் கொண்டவனை உடுடா என்பது வழக்கு. உடம்பிலே பற்றிக் கொண்டிருப்பதாலே, ஆடையை உடுக்கை என்று வழங்கியுள்ளனர். உடும்பு எதையும் கெட்டியாகப் பற்றிக் கொள்ளும் இயல்பினது. எனவே உடும்பு என்பது அதனுடைய செயலின் அடிப்படையில் அமைந்த பெயராகும்.

தீர்வை (கீரி)

தீர்வை (கீரி)

“மீமிசைக் கொண்ட கவர்பரிக் கொடுத்தாள்

வரைவாழ் வருடை வன்றலை மாத்தகர்

அரவுக் குறும்பெறிந்த சிறுகட் டீர்வை”(மலை.502-504)

என்பதில் உயர்ந்த மலையுச்சியில் வாழும் வருடையொடு, பாம்பின் குறும்பை அடக்கிய, சிறிய கண்ணையுடைய தீர்வை சுட்டப்பட்டுள்ளது. “இது தோட்டந்துரவுகளினருகில் காணும் கீரியாக இருக்க முடியாது. மலையிலே வாழும் தனித்த ஒருவகைக் கீரியே...இந்தக் கீரி, இளஞ்சிவப்பாகக் காணப்படும். வாயிலிருந்து ஒரு கறுப்புக்கோடு கழுத்து வரை இருபக்கங்களிலும் காணப்படும் என்பர்”(70) பி.எல்.சாமி. “தீர்வை என்பதற்கு வரி”(71) என்றும் பொருள் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. எனவே தீர்வை(கீரி) என்பது அதனுடைய உடம்பிலுள்ள வரியினால் அமைந்த பெயராகும்.

அணில்

தொல்காப்பியர் அணிலை “மூவரி அணில்” (தொல் 1505) எனக் குறிப்பிடுவர். அணி-அழகு, வரிசை எனப் பொருள்படும். உடம்பின் மேற்புறத்தில் அழகான, அருகருகே, வரிசையாக மூன்று கோடுகளை உடைய விலங்கு அணில் ஆகும். இது நான்கிடங்களில் (குறுந்.41:4,49:1, புறநா.307:4, பெரும்பா.85) சுட்டப்பட்டுள்ளது அணிலின் முதுகில் உள்ள வரிகள், முற்றிய இலவங்காயின் முதுகில் விரிந்து பஞ்சு தோன்றியதைப் போன்று விளங்கியதைப்”(72) பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. அணில் தனது அழகிய தோற்றத்தால் பெற்ற பெயராகும்.

வெளில்

வெளில்

வெளில் என்பது அணிலைக் குறிக்கும் மற்றொரு பெயர். வெளில்-வெளிரிய நிறம். அணில் வெளிரிய சாம்பல் நிறத்தில் காணப்படுவதால் வெளில் என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

“காடுகால் யாத்த நீடுமரச் சோலை

விழைவெளில் ஆடும் கழைவளர் நனந்தலை”(அகநா.109:5-6)

என வெளில் ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

ஓதி

ஓந்தி என்பதே ஓதி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் “குறைசொற் கிளவி குறைக்கும் வழி அறிதல்”(தொல் 936) எனக் குறைக்குஞ் சொல்லைக் குறைக்குமிடமறிந்து குறைக்க என்பர். ஓந்தி என்பது ஓதி என இடைக்குறையால் வந்தது. “நிலத்தையும் மரத்தையும் ஓட்டிச் செல்லும் உயிரி.”⁽⁷³⁾ ஓதி. தான் இருக்கும் இடத்திற்கேற்ப நிறத்தை மாற்றிக்கொள்ளும் இயல்புடையது. இதனை “வேனில் ஓதி நிறம் பெயர் முதுபோத்து.” (நற். 186: 5) என நற்றிணையும், வழிச்செல்வோர்க்கு ஓதி நிமித்தமாகத் திகழ்வதைக் குறுந்தொகையும் (140:1-2) குறிப்பிட்டுள்ளன.

வீட்டு விலங்குகள்

மனிதனின் பயணத்திற்கும், உணவிற்கும், வேலைகளைச் செய்வதற்கும் சில விலங்குகளைப் பழக்கப்படுத்தியுள்ளான். அவை

வீட்டு விலங்குகள் எனப்படும். குதிரை, பசு, எருமை, ஆடு, நாய், கழுதை போன்றவை வீட்டில் வளர்க்கப்படும் விலங்குகளாகும்.

குதிரை

சங்க இலக்கியத்தில் குதிரையைக் குறிக்க மா, குதிரை, கலிமா, கடுமா, பரி, பாய்மான், இவுளி, விரியுளை நன்மா போன்ற பெயர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மா

குதிரை, விலங்கு என்ற அடிப்படையில் “மா, சிறுமா, நன்மா என எழுபது இடங்களிலும், வயமான் என ஏழிடங்களிலும்”⁽⁷⁴⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

குதிரை

குதிரை என்பது பொதுப்பெயராகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. குதிரை என்பதற்கு “குதிப்பது அல்லது தாண்டுவது”⁽⁷⁵⁾ என்பர் ஞா. தேவநேயன். இதனை,

“விட்ட குதிரை விசைப் பி னன்ன

விகம்பு தோய் பசங்குழை”(குறுந்.74:1-2)

என்பர் விட்ட குதிரையார். இதில் அவிழ்த்துவிட்ட குதிரை, துள்ளி எழும் எழுச்சியைப் போன்று மூங்கிலை வளைத்து விடுவதால், வானத்தைத் தொட்டது எனக் குதிரை மிக உயரத்திற்குக் குதிப்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது. குதிரை எனும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில்

“பதினமூன்று”⁽⁷⁶⁾ இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. குதிரை என்பது அதன் செயலால் பெற்ற பெயராகும்.

கலிமா

குதிரையின் மற்றொரு பெயர் ‘கலிமா’ என்பதாகும். கலி- “செருக்கு”⁽⁷⁷⁾, மா-விலங்கு. கலிமா-செருக்கான விலங்கு. இச்சொல் “இருபது”⁽⁷⁸⁾ இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. செருக்கு-வலிமையும் வளமும் எனப் பொருள்படும். கலிமாவின் இச்செருக்கை,

“வள்வாய் ஆழி உள்வாய் தோயினும்

புள்ளு நிமிர்ந்து அன்ன பொலம்படைக்கலிமா”(நற்.78:8-9)

என்ற அடிகள் விளக்கும். இதில் தெளிந்த கழியின் கண்ணுள்ள நீரிடத்துப் பெருமை வாய்ந்த தோர்ச்சக்கரம், உள்வாய் அளவு அமுங்கப்பெற்றாலும், பறவை பறந்து சென்றாற் போன்று செல்லும் மனச்செருக்கையுடைய குதிரை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“விசும்பினைக் கடத்தலை ஒத்த கனைக்கின்ற குதிரை”⁽⁷⁹⁾ என்பதிலும் கலிமாவின் வலிமை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கடுமா

கடு-விரைவு. மா-விலங்கு. விரைந்து செல்லும் குதிரை, கடுமா எனப் “பதினேழு இடங்களில்”⁽⁸⁰⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. சான்றாக,

“காலியற் கடுமா” (குறுந். 250: 3-4)

எனக் காற்றைவிட வேகமாகச் செல்லும் குதிரை சுட்டப்பட்டுள்ளது. பிற இடங்களிலும் இதன் வேகமே குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பரி

பரி-குதிரை. பரி என்பது விரைவைக் குறிக்கும். பரிதல்-விரைதல். நீரில் விரைந்து செல்வது பரிசல் என வழங்கப்படுவதுபோல், மிக விரைவாகச் செல்லும் குதிரை, பரி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. கிராமப்புற வழக்கில் மிக விரைவாக ஓடினான் என்பதை விசுக்குன்னு பரிஞ்சான் எனக் குறிப்பிடுவது இவ்விடத்தில் சுட்டத்தக்கது. பரி என்ற சொல் “இருபத்தி நான்கு”⁽⁸¹⁾ இடங்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் விரைவு கருதி, பரி என்னும் பெயரால் குதிரை சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பாய்மான்

பாய்+மான்-பாய்தல், விரைதல். மான்-விலங்கு=விரைந்து செல்லக்கூடிய குதிரை. பாய்மரக்கப்பல் விரைந்து செல்லப் பாய் விரிப்புப் பயன்படுவது போல், பயணத்தில் விரைந்து செல்லக்குதிரை பயன்படுவதால் பாய்மான் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. பாய்மான் “பணையமைப்பாய்மான்” (கலித். 57: 14) எனவும், “ஆய்மயிர்க் கவுரிப் பாய்மா” (பதிற்.90: 36) எனவும் ஈரிடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

இவுளி

இவுளி-குதிரையைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல். இவுளி என்பதற்கு “எதிர்த்துப் போரிடுவது என்பது பொருளாகும்.”⁽⁸²⁾

“வளி நடந்தன்ன வாஅய்ச் செலல் இவுளி” (புறநா.197:1)

“அலங்கு உளை அணி இவுளி” (புறநா.382:4)

“ஒன்னாத் தெவ்வர் உலைவிடத்து ஒழித்த

விகம்பு செல் இவுளியொடு” (பெரும்பா.491-492)

என்பவற்றில் குதிரைப் படையில் இவுளி இடம் பெற்ற செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதனால் இவுளி போர்க் களத்தில் பயன்படுத்தப்பட்ட குதிரை என்பது புலனாகும்.

விரியுளை நன்மா

விரி-விரிந்த, உளை-பிடரிமயிர், நன்மா-நல்ல விலங்கு. விரியுளை நன்மா-விரிந்த பிடரிமயிரினை உடையது என ஈரிடங்களில் (நற்.185:3, 367:11) குதிரை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இது அதன் தோற்றத்தால் இடப்பட்ட பெயராகும்.

புரவி

புரவி என்ற சொல் “ஐம்பத்து நான்கு இடங்களில்”⁽⁸³⁾ பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. “புரவி-மதில் தாண்டும் குதிரை”⁽⁸⁴⁾ என்பர் ஞா.தேவநேயன். போர்க்களங்களில் அரசரால் பெரிதும் விரும்பக்கூடிய குதிரைகள் புரவி என வழங்கப்பட்டுள்ளன. ஓடை முதலிய ஆபரணங்களை அணிந்து எழுகின்ற பலவாகிய ஆண் யானைகளின் தொகுதியோடும், மேகமென்று மயங்குதற்குக் காரணமான கிடுகுப் படையோடும், பிடரிமயிரையுடைய குதிரைப்படையோடும், வண்மையுடைய அரிய மதில்களின் பக்கத்தே நெருங்குவதை,

“இழையணிந்த தெழுதரும் பல்கனிற்றுத் தொழுதியொடு

மழையென மருளு மாயிரும் பஃறோல்

எஃகுபடை யறுத்த கொய்கவற் புரவியொடு

வந்துபுறத் திறுக்கும்” (பதிற். 62: 1-5)

எனச் சுட்டுவர் காக்கை பாடினியார். போர்த்தொழில் வல்ல குதிரைகள் வினை மாட்சிய விரை புரவி (புறநா. 16:1), என்று வழங்கப்பட்டுள்ளன. புரவு என்பது இறையிலி நிலம். அரசிறை, பாதுகாப்பு போன்ற சொற்கள் அரசுடன் தொடர்புடையவை. எனவே புரவி என்பதும் அரசரால் விரும்பப்பட்ட குதிரையைக் குறித்துள்ளது.

காரி, ஓரி

காரி-நிறத்தினால் அமைந்த பெயர். கார்-கருமை நிறம். கருமை நிறக் குதிரை - காரி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. கடையேழு வள்ளல்களாகிய காரி (சிறுபா.110), மலையன் (புறநா.158: 6) ஆகியோர் தம் குதிரைகள் ‘காரி’ என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டுள்ளன. இன்றும் கருமை நிறமுடைய எருது ‘காரிக்காளை’ என வழங்கப்படுவது சுட்டத்தக்கது. ஓரியின் குதிரை ‘ஓரி’ (சிறுபா.111) என ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

குதிரை மா என்னும் பொதுப் பெயராலும், அதன் செயல், உருவம், நிறம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலும் பெயர் பெற்றுள்ளது. மக்களின் வாழ்க்கைக்குப் பல்வேறு வகைகளில் அவை உதவியதால் குதிரைக்குப் பல்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்பெற்றுள்ளன.

ஆவின் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் பசுவில் பெண்ணைக் குறிக்க ஆ, ஆன், கறவை, சேதா, மூதா, பெற்றம், நாகு எனும் பெயர்களும், ஆணைக் குறிக்க பகடு, விடை, காளை, ஏறு, எருது போன்ற பெயர்களும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

ஆ, ஆன்

‘ஆ’ என்ற பெயர் பசுக்கள் எழுப்பும் ஒலியினால் அமைந்த பெயர். ம்...ம்...ஆ=ஆ என வழங்கப்பட்டுள்ளது. பசுக்கள் “ஆ” என முப்பத்தி மூன்று இடங்களிலும் கூட்டமாகக் காணப்படுவதால் நிரை என முப்பது இடங்களிலும் ‘ன்’ ஒற்றுப்பெற்று ‘ஆன்’ என இருபத்து நான்கிடங்களிலும்⁽⁸⁵⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஆ, ஆன் என்னும் பெயர்கள் பசுவினத்தில் பெண்ணையே குறித்துள்ளன.

கோ

பசு செல்வமாக மதிக்கப்பட்டதால் உயர்வு கருதி கோவென (கலித்.103: 37, 167: 3)) வழங்கப்பட்டுள்ளது.

குரால்

குரால்-நிறம். “கபில நிறமென்பர்”⁽⁸⁶⁾. கபிலநிறப் பசுவும் (குறுந். 224: 4, புறநா. 325: 3), கபில நிறக் காளையும் நான்கிடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கலித்தொகையில்,

“முக்கண்ணன் உருவேபோல் முரண்மிகு குராலும்”(கலித். 104: 12)

“மணிமிடற்று அணிபோல் ஏந்து இமில் குராலும்”(கலித்.105:13-14)

எனச் சிவபெருமான் விடம் உண்ட உருவத்துடன் குரால் நிறக் காளை ஒப்பிடப்பட்டுள்ளது. இஃது நிறத்தின் அடிப்படையில் அமைந்த பெயராகும்.

கறவை

கறவை-பசுவினைக் குறிக்கும் சொல். பசுவிடம் பால் கறப்பதால், கறத்தல் என்னும் தொழில் ஆகுபெயராய் பசுவிற்கு ஆகி வந்துள்ளது. கறவை என்ற சொல் “ஏழிடங்களில்”⁽⁸⁷⁾ பயின்று வந்துள்ளது. பசுக்கள் மாலை நேரத்தில் தம் கன்றுகளை நினைத்து வீடு திரும்புவதை

“மழைவிளை யாடுங் குன்றுசேர் சிறுகுடிக்

கறவை கன்றுவயிற் படரப் புறவிற்” (குறுந். 108: 1-2)

எனக் குறுந்தொகை குறிப்பிடும், “கன்று காணாத வருத்தத்தால் செவி சாய்த்து, மந்தைகள் வருத்தம் மிகும்படிப் பசுக்களைக் கைப்பற்றிச் சென்ற மறவர்கள் எனவும், கன்றோடு காடுகளில் துள்ளித் திரிந்த பசுவினம் எனவும் அகநானூறு கறவைப் பசுக்களைப்”⁽⁸⁸⁾ பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

சேதா, மூதா

சே+ஆ=சேஆ, சேதா-சிவந்த நிறப்பசு. சேயோன் சிவந்த நிறமுடைய முருகனைக் குறிப்பது போல், சேதா-சிவந்த நிறப் பசுவினைக் குறித்துள்ளது. “சேதா நான்கிடங்களிலும், மூதா (முதிய+ஆ) மூன்றிடங்களிலும்”⁽⁸⁹⁾ இடம்பெற்றுள்ளது.

பெற்றம்

பெற்றம் எனும் சொல் பசுவினைக் (கலித்.104:67) குறித்துள்ளது. பெற்றதால் பெற்றோர் என வழங்கப்படுவது போல, பசுவின் மடியிலிருந்து பால் பெற்றதனால் பெற்ற+அம்=பெற்றம் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. அம்-வீக்கம், திரட்சி என்ற பொருளுண்டு. பசுவின் திரட்சியான மடியிலிருந்து (பால்) பெறுவதனால் பெற்றஅம்-பெற்றம் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது.

நாகு

தொல்காப்பியர், “எருமையும் மரையும் பெற்றமும் நாகே” (தொல். 1562) என்பதில் எருமை, மரை, பெற்றம் மூன்றும் நாகு எனும் பெண்பாற் பெயர்பெறும் என்பர். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் “நாகு என்பதற்கு “பெண், இளமை”⁽⁹⁰⁾ என்ற இரு பொருட்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. “கடுஞ்சூல் ஆநாகு போல்” (கலித்.110:14) என்பதில், முதல் கன்று ஈன்ற இளம்பசு என ஆநாகு வழங்கப்பட்டுள்ளது. உயர்ந்த இளம்பசு, போர் வெறி அடங்காத எருதுக்கு ஈன்ற இளங்காளையை,

“போராரா ஏற்றின் பொருநா கிளம்பாண்டில்” (கலித்.109:4)

எனக் கலித்தொகை சுட்டும். இதில் நாகு இளமைப் பொருளிலேயே சுட்டப்பட்டுள்ளது.

ஆயம்

ஆயம் என்பது கூட்டம் என்னும் பொருளுடையது “கன்றமராயம்” (புறநா. 230: 1), “நிறுத்த ஆயம்” (புறநா. 258:3) எனப் புறநானூற்றில் ஆயம்-பசுக்கூட்டத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது.

பகடு

எருதினைக் குறிக்கும் சொல் பகடு. பகடு என்பதற்கு அகலம் என்ற பொருளுண்டு. புறநானூற்றில் பகட்டெழில் மார்பன் (புறநா.13:3) என்பதற்கு “அகன்ற அழகிய மார்பு” எனப் பொருள் சுட்டப்பட்டுள்ளது. எனவே பகடு-அகன்ற பெரிய காளையனைக் குறிக்க வழங்கிய பெயராகும். “முப்பத்தியொரு இடங்களில்”⁽⁹¹⁾ பகடு சுட்டப்பட்டுள்ளது. பட்டினப்பாலையில் “பகட்டெருத்தில் பல சாலை” (பட். 52) என்பதில் பகடு-பெரிய என்ற பொருளில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வயலின்கண், உழவர்கள் அறுத்துப் போட்ட ஆம்பலின் பூக்களைக் கன்றை ஈன்ற பசுவானது தின்றது. அதன் மிச்சிலை, உழுதுவிட்டு ஓய்ந்த நடையை உடைய எருது தின்பதை,

“வயல்வெள் ஆம்பல் சூடுதரு புதுப்பூக்

கன்றுடைப் புனிற்றா தின்ற மிச்சில்

ஓய்விடு நடைப்பகடு ஆரும்” (நற். 290: 1-3)

என நற்றிணை குறிப்பிடும். நீர் இல்லாத பாலை நிலத்தின் அரிய வழியில், சகடத்தை இழுத்துச் செல்லும் எருதுகளை அகநானூறு,

“கொடுங்கோல் உமணர் பகடுதெழி தெள்விளி” (அகநா. 17: 13)

எனக் குறிப்பிடும். பகடு வண்டி இழுக்கவும், உழவிற்கும் பயன்பட்ட எருதினைக் குறிக்க வழங்கிய சொல்லாகும்.

விடை

விடை-விடைத்தல், பருத்தல் எனப் பொருள்படும். உருண்டு, திரண்ட, வலிமையான காளை, விடை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. குவிந்த திமிலை உடைய எருதினை, “குவையிமில் விடைய” (அகநா.113:14) என அகநானூறு குறிப்பிடும். பருத்த காளைகளுக்கு மட்டுமே திமில் குவிந்து சாய்ந்து காணப்படும். கோயிற்காளைகளுக்குத் திமில் குவிந்திருத்தல் இவ்விடத்தில் நினைவு கூறத்தக்கது.

காளை

காளை-காள்-காளுதல்-தாவுதல் என்ற அடிப்படையில் இதற்கு இடப்பட்ட பெயராகும். எருதே காளை என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. புறநானூற்றில்,

“உழுதூர் காளை யூழ்கோ டன்ன

கவைமுட் கள்ளிப் பொரியரைப் பொருந்தி” (புறநா. 322: 1-2)

என ஓரிடத்தில் நிலத்தை உழப் பயன்படும் காளையின் கொம்பு போல் கள்ளியின் முட்கள் காணப்படுவது குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

எருமையின் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் எருமையைக் குறிக்க, “எருமை என்ற சொல் இருபத்தைந்து இடங்களிலும், காரான் மையான் ஐந்திடங்களிலும் மேதி ஓரிடத்திலும்”⁽⁹²⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

எருமை

எரு+மை=எரு-நிறம். செம்பட்டை நிறம். எருமையில் ஒருவகை எருமைக்கு அதன் உடல் முழுவதும் முடிகள் சிவந்த (செம்பட்டை) நிறத்தில் காணப்படும். குறுந்தொகையில் “கூழைக் கெருமண் கொணர்கஞ்” (113: 5) என்பதில் கூந்தலைக் கழுவ எருமண் எடுத்த செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது. எருமன்-கரம்பை மண்ணைக் குறித்துள்ளது. கரம்பை-கருமையும் வெளிர் சிவப்பும் கலந்த நிறமாகும். முழுவதும் கருமை நிறத்தில் இருக்கும் எருமைகள், காரான், மையான் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் தனித்தனியே குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எனவே எருமை என்ற பெயர் கருமையும், சிவப்பும் கலந்த நிறமுடைய எருமையையே குறித்துள்ளது.

காரான், மையான்

கார், மை போன்ற சொற்கள் கருமை என்ற பொருளையே தரும். கருமை நிற எருமை காரான், மையான் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் “இருநிற மையான்” (குறுந். 279: 1), “கருங்கோட்டெருமை” (ஐங்.95: 1) என்றும், எருமை நிறத்தினால் பெயர் பெற்றுள்ளது.

மேதி

“மேதி அன்ன கல் பிறங்கு இயவின்” (மலை.111) என்ற அடியில் எருமை கிடந்தாற் போன்று கற்கள் கிடப்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது. மே என்பதும் கருமையைக் குறிக்கும் மேதி, மேகம், மேகவண்ணன் (திருமால்)

என்பன கருமை நிறத்தினாலேயே பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. மேதி கருமை நிற எருமை.

எருமைக் கடாய், ‘பகடு’ (நற்.340: 6, சிறுபா.55: 190) எனவும் அதன் பெண்கன்று, நாகு எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆட்டின் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் ஆடு என்பது பொதுப் பெயராகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆட்டினைக் குறிக்க ஆடு, வெள்ளை, துருவை, தகர், மை போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆடு

ஆடு அதன் தலையாட்டத்தினால் வந்த பெயர். சங்க இலக்கியத்தில் ஆடுகின்ற தலையை உடையது என்றே சுட்டப்பட்டுள்ளது. உதாரணமாக, “ஆடுதலைத் துருவின்” (நற்.192:4, அகநா.274:4) என ஆடுகின்ற தலையை உடைய செம்மறியாடு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. “யாடுடையிடை மகன்” (குறுந்.221:4, நற்.266:3), “யாடு பரந்தன்ன மாவின்”(பதிற்.78:13), “பல்யாட்டின நிரை” (மலை.416) என யாடு ஆறிடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வெள்ளாடு

வெள்ளாடு - வெள்ளை நிறத்தினால் அமைந்த பெயர். காராட்டினையும் வெள்ளாடு என்று அழைப்பது மரபு. வெள்ளை வெளேரென இருக்கும் ஆடு “வெள்ளை வெள்யாட்டு”(புறநா. 286:1)

எனவும், சிறிய தலையை உடைய வெள்ளாடு “சிறுதலை வெள்ளை” (குறுந்.163:2), எனவும், ஐந்திடங்களில் (அகநா. 104: 9, பெரும்பா. 153, மலை. 414) சுட்டப்பட்டுள்ளது.

துருவை

துருவை-செம்மறியாடு. துரு-நிறம், செம்மண் நிறம். துருவை-நிறத்தினால் அமைந்த பெயர். துருவையாடு “பத்திடங்களில்”⁽⁹³⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. இரும்பில் துரு ஏறியது போன்ற நிறமுடைய துருவையை,

“உருவத் துருவின் நாள்மேயல் ஆகும்” (நற். 192: 4)

என நற்றிணை குறிப்பிடும்.

தகர்

தகர்-செம்மறியாட்டைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல். தகர் என்பது தகர்தல்-பெயர்தல், அதாவது இடம்விட்டு இடம் பெயர்தல் ஆகும். செம்மறியாடுகளை மேய்ப்பதற்காக ஓரிடம் விட்டு, மற்றொரு இடத்திற்கு ஓட்டிச் செல்வர். இப்பொழுதும் ஆடு மேய்ப்பவர்கள் இடம்பெயர்தலைக் காணலாம். தகர்-என்ற பெயர், இடம்விட்டு இடம் பெயரும் செம்மறியாட்டிற்கு வழங்கப்பட்டிருக்கலாம். தொல்காப்பியர் யாட்டில் ஆணுக்குரியதாக,

“மோத்தையுந் தகரும் உதளும் அப்பகும்

யாத்த என்ப யாட்டின் கண்ணே” (தொல்.1547)

என்பர். “மோத்தை, தகர், உதள், அப்பர் என்பன யாட்டில் ஆணுக்குரிய ஆண்மைப் பெயர்கள். அப்பரென்பது இக்காலத்து வீழ்ந்த போலும், யாத்த வென்றதனாற் கடாவென்பதும் யாட்டிற்குப் பெயராகக் கொள்க”⁽⁹⁴⁾ என்பர் பேராசிரியர். நீண்ட கொம்பையுடைய வலிய கடாயை, “வார்கோட்டு வயத்தகர்” (ஐங். 238: 1) எனவும்,

“மேழகத் தகரொடு சிவல் விளையாட” (பட். 77)

“ஏழகத் தகரொடு உகளும் முன்றில்” (பட். 141)

“ஏழகத் தகரொடு எகினம் கொட்கும்” (பெரும்பா. 326)

எனக் கௌதாரி, நாய் ஆகியவற்றுடன் விளையாடும் செம்மறிக் கிடாய்கள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. கொம்புகள் சிறியதாகக் கீழ் நோக்கி வளைந்து, மொக்கையாகக் காணப்படும் செம்மறியாட்டுக் கிடாய்கள், மேழகம் என வழங்கப்பட்டுள்ளன.

மைவிடை

மை-கருமை. விடை-கிடாய்-கருமை நிறக் கிடாய். இம் மைவிடை “பத்திடங்களில்”⁽⁹⁵⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. வெள்ளாடுகளில் கருப்பு நிற ஆடுகள் காணப்படினும், வெள்ளாடு என்பது போலச் செம்மறியாடும் மை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. செம்மறியாட்டுக் கூட்டங்களில் கருப்பு நிற ஆடுகள் உண்டு. அவை வருத்தாடு என வழங்கப்படும். சங்க இலக்கியத்தில்,

“மைவிடை இரும்போத்துச் செந்தீச் சேர்த்து” (புறநா. 364: 1)

என மைவிடைக் கறியை உண்ட செய்தி சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கிடாய்

கிடாய்-பெரியது. அகன்ற பெரிய பரப்புடையதைக் கடாய், கடகம் என்பது போல, பெரிய அளவினது கிடாய் என வழங்கப்பட்டது. வெள்ளாட்டில் ஆண், கிடாய் என அழைக்கப்பட்டது. இவை பெரியதாக வளரும் இயல்பின. கோயிலுக்கு நேர்ந்து விடும் கிடாய்கள், சிறிய மாட்டின் உயரம் காணப்படும். நிமிர்ந்த நேர் கொண்ட கொம்பினையும், தொங்கும் காதினையும் உடைய வெள்ளாட்டுக் கிடாயினைக் கடவுளுக்குக் காணிக்கையாகச் செலுத்துவதை,

“நிலைகோட்டு வெள்ளை நால்செவிக் கிடாய்

நிலைத்துறைக் கடவுட்கு உளப்பட ஒச்சி” (அகநா. 156: 14-15)

என்பர் ஆலூர் மூலங்கிழார். “ஆட்டின் கூட்டம் தொழுதி” (நற். 142: 7) என்றும், சிறிய மயிரை உடைய யாடுகள் “புன்மயிர்ப் புருவை” (நற். 321:1) என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆடு அதன் செய்கையால் பெற்ற பொதுப்பெயராகும். வெள்ளாடு, துருவைமை என்பவை நிறத்தினாலும், தகர் செயலாலும் இடப்பட்ட பெயராகும்.

நாயின் பெயர்கள்

நாய்

நாவினைத் தொங்கவிட்டுத் திரியும் உயிரி என்பதால் இதற்கு நாய் என்று பெயர் அமைந்தது. நாய் வீட்டில் வளர்க்கப்படும். இது வீட்டுக் காவலுக்கும், வேட்டையாடுவதற்கும் பயன்படும். நாய்களுக்கு வேர்வைச் சுரப்பிகள் இல்லாததால், நாவின் மூலம் வேர்வையை வெளியேற்றும். நாய் விரைவும் வலிமையும் உடையதால் கதநாய், வயநாய் என்று “ஒன்பது இடங்களில்”⁽⁹⁶⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஞமலி

ஞமலி-ஞமல்தல்-ஞரலுதல்-ஒலித்தல், கத்துதல் எனப் பொருள்படும். குரைத்தல் எனும் செய்கையால் இப்பெயர் பெற்றது. ஞமலி என்ற சொல் “பன்னிரெண்டு இடங்களில்”⁽⁹⁷⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

எகினம்

எகினம்-நாய். எகிர்தல்-தாவுதல்-வழக்கில் அடிக்க எகிர்றான் பார் என்றால், அடிக்கத் தாவுகிறான் என்று பொருள். எகிரி அடித்தல், எம்பி அடித்தல் போன்றவை தாவுதலையே குறிக்கும். எகிர்கின்ற நாய் எகினம் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. எகினம்,

“கூரெயிற்று எகினம் நடுங்கும்” (நற். 132:5)

“ஏழகத் தகரொடு எகினம் கொட்கும்” (பெரும்பா. 326)

என இரண்டிடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

முடுவல்

முடு-விரைவு. முடுக்கி-விரைந்து, வல்-வலிமை, இரையைக் கொள்வதில் விரைவானதும் வலியதுமான பெண்ணாய், முடுவல் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆண்நாயை விடப் பெண்ணாய் விரைவாக ஓடி வேட்டையாடக் கூடியது. பெண்ணாய் வேட்டையாடிக் கொண்டுவந்த தசை, “முடுவல் தந்த பைந்நிணத் தடி” (மலை. 563) என ஓரிடத்தில் பயின்று வந்துள்ளது.

கழுதை

சங்க இலக்கியத்தில் கழுதை “ஏழிடங்களில்”⁽⁹⁸⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கழுதை என்னும் விலங்கு, “அதன் சாம்பல் நிறங்கலந்த கருமை காரணமாகவே இவ்வாறு அழைக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். கல்-கள்-களுது-கழுது-கழுதை என்னும் திரிபும் வளர்ச்சியும் இயல்பானதே. ஞா.தேவநேயன், “காள் காள் எனக் கத்துவதன் வழிக் கழுதை என்னும் பெயர் பிறந்ததென்பர்”⁽⁹⁹⁾ என விளக்குவர் கு.அரசேந்திரன். கழுதை, “வெள்ளிய நரைத்த நிறத்துடன் நெடிய செவியும், குறுகிய கால்களையுடைது”⁽¹⁰⁰⁾ எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

அத்திர்

“அத்திரி என்ற விலங்கு, ஆண்கழுதையும் பெண் குதிரையும் இணைத்துப் பெற்ற கலப்பின விலங்கு.”⁽¹⁰¹⁾ இதனைத் தற்காலத்தில் கோவேருக் கழுதை என வழங்குகின்றனர். கோவேருக் கழுதையை தேரில் பூட்டிய செய்தியே “நான்கிடங்களில்”⁽¹⁰²⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது.

அத்திரி கழுதையும் குதிரையும் திரிந்த கோவேருக்கழுதை. “அத்தி-பாதி”⁽¹⁰³⁾-அத்தியாயம்-ஒருபகுதி-அத்திரி-பாதி திரிந்த நிலையில் உள்ள விலங்கு. குதிரையும், கழுதையும் திரிந்த விலங்கு அத்திரி என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

காட்டிலும் நாட்டிலும் வாழும் விலங்குகள்

காட்டிலும் நாட்டிலும் வாழக்கூடிய விலங்குகள் யானை, எலி என்பவைகளாகும்.

யானையின் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் யானையைக் குறிக்க யானை, களிறு, வேழம், பிடி, கைவல் மான், ஒருத்தல், மா, கோட்டுமா, வாரணம், குஞ்சரம், நாகம், அடுமான், மதமா, கயமா, மலையமா, பகடு, இரும்பிணம், உம்பல், பிணிமுகம் எனும் பத்தொன்பது பெயர்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. உரிச்சொல் நிகண்டு “தும்பி, கயம், கறையடி, குஞ்சரம், தோல், உம்பல், இடம், வேழம், கரி, அத்தி, பகடு, போதகம், வாரணம், தந்தி, உவா, களிறு, மாதங்கம், நாகம், கைம்மா”⁽¹⁰⁴⁾ எனப் பத்தொன்பது பெயர்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. “உம்பல், ஒங்கல், கரையடி, குஞ்சரம், தும்பி, நால்வாய், புகர்முகம், புழைக்கை, பெருமா, பொங்கடி, யானை, வழுவை, வாரணம், வேழம்”⁽¹⁰⁵⁾ எனும் பதினான்கு பெயர்களைச் சக்திவேல் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

யானை

“யானை-கரியது”⁽¹⁰⁶⁾ என்பர் ஞா. தேவநேயன். யானை என்ற சொல் பொதுப்பெயராக “முந்நூற்றுப் பதினான்கு”⁽¹⁰⁷⁾ இடங்களில்

கையாளப்பட்டுள்ளது. யானை என்ற பெயர் அகண்டது,பெரியது என்ற பொருளில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. யா-பெரிய, ஐ-வியப்புப் பொருள். யானையின் பெரிய உருவத்தைக் கண்டவழி, வியப்பும் அச்சமும் கருதி யா-ஐ=யானை என வழங்கப்பட்டிருக்கும். யானை நீண்டு உயரமாக இருப்பதால் “நெடுநல்யானை (குறுந்.77:4) என்றும், கண்டோர் மலையென்று மருளும் உருவம் உடையதால்,

“வரை மருளும் உயர் தோன்றல்

வினை நவீன்ற பேர் யானை” (மதுரைக். 47-48)

என்றும், யானை கண்டோர் திகைக்கும் வண்ணம் பெரிதாக இருப்பது சுட்டப்பட்டுள்ளது. அதன் தோற்றத்தால் இடப்பட்ட பெயராக ‘யானை’ என்பது அமைந்துள்ளது.

களிறு

களிறு-ஆண் யானையைக் குறிக்கும் பெயராகும். யானையின் சத்தத்தைப் பிளிரல் என்பர். “பிளிறு பீள்...பீள்...வீள்+று”⁽¹⁰⁸⁾ என அதன் ஒலியின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகக் குறிப்பிடுவர் தி. முருகரத்தினம். களிறு என்ற சொல் “இருநூற்று ஐம்பத்தி நான்கு”⁽¹⁰⁹⁾ இடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. களிற்றின் சத்தத்தை,

“கரும்பி னெந்திரங் களிற்றெதிர் பிளிறுந்” (ஐங்.55:1)

“பெருங் களிறு பிளிறும்” (நற்.222:9)

“மழ களிறு பிளிற” (பதிற்.32:3)

என்ற அடிகள் குறிப்பிடும். களிற்றின்-பிளிறல்-கரும்பு பிழியும் எந்திர ஓசையுடன் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளமை சுட்டத்தக்கது.

வேழம்

வேழம்-ஆண்யானை. வேழம் என்ற பெயர் அதன் தந்தங்களால் அமைந்தது. வெண்மையான கரும்பு, வேழக் கரும்பு (அகநா.6:8, பெரும்பா.263, மதுரை.257) எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது போல, வெண்மையான நீண்ட தந்தத்தை உடைய யானை, வேழம் என “நாற்பத்தி மூன்று”⁽¹¹⁰⁾ இடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. யானையின் கொம்புகள் “வெண்மையாக இருப்பதை, “வெண் கோட்டியானை” (குறுந்.75:3), “வெண்கோடு” (குறுந்.343:4) என்னும் தொடர்கள் விளக்கி நிற்கும்.

பிடி

பிடி-பெண்யானை. பிடி-அடங்குதல். கைப்பிடி-கையுள் அடங்குதல் போலத் தழுவும் பொழுது, ஆண் யானையில் அடங்குதல் பிடி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர், பெண்பாற் பெயர்களில்

“பிடியென் பெண் பெயர் யானை மேற்றே”(தொல்.1551)

எனக் குறிப்பிடுகின்றார். பிடி என்னும் பெயர் “தொண்ணூற்று ஒன்பது”⁽¹¹¹⁾ இடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆணுள் அடங்கும் பிடியினை,

“கையுடை நன்மா பிடியொடு பொருந்தி” (குறுந்.319:3)

“இருப்பினர்த் துறுகற் பிடிசெத்துத் தழுஉநின்” (ஐங்.239:2)

என்னும் அடிகள் விளக்கி நிற்கும்.

கைவல்மான்

கைவல்மான் - வலிமையான கையை உடைய விலங்கு. விலங்குகளில் யானைக்கு மட்டுமே, கைஇருப்பதால் இஃது, அதற்குச் சிறப்பாக வழங்கப்பட்ட பெயராகும். “கை வல்மான், கைமான், கைமா”⁽¹¹²⁾ என ஐந்திடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

வாரணம்

வாரணம் - யானையைக் குறிக்க “நான்கிடங்களில்”⁽¹¹³⁾ பயின்று வந்துள்ளது. வாரணம் என்பதற்கு ஞா. தேவநேயன் “வாரணம் சங்கு போன்ற அமைப்பை உடையது (அ) புல்லை வாரிப் போடுவது என்பர்”⁽¹¹⁴⁾ வாரணம் - வாரிப்போடுதல் என்ற செயல் காரணமாக அமைந்த பெயராகும். அம் - வீக்கம், திரட்சி. தன் உடல்மீது வாரிப் போட்டுக் கொள்ளும் திரண்ட விலங்கு வாரணம் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. “யானை தன் தலமேல தானே மண்ணை வாரிக் கொட்டிக்கும்” என்ற பழமொழியும் யானையின் செயலைக் குறித்து எழுந்ததாகும்.

குஞ்சரம்

குஞ்சரம் - அழகு என்ற பொருளில் யானையைக் குறித்துள்ளது. குஞ்சம் - தலைக் கவசங்களில் அழகுக்காக வைக்கப்படுவது. குஞ்சதல் - திரண்டது, அழகானது. உருண்டு திரண்டு காணப்படுவதால், யானைக்கு இப்பெயர் வந்துள்ளது. தொல்காப்பியர்,

“குஞ்சரம் பெறுமே குழவிப் பெயர்க்கொடை” (தொல். 1518)

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். புலிதாக்க நடுங்கும் யானையை,

“குஞ்சரம் நடுங்கத் தாக்கி கொடுவரி” (அகநா.92: 3)

என ஓரிடத்தில் குஞ்சரம் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

நாகம்

“கொடிபிணங் கரில் விருள்கொ ணாக”(அகநா.73: 12)

என்பதில் வரும் நாகம் என்பதற்கு யானை என உரை விளக்கம் தந்துள்ளனர். நாகம்-நல்ல பாம்பினைக் குறிக்கும். யானையின் முக அமைப்பு, பாம்பு படமெடுப்பது போல் அமைந்திருப்பதால் இப்பெயர் இட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அடுமான்

அடு-போரினைக் குறிக்கும். மான்-விலங்கு. போர் செய்யும் யானை, அடுமான் (புறநா.213:8) என வழங்கப்பட்டுள்ளது. அடுதல்-அழித்தல், கொல்லுதல் எனப் பொருள்படும். பகையைக் கொல்லும் யானை, அடுமான் எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

மா

மா-விலங்கினங்களின் பொதுப்பெயர். யானையைக் குறிக்க “முன்றிடங்களில்”⁽¹¹⁵⁾ கையாளப்பட்டுள்ளது. கொம்பினை உடைய ஆண் யானையைக் கோட்டுமா (ஐங்.282:5) என்று சங்கப் புலவர்கள்

குறித்துள்ளனர். மலைபோன்ற பெரிய உருவத்தையுடைய யானை, ‘மலையமா’ (நற்.77:1) என்றும், மதத்தையுடைய விலங்கு ‘மதமா’ (பரி.20:19) என்றும், மெல்லிய, மென்மையான விலங்கு ‘கயமா’ (பரி.20: 19) என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பகடு

பகடு-அகலம். யானை-பெரியதும் அகலமானதுமாகையால் பகடு என ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. பனையையொக்குங் பெருங்கையுடன், முதிர்ந்த கொம்பேந்திய, மலையை ஒக்கும் வலிய களிற்றை,

“பனைமரு டடக்கையொடு முத்துப்பட முற்றிய

உயர்மருப் பேந்திய வரைமரு ணோன்பகடு” (புறநா.161:16-17)

எனப்பகடு, யானையைக் குறித்துள்ளது.

இரும்பிணத்தெயிறு

“ஒருகை யிரும்பிணத் தெயிறு” (புறநா.284:6)

என இறந்த யானை ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இரு-இருமை-கருமை எனப்பொருள்படும். பிணர்-சருச்சரை-சொரசொரப்பு (குறுந்.13:2), எயிறு-தந்தங்கள். கருமையும் சொரசொரப்பான உடலும் தந்தங்களும் கொண்ட யானை, இரும்பிணத் தெயிறு என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

உம்பல்

‘உம்பல்-உயர்ந்தது’⁽¹¹⁶⁾ எனப்பொருள்படும். உம்பர்-உயர்ந்தோர், வானோர் என வழங்கப்படுவது போல, மலைபோலக் காணப்படும் யானையும் உம்பல் என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. மராவினது மெல்லிய பூவோடு, உம்பலால் முறிக்கப்பட்ட யாமரத்தின் பூவைச் சேர்த்து, மாலையாகத் தொடுத்தலை,

“தேம்பட மலர்ந்த மராஅ மெல்லினரும்

உம்பல் அகைத்த ஒண்முறி யாவும்

தளிரொடு மிடைந்த காமரு கண்ணி”(மலை.428-430)

என மலைபடுகடாம் குறிப்பிடுகின்றது.

பிணிமுகம்

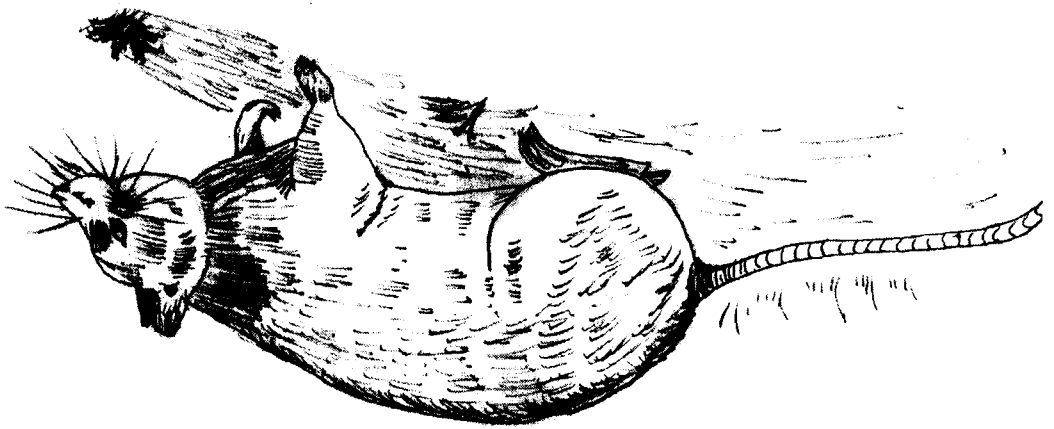
யானை, முருகக் கடவுளின் ஊர்திகளில் ஒன்று. அதனைப் பிணிமுகம் என நான்கிடங்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். பிணி-துன்பம். அடியவர்களின் துன்பத்தைப் போக்கும் பொருட்டு, யானை மேல் முருகக் கடவுள் ஊர்ந்து வருவதால் யானை, பிணிமுகம் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“ஓடாப் பூட்கை பிணிமுகம் வாழ்த்தி” (திரு.247)

“சேயுயர் பிணிமுக முர்ந்தம ருழக்கி” (பரி.5: 2)

என்ற அடிகள் சுட்டும். யானையின் பயன்பாடு கருதி, அஃது இறைவனின் ஊர்தியாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இந்திரனுடைய யானையை,

നായനൃഴ

“ஈரண்டு ஏந்திய மருப்பின் எழில் நடைத்

தாழ்பெருந் தடக்கை உயர்த்த யானை” (திரு.157-158)

எனத் திருமுருகாற்றுப்படை குறிப்பிட்டுள்ளது. ஈரண்டு ஏந்திய மருப்பு-
என்பதற்கு நான்கு தந்தங்களையுடைய யானை என உரை
சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஈர்+இரண்டு என்பதில், ஈர்-கூர்மை என்ற
பொருளைத்தரும். யானைக்கு நான்கு தந்தங்கள் இல்லை. கூரிய இரண்டு
தந்தங்கள் என்பதே பொருந்தும்.

யானைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள பெயர்கள், அதன் தோற்றம், எழும்பும்
ஓசை, தந்தம், செயல், ஒப்புமை, பயன்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில்
வழங்கப்பட்டுள்ளன.

எலியின் பெயர்கள்

எலி, கருப்பை, வெள்ளெலி என எலியின் மூன்று வகைகளைச்
சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டியுள்ளன.

எலி

“தமிழ் வரி வடிவத்தில் ‘எ’ என்ற வடிவம் கொம்பு அல்லது
கோடு என்று பெயர் பெற்றது. வளைந்தது. எலி-வளைவான உயிரி”(117)
என்பர். இது வீட்டிலும் வயல்வெளிகளிலும் வளை அமைத்து
வாழக்கூடியது. வீட்டில் உள்ள எலியை ‘இல்லெலி’(குறுந்.107:3,
அகநா.122:13) எனக் குறித்துள்ளனர்.

கருப்பை

வயல்வெளிகளில் காணப்படும் ஒருவகை எலி-கருப்பை

வெள்ளை

(புறநா.322:3, 324:7) எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கருப்பை-கரு-கருநிறம்-வெளிரிய கருப்பு நிறத்தில் காணப்படும் எலி, கருப்பை என அதன் நிறத்தினால் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வெள்ளெலி

வெண்மை நிற எலி வெள்ளெலி. வெள்ளெலி-உடல் முழுவதும் வெண்மையாகக் காணப்படாது. சிறிது கருப்பும் வெள்ளையும் கலந்தது. எலிகள் கருமை நிறமாதலால், வெள்ளை முடிகளை உடைய எலி வெள்ளெலி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. குன்றிமணியொத்த கண்களையும் நல்ல நிறம் பொருந்திய மயிரையும் புள்ளிய தாளையுமுடைய, தாடி மயிருள்ள வெள்ளெலி,

“குன்றி மன்ன கண்ண குருஉ மயிர்ப்

புன்றாள் வெள்ளெலி”(அகநா.133: 1-2)

என ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் விலங்குகள்

நீர்நிலம் ஆகிய இரண்டிலும் வாழக் கூடியவை முதலை, நீர்நாய், ஆமை ஆகிய மூன்றுமாகும்.

முதலை

முதலை “எட்டிடங்களில்”⁽¹¹⁸⁾ பயின்று வந்துள்ளது. முதலை “முதல்-முதலை=திரண்ட, மர அடி போன்ற நீருயிரி”⁽¹¹⁹⁾ என விளக்கம்

தருவர் ஞா. தேவநேயன். வழிப்போவாரைக் கொல்லும் வளைந்த
கால்களையுடைய, ஆண் முதலை வாழும் கடற்கரையை,

“கொடுங்கான் முதலைக் கோள்வ லேற்றை

வழிவழிக் கறுக்குங் கானலம் பெருந்துறை” (குறுந்.324:1-2)

எனச் சுட்டுவர் கவைமகன். மன்னர்கள், தங்கள் அரண்மனையைச்
சுற்றி அகழி தோண்டி, அதில் முதலைகளை வளர்ப்பதைப் பதிற்றுப்பத்து
(53:6-8) எடுத்துக்காட்டியுள்ளது.

கராஅம்

கராஅம்-முதலை வகைகளில் ஒன்று. இதனை “கொடுந்தாள்
முதலையும் இடங்கரும் கராமும்” (குறிஞ்.257) எனக் குறிஞ்சிப்பாட்டு
சுட்டியுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் கராஅம்-“ஆறிடங்களில்”⁽¹²⁰⁾
குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கரா+அம்=கராம். கரா-கருமை நிறம். முதலையின்
மேற்புறம் கருமை நிறத்தில் காணப்படும். ஓமை மரத்தின் கரிய
அடிப்பகுதி முதலையின் மேவின தோல் போலிருப்பதை,

“இருங்கழி முதலை மேளத்தோல் அன்ன

கருங்கால் ஓமை” (அகநா. 3: 1-2)

என அகநானூறு குறிப்பிடுகின்றது. கரா-கருமை. அம்-வீக்கம் திரட்சி
எனப் பொருள்படும். கருமையான மேற்தோலையும் வீங்கித் திரண்ட,
உடம்பும் உடைய முதலை கருமை-அம், கருஅம் - கராம் என மருவி
வழங்கப்பட்டுள்ளது. ‘கராம்-காட்டாற்றின் கண் வாழ்வதை’ நற்றிணையும்
(292:7-8), அகநானூறும் (18:3) குறிப்பிட்டுள்ளன.

இடங்கர்

“முதலையும் இடங்கரும் கராமும்” (குறிஞ்.257) என்ற ஓரிடத்தில் இடங்கர் - முதலை வகைகளில் ஒன்றாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கிடங்கர்- என்பதே இடங்கர் என மருவி வழங்கப்பட்டிருக்கும். கிடங்கு -பள்ளம், குழி எனப் பொருள்படும். ஆழமான நீர் நிலைகளிலும், அகழிகளிலும் வாழ்வதால், முதலை-இடங்கர் எனக் குறிக்கப்பட்டிருக்கும்.

முதலை-உருவத்தினாலும், கராம்-நிறத்தினாலும், இடங்கர்-வசிக்கும் இடத்தினாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

நீர் நாய்

நீரில் காணப்படும் நாய் போன்ற அமைப்பையுடையது நீர் நாய். இது “ஒன்பது இடங்களில்”⁽¹²¹⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. நீர் நாய் என வழங்கப்பட்டினும், நிலத்திலும் வாழும் தன்மையுடையது. நீர் நாய் வாழுமிடத்தை, “தாமரைப் பூக்கள் பூத்திருக்கும் நீர்மிக்க வயல் பரப்பில், அழகிய உள்துளை பொருந்திய வள்ளையினது மெல்லிய கொடிகளை உழக்கி, வாளை மீன்களைத் தின்ற கூரிய பற்களையுடைய நீர்நாய், முட்கள் பொருந்திய, அடிப்பகுதியினையுடைய பிரப்பங்கொடியின், பழைய சிறு தூறுகளில் தங்குவதை”⁽¹²²⁾ அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது. கரிய கழியின் கண்ணுள்ள நீர் நாயின் குருளை, கொழுவிய மீன்களைத் தின்று, தில்லை மரப்பொந்துகளில் உறங்குவதை,

“இருங்கழிக், குருளை நீர்நாய் கொழுமீன் மாந்தி

தில்லை அம்பொதும்பில் பள்ளி கொள்ளும்” (நற்.295: 1-3)

என நற்றிணை குறிப்பிடுகின்றது. மரத்தில் காணப்படும் நாயினை, மரநாய் எனக் கிராமப் புறங்களில் அழைப்பர். இஃது கீரிப்பிள்ளையைவிடச் சற்றுப் பெரிதாகக் கருமையான நிறத்தில் காணப்படும். நீர் நிலைகளுக்கு அருகில் உள்ள, பெரிய மரப் பொந்துகளில், ஒரு சில நேரங்களில் இவ்வகை நாய்களைக் காண முடியும். சங்க இலக்கியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது இவ்வகை நாய்களாக இருக்கலாம். நீர்நாய், கருமையாக இருப்பது “பொய்கை நீர்நாய்ப் புலவுநாறு இரும்போத்து” (அகநா.386: 1) எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. இரும்போத்தில்-இரு-கருமையைக் குறிக்கும் சொல்லாகும்.

ஆமை

ஆமை என்பதற்கு “அம் என்பதே வேர். மேற்புரம் திரண்டு வீக்கமாக இருப்பது ஆமையின் தோற்றமாகும். எனவே வீக்கம், திரட்சி என்ற பொருள் தரும் அம் எனும் வேரிலிருந்து தோன்றியதே ஆமை”⁽¹²³⁾ என்பர் சு.சௌந்தர பாண்டியன். சங்க இலக்கியத்தில் ஆமை “பதினைந்து இடங்களில்”⁽¹²⁴⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. ஆமை, கடலில் வாழ்வதை அகநானூறும் (160: 3-8), வயலைக் காவல் செய்யும் உழவர், தாம் சுடுகின்ற நத்தையை, ஆமையின் முதுகிலே உடைத்துத் தின்பதை நற்றிணையும் (நற்.280: 6-7), ஆமை நீரிலும் நிலத்திலும் காணப்படுவதைச் சுட்டியுள்ளன. ஆமை என்ற பெயர், அதன் உருவ அமைப்பினால் வந்த பெயராகும்.

கடல்வாழ் விலங்குகள்

சங்க இலக்கியத்தில் கடல்வாழ் விலங்குகளாகப் பெருமீன், பனைமீன், சுறாமீன், கோட்டுமீன் ஆகியவை சுட்டப்பட்டுள்ளன.

பெருமீன்

பெருமீன்-பெரியமீன்-திமிங்கிலம் எனப் பொருள் சுட்டியுள்ளனர். திமில்+கலம்=திமிங்கலம். திமில்-என்பதற்குக் கப்பல் என்ற பொருளுண்டு. கலம்-பெரியது, திரண்டது. கப்பல் போலப் பெரியதும், திரண்டதும்- திமில்கலம், திமிங்கிலம் என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. திமிங்கிலத்தை வேட்டையாடுவதை, “குறுகிய இறப்பினை உடைய குடிசையில் வாழும், கொலைத் தொழில்வல்ல பரதவர்கள். எறியுளி கொண்டு, பெருமீனைத் தாக்க, அப்பெரிய மீனின் உடலிலிருந்து குருதி வெளியேறிக் கடல் நீரை நிறம் மாற்றியது. புண்பட்ட அம்மீன், வானத்தை அழகு செய்யும் வானவில்லைப் போன்று, உயரே தாவிக் குதித்து, திவலைகளையுடைய அலைகள் நெருங்கிய கடற்பரப்பைக் கலக்கிவிட்டு, வலியிழந்து, வரிசையாக நின்றிருந்த படகுகளின் அருகில் மயங்குதலை,

“குறியிறைக் குரம்பைக் கொலைவெம் பரதவர்

எறிஉளி பொருத ஏழுறு பெருமீன்

புண்உமிழ் குருதி புலவுக்கடல் மறுப்பட

.....

நிரைதீமில் மருங்கில் படர்தரும்” (அகநா.210: 1-6)

என்பர் உலோச்சனார். “பெருமீனின் செயல் வேட்டையாளர் குறிப்பிடும்

திமிங்கிலத்தின் செயலுடன் ஒத்திருப்பதால் பெருமீன் திமிங்கிலத்தையே குறித்துள்ளது”⁽¹²⁵⁾ என்பர் பி.எல்.சாமி.

பனைமீன்

பனைமீன் என்பதற்குக் “கடலில் வாழும் பெரிய மீன் வகையில் ஒன்று”⁽¹²⁶⁾ என்பர். பனை போன்ற பெரிய மீன்-திமிங்கிலமாகவே இருக்கலாம். பனை போன்ற கருமை நிறத்தை உடையதால் இப்பெயர் வழங்கப்பட்டிருக்கும். இம்மீன் “பனைமீன் வழங்கும் வளைமேல் பரப்பின்” (மதுரை.375) என ஓரிடத்தில் மட்டும் பயின்று வந்துள்ளது.

சுறா மீன்

சுறா=சுர்+அறா - சுர் என்பது கூர்மை. சுர், சூர், சூலம் போன்றவை கூர்மையையே குறிக்கும். அறா-அறாவுதல். அறுத்தல், வெட்டுதல், கிழித்தல் எனப் பொருள்படும். சுறா-தனது கூர்மையான கொம்பினால் வெட்டும் (அ) கிழிக்கும் ஒருவகை உயிரி. சுர்+அறா=சுறா என “ஆறிடங்களில்”⁽¹²⁷⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. சுறாமீன் தாக்குதலை,

“வயச்சுறா வெறிந்த புண்டணிந் தெந்தையும்

நீனிறப் பெருங்கடல் புக்கனன்” (குறுந். 269: 3-4)

எனக் குறுந்தொகை குறிப்பிடும். இதில் என் தந்தை வலியை உடைய சுறாமீன் வீசியதனால் உண்டான புண் ஆறி, மீண்டும் மீன் வேட்டையாடும் பொருட்டுக் கடலுக்குள் சென்றான் என்ற நெய்தல் நிலத் தலைவி கூற்றில் சுறாமீனின் தாக்குதல் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நீர்மிக்க கடற் பரப்பில் சேர்ந்தாரை எறிகின்ற சுறா மீன்களை,

“எறிகறாக் கலித்த விலங்கு நீர்ப் பரம்பின்” (குறுந்.318:1)

என்பர் அம்முவன். சுறாவின் வாய், வாள் போன்று கூர்மையாக இருத்தல் “வாள்வாய்ச் சுறவொடு” (நற். 111: 7) எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

கோட்டுமீன்

கோட்டுமீன்-கோடு-கொம்பு. கொம்பினை உடைய சுறாமீன், கோட்டுமீன் என “ஐந்திடங்களில்”⁽¹²⁸⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் திமிங்கிலத்தை வேட்டையாடியது போலவே, சுறாமீனையும் எறியுளி கொண்டு வேட்டையாடியுள்ளனர். இதனை,

“கொல்வினைப் பெரலிந்த கூர்வா யெறியுளி

.....

.....

கொடுத்திமிற் பரதவர் கோட்டுமீ னெறிய” (குறுந்.304:1-4)

என்பர் கணக்காயன் தத்தன். சுறாமீனின் கொம்பை, வருணபகவானாக எண்ணி, மீனவப் பெண்கள் வணங்குவதைப் பட்டினப்பாலை (85-87) குறிப்பிட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் பெருமீன் (திமிங்கிலம்) வேட்டையாடப்படும் செய்தியும், உளியால் தாக்கப்பட்ட பெருமீன், தன் வலு இருக்கும் வரை கடலைக் கலக்கி, உயிர் இழந்த செய்தியும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. பனைமீன்-நிறத்தினால் பெயர் பெற்றுள்ளது. சுறா-கூர்மையான கொம்பினால் சுறா என்றும், கோட்டு மீன் என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பொதுவாக விலங்கினைக் குறிக்கும் ஆண்பாற் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கினைக் குறிக்கும் ஆண்பாற் பொதுப் பெயர்களாக, ஏறு, ஏற்றை, ஒருத்தல், போத்து போன்ற சொற்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. களிறு யானைக்குரிய ஆண்பாற் பெயராகினும் பன்றிக்கும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும் யானைக்கே சிறப்புப் பெயராகியிருப்பதால், அவ்வத் தலைப்புக்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் இன்னின்ன விலங்குகள், ஆண்பாற் பெயர் பெறும் என்பதைப் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

- ஏறு என்னும் பெயர் - புல்வாய், உழை, மரை, கவரி, பன்றி, பெற்றம், எருமை, கராம், சுறா என்ற ஒன்பது விலங்குகளும் (மர. 584-586)
- ஏற்றை என்னும் பெயர் - புலி, புல்வாய், உழை, மரை, கவரி, கடுவன், பன்றி, யானை, பெற்றம், எருமை, கராம், சுறா என்பனவும் (ஆற்றலோடு புணர்ந்த ஆண்பாற் கெல்லாம் ஏற்றைக் கிளவி உரித்தென மொழிப (மர. 594)
- ஒருத்தல் என்னும் பெயர் - புலி, புல்வாய், உழை, மரை, கவரி, பன்றி, யானை, எருமை, கராம் என்பனவும் (மர. 581-583)
- போத்து என்னும் பெயர் - புலி, புல்வாய், மரை, பெற்றம், எருமை, முதலை (மர. 587-583) என்பனவும் பெறும் என விளக்கியுள்ளார்.

ஏறு

“ஏறு- பெண்ணின் மேல் ஏறும் ஆண்விலங்கு என்றும், எருது-ஏர். ஏரி-ஏர்த்தொழிற்குரிய காளை”⁽¹²⁹⁾ எனவும் விளக்கம் தருவார் ஞா.தேவநேயன். “ஏறு என்னும் சொல் காளையைக் குறிக்க என்பதிடங்களிலும், எருது எட்டிடங்களிலும், எருமையை முன்றிடங்களிலும், மானினை ஏழிடங்களிலும்”⁽¹³⁰⁾ குறித்து வருகின்றது.

ஏற்றை

ஏற்றை என்ற சொல், ஏறு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல்லாகும். ஏறு, ஏற்றை, எருது போன்ற சொற்கள் ஆண் விலங்கினையே குறிக்கின்றது. தொல்காப்பியர் ஆற்றலோடு புணர்ந்த ஆண்பாற்கெல்லாம் (தொல்.1549) ஏற்றை எனும் சொல் உரியது எனக் குறித்துள்ளார். புலியைக் குறிக்க, ஏற்றை எனும் சொல் “ஆறிடங்களிலும்,”⁽¹³¹⁾ பன்றியை,

“குறுந்தா னேற்றைக் கொழுங்க ணல்விளர்” (புறநா. 379: 8)

“குழிநிறுத்து ஒம்பிய குறுந்தாள் ஏற்றை” (பெரும்பா 344)

என ஈரிடங்களிலும், கரடியைக் குறிக்க (நற். 125:1, 325:1, அகநா. 812, 72: 5) நான்கிடங்களிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஒருத்தல்

ஒருத்தல் என்பது ஆண்மைப் பெயர். ஒருத்தல் என்னும் பெயர் ஒருக்குதல் என்னும் அடியாகப் பிறந்திருக்கும். “ஒருக்குதல்-ஒன்று சேர்தல், அடக்குதல், அழித்தல் எனும் பொருள்படும்”⁽¹³²⁾ ஒருத்தல்-

சேர்தல், அடக்குதல் என்ற பொருளில் கையாளப்பட்டுள்ளது. நீண்ட கரிய மலையின் கண்ணே, பெண் யானையுடன் சேர்ந்த, அழகிய புள்ளிகளையுடைய ஆண் யானையை,

“நீடு இருஞ் சிலம்பிற் மிடியொடு புணர்ந்த

பூம்பொறி ஒருத்தல் ஏந்துகை கடுப்பத்” (நற். 317: 1-2)

என நற்றிணை சுட்டுகின்றது. “உப்பு பூத்த பாழ் நிலத்தில் புழுதி படிந்த, கடிய நடையை உடைய ஆண் யானை, விடியற்காலையில் வழியின் கண் வருவோரை எதிர்பார்த்துச் செல்ல, அங்கே வழிப்போவாரைக் காணாது கோபங்கொண்டு, அக்கோபத்தைப் பனை மரத்தில் மோதித் தீர்த்துக் கொள்ளுதலையும்”⁽¹³³⁾, “நனைந்த கவுளின் வழியே ஒழுகி, வாயினுள் புகுகின்ற மதநீரோடு, பிறரை வருத்துகின்ற கோபமும் மிகுந்தமையால், தன் பகையாகிய புலியினது நிறத்தை ஒத்த வேங்கை மரம், கண்முன்னே நின்றலைப் பொறாமல் மாறுபட்டு, தன் முழுமையான வலியால் தாக்கிய களிற்றியானை”⁽¹³⁴⁾ என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஒருத்தல் “பன்னிரண்டு இடங்களில்”⁽¹³⁵⁾ யானையைக் குறித்துள்ளது.

ஒருத்தல் என்னும் பெயர்-பன்றியையும் குறித்துள்ளது. சிறிய கண்களையும் அடங்காத கோபத்தையும் உடைய ஆண்பன்றி சேற்றில் விழுந்து புரளுதலை,

“சிறுகட் பன்றிப் பெருஞ்சின ஒருத்தல்

சேறு ஆடு இரும்புறம் நீறொடு சிவண” (நற். 82: 7-8)

என்னும் அடிகள் சுட்டும். எருதினை,

“உவரி யொருத்த லுழாது மடியும்” குறுந். (391: 1)

என்றும், எருமையை,

“செங்கண் எருமை இனம்மீரி ஒருத்தல்” (மலை.472)

என்றும் குறித்துள்ளது.

ஒருத்தல் - மதங்கொண்ட யானையையும், கோபம்மிகுந்த பன்றியையும், எருது, எருமையையும் குறிக்க வழங்கப்பட்டுள்ளது.

போத்து

போத்து என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் புலி, எருமை, நீர்நாய், முதலை போன்றவற்றில் ஆணினைக் குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. போத்து-போத்தல்-போர்த்தல்-சண்டையிடுதல், வலிமை என்ற பொருளில் ஆணினைக் குறித்து வழங்கியுள்ளது.

இரும்போத்து (புலி)

இரு-பெரிய, போத்து-ஆண்=இரும்போத்து-பெரிய ஆண்புலி எனும் பொருளில் இரண்டிடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது. அகநானூற்றில், பெண்புலியின் பசியைப் போக்கும் பொருட்டு, நடு இரவில் காட்டுப் பசுவின் மலையேற்றினைக் கொன்று, இழுத்துச் செல்வதைக்” (அகநா.238:1-10) கபிலரும், பெரிய ஆண்புலியால் தாக்கிப் புண்பட்ட ஆண் யானையை, (அகநா.398:22-23) இம்மென்கீரனாரும் குறிப்பிட்டுள்ளனர்.

எருமைப் போத்து

எருமையின் ஆணினை “திருகிய கொம்பையும் நீலம் போலும் கரிதான எருமைக்கடா” (ஐங்.91:1), “வளைந்த கொம்பையும், வலிமை பொருந்திய பிடரியையும் உடைய எருமைக்கடா” (நற்.330:1), “சுருண்ட கொம்பையும் குளிர்ச்சியுற்ற முதுகையும் உடைய எருமைக் கடா (அகநா.316:3) என்று மூன்றிடங்களில் சுட்டியுள்ளார்.

நீர்நாய், முதலை

“பொய்கை நீர்நாய்ப் புலவுநாறு இரும்போத்து” (அகநா.386: 1) என வாளை மீனுடன் போரிடும் நீர் நாயும், முதலை - “போத்து முழுமீனாரும்” (ஐங்.5: 4) என முதலையும் போத்து எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

போத்து எனும் பெயர் ஆணின் வலிமையைக் குறித்து வழங்கப்பட்ட பெயராகும்.

பெண்பாற் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குப் பெயர்களில் பெண்ணினைக் குறிக்கப் பிணவு, பிணை, துணை, பிடி போன்ற சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியர் பெண்பாற் பெயர்களாக,

பிடி-யானை (மர.596)

பிணவு, பிணவல் - புல்வாய், பன்றி, நாய் (மர.603, 604)

பிணை - புல்வாய், நவ்வி, உழை, கவரி (மர.601)

பெட்டை - ஒட்டகம், குதிரை, கழுதை, மரை (மர.597)

ஆ, நாகு - பெற்றம், எருமை, மரை (மர.605, 607)

பாட்டி - பன்றி, நரி, நாய் (மர.610, 611)

போன்றவற்றைக் குறிப்பிடுவர்.

பிணவு, பிணை

பிணவு-பிணை-பிணைதல்-விரும்புதல். ஆணினால் விரும்பப்படும் பெண், பிணவு, பிணை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. “பிணவு என்ற சொல் புலியைப் பதினோறு இடங்களிலும், பன்றியை மூன்றிடங்களிலும், செந்நாயை ஐந்திடங்களிலும், நாயினை ஓரிடத்திலும், யானையை இரண்டிடத்திலும்”⁽¹³⁶⁾ குறித்துள்ளது. மானின் பெண்ணைக் குறிக்கும் “துணை ஐந்திடங்களிலும், பிணை, முப்பத்தி நான்கிடங்களிலும்”⁽¹³⁷⁾ பயின்று வந்துள்ளது.

இளமைப் பெயர்கள்

தொல்காப்பியர் விலங்கின் இளமைப் பெயர்களை மரபியலில் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றார்.

பார்ப்பு - தவழ்பவை (549), குரங்கு (558)

பிள்ளை - தவழ்பவை, பன்றி, புலி, முயல், நரி (555), குரங்கு (558)

குட்டி - கீரி, வெருகு, எலி, அணில் (550), நாய், பன்றி, புலி, முயல், நரி (554), குரங்கு (557)

பறழ் - விலங்கில் குட்டிக்குரிய அனைத்தும்

குருளை - நாய், பன்றி, புலி, முயல் (552), நரி (553)

மறி - யாடு, குதிரை, நவ்வி, உழை, புல்வாய் (556)

கன்று - யானை, குதிரை, கழுதை, கடமை, மான், எருமை, மரை,
கவரி, கரடி, ஒட்டகம் (559-562)

குழவி - யானை, ஆ, எருமை, கடமை, மரை, குரங்கு, முசு,
ஊகம் (563-566)

எனப் பார்ப்பு முதலாகக் குழவி ஈறாகச் சொல்லப்பட்டனவெல்லாம்
இளமைப் பெயராகும்.

பார்ப்பு (யாமை)

பார்ப்பு - இளமை என்னும் பொருளில் குட்டியைக் குறித்துள்ளது.
பார் - பார்ப்பு, பார் - பாரி - பாரித்தல் - தோன்றுதல், வளர்த்தல் எனும்
பொருள்படும். திருவிழாவில் தானிய வகைகளைக் குடத்தில் இட்டு
இளம்பயிராக வளர்த்து, நேர்த்திக் கடன் செலுத்தும் நிகழ்வுக்கு பாரி
எடுத்தல் என்ற பெயர் வழங்கப்படும். இதில் பாரி இளம்பயிரினைக்
குறிப்பிடுவதுபோல, பார்ப்பு என்பதும் விலங்கின் குட்டிகளை இளமைப்
பொருளில் குறித்துள்ளது. “தவழ்பவை தாமும் அவற்றோர் அன்ன”
(தொல்.1504) என்பர் தொல்காப்பியர். இதற்குப் பேராசிரியர் “பார்ப்பும்
பிள்ளையும் தவழ்பவற்றிற்கும் உரிய. அவை ஆமையும் உடும்பும்
ஓந்தியும் முதலையும் நீருள் வாழினும் நிலத்தியங்குங்கால் தவழ்பவை
எனப்படும்”⁽¹³⁸⁾ என்பர். இதனால்,

“யாமைப் பார்ப்பினன்ன” (குறுந்.152:4)

“யாமை யினம்பார்ப்பு”(ஐங்.44:1)

“ஈற்று யாமை தன் பார்ப்பு ஒம்பவும்” (பொருந்.186)

என யாமையின் இளங்குட்டி-பார்ப்பு என வழங்கப்பட்டமை புலனாகும். ஊகத்தின் குட்டியும் (குறுந்.249:2) பார்ப்பு எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பறழ்

பறழ்-பற்றுதல்-தாயைப் பற்றி இருக்கும் குட்டி, இளங்குட்டி, பறழ் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. குரங்கின் வலிய குட்டி-“வன் பறழ்”⁽¹³⁹⁾ என ஒன்பதிடங்களிலும் பன்றி, முயற் குட்டிகள் “பன்றிப்பறழ்” (பட். 75), “முயற் பறழ்” (அகநா. 384: 5) என ஒவ்வோரிடத்திலும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

பிள்ளை

பிள்ளை-இளங்குட்டி. பிள்ளைத்தமிழ்-இளைய பருவத்தைப் பற்றிப் பாடுதல். பூனையின் குட்டி, பிள்ளை என மூன்றிடங்களிலும் (குறுந்.107:4, அகநா. 297:14, புறநா.117:8), கரடியின் குட்டி, பிள்ளை யென (அகநா.275:1) ஓரிடத்திலும் கையாளப்பட்டுள்ளது.

குருளை

குருளை-இளமை. குருத்து, குருமண், குருளை போன்ற சொற்களில் குரு இளைய அல்லது சிறிய என்ற பொருளைத் தரும். குருளை “இளம்புலியை நான்கிடங்களிலும், இளம் பன்றியை மூன்றிடங்களிலும், குரங்கினை ஓரிடத்திலும்”⁽¹⁴⁰⁾ குறிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

மறி

மறி-என்பது இளமைப் பெயர்களுள் ஒன்றாகும். மறி-மறிதல்- “விழுதல், மீளுதல்”⁽¹⁴¹⁾ எனப் பொருள்படும். “மறி-மானின் குட்டியினைப் பதினோறு இடத்திலும், ஆட்டுக்குட்டியினைப் பத்திடத்திலும்”⁽¹⁴²⁾ குறித்துள்ளது.

குழவி, கன்று

மழவும், குழவும் இளமைப் பொருளைக் குறிப்பதாகும். சங்க இலக்கியத்தில் குழவி, கன்று எனும் பெயர்கள் யானை, பசு, எருமை ஆகியவற்றின் இளங்குட்டிகளைக் குறித்துள்ளது. குழவி, கன்று என்ற சொல் “யானையைக் குறிக்க இருபத்தியொரு(15+6) இடங்களிலும், பசுவினை நாற்பத்தியொரு (9+32) இடங்களிலும், எருமையை (4+1) ஐந்திடங்களிலும்”⁽¹⁴³⁾ குறித்துள்ளது. குழவி-ஈன்று சில நாட்களே ஆன குட்டியைக் குறிக்கவும், கன்று-சற்று வளர்ந்த நிலையிலும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மகவை, பசுவின் கன்றினையும் (புறநா. 117: 4) குரங்கின் குட்டியினையும் (குறுந்.29:6) குறிக்க வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கினைக் குறிக்கும் ஆண்பாற் பெயர்கள். அடக்குதல், தாவுதல், வலிமை என்பதன் அடிப்படையிலும், பெண்பாற் பெயர்கள் சேர்தல், உடன் இருத்தல் என்ற நிலையிலும், குட்டிகள்-இளமை என்றதன் அடிப்படையிலும் பெயர்கள் பெற்றுள்ளன.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியத்தில் விலங்குப் பெயர்கள் அமைந்திருக்குமாற்றை விளக்குவது இவ்வியலாகும். தொல்காப்பியர், மரபியலில் விலங்குகளை வகைப்படுத்தி, அவை ஐயறிவுடையன என்றும், ஒரு சார் ஆற்றிவு படைத்தவை என்றும் விளக்கியுள்ளார்.

சங்க இலக்கியத்தில் முப்பது வகை விலங்குகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. பசுவினத்தைச் சேர்ந்த மரையா, கவரி, நாயினத்தைச் சேர்ந்த செந்நாய், கோள்நாய், நீர்நாய், ஆட்டு வகையைச் சேர்ந்த வருடை, திமிங்கிலம், சுறாமீன்களின் வகையைச் சார்ந்த பனைமீன், கோட்டுமீன் ஆகியவற்றைத் தனித்தனி இனமாகப் பகுத்தால் முப்பத்தெட்டு வகை விலங்குகள் ஆகும்.

காடுவாழ் விலங்கான புலியைக் குறிக்கும் பெயர்கள் அதன் நிறம், தோற்றம், வலிமை, வேகமாக ஓடும் இயல்பு, விலங்குகளை அடித்து இழுத்துச் செல்லும் செயல், வலிமை ஆகியவற்றால் அமைந்தவையாகும்.

மான்களில் ஐந்து வகை சுட்டப்பட்டுள்ளன. மான் என்பது அழகு என்ற பொருளில் மான்களின் பொதுப் பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது. நவ்வி, கடமா தோற்றத்தினாலும், இரலை, கலை, உழை கொம்பினாலும், புல்வாய், வருடைமான் வசிக்கும் இடத்தினாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

பசுவைப் போன்று காணப்படும் ஆமா, மலையில் வாழும் மரையா. கவரி போன்றவை ஒப்புமையாக்கத்தால் பெற்ற பெயர்களாகும்.

எழுப்பும் ஒலியினால் பெயர் பெற்ற விலங்கு குரங்கு. குரங்கினை, அதன் முக அமைப்பைக் கொண்டு மூன்று வகையாகப் பிரித்துள்ளனர். சிவந்த முகத் தோற்றத்தினால் மந்தி என்றும், அதன் ஆண் காக்கும் தொழிலினால் கடுவன் என்றும், கருமை நிறக் குரங்கு கலை எனவும், ஆணைவிட முகஞ்சுருங்கி, சிறியதாக இருப்பதால் முசுவெனவும் பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன. கருமையான உடல் அமைப்புடன் முகத்தைச் சுற்றிப் பிடரி மயிர் போன்று வெள்ளிய முடிகளை உடைய ஒருவகைக் குரங்கு ஊகம் என அழைக்கப் பெறுகின்றது.

பன்றி எனும் பொதுப்பெயர்-நிலத்தைப் பறிக்கும் செயலினால் இட்ட பெயராகும். பன்றிக்கு நிறத்தினால் கேழல், கொம்பினால் கோட்டுமா, ஒப்புமையால் களிறு, இடத்தால் ஏனம், தோற்றத்தால் சுளிறு, முளவுமா எனவும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

எண்கு என்ற பெயர் நிறத்தைக் கொண்டும், உளியம் என்ற பெயர் செயலைக் கொண்டும் கரடியைக் குறித்துள்ளன.

அரிமா, தன்னுடைய அழகிய தோற்றம், வலிமை, ஆகியவற்றால் பெயர் பெற்றுள்ளது.

ஆளி என்ற ஒருவகை விலங்கைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டியுள்ளன. ஆளி என்பது யானையின் தந்தம் துதிக்கை, சிங்கத்தின் முகம் போன்றவை உடையதாகக் கருதப்படும் விலங்கு என்றும், சிங்கம் போன்ற ஒருவகை விலங்கு என்றும் விளக்கம் தந்துள்ளனர். சங்க இலக்கியத்தில் யானையைக் கொள்வதும், புலி அச்சங் கொள்ளும்

விலங்காக ஆளி குறிக்கப்பட்டுள்ளதாலும் இதனை அரிமாவெனக் கொள்வதே பொருந்தும்.

நாயினத்தைச் சேர்ந்த நரி, நிறத்தாலும் எழுப்பும் ஒலியாலும் பெயர் பெற்றுள்ளது. முயல், தன் உடலை முடங்கி, முயக்கி இருக்கும் செயலால் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வருடை என்ற சொல் வருடை மானினைக் குறிப்பிடினும், நான்கிடங்களில் ஆட்டினைக் குறித்துள்ளது. நற்றிணை ஆட்டு வருடை என்றே சுட்டியுள்ளது. மேலும் ஆட்டைக் குறிக்கும் தகர் என்ற சொல்லும் மலையாட்டினைக் குறிக்க வருடையுடன் சேர்த்துப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

ஒட்டகம் அதன் தோற்றத்தால் பெயர் பெற்ற விலங்காகும். உடும்பு, ஒதி தன்னுடைய செயலினாலும், தீர்வை(கீரி) உடம்பிலுள்ள வரியினாலும், அணில் அழகு, நிறம் ஆகியவற்றாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

மனிதன் தன் தேவைக்குப் பழக்கப்படுத்திய விலங்குகள் வீட்டு விலங்குகள். அவை குதிரை, பசு, எருமை, ஆடு, நாய், கழுதை, அத்திரி போன்றவையாகும்.

குதிரை தன் செயலினால் குதிரை, இவுளி, புரவி என்றும், வலிமையினால் கலிமா என்றும், விரைவு கருதி கடுமா, பரி, பாய்மான் என்றும், நிறத்தினால் காரி என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

ஆ, ஆன் எனும் பெயர்கள், பசு எழுப்பும் ஒலியினால் பெற்ற பெயர்களாகும். பசு-நிறம், தோற்றம், பால் கறக்கும் செயல் ஆகியவற்றாலும், ஆண்-பெரியது, வலிமையானது என்ற பொருளினாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

நிற அடிப்படையில் எருமை, மையான், காரான், மேதி எனப் பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

ஆடு, அதன் தலையாட்டத்தால் வந்த பொதுப் பெயராகும். வெள்ளாடு, துருவை, மை நிறத்தாலும், தகர் செயலாலும் பெயர்கள் பெற்றுள்ளன.

நாவினைத் தொங்கவிட்டுத்திரியும் உயிரி நாய். அவை எழுப்பும் ஒலி, தாவும் செயல், விரையும் வலிமை ஆகியவற்றால் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

கழுதை நிறத்தினாலும், காள், காள் எனக் கத்துவதாலும் பெயர் பெற்றது.

காட்டிலும் நாட்டிலும் காணப்படும் விலங்கு யானையாகும். யானை-கரியது, பெரியது என்ற பொருளில் பொதுப் பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆண் யானை, எழுப்பும் ஓசை, தந்தம், வலிமை, பெரியது என்ற வகையிலும், பெண் யானை அடங்கும் செயலாலும், பெயர் பெற்றுள்ளன. தோற்றம், செயல், அழகு, ஒப்புமையாக்கம் ஆகியவற்றால் ஆண், பெண் இரண்டின் பொதுப்பெயராகக் கைவல்மான், வாரணம், அடுமான், குஞ்சரம், நாகம், உம்பல் போன்ற பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

முருகன் அடியவர்களின் பிணியைப் போக்கும் பொருட்டு, யானைமேல் ஊர்வதால் யானை, பிணிமுகம் என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

எலி-வளைவான தோற்றத்தாலும் நிறத்தாலும் பெயர்பெற்றுள்ளது. நீரிலும் நிலத்திலும் வாழக்கூடியவை முதலை, நீர்நாய், ஆமை போன்றவை, மர அடி போன்ற தோற்றத்தால் முதலை என்றும், நிறத்தாலும் இடத்தாலும் கராம், இடங்கர் என்றும் பெயர்பெற்றுள்ளது.

நீர்நாய் வசிப்பிடத்தாலும், ஆமை உருவத்தாலும் பெயர் பெற்றவையாகும். கடலில் வாழும் மீன்வகைகளில் பெருமீன் தோற்றத்தாலும் பனைமீன்-நிறத்தாலும், சுறா-செயலாலும், கோட்டுமீன் கொம்பினாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆண் விலங்கினைக் குறிக்கும் பொதுப்பெயர்கள், தாவுதல், சேர்தல், அடக்குதல், வலிமை (சண்டையிடுதல்) என்ற செயலின் காரணமாகவும், பெண்பாற் பொதுப்பெயர்கள், அடங்குதல், விரும்பப்படுதல், உடனிருத்தல் என்ற செய்கையாலும் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளன. இளமைப் பெயர்களில், பிறந்து சில நாட்களே ஆன குட்டிகள், பார்ப்பு என்றும், தாயுடன் பற்றிக் கொண்டிருப்பதால் (உடன் திரிவதால்) பறழ் என்றும், இளம் பருவத்தினால் பிள்ளை, குருளை, குழவி, கன்று என்றும், விழுதல், மீளுதல் என்னும் செயலினால் மறி என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

வயமா என்னும் சொல் புலி, அரிமா, குதிரை ஆகியவற்றையும், கலை என்னும் சொல் குரங்கு, மான் ஆகியவற்றையும் பொதுவாகக்

குறித்துள்ளது. யானையின் தோற்றப் பண்பினை ஒத்திருப்பதால் களிற்று என்னும் சொல் பன்றியையும் குறித்து வழங்கியுள்ளது.

யானை, காளை, எருமை போன்ற விலங்குகள் அதன் அகண்ட உருவம் கருதி பகடு எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் பசு, கரடி, சிங்கம், திமிங்கிலம் போன்ற நேரடிச் சொற்கள் இடம்பெறவில்லை.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்காப்பியம், மரபியல், நூ-32.
2. இளம்பூரணர் (உரை), தொல். பொருள். ப-7.
3. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-256.
4. விலங்குப் பெயர் அட்டவணை.
5. மேலது.
6. மேலது.
7. மேலது.
8. அகநா.72:11-15.
9. மேலது 357:1-6.
10. வி.பெ.அ.
11. மேலது.
12. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப-93.
13. தமிழ்மொழி அகராதி, ப-883.
14. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப-103.
15. வி.பெ.அ.
16. மேலது.
17. அகநா. 151: 5-8.
18. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம். ப-115.
19. நற். 121: 4, அகநா. 34: 4, புறநா. 374: 2, முல். 99, பட். 245.
20. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப-114.
21. உ.வே.சாமிநாதையர்(உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப-93.

22. வி.பெ.அ.
23. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம். ப-130.
24. வி.பெ.அ.
25. குறுந். 179:1-2, புறநா. 202:1-2.
26. வி.பெ.அ.
27. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம். ப-67.
28. வி.பெ.அ.
29. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம். ப-107.
30. வி.பெ.அ.
31. குறுந். 115: 4-5.
32. நற். 43: 1-3.
33. அகநா. 3: 4-7.
34. மேலது, 287: 4-5.
35. புறநா. 297: 4.
36. புறநா. 132: 4-7.
37. பதிற். 11: 21-22.
38. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம். ப-460.
39. தி. முருகரத்தினம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், ப-89.
40. வி.பெ.அ.
41. மேலது.
42. குறுந். 69: 1-3, நற். 334: 1, புறநா. 200: 1-4, பெரும்பா. 496.
43. ந.சி. கந்தையாபிள்ளை, செந்தமிழ் அகராதி, ப-160.
44. க. வெள்ளைவாரணன் (உ.ஆ), தொல். மர. உரைவளம், ப-65.

45. வி.பெ.அ.
46. உ.வே.சாமிநாதையர்(உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப-88.
47. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப-21.
48. குறுந். 373: 4-5, மலை. 208.
49. உரிச்சொல் நிகண்டு, ப-25.
50. சேந்தன் திவாகரம், ப-55.
51. வி.பெ.அ.
52. மேலது.
53. மேலது.
54. மேலது.
55. அகநா. 201: 15-19.
56. ஆ. சிவலிங்கனார் (க.ஆ), தமிழியற் காட்சிகள், ப-37.
57. ஞா. தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-64.
58. கு. அரசேந்திரன், தமிழறிவோம், தொகுதி2, ப-140.
59. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-21.
60. வி.பெ.அ.
61. தமிழ் லெக்சிகன்-தொகுதி 6,ப-3404.
62. மா. இராசமாணிக்கனார், பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி, ப-690.
63. மு.வ. பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை, ப-420.
64. வி.பெ.அ.
65. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம். ப-180.
66. வி.பெ.அ.
67. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், ப-179.

68. ஞா. தேவநேயன், முதல்தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-214.
69. வி.பெ.அ.
70. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம். ப-419.
71. வெற்றித்தமிழ் அகராதி, ப-207.
72. பெரும்பா. 83-85.
73. ஞா. தேவநேயன், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ப-40.
74. வி.பெ.அ.
75. ஞா. தேவநேயன், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ப-40.
76. வி.பெ.அ.
77. குறுந். 173: 2.
78. வி.பெ.அ.
79. நற்.78: 8-9, 361: 3.
80. வி.பெ.அ.
81. மேலது.
82. ஞா. தேவநேயன், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ப-40.
83. வி.பெ.அ.
84. ஞா.தேவநேயன், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ப-40.
85. வி.பெ.அ.
86. உ.வே.சாமிநாதையர் (உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப-420.
87. வி.பெ.அ.
88. அகநா.63:12, 354:4.
89. வி.பெ.அ.
90. குறுந்.164:1, 346:1.

91. வி.பெ.அ.
92. மேலது.
93. மேலது.
94. க.வெள்ளைவாரணன் (உ.ஆ), தொல்.மர.உரைவளம், ப-67.
95. வி.பெ.அ.
96. மேலது.
97. மேலது.
98. மேலது.
99. கு.அரசேந்திரன், கல், ப-81.
100. அகநா.207:15, 343:12.
101. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், பக்.453-454.
102. வி.பெ.அ.
103. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-13.
104. உரிச்சொல் நிகண்டு, ப-24.
105. சு.சக்திவேல், சொற்கள், ப-22.
106. ஞா.தேவநேயன், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ப-63.
107. வி.பெ.அ.
108. தி.முருகரத்தினம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், ப-90.
109. வி.பெ.அ.
110. மேலது.
111. மேலது.
112. மேலது.

- 113.மேலது.
114. ஞா.தேவநேயன், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ப-63.
115. வி.பெ.அ.
116. ஞா.தேவநேயன், சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள், ப-63.
117. சு.சௌந்தரபாண்டியன், சொல்லாராய்ச்சி அமுதம், ப-65.
118. வி.பெ.அ.
119. ஞா.தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம்,ப-230.
120. வி.பெ.அ.
121. மேலது.
122. அகநா.6:16-19.
123. சு.சௌந்தரபாண்டியன், சொல்லாராய்ச்சி அமுதம், ப-38.
124. வி.பெ.அ.
125. பி.எல்.சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம், பக்.431-432.
126. மதுரை, ப-59.
127. வி.பெ.அ.
128. மேலது.
129. ஞா.தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-70.
130. வி.பெ.அ.
131. மேலது.
132. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-97.
133. நற்.126:2-6.
134. அகநா.227:5-11.

135. வி.பெ.அ.

136. மேலது.

137. மேலது.

138. க.வெள்ளைவாரணன் (உ.ஆ), தொல்.மர.உரைவளம், ப-11.

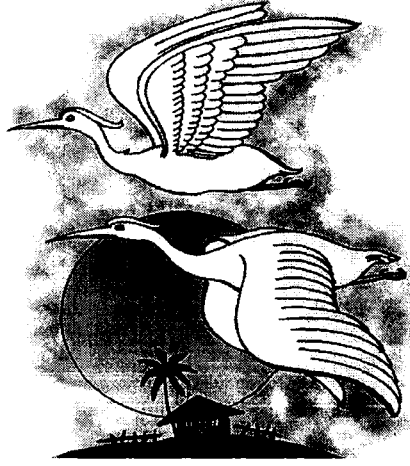
139. வி.பெ.அ.

140. மேலது.

141. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-273.

142. வி.பெ.அ.

143. மேலது.

முற்காலப் பெயர்கள்

பறவைப் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியங்கள் மக்களை மட்டுமன்றி, அஃறிணை உயிர்களின் செயல்பாடுகளையும் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தியுள்ளன. விலங்குகளை உருவம், பண்பு, செயல், ஒலி ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்தியது போல, பறவைகளையும் பல்வேறு கூறுகளின் அடிப்படையில் வகைப்படுத்திப் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அவ்வகையில் சங்க இலக்கியத்தில் அமைந்துள்ள பறவைப் பெயர்கள் பற்றிக் காண்பது இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

பறவைப்பெயர் விளக்கம்

பறக்கும் உயிர்கள் அனைத்திற்கும் பொதுப்பெயர் பறவை. இஃது பறத்தல் என்னும் செயலால் வந்த பெயர். பறப்பவற்றுள் முட்டையிட்டுக் குஞ்சு பொறிக்கும் உயிரினங்களே (வெளவால் தவிர) பறவை என வழங்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் பறவைகள்

சங்க இலக்கியத்தில் அறுபது பறவைகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. அவை குருகு, கருங்கால் வெண்குருகு, வெள்ளாங்குருகு, சிறு வெள்ளாங்குருகு, யானையங் குருகு, கூழைக்கடா, வரித்தலைவாத்து, கொக்கு, நாரை, செந்நாரை, செவ்வரிநாரை, நந்து நாரை, புதா (பெருநாரை), அன்றில், மகன்றில், அன்னம், கணந்துள், கம்புள், நீர்க்கோழி, நீலக்கோழி, சிரல், சிறுவெண்காக்கை, கோழி, கானக்கோழி, இதல், சிவல், பூழ், காக்கை, அண்டங்காக்கை, கிளி, கின்னரம், குயில், மனையுறைக் குருவி,

௫௫௫

மலைக்குருவி, தூக்கணாங் குருவி, கூகை, குரால், குடினாடு, ஆண்டலை, ஊமன், கரும்பருந்து, செம்பருந்து, தேன் குடிச்சான் பருந்து, எருவை, கழுகு, பாறு, பொகுவல், எழால், குடுமி எழால், புறா, மணிப்புறா, வரிப்புறா, போகில், மயில், வங்கா, வானம்பாடி, தற்பாடி, வாவல், வண்டு, இருதலைப்புள் போன்றவையாகும்.

குருகு

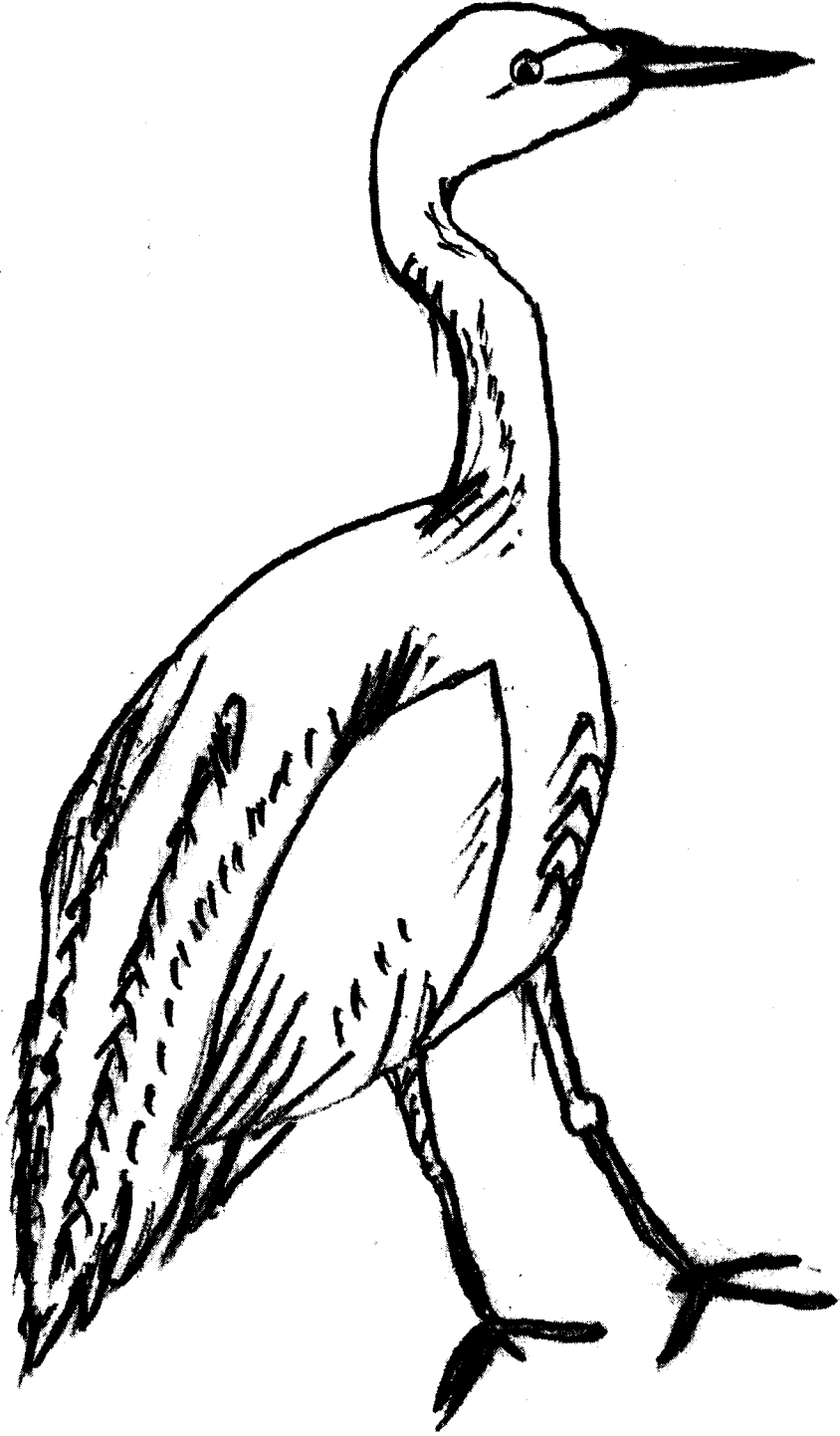
குருகு என்ற பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் நீர்ப்பறவைகளின் பொதுப்பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது. குருகு என்ற சொல் பொதுவாக “நீர்ப்பறவையை பன்னிரண்டு இடங்களிலும், கொக்கினை இரண்டிடங்களிலும், வரித்தலை வாத்தினை மூன்றிடங்களிலும்”⁽¹⁾ குறித்துள்ளது. தொல்காப்பியத்தில் “குருவும் கெழுவும் நிறனாகும்மே” (தொல். 786) என்பதில் குரு நிறத்தைக் குறிப்பது புலனாகும். நீர்வாழ்ப்பறவைகள் பெரும்பாலும் கருஞ்சாம்பல் நிறத்தில் ஒத்துக் காணப்படுவதால், குருகு என்ற பெயர் பொதுப்பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வெண்குருகு

நிறத்தால் அமைந்த பெயர் வெண்குருகு. வெள்ளிய நிறம் கருதி நாரை-வெண்குருகு என “பதின்மூன்று இடங்களில்”⁽²⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. “பசங்கால் வெண்குருகு வாய்பறை வளைஇ” (அகநா. 273:2) என்ற அடியில் பசிய கால்களையுடைய வெண்குருகு சுட்டப்பட்டுள்ளது. பசிய கால்கள் (குறுந்.122:1, அகநா.120:3)

கருங்கால் வெண்குருகு

வெள்ளங்குருகு

கொக்கினுக்குக் குறிக்கப்பட்டிருப்பதால், இவ்வோரிடத்தில் வெண்குருகு கொக்கினைக் குறித்துள்ளது.

கருங்கால் வெண்குருகு

குருகினத்தில் கரிய கால்களையுடைய ஒருவகைப் பறவை “ஐந்திடங்களில்”⁽³⁾ குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. “வெண்குருகு இனத்தில் (Egrets) மிக நெடியதைக் கருங்கால் வெண்குருகு என்றும், நடுத்தரமான உயரமுடையதை வெள்ளாங்குருகு என்றும், சிறியதை சிறுவெள்ளாங்குருகு என்றும் சங்க நூல்கள் அழைக்கின்றன”⁽⁴⁾ என்பர் பி.எல். சாமி. ஸலிம் அலியும் “வெள்ளைக் கொக்குகளில் இம்முன்றினத்தைச்”⁽⁵⁾ சுட்டியுள்ளார்.

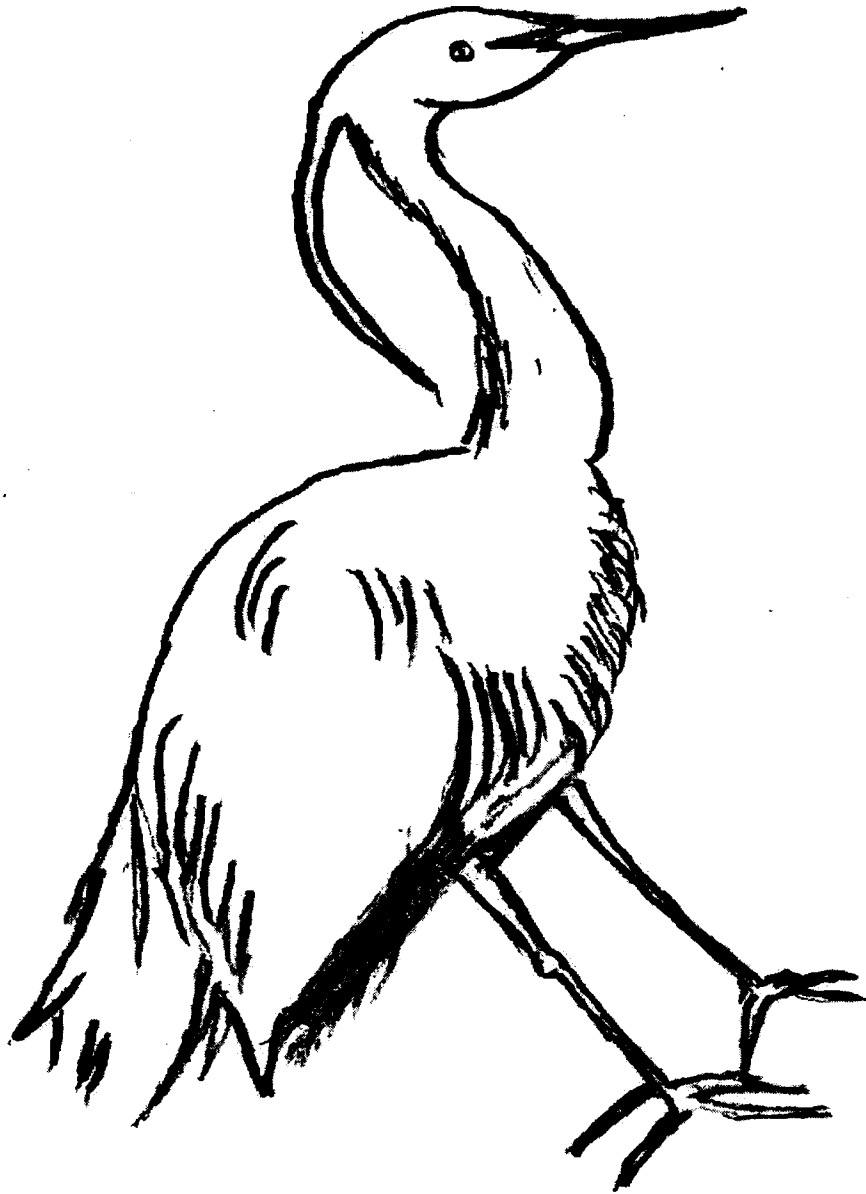
வெள்ளாங்குருகு

குருகின் வகைகளில் நடுத்தரமானது வெள்ளாங்குருகு. இது வயிற்றுப்புறம் வெள்ளை நிறமும், முதுகுப்புறம் சாம்பல் நிறமும் உடையது.”⁽⁶⁾ ஐங்குறுநூற்றில்,

“வெள்ளாங் குருகின் மீள்ளை செத்தெனக்

காணிய சென்ற மடநடை நாரை” (ஐங். 151: 1-2)

என வெள்ளாங்குருகுப் பத்தின் பத்துப் பாடல்களிலும், வெள்ளாங்குருகின் குஞ்சினைத் தனது பார்ப்பென நினைத்து, அதனைக் காணச் சென்ற நாரை குறிக்கப் பெற்றுள்ளது.

சிறுவள்ளாங்குருகு

சிறுவெள்ளாங் குருகு

வெள்ளாங் குருகில் சிறியது சிறுவெள்ளாங்குருகு. இதனை,

“சிறுவெள்ளாங் குருகே சிறுவெள்ளாங்குருகே

துறைபோகு அறுவைத் தரமடி அன்ன

நிறம் கிளர் தூவி சிறுவெள்ளாங் குருகே” (நற். 70: 1-3)

என்னும் பாடல் விளக்கும். இதில் வெளுக்கப்பட்ட வெண்ணிற ஆடையைப் போன்ற தூவியை உடையது, வெள்ளாங்குருகு எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

யானையங் குருகு

யானையங் குருகு-யானையைப் போலக் குரல் உடையதால் இப்பெயர் பெற்றுள்ளது. இதனைக் “குஞ்சரக் குரல குருகு” (அகநா. 145: 5) என அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது. யானையங்குருகு இரண்டிடத்தில் (குறு.34:4, மதுரை.670) பயின்று வந்துள்ளது. இது தன்னுடைய ஒலியால் பெயர் பெற்றுள்ளது.

கூழைக்கடா

கூழை+கடா=கூழைக்கடா. கூழை-குட்டை என்று பொருள். குட்டையானவனைக் கூழையன் என்று அழைப்பர். கடா-பெரியது. கால்குட்டையாக, உருவம் பெரிதாக உள்ள நீர்ப்பறவை கூழைக்கடா என அதன் உருவத்தால் அழைக்கப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில், “கழியின்கண் உணவினை உண்ட குருகுகள், பனைமரக் கூடுகளில்

தூங்குவதும், சேற்றில் உள்ள கொழுத்த மீன்களை உண்ண வரும் குருகுகள் என்றும்”⁽⁷⁾ இரண்டிடத்தில் ஒரு வகைக் குருகுகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஸலிம் அலி கூழைக்கடா பற்றி “கூழைக்கடாக்கள் தங்கள் வாயை அகலப் பிளந்து சரித்துக் கொடுத்து வலையில் மீன்களை அள்ளுவதுபோல வாரி எடுத்து விழுங்கும். அசுரத்தீனி தின்னும் பறவைகள் இவை. கூட்டமாகச் சேர்ந்து பனைமரம் அல்லது வேறு உயர்ந்த மரங்களில் கூடுகள் கட்டுகின்றன”⁽⁸⁾ என்பர். சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஒருவகைக் குருகு கூழைக்கடாவே ஆகும். “செறிசேற்று அள்ளல் நெய்த்தலைக் கொழுமீன்” (நற். 291: 1-2) எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ள குருகு கூழைக்கடாவே. இஃது உருவத்தால் பெற்ற பெயராகும்.

வரித்தலை வாத்து

வரித்தலை வாத்து “வெள்ளையில் தவிட்டு நிறம் கலந்தது. வெள்ளைத் தலையும், மஞ்சள் அலகும், தலையின் பின்புறம் குறுக்கே இருக்கும் பட்டையும் தவறா அடையாளங்கள் இப்பறவைகளின் கூப்பிடு ஒலி மிக அழகானது. ‘ஆங்’, ‘ஆங்’ என்று பலவித ஸ்வரங்களில் ஒலி எழுப்பிக் கொண்டு செல்லும்”⁽⁹⁾ என்பர். சங்க இலக்கியத்தில்,

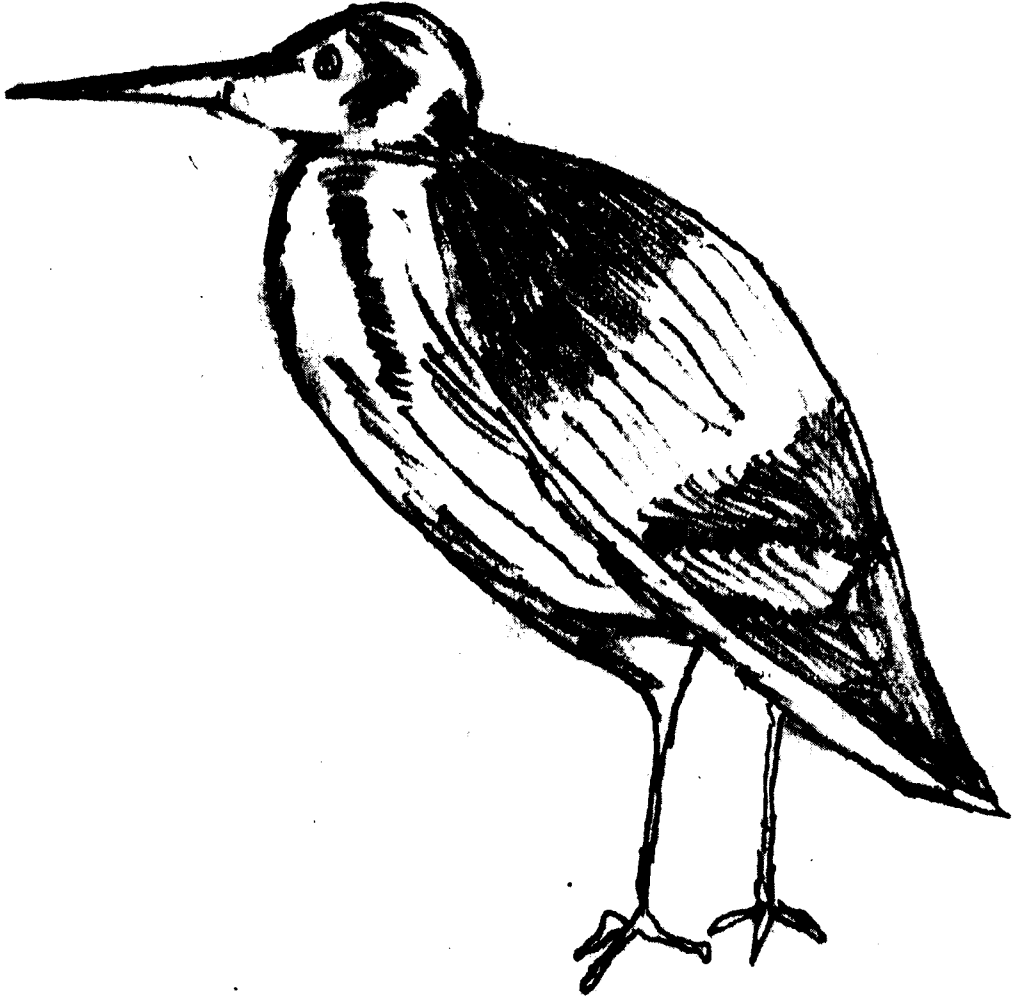
“வெண்டலைக் குருகின் மென்பறை விளிக்குர” (ஐங்.86: 1)

“அணிச்சிறை இனக் குருகு ஒலிக்குங்கால், நின் திண்தேர்

“மணிக்குரல் என இவள் மதிக்கும்” (கலித்.126: 6-7)

“சீறியாழ், நரம்பு இசைத்தன்ன இன்குறற் குருகின்” (நற்.189: 3-4)

என்பன போன்ற இடங்களில், வெள்ளிய தலையை உடைய குருகு மென்பறை போன்று ஒலிக்கும் என்றும், அதன் ஒலி மணி ஓசை போன்றும், யாழ் ஓசை போன்றும் இருப்பதாகச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிட்டுள்ள குருகு, வரித்தலைவாத்து என அழைக்கப்படும் நீர்வாழ்ப் பறவையாகும். ஐங்குறுநூற்றில் “வெண்டலைக் குருகின் மென்பறை விளிக் குர” (86: 1) என்பதற்கு வெள்ளிய தலையை உடைய நாரை, தனது மெல்லிய குஞ்சுகளை கூப்பிடும் ஒலி என உரை சுட்டப்பட்டுள்ளது. பறை என்பது ஒலித்தல், அறிவித்தல் என்னும் பொருளைத் தரும். இவ்விடத்தில் நாரை எனக் கொள்வதைவிட, வரித்தலை வாத்து எனக் கொள்வதே பொருந்தும். நாரை, வெண்டலை என ஓரிடத்தில் கூட சுட்டப்பெறவில்லை. மேலும் நாரையின் ஒலி, மனிதனின் காறும் ஒலி போலக் காணப்படும். சங்க இலக்கியத்தில் குருகின் ஒலி, மணி ஒலிப்பது போலவும், யாழின் ஒலி போலவும் குறிப்பிட்டுள்ளது, இது வரித்தலை வாத்தின் ‘ஆங்’ ‘ஆங்’ எனும் ஒலியுடன் ஒத்துக் காணப்படுகின்றது. மணி ஓசை ‘ட்.....டா.....ங், ட்.....டா....ஆங்’ என்றே ஒலிக்கும். யாழின் ஓசையும் ‘ஆங்’ எனும் ஒலியுடன் ஒத்தே பெரும்பாலும் காணப்படும். எனவே மேலே குறிப்பிட்டுள்ள பாடல்களில் குருகு என்பது வரித்தலை வாத்தினையே குறித்துள்ளது.

கொக்கு

கொக்கு

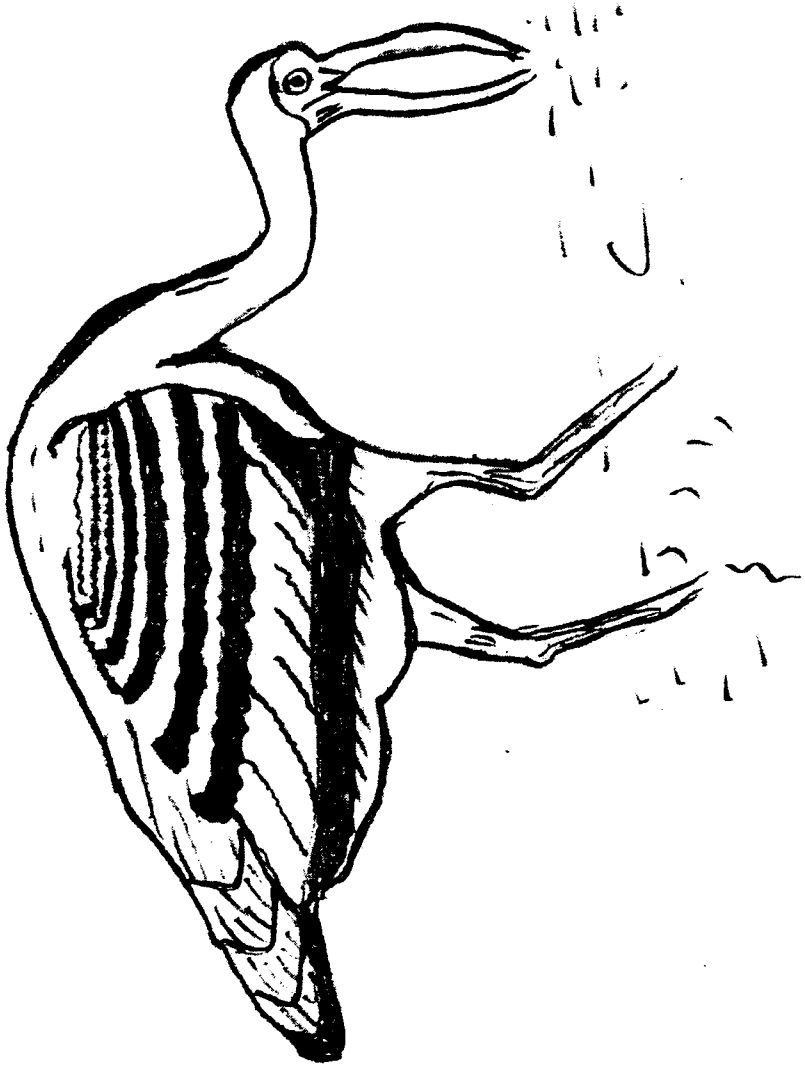
கொக்கு, சங்க இலக்கியத்தில் “பதினைந்து இடங்களில்”⁽¹⁰⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கொக்கு என்ற பெயர் “கொக்<கொக்..... ஒக்+கு=கொக்கு”⁽¹¹⁾ என்றும், “கொக்கு-கொக்-கொக்-கொக்கு”⁽¹²⁾ என்றும் அவை எழுப்பும் ஒலியினால் அமைந்த பெயரென்பர். இந்தியப் பறவைகளை ஆய்வு செய்த ஸலீம் அலி, “கொக்கு தொண்டை கட்டிக் காறியது போல் ஓர் ஒலி எழுப்பும்”⁽¹³⁾ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். கொக்கு என்ற பெயர் வளைவு என்ற பொருளிலே பயன்படுத்தியிருக்கலாம். கொடு, கொடுக்கு-கொடுக்கி, கொக்கி போன்ற சொற்கள் வளைவு என்ற பொருளையே தரும். கலித்தொகையில் கூன் உடையவன் “கொக்கு உரித்தென்ன கொடுமடாய்” (கலித்.94:18) எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளான். கொக்கினை உரித்து வைத்தாற் போன்று வளைந்த கூனினை உடையவன் என்பது பொருளாகும். கொக்கு என்பது வளைவான, தனது உருவத்தால் பெற்ற பெயராகும். கொக்கு, தூய வெண்மையன்றி பழுப்பு நிறமுடையது என்பதை “மாரிக் காலத்தில் நனைந்த, சுண்ணாம்பு பூசப்பட்ட சுவர் போலவும், வெளுத்து நரைத்த கூந்தல் நிறம் போலவும் காணப்படுவதை”⁽¹⁴⁾ சங்கப் பாடல்கள் விளக்கியுள்ளன.

நாரையின் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியத்தில் நாரையின் வகைகளாக நாரை, செந்நாரை, செவ்வரிநாரை, நந்து நாரை, புதா(பெருநாரை) போன்றவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

நாரை

செவ்வரிநாரை

நாரை

நாரை என்னும் பெயர் நரை என்பதன் அடியாகப் பிறந்தது. நரை-சாம்பல் கலந்த வெண்மை நிறம். நரை நிறமுடைய பறவை - நரை, இது மருவி நாரை என்றாகியது. இஃது “முப்பத்தியொன்பது”⁽¹⁵⁾ இடங்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இதன் சிறகுகள் வெள்ளை நிறத்தில் காணப்படுவதால் “வெண்பறை நாரை” (குறுந். 166: 1-2) என்றும், கால்கள் நீண்டிருப்பதால், “தடந்தாணாரை” (பதிற். 29:4) என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

செந்நாரை

நாரையினத்தில் இறகுகளில் சிறிதளவு சிவந்த தூவிகளை உடைய நாரை, செந்நாரை. இது முள் முருங்கைப் பூவின் இதழைப் போன்று சிவந்த மெல்லிய இறைகுடையதாய் விளங்குவதை,

“கவிரித முன்ன தூவிச் செவ்வாய்

இரைதேர் நாரை” (குறுந். 103: 2-3)

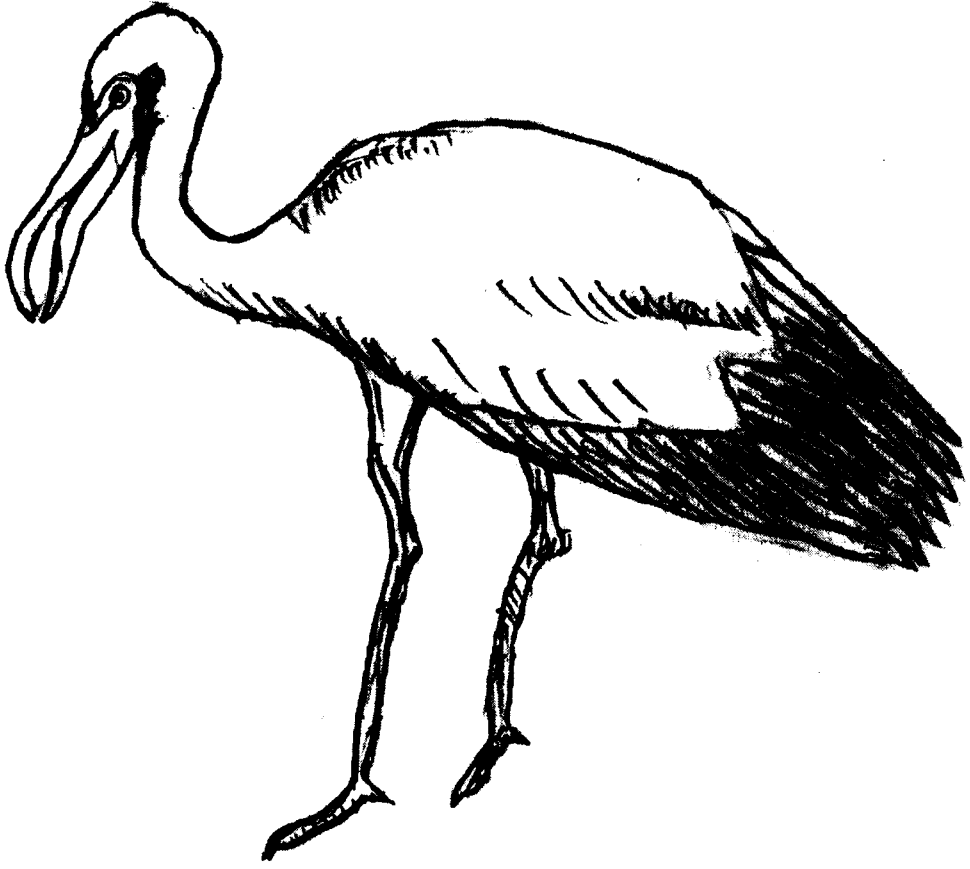
“மட நட நாரை

பதைப்ப வொழிந்த செம்மறுத் தூவி” (ஐங். 156: 2-3)

என ஈரிடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

செவ்வரி நாரை

உடலில் செவ்வரிகளை உடைய நாரை, செவ்வரி நாரை என மூன்றிடங்களில் (புறநா. 351: 9, பதிற். 23: 21, நெடு. 17) வழங்கப்பட்டுள்ளது. “நாரையினத்தில் செவ்வரியோடு கூடிய நாரையைத் தற்காலம்

நந்து நாரை

பெருங்குருகு

தமிழ்நாட்டில் செங்கால் நாரையென்றும் ஈழ நாட்டில் சங்குவளை நாரையென்றும் அழைக்கின்றனர்”(16).

நந்து நாரை

“நந்து என்பதற்குப் பறவை, நத்தை, சங்கு போன்ற பொருட்களுண்டு”(17). நத்தையை உண்டு வாழும் ஒரு வகை நாரை, நத்தைகொத்தி நாரை. இது நந்து நாரை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. “மருதம், காஞ்சி, முருக்க மரங்கள் நிறைந்து அழகு செய்யும் பொய்கைக் கரையில் நந்து நாரையோடு, செவ்வரி நாரைகள் திரியும்” (பதிற். 23: 19-21) என்று நந்து நாரை ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

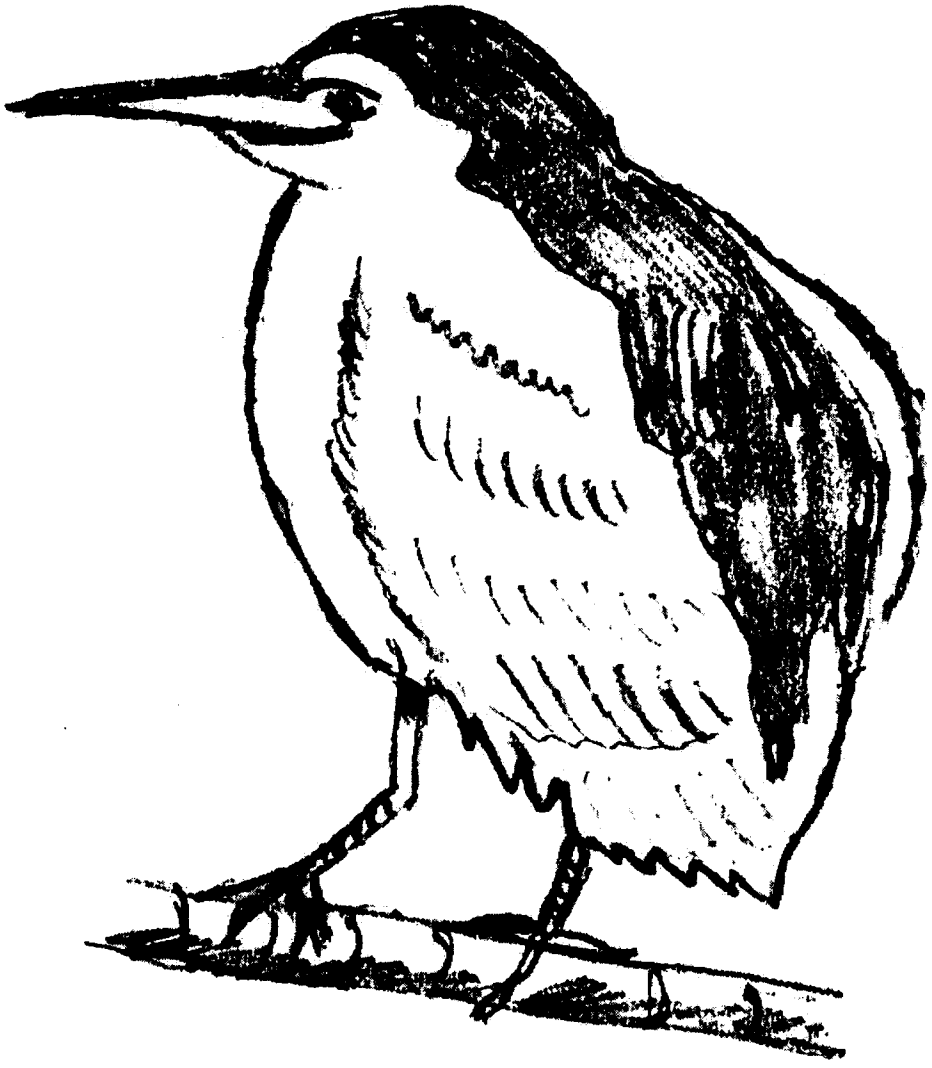
புதா (பெருநாரை)

புதா-மரக்கால் நாரை, பெருநாரை. “புதா என்ற பெயரே மரக்காலைக் குறித்து வழங்கியதாகத் தெரிகின்றது.....தண்டந்தோட்டுச் செப்பேட்டில் வரும் வட்டிநாழி, புதாநாழி என்பதற்கு மரக்கால் என்று பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஒருவகை மரக்காலை புதா என்றழைத்ததால் மரக்கால் நாரையைப் புதா என்றழைத்தனர்”(18) என்பர். பி.எல். சாமி. “கரிய நீர் நிறைந்த கழியிடத்தே, துழவி மீன் பிடித்துண்ணும் நெருங்கிய தூவியை உடைய புதாத் தங்கும் புன்னை நிறைந்த நெடுமனையைக்”(19) குறிப்பிடுவர் கல்லாடனார். ஐங்குறுநூற்றில்,

“வலைவர் தந்த கொழுமீன் வல்சிப்

பறைதபு முதுகுரு கிருக்குந், துறை”(ஐங்.180:2-4)

என்பதில், கடலிலிருந்து வலைவர் பிடித்துவரும் மீனைத் தின்னும்

அன்றில்

பொருட்டு, பறக்க இயலாத குருகு பார்த்திருக்கும் துறை என உரை சுட்டப்பட்டுள்ளது. முதுகுருகு-வயதான குருகு என்பதைவிடப் பெருங்குருகு என்பதே பொருந்தும், “பெருநாரை இளைப்பாறும் போது பரிதாபமாகத் தோற்றமளிக்கும், மேலும் பெருநாரை சில சமயம் கழுகுகளுடன் சேர்ந்து பிணந்தின்ன வரும். செத்துக்கிடக்கும் தவளை, பாம்பு, பல்லி போன்ற சிறிய பிராணிகளையும், வெட்டுக்கிளி முதலிய பெரும் பூச்சிகளையும் பிடித்துத் தின்னும்”⁽²⁰⁾ என்பர். எனவே பார்க்கப் பரிதாபமாகத் தோற்றமளிப்பதும், இறந்த உணவை உண்பதும் முதுகுருகு என அழைக்கப்பட்டிருக்கும் பெருநாரையே ஆகும்.

நீர் வாழ்ப்பறவைகள்-நிற அமைப்பினால் குருகு என்ற பொதுப்பெயரினால் வழங்கப்பட்டுள்ளன. யானையங்குருகு ஒலியினாலும் கூழைக்கடா, பெருநாரை, கொக்கு போன்றவை உருவத்தாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

அன்றில்

அன்றில்-இரவில் காணப்படும் பறவையாதலால் இப்பெயர் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் அன்றில் “இரவில் காணப்படுவதே”⁽²¹⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. அல்-இரவினைக் குறிக்கும் சொல். அல்-இல்லில் காணப்படுவதால் அல்லில் பறவை அன்றில் பறவை என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. சான்றாக,

“முழவுமுத லரைய தடவுநிலைப் பெண்ணைக்

கொழுமட லிழைத்த சிறுகோற் குடம்பைக்

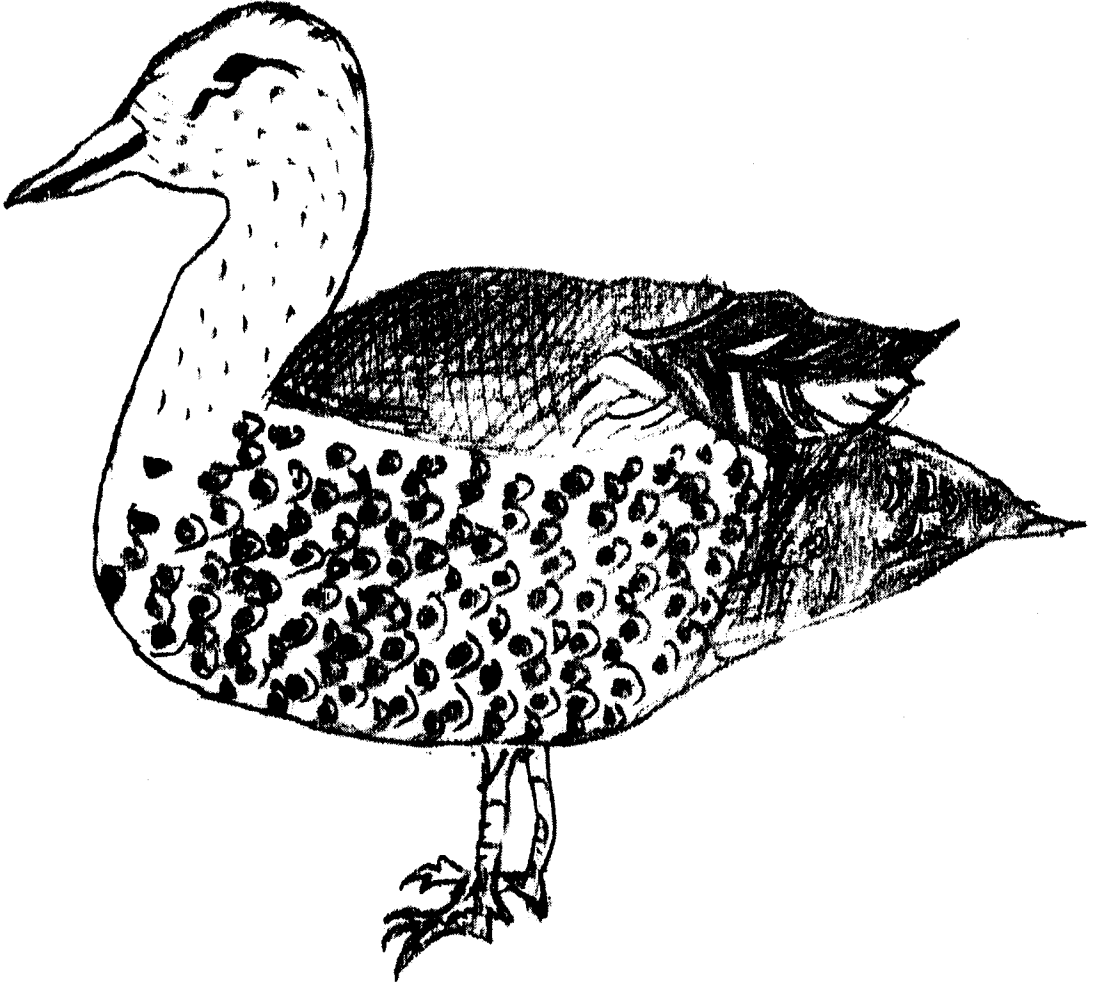
கருங்கா லன்றிற் காமர் கடுஞ்சூல்

வயவுப் பெடை யகவும் பானாட் கங்குல்” (குறுந். 301: 1-4)

என்பதில் முழவினைப் போன்று அடிமரத்தையுடைய பனையின் கொழுவிய ஓலையின் கண்ணே, சிறிய சுள்ளிகளாலாகிய கூட்டில், கரிய காலையுடைய அன்றில் பேடை, ஆண் அன்றிலை அழைக்கும் நடு இரவு எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. அன்றில் பற்றி “இருபது”⁽²²⁾ பாடல்களில் குறிப்புள்ளது.

மகன்றில்

சங்கப் பாடல்களில் மகன்றில் என்ற ஒரு நீர்வாழ்ப் பறவை மூன்றிடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. “மகன்றில் நீர்வாழ் பறவைகளுள் ஒன்று, பூக்களில் பயில்வது. நிலத்தில் வாழும் அன்றில் பறவையைப் போல் ஆணும் பெண்ணும் பிரிவின்றி எப்பொழுதும் இணைந்தே இருக்கும் என்பர்”⁽²³⁾ உ.வே.சா. மகன்றிலை “நீரில் இணையாக நீந்திக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, ஒரு பூ இடைப்படினும் பல யாண்டுகள் கழிந்தது போலத் துன்பமடையும்” (குறுந். 57: 1-3, பரி. 8: 44) என்றும், “ஒன்றையொன்று பிரிந்துழி உயிர்வாழாது” (ஐங். 381: 3-4) என்றும், மகன்றில் ஒன்றையொன்று பிரியின் உயிர் வாழாத் தன்மை சுட்டப்பட்டுள்ளது. மகன்றில்-ஒன்றை ஒன்று அகலாத (பிரியாத) அகன்றால் (மறைத்தால்) - இல்லாத - உயிர் வாழாத பறவை, ம (அ) கன்று + இல் = மகன்றில் என செயலால் பெயர் பெற்றுள்ளது. மகன்றில்-இரும்புள் (அகநா. 220: 14) என ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

அன்னம்

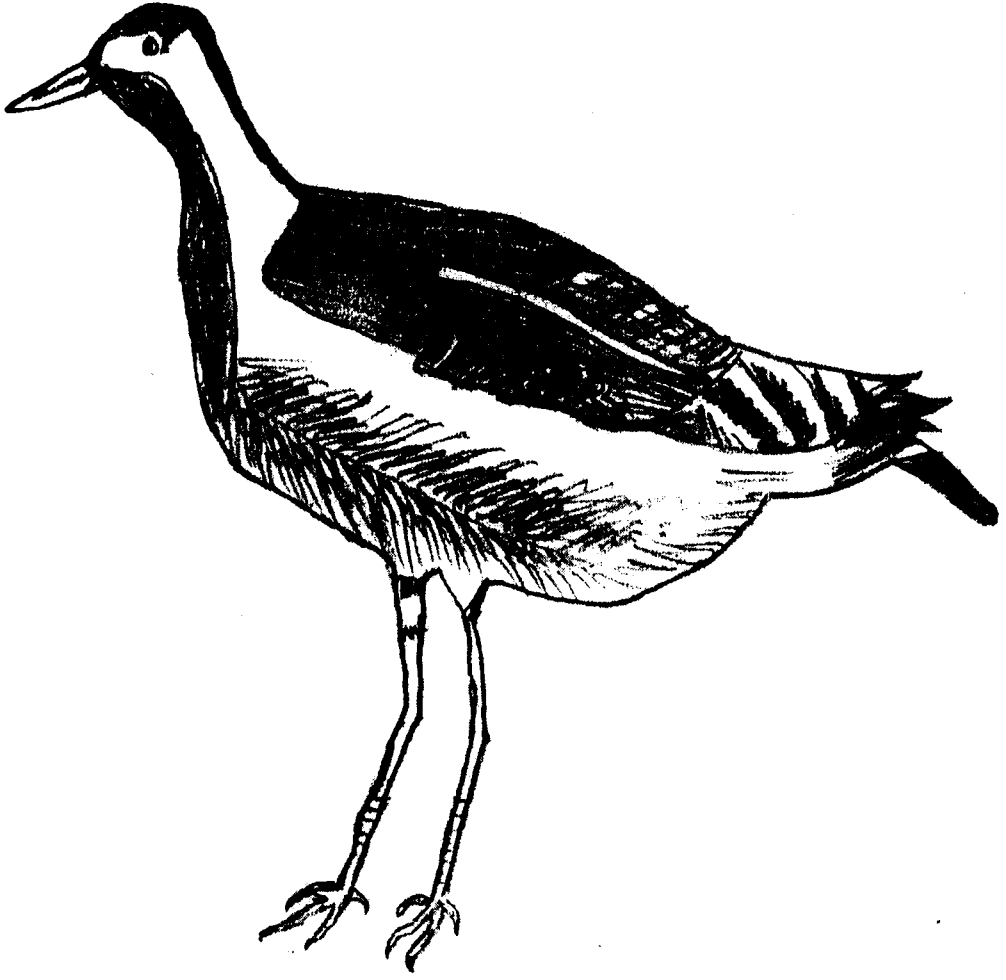
அன்னம்

அன்னம்-அழகிய தோற்றத்தினால் பெற்றபெயராகும். ‘அ’ என்பதற்கு அழகு என்ற பொருளுண்டு. அம் வீக்கம், திரட்சி எனப் பொருள்படும். அழகியதும் திரண்டதுமான பறவை, அன்னம் என “இருபத்தி மூன்றிடங்களில்”⁽²⁴⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. நீர்வாழ்ப் பறவைகளில், அழகிய பறவை அன்னம். இஃது தூய வெண்மை நிறத்துடன், சிவந்த குறுகிய கால்களுடன் திரண்டு காணப்படும். இதனைச் சங்க இலக்கியங்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன. அன்னம்-வெண்மை நிறத்தில் காணப்படுவதை “கடற்கரையில் கிடக்கும் சங்கினைத் தன் துணையென எண்ணி மிதிக்கும் செயலும்” (ஐங்.106:3), “பொய்கையில் அன்னச் சேவலைப் பிரிந்த பெடை, நீரில் விழும் நிலவின் நிழலைத் துணையென எண்ணுவதும்”⁽²⁵⁾, “வண்ணாத்தி கஞ்சிப்பசை கொண்டு துறையில் தோய்த்துவிட்டதை ஒத்த மயிர் உடையது”⁽²⁶⁾ போன்றவை விளக்கும். அன்னத்தின் கால்கள் சிவந்து, குறுகியதாக இருப்பதை,

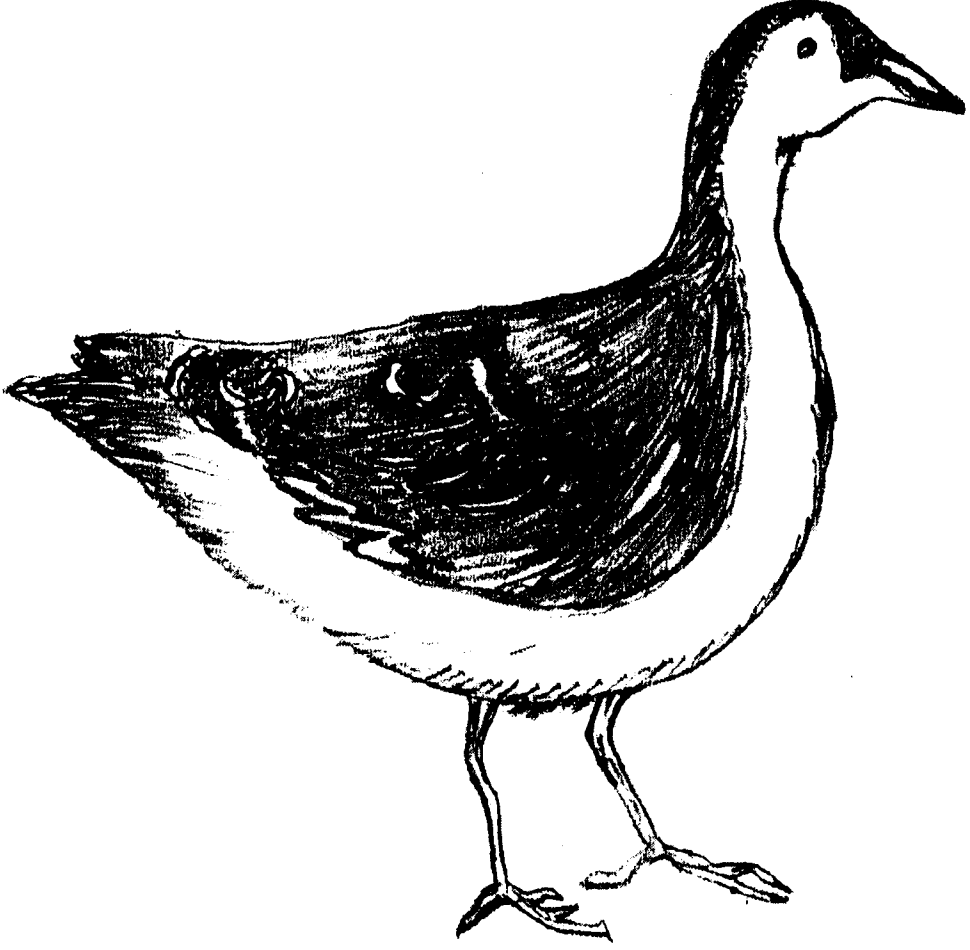
“விலங்குமென் துரவிச் செங்கால் அன்னம்” (நற். 356: 2)

“குறுங்கா லன்னங்” (குறுந். 300: 6)

என்ற அடிகள் விளக்கும். அன்னம் குறுகிய கால்களைக் கொண்டுத் தத்தித்தத்தி நடப்பதும், வாத்தைப் போலக் கொழு கொழுவென்று, அதிக உயரமின்றி, வெண்மை நிறத்துடன் காணப்படுவதாலும் அழகு என்ற பொருளில் அன்னம் பெயர் பெற்றுள்ளது.

கணந்துள்

கம்புள்

கணந்துள் பறவை

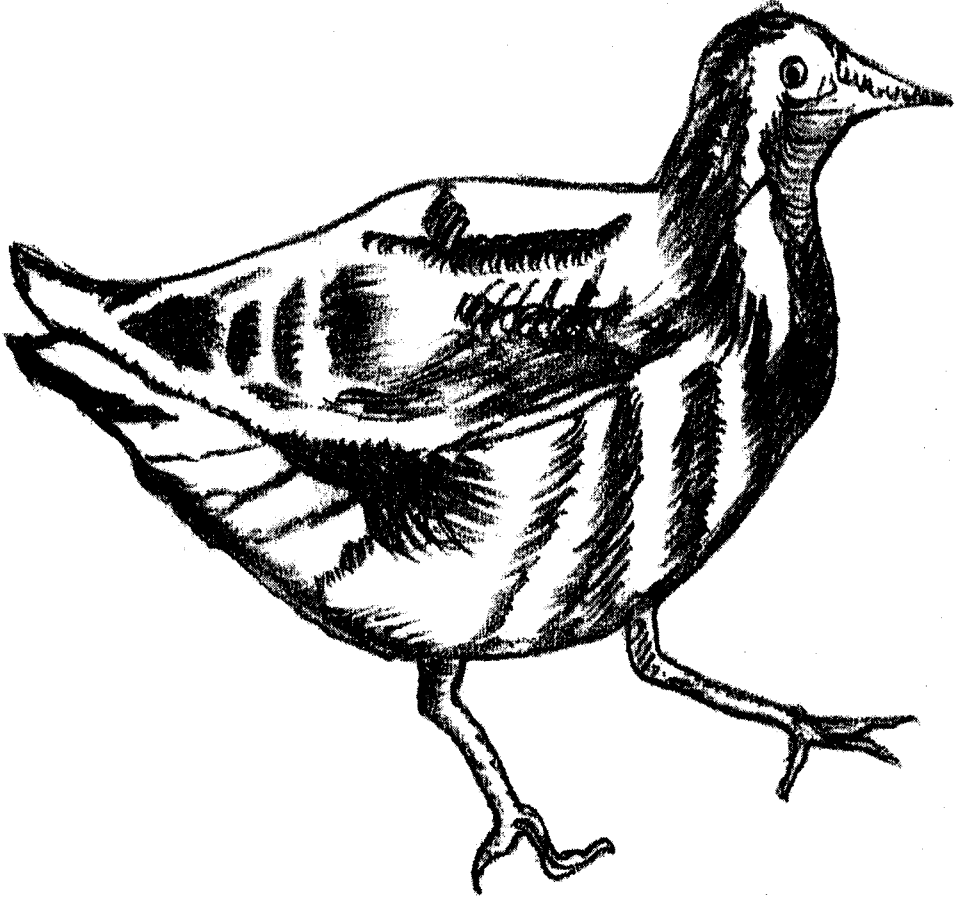
கணந்துள்-கண+புள்-கணம்புள்-கணந்துள் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. கண-கணக்காயர்-கணித்துச் சொல்பவர். புள்-பறவை. வேடுவர்களைக் கணித்துக் கத்தும் பறவை கணந்துள் என அதன் செயலினால் பெயர் பெற்றுள்ளது. இப்பறவையை, மக்கள் வழக்கில் ஆள்காட்டிக் குருவி என வழங்குவர். சங்க இலக்கியத்தில் “அழகிய சிறகுகளையும் நெடிய காலையும் உடைய கணந்துட் பறவைகள், வழிப்போவார்க்கு வேடுவர்களைக் காட்டிக் கொடுத்ததைக் குறுந்தொகையும்”⁽²⁷⁾, “வேட்டுவன் விரித்த வலையைக் கண்டு பயந்து, நீண்ட கால்களை உடைய கணந்துள் பறவை, தனிமையில் இருந்து கத்துதலை நற்றிணையும்”⁽²⁸⁾ குறிப்பிட்டுள்ளன.

கம்புள்

கம்+புள்=கம்புள். “கம்-நீர்”⁽²⁹⁾, புள்-பறவை. நீர்ப்பறவை, கம்புள் என “ஐந்திடங்களில்”⁽³⁰⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. இஃது கோழியைப் போன்று அமைப்புடையதால் நீர்க்கோழி என்றும், சம்பங்கோரையில் (நாணல்) காணப்படுவதால் சம்பங்கோழி என்றும் அழைக்கப்படுகின்றது. கம்பங்கோரை என்பதே மருவி சம்பங்கோரை என நாட்டுப்புற வழக்கில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஐங்குறுநூற்றில்,

“வெண்ணுதற் கம்பு ளரிக்குரற் பேடை”(ஐங். 85: 1)

என்பதற்கு வெள்ளிய தலையினையுடைய கம்புட்கோழி என உரை சுட்டப்பட்டுள்ளது. நுதல்-என்பது நெற்றியைக் குறிக்கும், கம்புட்

நீர்க்கோழி

கோழியின் கண்ணை ஒட்டிய பகுதி வெண்மை நிறத்தில் காணப்படும். “இதன் உடல் சாம்பல் நிறமாயிருந்தாலும் முகமும் நெஞ்சும் வெள்ளை வெளேரென்று இருக்கும்.”⁽³¹⁾ கம்புட் கோழி என்பது தற்பொழுது வழங்கும் கானங்கோழியாகும். கானங்கோழிக்கே கண்ணை ஒட்டிக் கழுத்து வரை வெண்மை நிறத்தில் காணப்படும். இதனைக் கானங்கோழிக்கு கழுத்துல வெள்ளை என மக்கள் வழக்கும் சுட்டும். பி.எல்.சாமியும் “கானங்கோழி”⁽³²⁾ என்றே குறிப்பிட்டுள்ளார். கம்புட் கோழி, நீரை ஒட்டிய வயல்பகுதிகளில் காணப்படுவதால் “பழனக் கம்புள்” (ஐங்.60:1) எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

நீர்க்கோழி

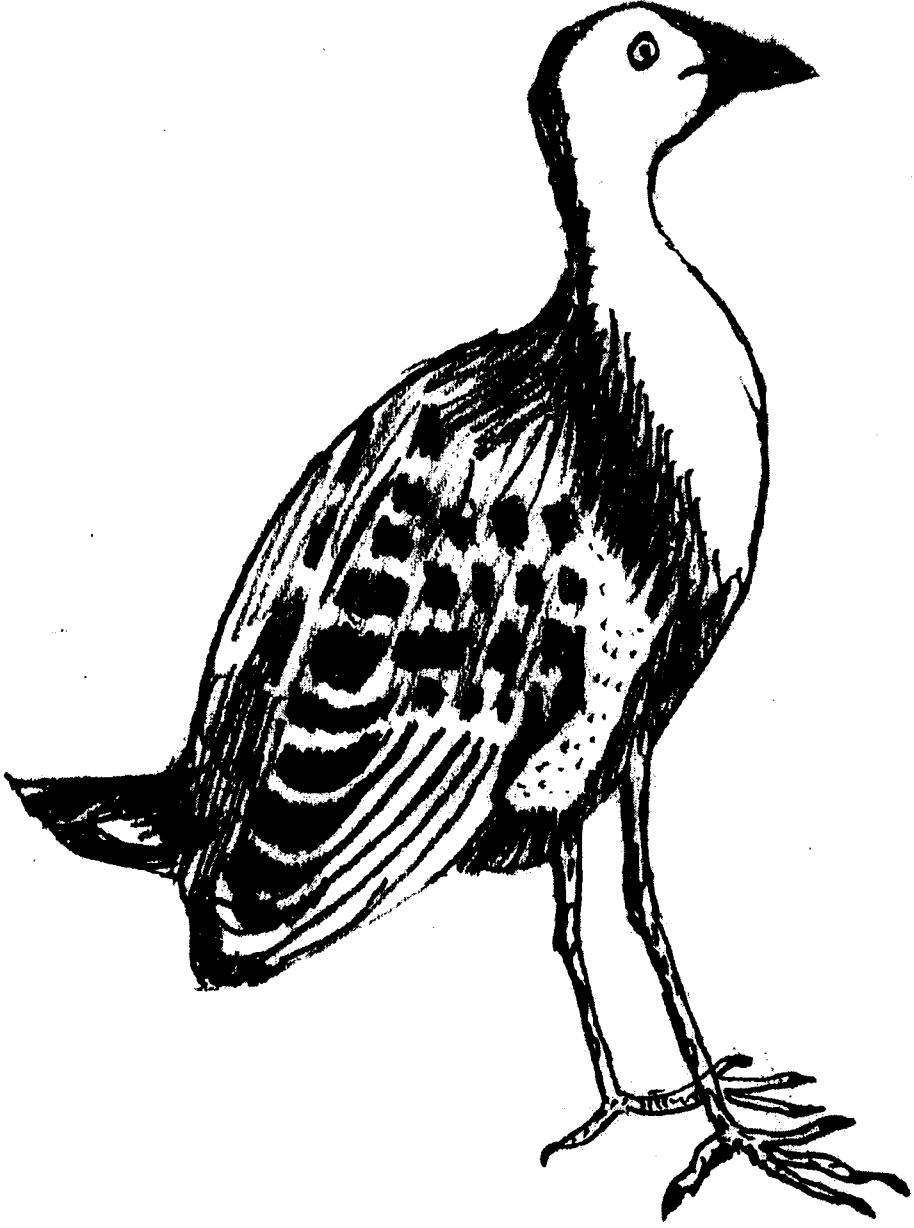
புறநானூற்றில், வீட்டுக்கோழி கூவுதலைக் கேட்ட கானக்கோழியும் நீர்க்கோழியும் கூவுதலை,

“மனைக் கோழிப் பைம் பயிரினனே

கானக்கோழிக் கவர் குரலொடு

நீர்க் கோழிக் கூப் பெயர்க்குந்து” (395: 9-11)

என விளக்குவர் நக்கீரர். இதுவும் தற்பொழுது வழங்கும் கானங் கோழி வகையைச் சேர்ந்ததே. இஃது குரல் எழுப்பும் பொழுது “கிரர்-குவ்வாக் குவாக் கிரர் குவாக் குவாக் என்று துவக்கி கூக்,கூக்,கூக் என்று உரத்த உச்சத் தொனியில் முடியும்”⁽³³⁾ என்பர்.

நீலக் கோழி

நீலக்கோழி

நீரில் வாழும் மற்றொரு வகைக்கோழி, நீலக் கோழி. இது நீல நிறத்தால் பெற்ற பெயராகும். “நீரிடத்து உரையும் நீலநிறத்தையுடைய கோழிச் சேவலைக் கூரிய நகத்தையுடைய பேடானது நினைத்துத் தன் வயா நோய் தீரும்” (ஐங். 51: 1-2) என இக்கோழி ஓரிடத்தில் மட்டும் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சிரல் (மீன்கொத்தி)

சிரல் என்னும் பறவை சங்க இலக்கியத்தில் “ஒன்பது இடங்களில்”⁽³⁴⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. சிரல் என்னும் பெயர், அப்பறவை எழுப்பும் ஒலியினால் அமைந்த பெயராகும். மீன்கொத்திப் பறவை மீனைக் கவ்வும் பொழுது ‘சிரட்’ என்ற ஓசையை எழுப்பும். திவாகர நிகண்டு ஓசைகளை,

“மீனிறலும் கிளிரலும் மீரற்றலும் சிரற்றலும்

மருளலும் பயிறலும் குரைத்தலும் கனைத்தலும்

முளைத்தலும் அகவலும் எழுத்திலா வோசை”⁽³⁵⁾

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. நீரில் ‘சிரட்’ என ஓசை எழுப்பிப் பறப்பதால் சிரட் பறவை, சிரல் பறவை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. இப்பறவை நீர்நிலையில் பறக்கும் பொழுது ‘சிச்சி’, ‘சிச்சி’ என்று ஓசை எழுப்பிப் பறப்பதால் சிச்சிலிப் பறவை எனவும் வழங்கப்படும்.

சிறு நீல மீன்கொத்தி

சங்க இலக்கியத்தில், மீன்கொத்தியில் ஒருவகை

“வராஅல் அருந்திய சிறுசிரல்” (அகநா. 286: 6)

“பொன் வாய் மணிச்சிரல்” (சிறுபா. 181)

“இரைதேர் மணிச்சிரல்” (பெரும்பா. 313)

எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளது. “இது சிறு நீல மீன் கொத்தியாகும். இது ஒரு சிட்டுக் குருவியை விடச் சற்று பெரிது. உடலின் மேல்பாகம் நல்ல நீல நிறமும் பச்சையும் கலந்தது. கெட்டியான துரு நிறப் பாகமும், அடர்த்தியான குட்டைவாலும் நீண்ட நேரான கூர் அலகும் கொண்டது இம் மீன் கொத்தி”⁽³⁶⁾ என்பர். இஃது நிறத்தால் பெற்ற பெயராகும்.

சிறுவெண்காக்கை

கடற்காக்கை, சிறுவெண்காக்கை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. இஃது காக்கை போல உடல் முழுவதும் கருத்து, கழுத்தின் கீழ்பகுதி மட்டும் சிறிது வெண்மை நிறத்தில் காணப்படுவதால் சிறுவெண் காக்கை எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. இக்காக்கை “பத்தொன்பது இடங்களில்”⁽³⁷⁾ பயின்று வந்துள்ளது. சிறு வெண்காக்கை, கடற்கரையில் காணப்படுவதாகப் பல பாடல்கள் (குறுங். 246: 1, ஐங். 161: 1, 166: 1, 168: 1) சுட்டியுள்ளன. வானத்தில் எழும் விண்மீன்களைப் போலக் கடற்பரப்பில், நீர் முதுகில் தோயச் சிறுவெண்காக்கைகள் ஆடுதலை,

“மைஅற விளங்கிய மணிநிற விசம்பில்

கைதொழு மரபின் எழுமீன் போலப்

பெருங்கடற் பரப்பின் இரும்புறம் தோயச்

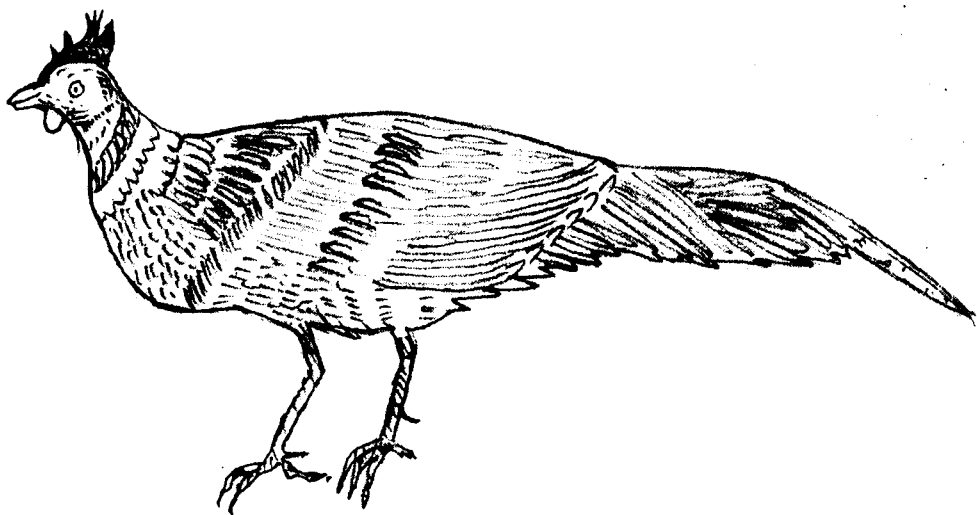
சிறுவெண் காக்கை பலவுடன் ஆடும்” (நற். 231: 1-4)

என்பர் இளநாகனார். “கடல் நீர்ப்பரப்பில் மிதந்து கொண்டு வெகுநேரம் தங்கக்கூடிய ஒரே பறவையினம் சிறுவெண்காக்கையாகும்”⁽³⁸⁾. “பெரிய கடற்கரையின் கண்ணுள்ள சிறு வெண்காக்கையானது, வெள்ளமாகிய நீரையுடைய கரிய கழியிடத்து மீனைத் தேடி உண்பதையும்” (குறுந். 313:1-2), அதன் வாய் சிவந்திருந்தலையும் (நற். 272: 1, குறுந். 334: 1) சங்கப் பாடல்களில்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

நீர்வாழ்ப் பறவைகளுக்கு, அவை எழுப்பும் ஒலி, நிறம், உருவம், செயல், இருப்பிடம் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

கோழி

கோழி என்னும் பெயர் அதன் செயலால் பெற்ற பெயராகும். கோழி என்பதற்கு “நிலத்தையும் குப்பையையும் கிளைக்கும் பறவை”⁽³⁹⁾ என்பர் ஞா. தேவநேயன். கொழு-நிலத்தை உடைத்துச் செல்லும் கருவி. நிலத்தைக் கொழிக்கும் பறவை கோழி. கொழித்தல்-பிரித்தல் எனப்பொருள்படும். அரிசியில், கல், குருணை போன்றவற்றை முறத்தில் இட்டு நீக்குவதற்கு, அதாவது பிரிப்பதை கொழித்தல் என்று அழைப்பர். நிலத்தையும் குப்பையையும் தனது கால்களால் கிண்டி, இரையை எடுக்கும் பறவை, கொழு-கொழித்தல், கொழு-கொழி, கோழி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. மனைக்கோழி “பதினேழு இடங்களில்”⁽⁴⁰⁾

கானக் கோழி

குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கோழியும் சேவலும் பழங்கொல்லையைக் கிளைத்ததை,

“சேவலோடு, சிலம்பிற் போகிய சிதர்கால் வாரண

முதைசுவற் கிளைத்த யூழி மிகப்பல” (நற்.389: 7-9)

என்றும், குப்பையைக் கிளைப்பதால் குப்பைக் கோழி (குறுந். 305: 6) என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அளகு

அளகு என்ற சொல் கோழியைக் குறிக்கின்றது. தொல்காப்பியர்,

“கோழிகூகை ஆயிரண் டல்லவை

சூழங்காலை அளகெனல் அமையா” (தொல். 1555)

எனக் கோழியும் கூகையும் அளகென்னும் பெண்பாற் பெயர் பெறும் என்பார். அளகு என்பது கோழிக்கு அதன் செயலால் பெற்ற பெயராகும். அளாவல் என்பதற்கு “கலத்தல், துழாவல், மனம் கலந்துறவாடல், ஓங்கியிருத்தல்”⁽⁴¹⁾ என்ற பொருட்களுண்டு. கோழியும் குப்பையைக் கிண்டி, தனது மூக்கால் இரையைத் துழாவுவதால், (அளாவும் பறவை) அளகு என (பெரும்பா. 256) ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

கானக்கோழி

“காட்டில் வாழும் கோழி, கானக்கோழி ஆகும். இது “கானக்கோழி என ஆறிடங்களிலும், கான வாரணம் என ஐந்திடங்களிலும்”⁽⁴²⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கானக்கோழி தற்பொழுது வழங்கும் கானங்கோழி அன்று, காட்டில் வாழும் கோழி இனமே ஆகும்.

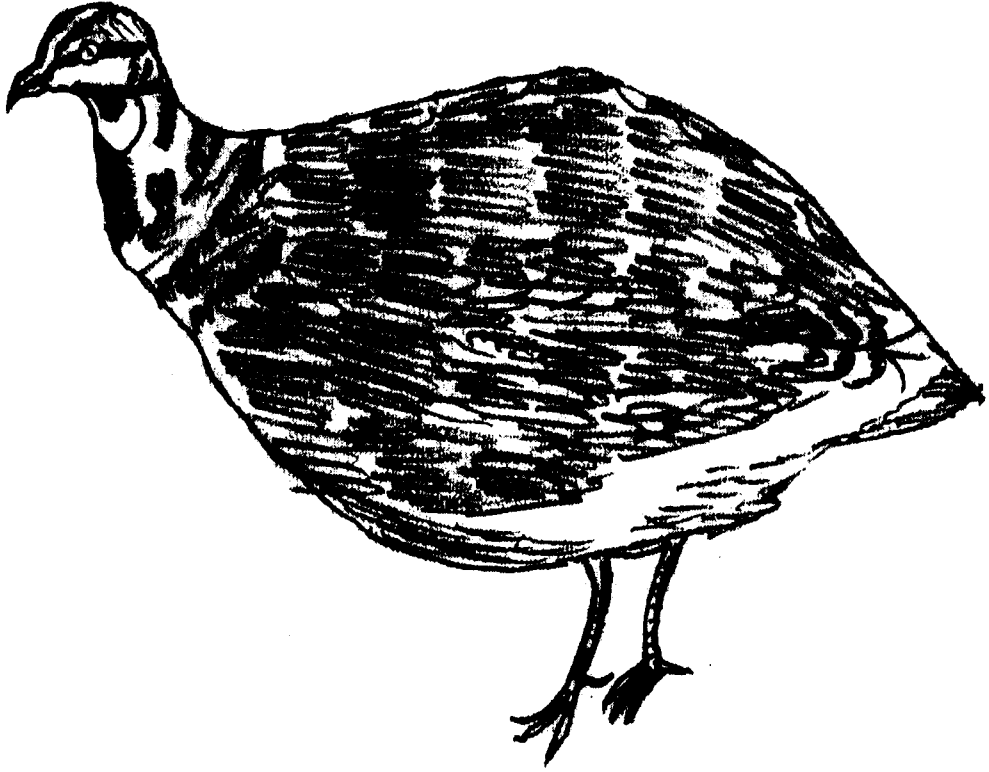
கான வாரணம்

காட்டுக் கோழி-கானவாரணம் என வழங்கப்பட்டுள்ளது. வார்+அணம்=வார்-வாரம், மாலை,அணம்-அணல் சிவந்த நிறம். கோழிகளுக்கு அதன் தலையில் சிவந்த, பூப் போன்ற கொண்டை காணப்படும். வாரணம் என்பது அதனுடைய உறுப்பால் பெற்ற பெயராகும். அகநானூற்றில், “வளைசிறை வாரணம்” (192: 7) என கோழியின் பின்பகுதிச் சிறகு, மேல் நோக்கி வளைந்திருப்பது குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கானக்கோழி, கானவாரணம் என்பது காட்டுக் கோழியேயாகும்.

கோழி என்பது பொதுப்பெயராகும். கோழி செயலால் இப்பெயர் பெற்றுள்ளது.

இதல்

சங்க இலக்கியத்தில் இதல் என்னும் பறவை “ஐந்திடங்களில்”⁽⁴³⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. இதலின் உருவத்தினை “புதரின் மீது படர்ந்துள்ள செம்முல்லையின் அரும்புகள், இதலின் முள்ளைப் போன்று சிவந்திருத்தலும், புறத்தே வரிகளையும் நீலமணி போன்ற கண்களையுடைய பேடையானது, நுண்ணிய புள்ளிகளையுடைய கழுத்தினையும், கூர்மையான விரல்களையும் சிவந்த கால்களையும் உடைய தன் சேவலை அழைக்கும் செயலிலும்”⁽⁴⁴⁾ குறிக்கப்பெற்றுள்ளது. இதல் பற்றி “இது தற்காலத்தில் வழங்கும் சருகுக் கோழி, வரகுக்கோழி என்பதாகும். இதன் உடல் செம்மை கலந்த பழுப்பு நிறத்திலும்,

குறம்பூழ்

வெள்ளையும் சிவப்பும் கலந்த வளைந்த வரிகள் உடலின் மேலும், கண்களைச் சுற்றி வட்டமான சிவந்த தோல் பகுதியும் காணப்படும் என்பர்”⁽⁴⁵⁾ பி.எல். சாமி.

சிவல்

“மேழகத் தகரொடு சிவல் விளையாட” (பட். 77) என்பதில் சிவல்-கவுதாரியைக் குறித்துள்ளது. சிவல்-சிவந்த நிறம். கருஞ் சிவப்பு நிறப் பறவை-சிவல் என நிறத்தால் பெயர் பெற்றுள்ளது. “வெளிருங் கருங்கோடுகளும், வாலில் சிவந்த பாக்கு நிறமும் இருக்கும். தொண்டை கருஞ்சிவப்பு நிறமாக இருக்கும்”⁽⁴⁶⁾ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார் ஸலீம் அலி. சிவல் என்பது கௌதாரிக்கு அதன் நிறத்தினால் பெற்ற பெயராகும்.

பூழ்

பூழ்-என்னும் பெயர் அதன் நிறத்தினால் வந்த பெயர். பூழ்-புழுதி(நற். 389:9), புழுதி நிறமுடைய பறவை, பூழ் (குறுந்.68:1, புறநா.321:1) என்றும், சிவந்த நிறத்தினால், செம்பூழ்(ஐங்.469:1) என்றும், உருவத்தில் சிறியதாகக் காணப்படுவதால் குறும்பூழ் (கலித்.95:6, புறநா.214:5) என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளது. பூழ் என்பது காடை என தற்பொழுது வழங்கப்படுகிறது. காடை என்னும் பெயர் கா+அடை-காட்டை அடையும் பறவை. காடை, கவுதாரி, இதல் போன்ற பறவைகளை வீட்டில் வளர்க்கும்பொழுது கடையைத் தவிர, பிற பறவைகள் எளிதில் பழகிவிடும். ஆனால் காடை, காட்டிற்குச் செல்ல வேண்டும் என்ற குறியிலேயே வளரும் தன்மை உடையது. இதனை “காடைக்கு கலத்

தீனி வச்சாலும் காட்டத்தான் பாக்கும்” என்ற நாட்டுப்புற வழக்கு நன்கு விளக்கும்.

காடையின் தோற்றத்தை “ஆண் பறவையின் முதுகுப்புறம் சற்று சிவந்த தவிட்டு நிறமாகவும், வயிற்றுப்புறம் வெண்மையாகவும் இருக்கும். மேலே கரும் புள்ளிகளும் அடிப்பாகத்தில் நெருக்கமாகக் கருங்கோடுகளும் இருக்கும். பெட்டைப் பறவையின் அடிப்பாகத்தில் இளஞ் சிவப்பு கலந்திருக்கும். இரு பாலிலும் தலையிலிருந்து கழுத்தின் இருபுறமும் பாக்கு நிறக்கோடு ஓடிவரும். தொண்டையின் மீது ஒளிரும் பாக்கு நிறத்தில் அகன்ற புள்ளியும் இருக்கும்”⁽⁴⁷⁾ என்பர். சங்க இலக்கியத்தில் பசிய திணையின் உணங்கலைச் சிவந்த நிறமுடைய குறும்பூழ்ப் பறவை கவர்ந்து உண்டலை,

“பைந்திணை யுணங்கல் செம்பூழ் கவரும்” (ஐங். 469: 1)

என்னும் அடி விளக்கும், புள்ளி பொருந்திய புறத்தையுடைய குறும்பூழ்ச்சேவல் “பொறிப்புறப் பூழின் போர்வல் சேவல்”(புறநா.321:1) எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பறவை தன் இயல்பினால் பெயர் பெற்றுள்ளது.

கருநெஞ்சக் காடை

பெரும்பாணாற்றுப் படையில் பயிர் அறுக்கும் பருவம் வந்தக்கால், அவர்கள் எழுப்பும் ஆரவாரத்திற்கு அஞ்சி, அவ்விடத்தில் கூடுகட்டி வாழும் குறிய காலையும் கரிய கழுத்தையும் உடைய குறும்பூழ்ப்

பறவைகள், வெண்கடம்பின் நறிய மலரை ஒத்த, பறக்கலாற்றாத தம்
இளங்குஞ்சுகளைக் கூட்டிக் கொண்டு, காட்டிடத்திற்குச் செல்வதை,

“.....உழவர்

.....

அர்புகு பொழுதின் இரியல் போகி

வண்ணக் கடம்பின் நறுமலர்அன்ன

வளர்இளம் பிள்ளை தழீஇ, குறுங்கால்

கறைஅணற் குறம்பூழ் கட்சி சேக்கும்

வன்புலம்” (பெரும்பா. 198-205)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். இது கருநெஞ்சக் காடை ஆகும்.

“கருநெஞ்சக்காடைக்கு நெஞ்சின் முன்புறத்திலும் அடி வயிற்றிலும் கரு நிற இறகுகள்”⁽⁴⁸⁾ காணப்படும். இவ்வகைக் கடையே நெற்பயிர்களில் கூடுகட்டி வாழக்கூடியது.

வெண்காடை

“இது கருநெஞ்சக் கடையை விடப்பெரிது. ஆண் பறவைக்குத் தொண்டையில் கரு நிறத்தில் நங்கூர அடையாளம் இருக்கும், அடிவயிற்றிலும் மார்பிலும் கருப்புப் புள்ளி கிடையாது”⁽⁴⁹⁾ என்பர் ஸலீம் அலி. அகநானூற்றில்,

“கருந்தார் மிடற்றசெம் பூழ்ச் சேவல்

சிறுபுன் பெடையொடு குடையும்” (63: 7-8)

என்பர் கருவூர்க் கண்ணம்புல்லனார். இதில் கரிய மாலை சூடியது போன்ற கழுத்தினையுடைய சிவந்த பூழ்ச் சேவல், தனது சிறிய புல்லிய பேடையுடன் புழுதியை குடைவது சுட்டப்பட்டுள்ளது. கழுத்தில் கருமை நிறத்தில் மாலை போன்ற அமைப்பையுடைய காடை, கழுத்தில் கருநிற நங்கூர அடையாளமுள்ள வெண்காடையைக் குறித்து வந்துள்ளது. நங்கூரம் என்பது மாலை போன்ற அமைப்பினைச் சுட்டும்.

இதல், சிவல், குறும்பூழ் போன்ற பறவைகள் உருவிலும் நிறத்திலும் பெரும்பாலும் ஒத்தவை. எனினும் சிறுசிறு வேறுபாடுகளை உடையது. இதல், கவுதாரியை விடச் சற்றுப் பெரிய பறவை. இது செம்மை கலந்த பழுப்பு நிறத்தில் காணப்படும். வெள்ளையும் சிவப்பும் கலந்த வளைந்த வரிகள் உண்டு. கண்களைச் சுற்றி வட்டமான தோல் காணப்படும், சிவந்த கால்களையும், முள் போன்ற விரல்களையும் உடையது. கவுதாரி-வெளிரும் தவிட்டு நிறத்தில் காணப்படும். உடலில் கருங்கோடுகளும், வால் பாக்கு நிறமாகவும், தொண்டை கருஞ் சிவப்பு நிறமாகவும் காணப்படும்.

கவுதாரியை விடச் சிறிய செம்புழுதி நிறப்பறவை காடை. சங்க இலக்கியத்தில் புதர்க்காடை, கருநெஞ்சுக்காடை, வெண்காடை என்ற மூன்று வகைகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. புதர்க்காடையின் மேல்புறம் சிவந்த தவிட்டு நிறத்திலும், வயிற்றுப்புறம் வெண்மையாகவும், கரும்புள்ளிகளும் காணப்படும். கருநெஞ்சுக் காடைக்கு நெஞ்சின் முன்புறத்தில் கருமையான முடிகள் காணப்படும். வெண்காடைக்கு கழுத்தில் கருநிறத்தில் மாலை போன்ற அமைப்பு உள்ளது. புதர்க்காடை, புதருக்குள் கூடுகட்டி வாழும்.

கருநெஞ்சுக்காடையும், வெண்காடையும் புல்வெளிகளிலும், பயிர்களிலும்
கூடிகட்டி வாழும்.

இதல்-பெரிய பறவை. கண்களைச் சுற்றிக் காணப்படும் வட்டமான
தோலே இதற்குத் தனி அடையாளம். மத்திமமான பறவை கவுதாரி.
கவுதாரியை விடச் சிறியது காடை(பூழ்). இவைகள் நிற ஒற்றுமை
உடையது. கோடுகளிலும் புள்ளிகளிலும் உள்ள நிறங்களே இவற்றை
வேறுபடுத்துகின்றன. இவற்றைக் கூர்ந்து கவனித்தால் ஒழிய, இவற்றை
வேறுபடுத்திக் காண முடியாது.

காக்கை

காக்கை-எழுப்பும் ஒலியினால் அமைந்த பெயர். கா.....கா....காகா-
காக்கா - காக்கை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. மக்கள் வழக்கில் காக்கா
என்றே அழைப்பர். சங்க இலக்கியத்தில் “பதினாறு இடங்களில் காக்கை
என்றும், பறவையைக் குறிக்கும் புள் என்ற பொதுப் பெயரால்
நான்கிடங்களிலும்”⁽⁵⁰⁾ இப்பறவை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. காக்கைகளில்
ஊர்க்காக்கை, அண்டங்காக்கை என்ற இரண்டு வகையுண்டு.
ஊர்க்காக்கை-கழுத்துப் புறத்தில் சாம்பல் நிறத்துடன் காணப்படும்.
அண்டங்காக்கை உடல் முழுவதும் கருமையாக இருக்கும். இவை
காடுகளில் காணப்படுவதால் “கானக்காக்கை” (புறநா. 343: 1) என்றும்,
முழுவதும் கருமையாக இருப்பதால் “கருங்காக்கை”(ஐங். 391: 1) என்றும்
வழங்கப்பட்டுள்ளது. காக்கை எழுப்பும் ஒலியினாலும், தோற்றத்தாலும்
பெயர் பெற்றுள்ளது.

கிளியின் பெயர்கள்

கிளியைக் குறிக்கும் “கிளி என்ற சொல் ஐம்பத்தியொன்பது இடங்களிலும், கிள்ளை பன்னிரண்டு இடங்களிலும், செவ்வாய் பாசினம் இரண்டிடங்களிலும்”⁽⁵¹⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கிளி என்ற பெயர் “கிள்ளல், கொத்தல், கடித்தல்”⁽⁵²⁾ என்ற செயலின் காரணமாக வந்ததென்பர். தன் அலகால் கிள்ளும் பறவை-கிள்ளி-கிளி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. கிளிகள் பச்சை நிறத்திலும், வாயலகு சிவந்தும் காணப்படும். ஆண் கிளியின் கழுத்தில் சிவப்பு நிற வளையமும், பெண்கிளியின் கழுத்தில் பச்சை நிற வளையமும் காணப்படுவதை,

“செந்தார்ப் பைங்கிளி” (நற். 301: 5, அகநா. 34: 13)

“பைந்தார், செவ்வாய் சிறுகிளி” (அகநா. 192: 4-5)

என்று சங்கப் பாக்கள் விளக்கியுள்ளன. பறவை நூலாரும் “Male parakeet with a rose-pink and black collar, Female without the collar but with an indistinct emerald-green ring round neck என ஆணுக்குச் செந்தாரும், பெண்ணுக்குப் பசுமையான வளையம் கழுத்தைச் சுற்றி இருக்கும் என்று”⁽⁵³⁾ குறிப்பிடுவர். கிளியை “சிறுகிளி” (ஐங்.285:3), “குறுகிளி (நற்.288:9) என்றும் வழங்கியுள்ளனர்.

கிள்ளை

கிள்ளை என்ற சொல் கிள்ளுதல் என்ற செயலால் கிளிக்கு அமைந்த பெயர். கிள்ளை தன் அலகால் உணவைக் கிள்ளுதலால் இப்பெயர்

கின்னரம்

பெற்றது. கிள்-கிள்ளுதல்-கிள்ளை என வழங்கப்படும். கிள்ளையை வீட்டில் வளர்த்ததை,

“கிள்ளையும் தீம்பாலுண்ணா” (அகநா. 369:4)

என அகநானூறும், பேசக் கற்றுக் கொடுத்ததை,

“வளைவாய்க் கிள்ளை மறைவினி பயிற்றும்

மறைகாப்பாளர்.....” (பெரும்பாண். 300-301)

எனப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும் குறிப்பிட்டுள்ளன.

செவ்வாய் பாசினம்

செவ்வாய்-சிவந்தவாய், பா-இனம்-பச்சை நிறப் பறவைக் கூட்டங்கள். சிவந்த வாயும் பச்சை நிறமும் உடைய கிளிக் கூட்டங்கள் செவ்வாய்ப் பாசினம் எனக் குறிக்கப்பட்டன. இவை திணையைக் கவர்தலை,

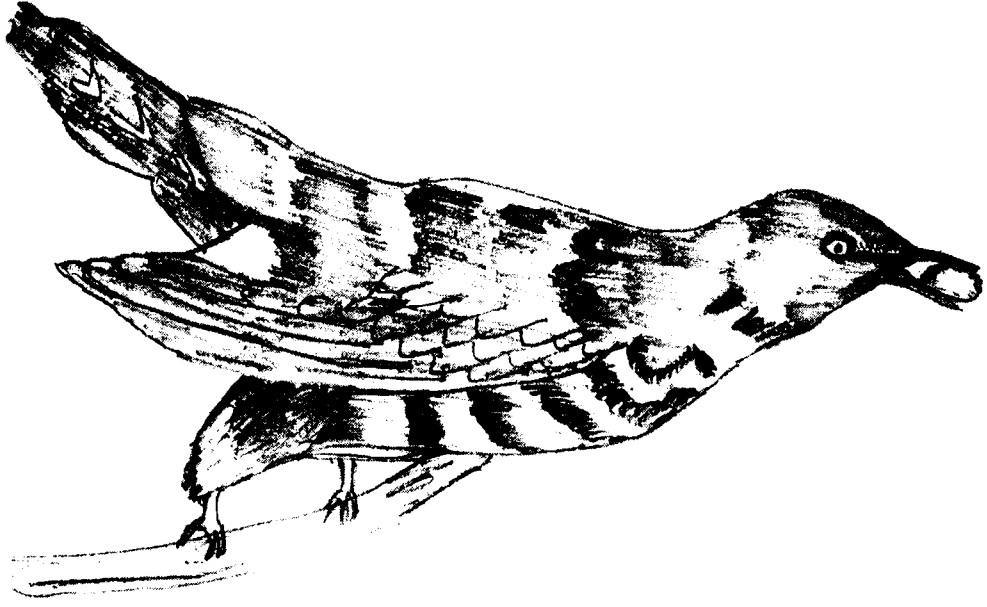
“செவ்வாய் பாசினங் கடஇயர்” (நற். 134: 4)

“செவ்வாய் பாசினம் கவரும்” (நற். 206: 4)

என்பன போன்ற அடிகள் விளக்கும். கிளியின் பெயர்கள் அவற்றின் செயல், நிறம் காரணமாக இடப்பட்டவையாகும்.

கின்னரப் பறவை

கின்னரம்-கின்னரம் போன்ற பறவை. கின்னரம் என்பது ஒருவகை யாழ். சேந்தன் திவாகரமும் யாழின் பெயர்களாக “தந்திரி, வீணை, கின்னரம், விபஞ்சி, கருவி, கோடவதி, அனுசரம், வல்லகி”⁽⁵⁴⁾ போன்ற

குயில்

பெயர்களைச் சுட்டியுள்ளது. “கின்னர கீதம், கின்னர கண்டி, கின்னரி போன்ற சொற்கள் இசைத்தொடர்பானவை.”⁽⁵⁵⁾ கின்னரப் பறவை தனது தோகையைத் தூக்கி ஆடும்போது மகர யாழினைத் தூக்கி ஆடுவது போல அதன் தோகை அமைப்பு காணப்படும்.. கலைக்களஞ்சியமும் “கின்னரத்தில் ஆணுக்கு வாலிலுள்ள இறகுகளில் சில அதிக நீளமாய் வளரும். மேலும் வாலுக்கு மேலுள்ள ஒதுக்கு இறகுகளின் நுனிகளும் வெகு நீளமாய் வளர்ந்து, அது மயிலைப்போலத் தோகைகளைத் தூக்கி ஆடுகையில் ஒரு கின்னரத்தைத் தூக்கியாடுவது போலிருக்கும். தனக்கென ஒரு குரலிருந்த போதிலும், கோழி கொக்கரிப்பது போலவும் நாய் குரைப்பது போலவும், பல வகையான பிராணிகளின் ஒலிகளைப் போலவும் ஒலிக்கவல்லது. காலையிலும் மாலையிலும் இனிமையாகப் பாடும்”⁽⁵⁶⁾ என விளக்கியுள்ளது. எனவே கின்னரம் என்பது யாழ் போன்ற அமைப்புடையதால், ஒப்புமையாக்கத்தால் அப்பறவைக்கு பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் இப்பறவை,

“இன்சீர்க்.....

கின்னரம் முரலும் அணங்குடைச் சாரல்” (பெரும்பா.493- 494)

என ஓரிடத்தில் மட்டும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

குயில்

சங்க இலக்கியத்தில் குயில் “முப்பத்து நான்கிடங்களில்”⁽⁵⁷⁾ பயின்று வந்துள்ளது. குயில் என்ற பெயர் “குயில்-கூ+இல்”⁽⁵⁸⁾ என்பதால் இப்பெயர் பெற்றதென்பர் தி. முருகரத்தினம். கு-யீல், கு-யீல்”⁽⁵⁹⁾ எனக்

கூவும் ஒலியினால் அமைந்த பெயர் என்பர் காழி சிவக்கண்ணுச்சாமி.
சங்கப் பாடல்களிலும்,

“செங்கண் இருங்குயில் நயவரக் கூஉம்” (அகநா.229:19)

“குருகிலை யுதிரக் குயிலினங் கூவப்” (பரி.15:19)

எனக் குயில் கூவுதல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. குயில் என்னும் பெயர். அது எழுப்பும் ஒலியால் பெற்ற பெயராகும். குயிலில் “ஆண் ஒளிருங் கறுப்பு. அலகு மட்டும் மஞ்சளாக இருக்கும். கண் இரத்தச் சிவப்பு; பெண் தவிட்டு நிறமும் வெள்ளைப் புள்ளிகளும் உடையது”⁽⁶⁰⁾ என்பர். சங்க இலக்கியத்திலும் “இருங்குயில்” (குறுந். 192: 3), “மணி நிற யிருங்குயில்” (அகநா. 25: 6), “செங்கண் இருங்குயில்” (ஐங். 346: 3, நற். 224: 5) என்று அதனுடைய தோற்றம் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது ஆண்குயிலே ஆகும். ஆண்குயிலை அதிகமாகக் காணமுடியும். பெண்குயிலை எளிதில் காணஇயலாது.

கோகுலம் (மாங்குயில்)

“கோகுல மாய்க் கூவுநரும்”(பரி.9:65)

என குயில் கோகுலம் என ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கோகுலம்- என்பது மாங்குயிலைக் குறிக்கும் பெயர். “மாங்குயில் கூட்டமாக அடர்ந்த காடுகளில் வாழும். பறந்தலையும் போது கரகரப்பான தொனியில் கீ.கீ.கீ.கீ.கீ. என்று கத்திக் கொண்டே ஒன்றின் பின் ஒன்றாக, தலைவனைப்

பின்பற்றிச் செல்லுவது போல் செல்லும். கர கரப்பான அடித்தொண்டைத் தொனி மட்டுமின்றி முட்டையிடுங் காலத்தில் ஆண் பறவை மிக இனிமையான குரலில் மாற்றி மாற்றி.....கோ கீலா என முதுகை வளைத்து, தலையை உள் மடக்கி, வாலைத் தாழ்த்தி, பெண்ணைப் பார்த்துப் பாடும்”⁽⁶¹⁾ என்பர் ஸலீம் அலி. கோகுலம் என்னும் பெயர் கோகீ என எழுப்பும் ஒலியினால் பெற்ற பெயராகும்.

குரீஇ

குரீஇ என்பது சிறு பறவைகளின் பொதுப்பெயர். குரீஇ-சிறிய என்று பொருள்படும். குரீஇ-குருஇ, குருவி என வழங்கப்பட்டுள்ளது. இஃது அதன் உருவத்தால் பெற்ற பெயராகும்.

மனையுறைக் குருவி

மனையில் கூடுகட்டி வாழும் குருவி, மனையுறைக் குருவி ஆகும். “இக்குருவிகள் சாம்பல் நிறத்தில் குவிந்த இறகுகளுடன் காணப்படும். வீட்டின் முற்றத்தில் உலரும் தானியங்களைத் தின்று, வீட்டிறப்பிலேயே தம் குஞ்சுகளுடன் தங்கியிருக்கும்”⁽⁶²⁾. இக்குருவியின் ஆணுக்குக் கழுத்து கருமை நிறத்தில் காணப்படுவது “உள்இறைக் குரீஇக் கார்அணற் சேவல்” (நற்.181:1), “மனையுறை குரீஇக் கறையணற் சேவல்”(புறநா. 318:4) என்றும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. மனைக் குருவி சாம்பல் நிறத்திலும், ஆணின் கழுத்தின் கீழ்ப்பகுதி கருமை நிறத்தில் காணப்படுவதும் குறிக்கப்பட்டுள்ளதால், இஃது தற்காலத்தில் வழங்கப்படும் சிட்டுக்குருவியாகும். இக்குருவியை ஊர்க் குருவி என்றும் அழைப்பர்.

இது உள்ளூர் குரீஇ (குறுந். 85: 2, நற். 231 :6) எனவும், சங்கப் பாக்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மலைக்குருவி

மலையிலே வாழும் ஒரு வகைக் குருவி இனத்தைச் சங்க இலக்கியங்கள் “ஆறிடங்களில்”⁽⁶³⁾ சுட்டியுள்ளன. “குன்றத் திறுத்த குரீஇ இனம் போல” (புறநா. 19:8) எனப் புறநானூறு குன்றத்தில் வாழும் குருவி இனத்தைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. “கருப்பு வரையன் சிட்டு, கருடவரிச்சிட்டு. ஆழ்வார்ச் சிட்டு என்றெல்லாம் அழைக்கப்படும் முனியாக் குருவியே, மலைக்குருவி என்றும் தினைக்குருவி, தினையன் எனவும் வழங்கப்படும்”⁽⁶⁴⁾ என்பர் பி.எல். சாமி. மலையில் வாழும் குருவிகள், தினைக்கதிரை உண்ண வருதலை,

“விளை குரற் சிறுதினை கவர்தலிற்

பெருவரை யடுக்கத்துக் குரீஇ யோப்ரி” (அகநா. 388:4-5)

என்ற அடிகள் சுட்டும்.

தூக்கணாங் குருவி

தூக்கு+கணம்+குருவி=தூக்கணங்குருவி-தூக்கணாங்குருவி என அதன் கூட்டினால் பெயர்பெற்றுள்ளது. தூக்கு-தொங்குதல்-தொங்கவிடுதல். கணம்-கூடு. கூட்டினைத் தொங்கவிடும் குருவி-தூக்கணாங்குருவி என மூன்றிடங்களில் (குறுந். 374:5-7, நற். 366:9, புறநா. 225:11) வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்குருவியின் கூடு மேலும் கீழும் குழாய் போன்று, நடுப்பகுதி உருண்டு, ஒரு பக்கம் பிதுங்கிக் காணப்படும்.

കുറുത

இவை பனை மரத்தில் கூடுகட்டி வாழும் இயல்புடையது. இதனை,

“முடுங்க லிறைய தூக்கணங்குரீஇ

நீடிரும் பெண்ணைத் தொடுத்த, கூடினு” (குறுந். 374: 5-7)

என விளக்குவர் உறையூர் பல்காயனார். வலம்புரிச் சங்கிற்கு, தூக்கணங் குருவிக் கூடு (புறநா. 225: 11) ஒப்புமையாக்கப்பட்டுள்ளது. குருவிகளில், கூடு அமைப்பதில் சிறப்புடைய குருவி யாதலால் முதுக்குறைகுரீஇ (நற்.366: 9) எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

குருவியின் பெயர்கள், அதன் வசிப்பிடத்தினால் பெற்ற பெயர்களாகும்.

கூகையின் வகைகள்

கூகை, குரால், குடிஞை, ஆண்டலை, ஊமன் என்று கூகையின் ஐவகை இனங்கள் சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆந்தை என்ற சொல் பயிலப்படவில்லை.

கூகை

“கூகை என்ற பெயர் இப்பறவை கூ கூ என்று கத்துவதால் வந்ததென்பர்”⁽⁶⁵⁾. இதே கருத்தை “கூ....க்கூ+ஐ=கூகை”⁽⁶⁶⁾ என்றும், “கூ-கூவு-கூப்பு-கூப்பிடு-கூப்பிடு-கூப்பாடு-கூச்சல்-கூகை”⁽⁶⁷⁾ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளனர். கூகை பல்வேறு குரல்களில் அலறுவதை,

“வேறுபடு குரல வெவ்வாய்க் கூகையொடு” (புறநா. 359: 2)

குரால்

எனவும், பொந்தின் உள்ளிருந்து சுட்டுக் குவி என்று கூவி அழைப்பதுபோல் அலறுவதை,

“பொத்த அறையுள் போழ்வாய்க் கூகை

சுட்டுக் குவி எனச் செத்தோர் பயிரும்” (புறநா. 240: 7-8)

எனவும் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனை “சாவுக் குருவி” என நாட்டுப்புறத்தில் அழைப்பர். கூகை ஒலிப்பதை “குழறும்” (குறுந்.158: 1, அகநா. 122: 14) எனச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டியுள்ளன. குழறும் என்பது திக்குதல்-விட்டு விட்டு ஒலித்தல் எனப் பொருள்படும். இது “சக்-சக்-சக்-ர்-ர்-ர்-ர்”⁽⁶⁸⁾ எனவும் ஒலிக்கும் என்பர்.

கூகை தான் எழுப்பும் ஒலியினால் பெயர் பெற்றது. இது பல்வேறு குரல்களில் ஒலி எழுப்பும் தன்மையுடையது.

குரால்

குரால்-நிறத்தினால் அமைந்த பெயர். குரால் நிறம்-கபில நிறம்-புகர்நிறம். சங்க இலக்கியத்திலும் குரால்-கபிலநிறம் (குறுந்.224:4) என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கபில நிறமும் குடுமியும் உடைய ஆந்தை, குரால் என “நான்கிடங்களில்”⁽⁶⁹⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. விட்டு விட்டு ஒலிக்கும் குடுமிக் குராவை,

“ஓரா உருட்டுங் குடுமிக் குராலொடு” (அகநா.265:19)

என்னும் அடி விளக்கும்.

குடினெ

குடிஞை

குடிஞை-பேராந்தை என “பத்திடங்களில்”⁽⁷⁰⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது.
“குடிஞை டிஞ்.....ட+ஐ”⁽⁷¹⁾ என எழுப்பும் ஒலியினால் அமைந்த பெயர்
என்பர் தி. முருகரத்தினம். பேராந்தை எழுப்பும் ஒலி,

“தொடிமாண் உலக்கைத் துண்டு உரல் பாணி

நெடுமால் வரைய குடிஞையோடு இரட்டும்” (அகநா.9:12-13)

என உலக்கை குற்றும் ஒலியுடன் குடிஞையின் ஒலி ஒப்பிடப் பெற்றுள்ளது.
“பேராந்தை, பொற்கொல்லன் தொழில் செய்யுங்கால் எழும் பூம்-பூம்
ஒலிபோல ஒலிப்பதை”⁽⁷²⁾ நற்றிணையும், துடியுடன் ஒப்பிட்டுத்
“துடிக்குடிஞை” (பொருந. 210) எனப் பொருநராற்றுப்படையும்
குறிப்பிடுகின்றன.

ஆண்டலை

ஆண்மகனின் தலையைப் போல் இருக்கும் ஆந்தை, ஆண்டலை
ஆகும். இதுவே ஆண்தலை-ஆண்டலை-ஆந்தை என தற்பொழுது
மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆண்டலை,

“ஆண்டலைக்கு ஈன்ற பறழ்மகனே” (கலித்.94:6)

“ஆண்டலை வழங்கும் கான் உணங்கு கடுநெறி”⁷³ (பதிற்.25:8)

“அழகுரல் கூகையோடு ஆண்டலை விளிப்பவும்” (பட்.258)

என முன்றிடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பருந்து

ஊமன்

“குரலான் படுதுய ரிராவிற் கண்ட

உயர்திணை யூமன் போலத்” (குறுந்.224:4-5)

என்பனவற்றில் உயர்திணையாகிய ஊமன் என்ற சொல் பயின்று வந்துள்ளது. இஃது, அஃறிணை ஊமனான ஒருவகை ஆந்தையை மறைமுகமாகக் குறிப்பிடுகின்றது. இது “ஊம்.....ஊம் என ஒலி எழுப்புவதால் அமைந்த பெயர் என்பர்”⁽⁷³⁾ பி.எல். சாமி.

முரவுவாய் முதுபுள்

முரவு வாய்-முழங்கும் வாய், முரவு-முரலுதல்-ஒலித்தல். முதுபுள்-வயதான ஆந்தை. இது முரவுவாய் முதுபுள் (அகநா.260:12) என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

பருந்தின் வகைகள்

பருந்து வகைகளில் பருந்து, எருவை, பாறு, கழுகு, பொகுவல், எழால் போன்றவை அடங்கும்.

பருந்து

பருந்து என்பதற்கு “பருந்து=மிக உயரப் பறக்கும் பறவையினம்”⁽⁷⁴⁾ என்பர் ஞா. தேவநேயன். உயர உயரப் பறந்தாலும் ஊர்க்குருவி பருந்தாகாது-என்ற பழமொழியும், பருந்து மிக உயரப் பறக்கும் பறவை என்பதை நன்கு விளக்கும். பருந்தில் மூன்று வகைகளுண்டு. அவை கருஞ்சிறகுப் பருந்து, செம்பருந்து, தேன்குடிச்சான் பருந்து என்பனவாகும்.

கரும்பருந்து

சங்க இலக்கியத்தில் நீர்நிலைக் கருகிலும் ஊர்க்கருகிலும் வாழும் செம்பருந்தைவிட, காட்டில் வாழும் கரும்பருந்தே சுட்டப்பட்டுள்ளது. கரும்பருந்து பற்றிய செய்தி “நாற்பத்தி எட்டு இடங்களில்”⁽⁷⁵⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பருந்தின் உடல் வெண்சாம்பல் கலந்த நிறத்திலும் இறக்கைகள் கருமையாகவும் காணப்படும். சிறகு கருமையாக இருத்தலை,

“இருஞ்சிறை, வளைவாய்ப் பருந்தின்” (அகநா.79:11-12)

“கூதிர் பருந்தி னிருஞ்சிறை கன்ன” (புறநா.150:1)

“நீர்படு பருந்தி னிருஞ்சிறை கன்ன” (பதிற்.12:19)

என்ற அடிகள் சுட்டும். இருஞ்சிறகு என்பது கருமையான சிறகுகளையுடைய கரும்பருந்தையே சுட்டும். “இப்பருந்துகள் பாலையிலப்பகுதியில் அதிகம் காணப்படுவதைப் பல பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன”⁽⁷⁶⁾.

செம்பருந்து

செம்பருந்து-உடல் செந்துரு நிறத்திலும், தலை, கழுத்து, நெஞ்சு போன்றவை வெண்மை நிறத்திலும் காணப்படும். இதனைக் கருடப்பருந்து, கிருஷ்ணப்பருந்து என்றும், வீட்டில் வளர்க்கும் கோழிக் குஞ்சுகளைத் தூக்கிச் செல்வதால் கள்ளப்பிராந்து என்றும் நாட்டுப்புறத்தில் அழைப்பர். அகநானூற்றில்,

“வெண்தலைப் பருந்து பெடை பயிரும் பாழ்நாட்டு”

(அகநா. 117:6-7)

என வெண்ணிறத் தலையினை உடைய பருந்து ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வெண்ணிறத் தலை சுட்டப்பட்டுள்ளதால் இது செம்பருந்தையே குறிக்கும்.

தேன்குடிச்சான் பருந்து

இப்பறவை பற்றி ஓரிடத்தில் மட்டுமே குறிப்புகள்.

“சூழ்புண விரிந்த கருங்கால் வேங்கைப்

பெருஞ்சினைத் தொடுத்த கொழுங்கண் இறாஅல்

புள்உற்றுக் கசிந்த தீந்தேன் கல்அனைக்

குறக்குறு மாக்கள் உண்ட மிச்சிலைப்

புன்றலை மந்தி வன்பறழ் நக்கும்” (நற்.168:1-5)

என்பதற்கு, வண்டுகள் தன் பாலுள்ள தேனைப் பருகுமாறு, வேங்கையின் பெரிய கிளையில் கட்டிய, கொழுவிய கண்களை உடைய தேன் அடையிலே, தேனீக்கள் மொய்த்தலால் தேன் கசிந்து கல்லின் குழிகளில் வடிந்தது. வடிந்தத் தேனைக் குறக்குறுமாக்கள் வழித்து உண்டு மிகுந்ததை, குரங்கின் குட்டிகள் உண்ணும் நல்ல மலைநாட்டிற்குரிய தலைவனே என உரை விளக்கம் தருவர்.”⁽⁷⁷⁾ இதற்கு பி.எல். சாமி “தேனீக்கள் மொய்த்தலால் தேன் கிழிவது இயற்கைக்கு மாறான செய்தியாகும். தேன் கூடு புள் உற்றதால் கசிந்தது என்பதற்குப் பறவையானது தீண்டினதால் தேன் கூடு கசிந்தது என்றே பொருள்

எருவை

கொள்ளவேண்டும். தேன் கூட்டைத் தீண்டும் பறவை, ஊறு செய்யும் பறவை, தேன் பருந்தாதலால் இப்பறவையே “புள்” என்று நற்றிணையில்⁽⁷⁸⁾ குறிக்கப்படுகிறது என்பர்.

எருவை

எருவை-எரு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல். எரு-சிவந்த நிறம். “எருமணம்-செங்குவளை மலர்.”⁽⁷⁹⁾ எருவை “தலையும் கழுத்தும் இறகுகள் இல்லாமல் வழுக்கையாய்ப் புதிதாக வெட்டப்பட்ட விலங்கின் இறைச்சியைப் போலக் காணப்படும். அதிலும் காது மிகமிகச் சிவப்பாகக் காணப்படும்”⁽⁸⁰⁾ என்பர். ஊன் துண்டினைப் பதித்து வைத்தாற் போன்ற சிவந்த காதுகளையும், கரிய சிறகினையும் உடைய எருவையை,

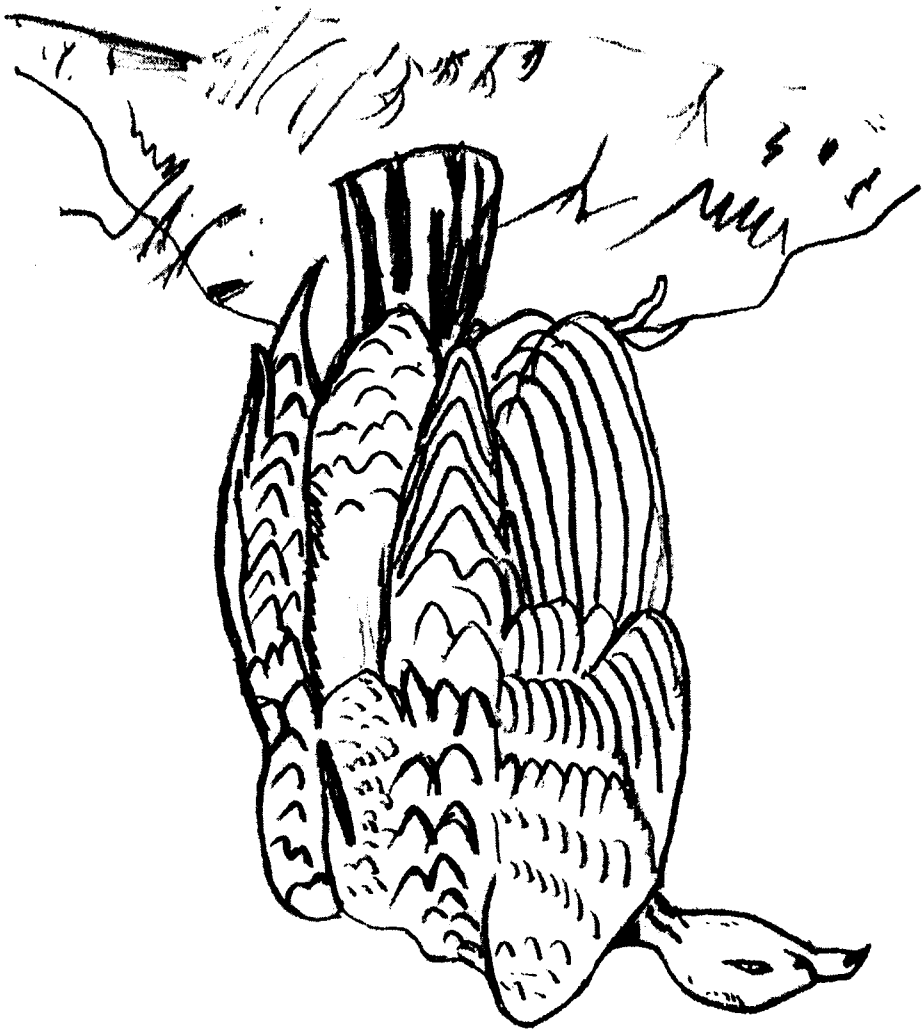
“ஊன் பொதித்தன்ன வெருவரு செஞ்செவி

எருவைச் சேவல் கரிபுசிறை” (அகநா. 51: 5-6)

“எருவைச் சேவல் இருஞ்சிறை பெயர்க்கும்” (அகநா. 297: 17)

என்ற அடிகள் சுட்டும். பொறித்து வைத்தாற் போலும் வெண்ணிறம் வாய்ந்த கழுத்தினையும் செய்து சூட்டியது போலும் சிவந்த செவியினை உடைய எருவை (அகநா.193: 5-6) என்று எருவையின் சிவந்த செவியும், வெண்மையான கழுத்தும், கரிய சிறகுகளும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. சங்கப் பாடல்களுக்கு உரை வகுத்த உரையாசிரியர்கள் எருவை என்பதற்குப் பருந்து என்றே உரைசுட்டியுள்ளனர். பருந்தும் எருவையும் தனித் தனிப் பறவை என்பதை,

תענ

“பெருந்தலை யெருவையோடு பருந்து வந்திருக்கும்”

(அகநா.97: 7)

“உழுஞ்சில் அம் கவட்டிடை இருந்த பருந்தின்

.....
கழுகொடு செஞ்செவி எருவை” (புறநா. 370: 7, 25-26)

என்ற அடிகள் விளக்கும். ஒரே பாடலில் பருந்தும் எருவையும் தனித்தனியே பிரித்துச் சொல்லப்பட்டுள்ளன. பருந்திற்குச் சிவந்து தொங்கும் காதுகளும் பெரிய தலையும் கிடையாது. எனவே எருவை என்பது பிணந்தின்னிக் கழுகு வகைகளில் ஒன்றாகும். எருவை பிணந்தின்பதை, “மறவர்கள், வழிப்போவாரைக் கொன்று மூடிவைத்த பிணத்தினை, எருவைச் சேவல் கொத்தி, அப்பிணத்தின் கண்மணியைத்தன் பெடைக்கு ஊட்டும்”⁽⁸¹⁾ என அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

பாறு

பாறு என்பதும் ஒரு வகைப் பிணந்தின்னிக் கழுகாகும். “கழுத்திலே மயிரற்ற, காரீய நிறமான கழுத்தையுடைய கழுகு. இதன் தலையும் கழுத்தும் உரித்துவிட்டது போன்று வெறும் தோலோடு தோற்றமளிக்கும்.”⁽⁸²⁾, “பாறு என்ற சொல் நிகண்டுகளில் உலர்த்தல், வற்றுதல் என்று பொருள் சுட்டப்பட்டுள்ளது. வற்றிய தோலுடைய கழுத்தையும் தலையையும் கொண்டுள்ளதால் பாறு என்று வழங்கப்பட்டுள்ளது”⁽⁸³⁾. ஸலீம் அலி வங்காளக் கழுகினை “இது ஒரு கனத்த, பார்த்தால் வெறுப்பூட்டும் தோற்றமுடைய கழுகு. இதன் தலையும்

கழுது

கழுத்தும் முடியின்றி, தோல் சுருக்கம் விழுந்து இருக்கும் என்பர்”⁽⁸⁴⁾, இவர் குறிப்பிட்ட வங்காளக் கழுகும், பாறும் ஒத்துக் காணப்படுவதால், பாறு என்ற பெயர் வற்றிய தோலினால் அமைந்த பெயர் என்பது விளக்கும். பாறு மிக்க புலால் நாற்றத்தை விரும்பிச் செல்லும் நீண்ட கழுத்துடைய பறவை”⁽⁸⁵⁾ என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

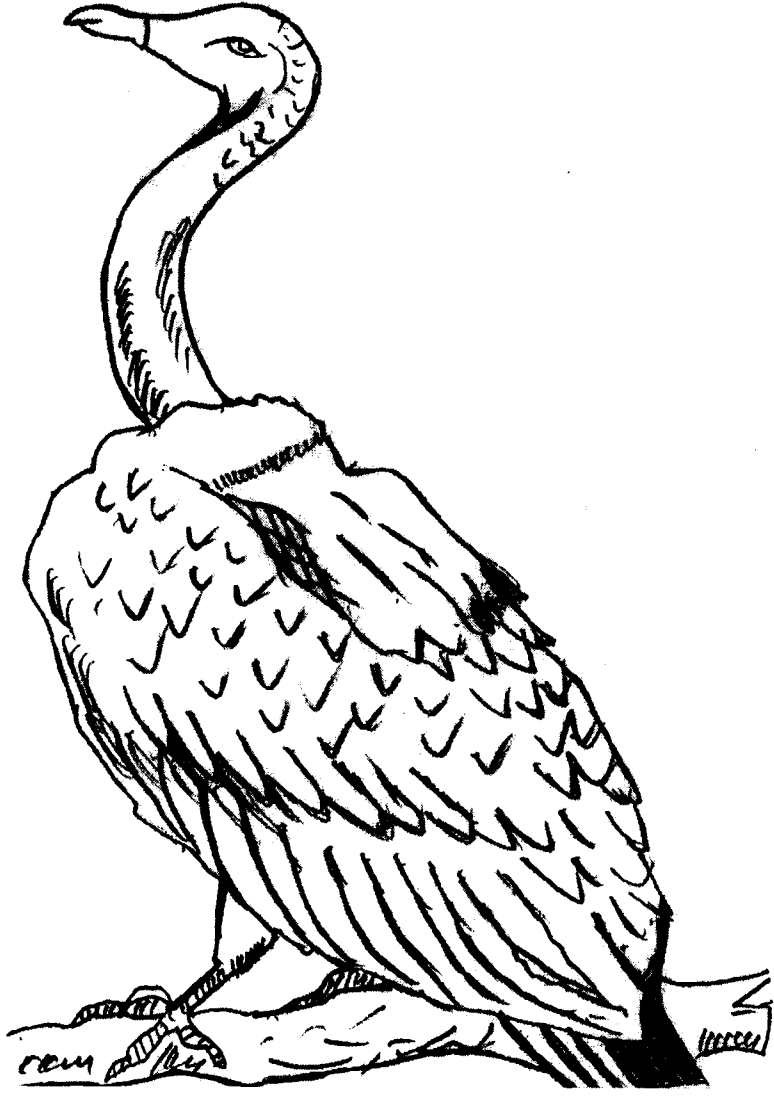
கழுகு

கழுகு என்பதற்கு “குழு-கழு-கழுகு-திரண்ட பறவை என்றும் மிக உயரப் பறப்பவற்றுள் மிகப் பருத்த பறவையினம் என்றும் பொருள் சுட்டுவர்”⁽⁸⁶⁾ ஞா.தேவநேயன். “கல்-கள்-களு-களுகு-கழுகு எனக் கல் என்னும் கருமை மூலத்திலிருந்து தோன்றிய நிறம் சார்ந்த பெயரேயாகும்”⁽⁸⁷⁾ என்பர் கு. அரசேந்திரன். ஆனால் கழுகு என்னும் பெயர் கழு என்னும் சொல்லிலிருந்து தோன்றியது. கழு-என்பதற்குக் கூர்மை என்ற பொருளுண்டு. பருந்தினங்களுள் மிகவும் கூர்மையான பார்வையை உடையது கழுகினம். நுண்ணிய பார்வையை உடையவனை கழுகுப் பார்வை என்றழைப்பர். கழுமரம்-கூர்மையான மரம். கழுகு-கூர்மையான பார்வை உடைய பறவை. கழுகு, தனது இரையை எவ்வளவு உயரத்தில் பறந்து கொண்டிருந்தாலும் துல்லியமாகக் கணித்துவிடும். எனவே கழுகு என்னும் பெயர் கூர்மை என்னும் பொருளினால் அமைந்தது. கழுகு,

“கருங்கட் காக்கையொடு கழுகு வீசும்பகவ” (ஐங். 314: 2)

“அழுகுரல் பேய்மகள் அயரக் கழுகொடு” (புறநா. 370: 25)

என இரண்டிடங்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

பெருவல்

எழால்

பொகுவல்

பொகுவல்-என்னும் பெயர் புகு என்ற சொல்லிலிருந்து தோன்றியது. புகு-புகுதல்-பொகு-பொகுதல்-பொக்குதல்-துளையிடுதல் எனப் பொருள்படும். பொகுவல் என்னும் பெயரும் புகு-பொகு-பொகுதல்-பொகுவல் என வந்துள்ளது. பொகுவல் என்பது பிணத்தைக் கொத்தி துளையிட்டு (பொக்கி-பொக்குதல்) உண்பதால் பெயர் பெற்றுள்ளது. இஃது புறநானூற்றில்,

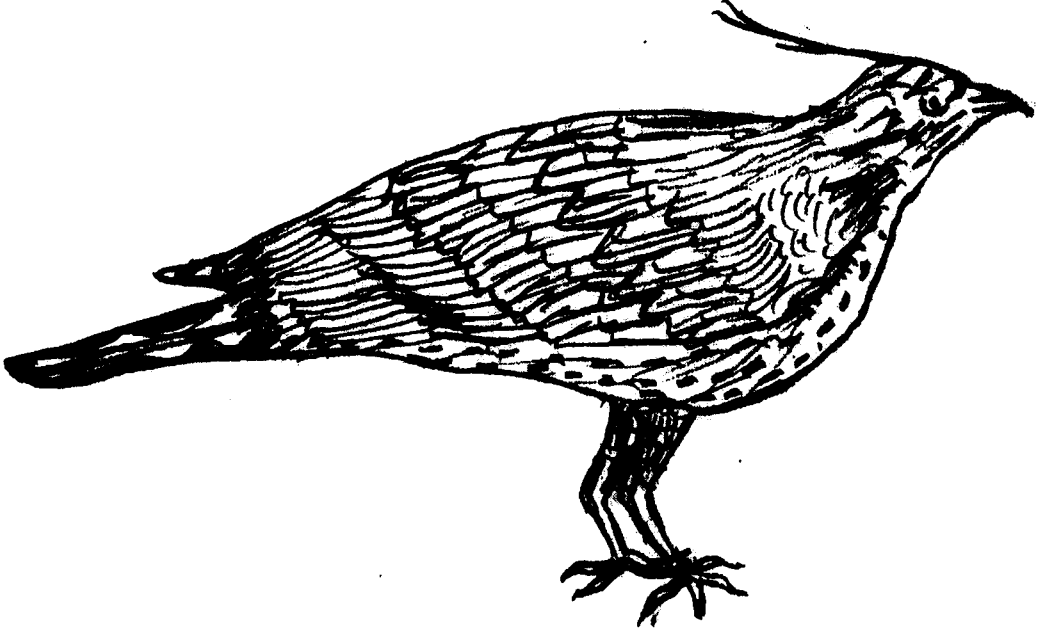
“கவிசெந் தாழிக் குவிபுறத் திருந்த

செவிசெஞ் சேவலும் பொகுவலும்” (புறநா.238: 1-2)

எனப் பிணமிட்டுப் புதைக்கப்பட்ட, கவிக்கப்பட்டுச் செய்த தாழியின் குவிந்த புறத்தில் இருத்தல் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

எழால்

எழால்-என்னும் பெயர், அது வேட்டையாடும் தன்மையினால் அமைந்த பெயராகும். இரையை வேட்டையாடும் பொழுது, மிக விரைவாகத் திடுமெனத் தாக்கி, அதே வேகத்தில் மேல்நோக்கி எழுந்து பறந்துவிடும். வீழ்ந்த வேகத்தில் எழுவதால் எழால் என பெயர் பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் எழால், சிறு சிறு பறவைகளை அடித்து உண்பதால் “புல்லாறு” என உரைக்கப்பட்டுள்ளது. புள்ளுக்கு ஊறு-கேடு செய்யும் பறவை புள்ளாறு என வழங்கப்பட்டு, அஃது காலப்போக்கில் மருவி புல்லாறு என அழைக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைத் தற்காலத்தில் வல்லாறு, வல்லுத்து என்று நாட்டுப்புற வழக்கில் அழைப்பர். இது “வங்காப் பெடையை வேட்டையாடுவதை குறுந்தொகையில்

குடுமி எழால்

தூங்கலோரி”⁽⁸⁸⁾ குறிப்பிட்டுள்ளார். அகநானூற்றில் குறும்பூழ் சேவலை, புல்லுறு எறிதற்குக் குறி வைப்பதை,

“நீழல்அறு நனந்தலை, எழால் ஏறு குறித்த

.....

பல்பொறி காமர் சேவல்” (அகநா. 103: 1-4)

என்ற அடிகள் விளக்கும். வல்லுற்றைப் பழக்கி, சிறுசிறு பறவைகளை வேட்டையாடச் செய்வதை, குருவிபிடிக்கும் இனத்தவரிடையே இன்றும் காண இயலும்.

குடுமி எழால்

குடுமியை உடைய ஒரு வகை வல்லுறு குடுமி எழால் எனப்படும். இது பதிற்றுப்பத்தில்,

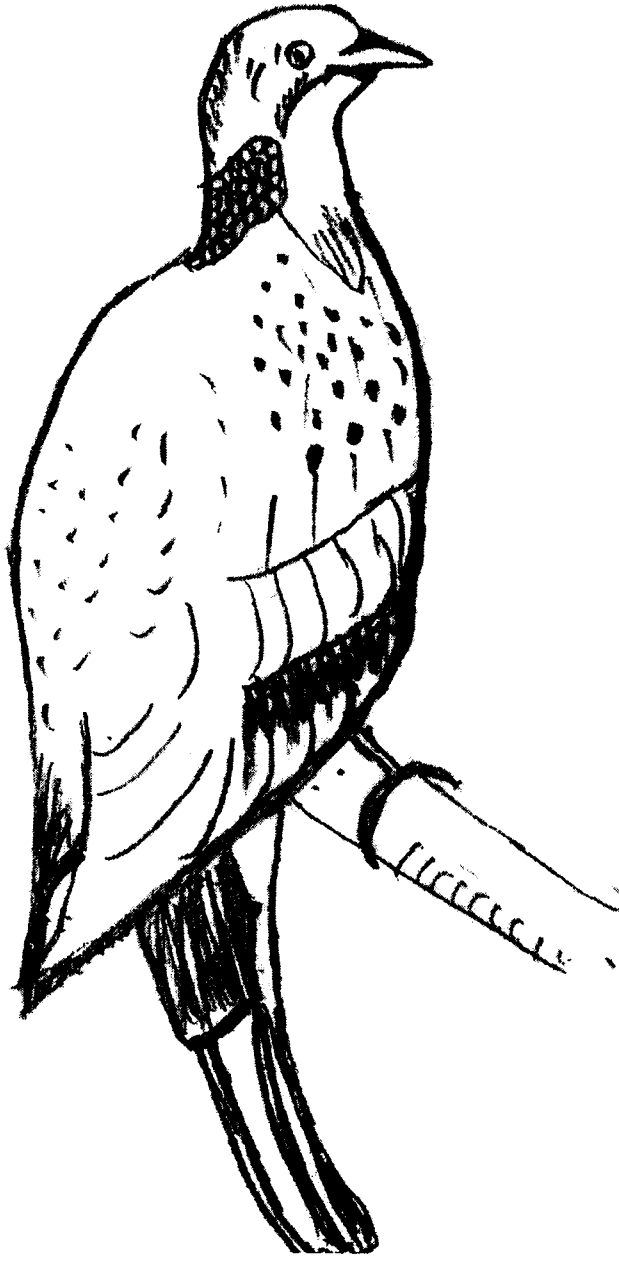
“புன்புற எருவைப் பெடை புணர் சேவல்

குடுமி எழாலொடு கொண்டு கிழக் கிழிய” (36: 9-10)

எனக் குறிக்கப் பெற்றுள்ளது. இதில் போர்க்களத்தில் ஆண்கமுகுடன் உச்சிக் கொண்டையை உடைய புல்லுறும் இறங்கும் செய்தி குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

புறா

முல்லை நிலம் ‘புறவு’ என வழங்கப்படுவது போல, முல்லை நிலப்பறவை புறவு என “இருபத்தியேழு இடங்களில்”⁽⁸⁹⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மணிப்புறா

“கடவுள் போகிய கருந்தாட் கந்தத்து

உடன்உறை பழமையின் துறத்தல் செல்லாது

இரும்புறாப் பெடையோடு பயிரும்

பெருங்கல் வைப்பின் மலைமுதல் ஆறே” (அகநா.307: 12-15)

என்பதற்குக் கடவுள் போகிய அம்பலத்தில் நெடுங்காலம் கூடியிருந்த பழமை காரணமாக, அவ்விடத்தை விட்டு நீங்கிச் செல்லாத பெரிய புறாக்கள் என உரைசுட்டப்பட்டுள்ளது. இது கோயில்களில் தங்கும் மாடப்புறா ஆகும். மாடப்புறாக்களின் மேற்புறம் கருநீல வண்ணத்தில் காணப்படும். இரும்புறா என்ற சொல்லுக்குப் பெரிய புறா என்பதைவிடக் கருமைநிறப்புறா என்பதே பொருத்தமாக அமையும். புறாக்களின் கால்கள் சிவந்த நிறத்தில் காணப்படுவதை “மனையுறைப் புறவின் செங்காற் பேடை” (நற். 162: 1) என நற்றிணை குறிப்பிட்டுள்ளது.

மணிப்புறா

மணி-நிறம்-கருஞ்சாம்பல் நிறப் புறா, மணிப்புறா. இப்பறவை,

“இட்டிகை நெடுஞ்சுவர் வீட்டம் வீழ்ந்தென

மணிப்புறாத் துறந்த மரஞ்சேர் மாடம்” (அகநா.167: 13-14)

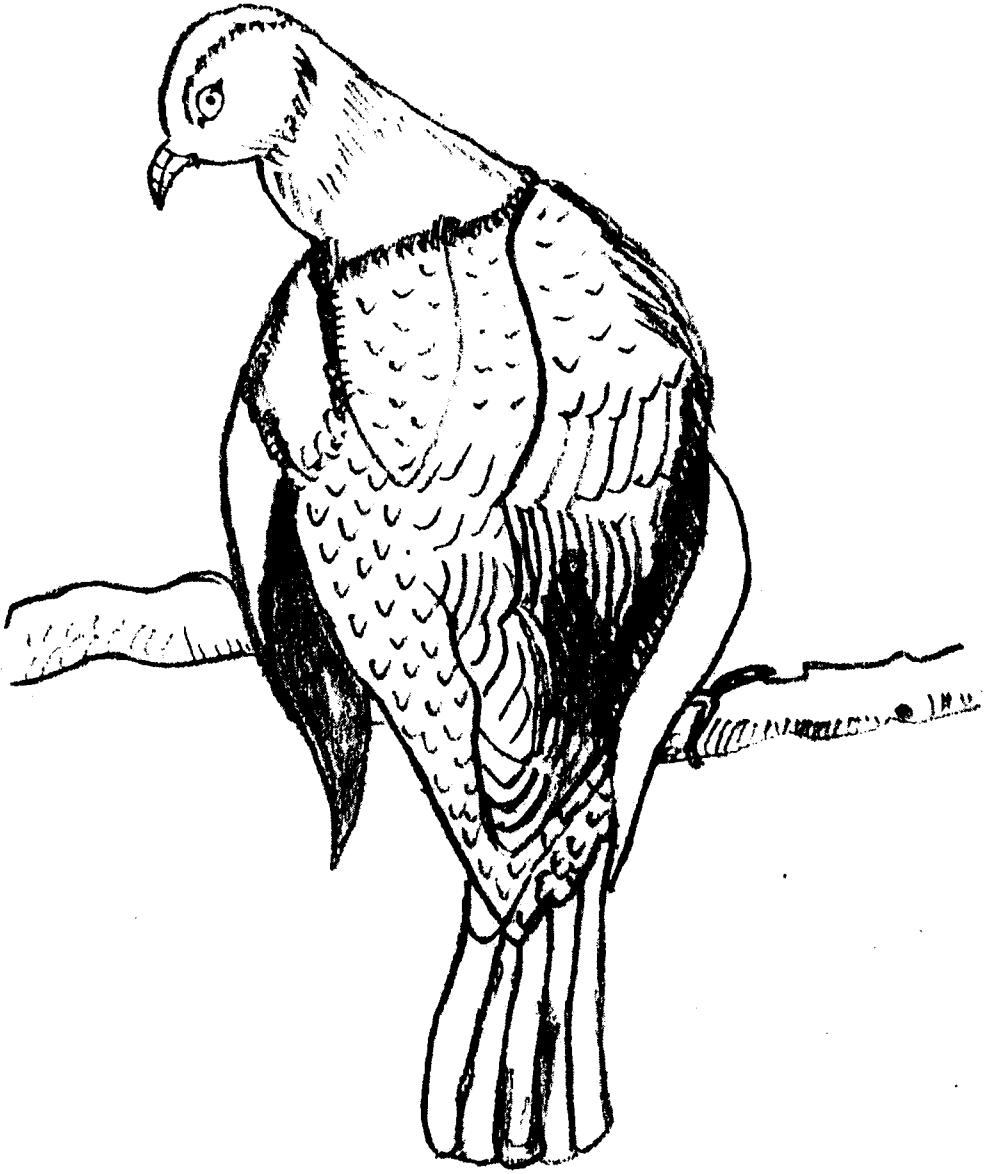
என ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

வரிப்புறா

முதுகில் வரிகளை உடைய ஒருவகைப்புறா வரிப்புறா ஆகும்.

இது “வரிப்புறப் புறவின்” (நற்.305: 7), “பொறிவரிப் புறவின்” (அகநா.271:1)

என ஈரிடங்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

போகில்

போகில்

போகில்-போ+இல்=இல்-இல்லம்-தங்குமிடத்தைக் குறிக்கும். ஓரிடத்தில் தங்காது போய்க்கொண்டிருக்கும் பறவையினத்தைப் போகில் என மூன்றிடத்தில் குறித்துள்ளனர். இதனைப் “பச்சைப் புறாவினங்கள் என்பர்”⁽⁹⁰⁾. புதிய மட்பாண்டம் போன்ற கனியை உடைய ஆலமரம் போகில்தனைத் தடுப்பதை,

“புதுக்கலத்தன்ன கனிய வாலம்

போகிறனைத் தடுக்கும் வேனிலருஞ்சரம்” (ஐங்.303: 1-2)

எனக் குறிப்பிடுவர். போகில் வேனிற்காலத்தில் அரையமரத்தின் இலையொலிக்குப் பயந்து, தன்னுணவை உண்ணாது வேற்றுப்புலத்திற்குச் செல்வதை ஐங்குறுநூறும்(325: 1-2), பருத்தியின் இளங்காயைத் தன் பேடைக்கு உணவாகக் கொடுத்தலை அகநானூறும் (129: 7-9) குறிப்பிட்டுள்ளன.

மயிலின் பெயர்கள்

மயிலைக் குறிக்க மயில், மஞ்ஞை, தோகை போன்ற சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

மயில்

மயில் என்ற சொல் மை என்பதன் அடியாகப் பிறந்தது. மை-கருநீலவண்ணம். மயிலின் நிறம்-கருமை கலந்த நீல நிறத்தில் காணப்படும். மயில்-மை-மையல்-மையில்-மயில் என அதன் நிறத்தினால்

பெயர் பெற்றுள்ளது. இது “எழுபத்தெட்டு இடங்களில்”⁽⁹¹⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. மயிலின் கழுத்து,

“புல்லென் காயாப் பூக்கெழு பெருஞ்சீனை

மென்மயி லெருத்திற் தோன்றும்” (குறுந்.183:5-6)

என்றும்,

“அணிகிலர் கலாவம் ஐது விரித்து இயலும்

மணிபுரை எருத்தின் மஞ்ஞை” (நற்.264:3-4)

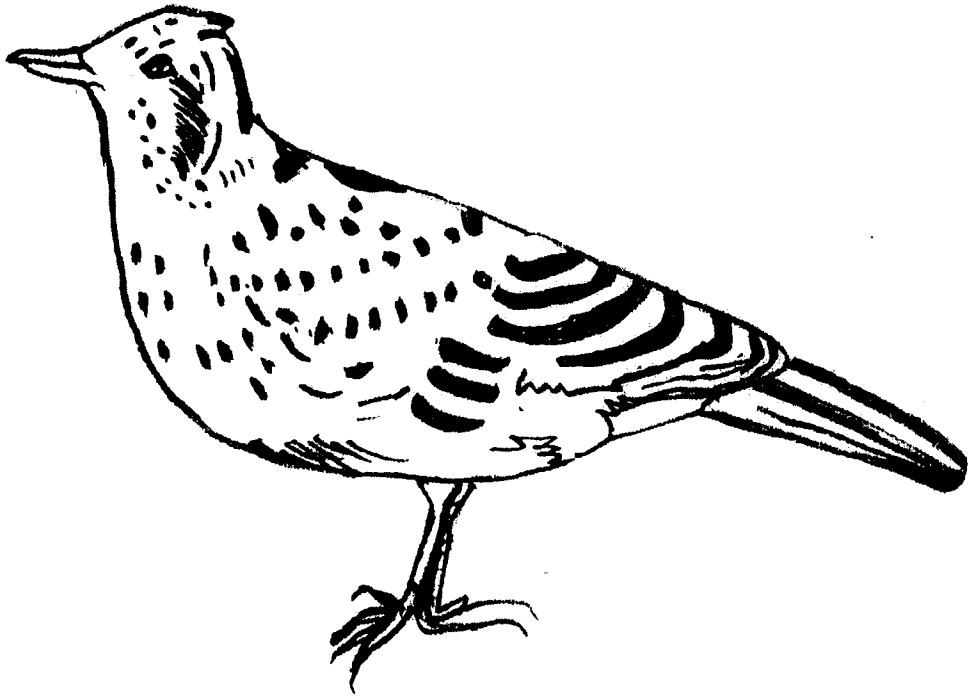
என்றும், காயாம் பூவின் நீலநிறம் போல இருத்தல் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

மஞ்ஞை

மஞ்ஞை என்ற சொல்லும் மயிலின் நீல நிறத்தினால் அமைந்த பெயரேயாகும். மை-மையல்-மஞ்ஞை என வழங்கப்பட்டிருக்கும். மஞ்ஞை என்ற சொல் “நாற்பத்தி நான்கு இடங்களில்”⁽⁹²⁾ பயின்று வந்துள்ளது. காட்டில் வாழ்வதால் “கானமஞ்ஞை” (குறுந்.38: 1) என்றும், வயல்வெளிகளில் வாழ்வதால் “பழன மஞ்ஞை” (புறநா.13: 11) என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

தோகை

சங்க இலக்கியத்தில் ஆண்மயிலைக் குறிக்க தோகை என்னும் பெயர் “பன்னிரண்டு இடங்களில்”⁽⁹³⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. பிற பறவைகளுக்கு இல்லாத தனிச்சிறப்பு, மயிலின் நீண்ட தோகையாகும். தொய்-தொய்கை-தொய்-தோய்-தோய்கை-தோகை எனத் தொய்

வானம்பாடி

என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல் தோகை. மயிலின் தலையில் உச்சிக்
கொண்டை போன்று அமைப்பிருப்பதை,

“மடமாத் தோகை குடுமியிற் தோன்றும்” (குறுந்.347: 3)

“குடுமிநெற்றி நெடுமாத் தோகை” (அகநா.194: 11)

என்ற அடிகள் விளக்கும்.

வங்கா

வங்கா-வங்கியம் போன்று இசைக்கும் பறவை. வங்கியம் என்பது
“மூங்கில், இசைக்குழல்”⁽⁹⁴⁾ ஆகியவற்றைக் குறிக்கும். சங்க
இலக்கியத்திலும் வங்காப் பறவை வேயங்குழலினது இசையைப் போன்று
இசைப்பதாகவே சுட்டப்பட்டுள்ளது. குறுந்தொகையில்
“ஆண்வங்காப்பறவை நீங்கப் பெற்றமையால் தனித்த, சிவந்த
காலையுடைய பெண்பறவை, புல்லூறென்னும் பறவை, இரை கொள்ளும்
பொருட்டுத் தன்னை நெருங்க, தம்முடைய கணவனாகிய
ஆண்பறவையைக் காணாமல் வேயங்குழலினது இசையைப் போன்று
குரலை உடையனவாய் குறிய பல ஒலிகளால் அழைக்கும்”⁽⁹⁵⁾ என
வங்கா ஓரிடத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

வானம்பாடி

வானம்பாடிப் பறவை சங்க இலக்கியத்தில் “ஆறு பாடல்களில்”⁽⁹⁶⁾
குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வானத்தில் பறந்துகொண்டே இனிமையாகப் பாடும்
இயல்பையுடையதால் வானம்பாடி எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது.

தற்பாடி

“வானம்பாடி வறங்களைந் தான” (ஐங்.418: 1)

“மிசைபாடும் புள்” (கலித்.146: 53)

“பொறிவரி, வானம் வாழ்த்திப் பாடவும்” (அகநா.67: 1-2)

“விசம்பாடு பறவை” (குறிஞ்.46)

என வானம்பாடியின் மழைத்துளியை விரும்பிப் பாடும் இயல்பும், வரிகளும் புள்ளிகளும் கலந்த தோற்றமும், வானத்தை வாழ்த்திப் பாடும் தன்மையும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

துளிநசைப்புள்

துளி-மழைத்துளி. நசை-விருப்பம், புள்-பறவை மழைத்துளியை விரும்பும் வானம்பாடி “துளிநசைப்புள்” (புறநா.198:25) என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

தற்பாடி

தானே பாடிக்கொண்டு மழைத்துளியை உணவாகக் கொள்ளும் பறவையைப் பட்டினப்பாலை ‘தற்பாடி’ என வழங்கியுள்ளது. “தற்காலத்தில் தமிழ்நாட்டில் தலையிலாக்குருவி, தகைவிலான் என்று அழைக்கும் குருவியை ஈழநாட்டில் தாம்பாடி என்று அழைப்பதாகச் சுட்டுவர்”⁽⁹⁷⁾ பி.எல். சாமி.

இப்பறவை வானத்தை வாழ்த்திப் பாடுவதால் வானம்பாடி, வானம் வாழ்த்தி, மிசைபாடும் புள், விசம்பாடு பறவை, துளிநசைப்புள், தற்பாடி எனப் பலவாறு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வாவல்

வாவல் (வெளவால்)

வாவல் சங்க இலக்கியத்தில் “பதினொரு இடங்களில்”⁽⁹⁸⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. வாவல்-மரங்களில் தலைகீழாகத் தொங்கும். கருமை நிறத்தில் காணப்படும். இதன் இறகுகள் நீளமானதாகவும் வளைந்தும் காணப்படும். நகங்கள் கூர்மையானவை. வாவல் என்னும் பெயர் வா+அல்=வா-தலைகீழ். உண்ட உணவின் எச்சத்தை வாய் வழியே வெளியேற்றும் பறவை (வாந்தி). அல்-என்பதற்கு கருமை என்ற பொருள் கொள்ளலாம். நல்ல கருப்பாக இருப்பவனை அட்டக் கருப்பு என்பர். அல்லுக் கருப்பு என்பதே அட்டக்கருப்பு என மருவி வழங்கப்பட்டுள்ளது. கருமை நிறத்துடன் எச்சத்தை வாய்வழியே வெளியேற்றும் பறவை, வாஅல், வாவல் என வழங்கப்பட்டிருக்கும். வா+அல்லினை- இரவிலே இரைதேட வரும்-அலையும் பறவையாதலால் வாவல் எனவும் வழங்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும்.

“பசைபடு பச்சை நெய்தோய்த் தன்ன

சேய்உயர் சினைய மாச்சிறைப் பறவை

பகல்உறை முதுமரம் புலம்பப்” (அகநா.244:1-3)

என்பதில் பசையை உடைய தோலை, நெய்யில் தோய்த்தாற் போன்ற கருமை நிற சிறகுகளையுடைய வாவற் பறவை எனக் குறிப்பிடுவர் மதுரை மள்ளனார். “மாலை நேரத்தில் பழுத்த மரங்களை நாடிச் செல்லும் வெளவால்களைச் சங்கப் பாடல்கள்”⁽⁹⁹⁾ எடுத்துக்காட்டியுள்ளன.

வண்டின் பெயர்கள்

சங்க இலக்கியம் வண்டினைப் பறவை என்றே சுட்டியுள்ளது. வண்டினைக் குறிக்க, வண்டு, பறவை, புள், இருஞ்சிறைத் தொழுதி, ஈயன்முதாய், சிதர், சிள்வீடு, சுரும்பு, தும்பி, தேனீ, நீலச்செங்கட்சேவல், மாவீழ், மிஞிறு, ஞிமிறு போன்ற பெயர்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

பறவை

பறப்பதால் வண்டு, பறவை என்று பதிற்றுப்பத்தில் (66:16) “பூத்த முல்லை புதல் கூழ் பறவை” எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. “ஆறு கால்களை உடைய வண்டுகள் அறுகாற்பறவை என்றும் பல்காற்பறவை” என்றும், தேனை உண்பதால் “தாதுண்பறவை”⁽¹⁰⁰⁾ என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வீதேர் பறவை

வீ-மலர். தேர்-தேர்தல்-ஆராய்தல், பறவை-வண்டு. மலர்களை ஆராயும்-தேனுண்ணும் பறவை, வீதேர் பறவை (அகநா.371:3) என்றும், வண்டின் இமிர்தல் யாழிசை போல் இருப்பதால் “யாழிசைப் பறவை” (அகநா.332: 8) என்றும் அகநானூறு குறிப்பிட்டுள்ளது.

புள்

புள்-சிறிய என்ற பொருளில் பறவையைக் குறிக்கும், இப் பொதுச்சொல்,

“பொன்னிணர் மரீஇய புள்ளிமிழ்” (குறுந்.320: 6)

“கள்ளாடைத் தடவீற் புள்ளொலித்து” (நற்.227: 7)

என இரண்டிடங்களில் வண்டினைக் குறித்துள்ளது.

வண்டு

வண்டு என்ற பெயர் வட்டு என்பதன் அடியாகப் பிறந்த சொல்லாகும். வட்டு-சுற்றுதல். தேன் உண்ணப் பூவினை வட்டமிடுவதால் வட்டு-வண்டு என “நூற்றி நாற்பத்தியொன்பது இடங்களில்”⁽¹⁰¹⁾ வழங்கப்பட்டுள்ளது. வண்டு தேனுண்ணும் செய்தியும், யானையின் மதநீரிலும் கூந்தலில் சூடிய பூவிலும் மொய்க்கும் செய்தியே எல்லாப் பாடல்களிலும் கூட்டப்பட்டுள்ளது. புள்ளி பொருந்திய சிறகினை உடைய வண்டிக் கூட்டத்தினை,

“பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மொய்ப்ப” (ஐங்.240: 2)

என்ற அடி சுட்டும்.

இருஞ்சிறைத் தொழுதி

இரு-கருமை, சிறை-சிறகுகள், தொழுதி (தொழு, தொழுவம், தொழுகை) கூட்டம், கரிய சிறகினை உடைய வண்டிக் கூட்டங்கள் (அகநா.88: 11, 132: 10) இருஞ்சிறைத் தொழுதி என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

ஈயன் முதாய்

ஈயன் முதாய் “ஈ ஈயல், ஈசல் <ஈ ஈ.....+அல்”⁽¹⁰²⁾ என அது எழுப்பும் ஒலியினால் பெயர்பெற்றதென்பர் தி. முருகரத்தினம்.

செம்முதாய் (நற்.362: 5), வண்ணமுதாய் (அகநா.283: 15) என சிவந்த நிறமுடைய “இப்பூச்சி ஆறிடங்களிலும், அரக்கு நிறத்தில் காணப்படும். ஈசல் நான்கிடங்களிலும்”⁽¹⁰³⁾ ஈயன்முதாய் என்ற பெயரால் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சிதர்

சிதர்-சிதறல். வண்டுகள் கூட்டமாகப் பூவினை மொய்க்கும் பொழுது, சிதறியது போலக் காணப்படுவதால், சிதர் என “எட்டிடங்களில்”⁽¹⁰⁴⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வண்டின் கூட்டம் கோங்க மரத்தின்கண் உட்கார, கோங்க மலர்கள் உதிர்தலை,

“இனச்சித ருகுத்த இலவத் தாங்கட்

சீனைப்பூங் கோங்கி னுண்டாது” (அகநா. 25:9-10)

என்ற அடிகள் விளக்கும். நற்றிணையில் சிதர்கால் வாரணம் (297:7) என்பதில், சிதர்-சிதறியது போன்ற விரல்களையுடைய கோழி என்றும். “சிதர்சிதர்ந் துகுத்த செவ்வி வேனில் (அகநா.277: 18) என்பதில் வண்டுகள் தேனைச் சிதறும் இளவேனிற் காலம் என்றும் சிதர்-சிதறுதல் என்ற பொருளில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

சிள்வீடு

சிள்வீடு-ஒருவகை வண்டினம். “சிள் என்பதை ஆரவாரம்”⁽¹⁰⁵⁾ எனக் குறிப்பிட்டுள்ளது திவாகரம். சிள்-ஆரவாரம், வீடு-விடுதல்-ஒலித்தல், எழுப்புதல். ஆரவாரம் எழுப்பும் வண்டு “சிள்வீடு என நான்கிடத்திலும், சிதடி என இரண்டிடத்திலும்”⁽¹⁰⁶⁾ குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிள்வீடு ஒலித்தலைக் “கறங்கும்”(நற்.252: 2) என்றும், “மணியின் ஓசைபோல ஒலிக்கும்” (அகநா.145: 2) என்றும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. சிள்வீடினை சிதடி என வழங்கக் காரணம், அவ்வண்டினைப் பிடிக்கச் செல்லும் பொழுது, நமது கை படும் வரை பறக்காமல் குருடு போல அமர்ந்திருக்கும். அதனால் சிள்வீடு-வண்டிற்குச் சிதடி என்ற பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. சிதடு-சிதடன்-குருடு என்ற பொருளையே தரும்.

சுரும்பு

“சுர் கள்ளை அருந்துதல் என்ற பொருளில் வரும். மற்ற அருந்து பொருட்களுக்கும் கள்ளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு அடிப்படையில் பிறந்த தீந்தமிழ்ச் சொல் சுரை. கள்ளை நாவில் ஊற்றினால் சுர் என்ற உணர்வு தரும். சுர்ரென்ற கடுப்பு உணர்வைத் தருவது சுரும்பு”⁽¹⁰⁷⁾. இச்சொல் “முப்பத்தி ஐந்து இடங்களில்”⁽¹⁰⁸⁾ பயின்று வந்துள்ளது. சுரும்பு-தேனெடுக்கும் தேனீக்களைக் குறிப்பிடுகின்றது.

தும்பி

தும்பி-தூம்புள்ள கை போன்றது. துளையுள்ள யானையின் கை, தும்பிக்கை என வழங்கப்படுவது போல, தூம்புள்ள-தேனை உறிஞ்சுவதற்கும், துளையிடுவதற்கும் ஏற்ற துளையுள்ள கையை உடைய வண்டு, தும்பு-தும்பி என “நாற்பத்து மூன்று இடங்களில்”⁽¹⁰⁹⁾ குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. தும்பி “நீலமணி போலும் நிறத்தையுடையது. யாழிசை போலவும் குழலிசை போலவும் ஒலிக்கும் இயல்புடையது” (நற்.17:10-11, கலித்.29:16, அகநா.245:16). இஃது உடல் முழுவதும்

கருமையாகவும், தலையின் மேற்பகுதி மஞ்சள் நிறமாகவும் காணப்படும்.

தேம்பாய்

தேன் உண்ணப் பாயும் வண்டுகள் தேம்பாய் என (குறுந்.116: 1, நற்.20: 3, அகநா.153: 16) மூன்றிடங்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

தேனீ

“தேன் + ஈ - தேனினைச் சேகரிக்கும் ஈக்கள் தேனீ என ஐந்திடங்களில்”⁽¹¹⁰⁾ சுட்டப்பட்டுள்ளது. தேனீக்கள் ஒலித்தலை “பெருந்தேனிமிர்” (ஐங்.292:1) என ஐங்குறுநூறு சுட்டியுள்ளது. தாமரையில் தேனைக் கவரும் வண்டு “நீலச்செங்கட் சேவல்” (சிறுபா.184) என ஓரிடத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

மாவீழ்

மா-கருமை. மாமைநிறம். வீழ்-வீழ்கின்ற, தேனை உண்ண மலர்களில் வீழ்கின்ற வண்டுகள், மாவீழ் (அகநா.21:1-2, 162:11-12) என வழங்கப்பட்டுள்ளது.

மிஞிறு, ஞிமிறு

“மிஞிறு <ஞிம்.....மிஇ

ஞிமிறு <ஞி.....ஈம்.....+று”⁽¹¹¹⁾ என்றும், “இம்-இமிர்-ஞிமிறு-மிஞிறு-இமிழ்”⁽¹¹²⁾ என்றும் குறிப்பிடுவர். வண்டின் ஓசையை இமிர்தல் (அகநா.136: 28) என்பர். தேனீக்கள் தேனெடுக்கும் பொழுது ஞிம் என்ற

ஒருவகையான ஒலியை எழுப்பும். “மிஞிறு, ஞிமிறு தேனெடுக்கும் வண்டுகளாகும். “மிஞிறு பத்திடங்களிலும் ஞிமிறு ஏழிடங்களிலும்”(113) குறிக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு பக்கத்தில் யாழ் நரம்பிலிருந்து எழும் இனிய இசையைத் தாளங்கெடாதவாறு நிறுத்த உதவும் குழலோசைபோல், ஒசை எழுப்பும் தேனீக்களொடு, தும்பிக் கூட்டம் ஒன்று கூடி ஒலித்தலை,

“நரம்பின் தீங்குரல் நிறுக்கும் குழல்போல்

இரங்கிசை மிஞிறொடு தும்பி தாது ஊத” (கலித்.33: 22-23)

என்பர். இதில் மிஞிறு தேனீக்களைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. தேனீக்களுக்கு உடம்பில் வரிகள் காணப்படுவதால் வரிஞிமிறு (பதிற்.12:12, 50:18) என்று சுட்டப்பட்டுள்ளது.

வண்டு, வண்டுகளின் பொதுப்பெயராகும். வண்டுகளை சிறு பூச்சி இனங்களில் கொண்டாலும், சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களில் பறவை என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. வண்டுகள், நிறம், உருவம், செயல், ஒலி ஆகியவற்றால் பெயர்பெற்றுள்ளன.

இருதலைப்புள்

ஓர் உடலும் இரண்டு தலைகளும் உடைய ஒரு வகைப் பறவை இருதலைப்புள் ஆகும். இது ஒரு கற்பனைப் பறவையாகும். தலைவி, தோழியின் நட்பினைக் குறிக்க இப்பறவை உவமையாக ஈரிடங்களில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

பறவைகளில் ஆணைக் குறிக்கும் பொதுப்பெயர்

சேவல்

“சே-சேவு-சேவல், சே=பெண்ணின் மேல் ஏறும் ஆண் பறவை.”⁽¹¹⁴⁾

தொல்காப்பியர்,

“சேவல் பெயர்க்கொடை சிறகொடு சீவணும்

மாயிரும் தரவி மயிலலங் கடையே” (தொல்.1548)

எனச் சிறகுடைய பறவைகளில் மயில் தவிர, பிற பறவைகளின் ஆணினம் சேவல் என அழைக்கப்படும் என்பர். பறவைகளில் “அன்றில் , அன்னம், இதல், எருவை, கொக்கு, கோழி, கூகை, பருந்து, புறா, வண்டு”⁽¹¹⁵⁾ ஆகியவற்றின் ஆணினம் சேவல் எனச் சங்க இலக்கியத்தில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது.

பெண்பாற் பெயர்கள்

பெடை, பேடை

பெள்-பெட்டி-பெடை. பெள்-பேண்-பேடை, ஆணினால் விரும்பப்படும் பறவைகளில் பெண், பெடை, பேடை என வழங்கப்பட்டுள்ளது. “பேடை, அன்றில், இதல், நாரை, புறா, மயில் ஆகியவற்றையும், பேடை, எருவை, கோழி, நாரை, பருந்து, புறா, வண்டு”⁽¹¹⁶⁾ ஆகியவற்றையும் குறித்துள்ளது.

இளமைப்பெயர்

பிள்ளை

பிள்ளை என்பதை இளமைப் பொருளில் சுட்டியுள்ளார் தொல்காப்பியர் (தொல்.1503). “பிள்ளை என்னும் இளமைப் பெயர் அன்னம், கொக்கு, கிளி, குறும்பூழ் ஆகியவற்றினை ஒவ்வோரிடத்திலும், வெள்ளாங்குருகினைப் பத்திடத்திலும்”⁽¹¹⁷⁾ குறித்துள்ளது.

பறவைகளின் பெயர்கள் அவை எழுப்பும் ஒலி, உருவம், ஒப்புமையாக்கம், நிறம், குணம், வாழ்விடம், செயல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையில் வழங்கப்பட்டுள்ளமை புலப்படும்.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியத்தில் அறுபது பறவைகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளை நீர்நிலையை ஒட்டி வாழும் பறவைகள், நிலவாழ்(மரம்) பறவைகள் என இரண்டு வகையாகப் பகுக்கவியலும்.

நீர்வாழ்ப் பறவைகளில்-நிற ஒப்புமையால் கொக்கு, நாரை, கூழைக்கடா, வரித்தலை வாத்து, யானையங்குருகு போன்றவற்றின் பொதுப்பெயராக குருகு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வெள்ளைக் கொக்கினுள், கரிய கால்களை உடையதும் உயரமானதும் கருங்கால் வெண்குருகு என்றும், நடுத்தரமானது, வெள்ளாங்குருகு என்றும், சிறியது, சிறு வெள்ளாங்குருகு என்றும், நிறத்தினாலும் உருவத்தாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

கொக்கு-உடல் அமைப்பினாலும், நாரை நிறத்தினால் நாரை, செந்நாரை, செவ்வரிநாரை எனவும், நத்தையை உண்பதால் நந்துநாரை எனவும், ஒப்புமையால் புதா(பெருநாரை) எனவும் பெயர்பெற்றுள்ளன.

அன்றில்-இரவில் காணப்படுவதாலும், மகன்றில் ஒன்றை ஒன்று பிரியாத செயலினாலும் பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

நீர்வாழ்ப்பறவைகளில் அதிக உயரமின்றி, கொழு கொழுவென வெண்மை நிறத்தில் அழகாகக் காணப்படும் பறவைக்கு அன்னம் எனப் பெயரிட்டுள்ளனர்.

கணித்துச் சொல்லும் செயலால் கணந்துள் என்றும், வாழ்விடத்தால் கம்புள், நீர்க்கோழி என்றும், நிறத்தால் நீலச் சேவல், சிறுவெண்காக்கை என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

மீன்கொத்தி-மீன் பிடிக்கும் பொழுது சிரட் என்று ஒலி எழுப்புவதால் சிரல் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது.

கோழி என்ற பொதுப்பெயர், நிலத்தையும் குப்பையையும் கிளைப்பதாலும், கானக்கோழி வாழ்விடத்தினாலும் பெயர்கள் பெற்றுள்ளன.

இதல், கௌதாரி, காடை போன்ற பறவைகள் சங்க இலக்கியத்தில் சிறுசிறு வேறுபாடுகளுடன் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இதல் - சருகுக்கோழியையும், சிவல்-கவுதாரியையும், பூழ்-காடையையும் குறித்துள்ளது.

காக்கை-எழுப்பும் ஒலியால் பெயர்பெற்றுள்ளது. காட்டில் வாழும் அண்டங்காக்கையே பெரும்பாலும் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கிளி-செயல், நிறம் ஆகியவற்றாலும், கின்னரம்-யாழ் போன்ற அமைப்பினாலும், குயில் கூவுவதாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

குருவி-வாழும் இடத்திற்குத்தக மனையுறைக் குருவி, ஊர்க்குருவி, மலைக்குருவி என்றும், கூட்டைத்தொங்க விடுவதால் தூக்கணங்குருவி என்றும் பெயர்கள் பெற்றுள்ளன.

கூகை வகைகளில் கூகை, குடினா, ஊமன் போன்றவை எழுப்பும் ஓசையாலும், குரால் நிறத்தாலும், ஆண்டலை தோற்றத்தாலும் பெயர்கள் அமைந்துள்ளன.

பறவைகளில் மிகஉயரப் பறப்பதால் பருந்து என்ற பெயரும், பிணந்தின்னிக் கழுகில்-சிவந்த நிறத்தால் எருவை என்றும், உருவத்தால் பாறு என்றும், பார்வையாலும், செயலாலும் கழுகு, பொருவல் எனவும் பெயர்கள் பெற்றுள்ளன.

புறாக்கள் வாழ்விடத்தாலும், நிறத்தாலும், செயலாலும் பெயர் பெற்றனவாகும்.

மைநிறக் கழுத்தை உடையதால் மயில், மஞ்ஞை என்றும், ஆண் மயிலுக்கு நீண்ட தோகை இருப்பதால் தோகை என்றும் பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

வங்கியம் போன்று இசைக்கும் பறவை வங்கா, மழைத்துளியை விரும்பிப்பாடும் பறவை வானம்பாடி, கருமை நிறத்துடன் தலைகீழாகத் தொங்கும் பறவை வாவல் எனவும் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

வண்டு என்ற பெயர் வட்டுதல், சுற்றுதல் என்ற அடிப்படையில் பொதுப்பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது. வண்டுகள் பறப்பதால் பறவை, புள் என்றும், மலர்களை ஆராய்வதால் வீதேர், தாதுண்பறவை என்றும், யாழ்போல் ஒலி எழுப்புவதால் யாழிசைப் பறவை என்றும் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன.

கருமை நிற வண்டுகள் இருஞ்சிறைத் தொழுதி, கூட்டமாகப் பூக்களில் சிதறுவது போல் பறப்பதால் சிதர், எப்பொழுதும் ஆரவாரம் செய்து கொண்டிருப்பதால் சிள்வீடு, தேனை உறிஞ்சுவதால் சுரும்பு, தேனீ,

தூம்புள்ள கை போன்றது தும்பி, “ஞிம்” என்ற ஒலியினால் ஞிமிறு, மிஞிறு என்றும் வண்டுகள் பெயர் பெற்றுள்ளன.

பறவைகளில் ஆணைக் குறிக்கும் சேவல் என்னும் பொதுப்பெயரும், பெண்ணைக் குறிக்கும் பெடை, பேடை என்னும் பொதுப்பெயரும், இளமையைக் குறிக்கும் பிள்ளை என்னும் பொதுப்பெயரும் சங்கப் பாடல்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. பறவைப் பெயர் அட்டவணை.
2. மேலது.
3. மேலது.
4. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-38.
5. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-24.
6. ஓளவை சு. துரைச்சாமிப் பிள்ளை (உ.ஆ), ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும், ப-377.
7. நற்.123: 1-3, 291: 1-3.
8. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-20.
9. மேலது, ப-35.
10. ப.பெ.அ.
11. தி. முருகரத்தினம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், ப-89.
12. இரா. வேங்கட கிருட்டிணன், தமிழே முதன்மொழி, ப-303.
13. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-24.
14. அகநா.346: 2-3, புறநா.277: 1-2.
15. ப.பெ.அ.
16. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-34.
17. தமிழ்மொழி அகராதி, ப-859.
18. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-58.
19. புறநா.391: 15-17.
20. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-29.
21. குறுந்.160: 1, 177: 4, 301: 3, நற்.303: 5, 335: 8.
22. ப.பெ.அ.

23. உ.வே.சாமிநாதையர் (உ.ஆ), குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.IXIV.
24. ப.பெ.அ.
25. கலித். 70: 1-6.
26. அகநா.34: 11-13.
27. குறுந்.350: 4-6.
28. நற்.212: 1-3.
29. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-111.
30. ப.பெ.அ.
31. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-54.
32. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-112.
33. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-55.
34. ப.பெ.அ.
35. திவாகர நிகண்டு, ப-241.
36. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-77.
37. ப.பெ.அ.
38. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-131.
39. ஞா. தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-283.
40. ப.பெ.அ.
41. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-29.
42. ப.பெ.அ.
43. மேலது.
44. அகநா. 23:3, 387:10-12.
45. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-183.

46. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-47.
47. மேலது, ப-49.
48. மேலது, ப-48.
49. மேலது, ப-48.
50. ப.பெ.அ.
51. மேலது.
52. ஞா. தேவநேயன், சொல்லாராய்சிக் கட்டுரைகள், ப-106.
53. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-245.
54. சேந்தன் திவாகரம், ப-150.
55. ஏ.என். பெருமாள், தமிழர் இசை, ப-294.
56. கலைக்களஞ்சியம், தொகுதி-3, ப-721.
57. ப.பெ.அ.
58. தி. முருகரத்தினம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், பக்-88-89.
59. செந்தமிழ்ச் செல்வி, ஒன்பதாம் சிலம்பு, ப-543.
60. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-71.
61. மேலது, ப-99.
62. குறுந்.46: 1-5.
63. ப.பெ.அ.
64. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-272.
65. மேலது, பக்-286-287.
66. தி. முருகரத்தினம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், பக்-88-89.
67. ஞா. தேவநேயன், முதல்தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-4.

68. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-76.
69. ப.பெ.அ.
70. மேலது.
71. தி. முருகரத்தினம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், பக்-88-89.
72. நற்.394:1-3.
73. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-296.
74. ஞா. தேவநேயன், முதல்தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-330.
75. ப.பெ.அ.
76. நற்.3:1-2, ஐங்.321:1-3, புறநா.370:6-8.
77. வேங்கடராமன் (பதி.) நற்றிணை, ப-306.
78. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-339-340.
79. வெற்றித்தமிழ் அகராதி, ப-87.
80. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-343.
81. அகநா.215:9-15.
82. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-352-353.
83. மேலது.
84. ஸலீம் அலி, பறவை உலகம், ப-42.
85. அகநா.175: 2-5.
86. ஞா. தேவநேயன், முதல்தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், பக்-227-230.
87. கு. அரசேந்திரன்-கல், ப-83.
88. குறுந்.151:1-4.
89. ப.பெ.அ.
90. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், ப-172.

91. ப.பெ.அ.
92. மேலது.
93. மேலது.
94. வெற்றித் தமிழ் அகராதி, ப-288.
95. குறுந்.151:1-3.
96. ப.பெ.அ.
97. பி.எல். சாமி, சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம், பக்.254-255.
98. ப.பெ.அ.
99. குறுந்.172:1-2, ஐங்.339: 2-3, நற்.279: 1-3, புறநா.370: 11, பெரும்பா.20.
100. ப.பெ.அ.
101. மேலது.
102. தி. முருகரத்தினம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், ப-89.
103. ப.பெ.அ.
104. மேலது.
105. திவாகர நிகண்டு, ப-241.
106. ப.பெ.அ.
107. சு. செளந்தரபாண்டியன், சொல்லாராய்ச்சி அமுதம், ப-89.
108. ப.பெ.அ.
109. மேலது.
110. மேலது.
111. தி. முருகரத்தினம், மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள், ப-89.
112. ஞா. தேவநேயன், முதல் தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-3.

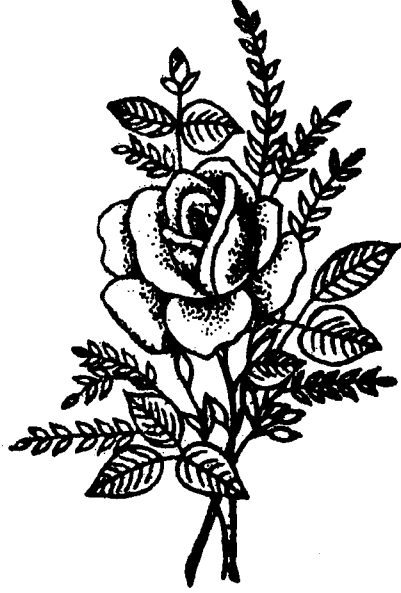
113. ப.பெ.அ.

114. ஞா. தேவநேயன், முதல்தாய்மொழி (அ) தமிழாக்க விளக்கம், ப-78.

115. ப.பெ.அ.

116. மேலது.

117. மேலது.

முடிவுரை

முடிவுரை

சங்க இலக்கியங்கள் அகமும், புறமும் கலந்த தொகுப்பு இலக்கியங்களாகும். இவ்விலக்கியங்களில் பல்வேறு செய்திகள் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளன. அப்பதிவுகளில் ஒன்றே பெயர்க்குறியீடுகள். மனிதனின் அறிவு வளர்ச்சியடைந்து, பேச்சுமொழி தோன்றிய நிலையில் ஒவ்வொன்றையும் விளக்க அவற்றிற்குப் பெயரிடத் தொடங்கினான். தன்னை அடையாளப்படுத்தத் தனக்கும் பெயரிட்டுக் கொண்டான். எனவே மனிதன் கூட்டமாக இணையத் தொடங்கியதிலிருந்தே பெயரிடும் முறையும் தோன்றிவிட்டது.

இப்பெயரிடு முறையில் மனிதன், விலங்கு, பறவை போன்ற பெயர்கள் குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். தொல்காப்பியர் பெயரியலில் உயர்திணைப்பெயர், அஃறிணைப்பெயர், விரவுப் பெயர் என்ற மூவகைப் பெயர்களைக் குறித்துள்ளார். உயர்திணைப்பெயர்கள் பதினைந்தாகும். எல்லாரும் எல்லீரும், பெண்மகன் எனவரும் பெயர்களும் உயர்திணைப் பெயரோடு ஒரு நிகரனவாகும். மேலும் உயர்திணைப் பெயர்களின் வகைகளாகப் பதினொரு பெயர்களையும், அஃறிணைப்பெயர்களாக இருபத்திநான்கினையும், அவை 'கள்' விகுதி பெற்றும் வரும் என்பதையும் குறிப்பிட்டுள்ளார். விரவுப்பெயர்கள் இருதிணைக்கும் பொதுவாய் அமையும்.

பெயரியலில் பெயர்களைக் குறிப்பிட்ட தொல்காப்பியர், மரபியலில் அஃறிணை உயிர்களின் இளமைப்பெயர்கள், ஆண்பாற், பெண்பாற் பெயர்களைச் சுட்டிச் செல்கின்றார்.

நன்னூலும், இலக்கண விளக்கமும் பெயரின் பொது இலக்கணத்தைக் குறிப்பிடும் பொழுது, அவை இடுகுறி, காரணம், மரபு, ஆக்கம் ஆகியவற்றினால் அமையும் என விளக்கியுள்ளன. மேலும் வினையால் வருவன காலத்தை விளக்க, பிற காலத்தை விளக்காதனவாய் எட்டு வேற்றுமையுஞ் சார்தற்கு இடமாகித் திணை, பால் இடத்து ஒன்றை ஏற்பதும், பொதுவுமாகி வருவன பெயர்கள் என விளக்குகின்றன. நேமிநாதமும் முத்துவீரியமும் தொல்காப்பியரின் கருத்தையே மொழிந்துள்ளன.

தொல்காப்பியர் சுட்டாத தேசம், ஊர், ஆகாயம், உள்ளிடம், வெளியிடம் போன்ற காலப் பெயர்களையும், கதிப் பெயர்களையும், பிற, மற்று என்பதுமாகிய இடைச்சொற்களை அடியாகக் கொண்டு பிறந்தனகர மெய்யீற்றுப் பெயர்களையும் நன்னூலும், இலக்கண விளக்கமும் உயர்திணைப் பெயர்களாகக் குறிப்பிட்டுள்ளன. வில்லி முதல் அண்ணல் வரையுள்ள ஆண்பாற்பெயர்களையும், பேதை முதல் பெண்டாட்டி வரையுள்ள பெண்பாற் பெயர்களையும் உயர்திணைப் பெயர்களுள் அடக்கியுள்ளன.

பெயர் என்பதற்கு நாமம், கீர்த்தி, பெயர்ச்சொல், அடையாளம், புகழ், பெருமை, பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், சுட்டு, வினா, முதல், முறை, தன்மை, முன்னிலை, எண்ணுப்பெயர், பேர் என்னும் பல பொருள்களை அகராதிகள் தந்துள்ளன. இலக்கிய ஆசிரியர்களும் திறனாய்வாளர்களும் பெயர் என்பது ஒன்றினைக் குறிக்கவும்,

வேறுபடுத்திக் காட்டவும், அடையாளமிடவும் எழுந்த குறியீடு என விளக்கியுள்ளனர்.

பெயர்களை ஆயும்பொழுது ஒரு நாட்டின் அல்லது சமுதாயத்தின் தாய்மொழி, பேச்சு மொழி, சுற்றுச் சூழல், பழக்கவழக்கங்கள், மரபு வழியான நம்பிக்கைகள், வரலாறு, மதம், நாகரீகம், அரசியல், சமுதாய மாற்றங்கள் போன்றவற்றை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

சங்க இலக்கியங்கள் தொல்காப்பிய அடிப்படையில் மக்களை நிலமக்கள், தலைமக்கள் என வகைப்படுத்தியுள்ளன. ஐந்நிலத்திற்கும் பொதுவான மக்கட் பெயர்களும், தலைமக்கட் பெயர்களும் பாடல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

முல்லை நிலம் காடும் காடு சார்ந்த பகுதியுமாகும். ஆயன் என்பது முல்லை நிலப் பொதுப் பெயராகும். முல்லை நில மக்களில் ஆயர், கோவலர் பசுவினாலும், இடையர், அண்டர் என்போர் அவற்றை மேய்க்கும் தொழிலாலும் பெயர் பெற்றுள்ளனர். ஆயர்குடியில் பொதுமைப் பண்பினையுடைய தலைவனைப் பொதுவன் என்ற சொல் குறித்துள்ளது.

மலையும் மலை சார்ந்த பகுதியும் குறிஞ்சி நிலமாகும். இந்நில மக்கள் குன்றுகளில் வாழ்வதால் இவர்களுக்குக் குறவன், குறத்தி எனப் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. புனவன், சேணோன், கானவன் என்பன குறவனுக்கு இடப்பட்ட பிற பெயர்களாகும். தலைமக்கட் பெயர்கள் நிலத்தினாலும் மலையினாலும் இடப்பட்டுள்ளன.

வயலும் வயல்சார்ந்த பகுதியும் மருத நிலமாகும். இங்குள்ள மக்கட் பெயர்களில் உழவர், தொழுவர் என்பன உழவுத் தொழிலால் அமைந்த பெயர்களாகும். வளம் பொருந்திய ஊருக்குத் தலைவன் என்ற பொருளில் மகிழ்நன், ஊரன் என்னும் பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

கடலும் கடல்சார்ந்த பகுதியும் நெய்தல் நிலமாகும். நெய்தல் நில மக்களில் பரதவர், திமிலர், வலையர், நுளையர், உமணர் கடலாலும், கடல் சார்ந்த தொழிலாலும் பெயர் பெற்றுள்ளனர். புலம்பன், துறைவன், சேர்ப்பன் என்போர் கடற்கரையினாலும், கொண்கன் பேதைத்தன்மையினாலும் பெயர் பெற்றுள்ளனர்.

முல்லையும் குறிஞ்சியும் வளமிழந்த நிலையில் பாலை எனப்படும். இந்நிலமக்களில் எயினர் தொழிலாலும், மீளி, விடலை, காளை, மறவர், ஆடவர், போன்றவை வீரத்தினாலும் பெற்ற பெயர்களாகும்.

ஐவகை நிலத்திற்கும் பொதுவான தலைவன் பெயர்கள் தலைமை, வீரம், புகழ்மிகுதி, கொடைச் சிறப்பு, விருப்பம், வளப்படுத்தல், உரிமை, பெருமை, வெற்றி ஆகியவற்றால் இடப்பட்டுள்ளன. தலைவியைக் குறிக்கும் பொதுப்பெயர்களில் இலக்கிய வழக்குப் பெயர்கள் ஏழும் பருவ அடிப்படையில் இடப்பட்டுள்ளன. கிழத்தி, ஆட்டி என்பன உரிமை, ஆளுதல் என்ற நிலையிலும், தையல், கன்னி என்பன அழகு, இளமை என்ற நிலையிலும் தலைவியைக் குறித்துள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் நிலமக்கள், தலை மக்கள் தவிர தொழிலின் அடிப்படையில் அனைத்து நிலத்திற்கும் உரிய மக்கட் பெயர்கள்

சுட்டப்பெற்றுள்ளன. அவ்வகையில் பாணன், பாடினி, அகவுநர் என்பன இசையாலும், கூத்தர், ஆரியக்கூத்தர், கண்ணுளர் என்பன கூத்தாலும் பெற்ற பெயர்களாகும். கோடியர், வயிரியர், துடியன், பறையன், கடம்பன், முழவன், கிணைவன் போன்ற பெயர்கள் இசைக்கருவியால் வழங்கப் பெற்றுள்ளன. ஒன்பது சுவையும் மெய்யின் கண் தோன்ற ஆடுபவன் விறலி. இவள் கிணைப்பறையைக் கொட்டிப் பாடிவரும் நிலையினால் கிணைமகள் என வழங்கப்பட்டுள்ளாள். அகவி அழைத்துப் பாடுபவன் அகவன் மகள் எனவும், தாளங்களுக்கு ஏற்ப ஆடுபவன் ஆடுமகள் எனவும், உரற்கூத்து நிகழ்த்திய பெண்டிர், நாடக மகளிர் எனவும் பெயர் பெற்றுள்ளமையைச் சங்கப் பாக்கள் புலப்படுத்துகின்றன.

மரத்தொழில், இரும்படித்தல், அணிகலன் செய்தல் போன்றவற்றால் தச்சர்களுக்குப் பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. காரோடன், காழோர், காழியர் போன்ற பெயர்கள் அவரவர் செய்யும் தொழிற் கருவிகளின் கருமை நிறத்தினால் இடப்பட்டவையாகும். நீகான், குயவன், பாகன், தேரோர், வலவன் போன்றவை செய்யும் தொழிலால் பெற்ற பெயர்களாகும்.

நல்லன தீயனவற்றை ஆராயும் அறம் போல, நோயின் தன்மையை அறிந்து அதற்கேற்ப மருந்து கொடுப்பவன் அறவோன், மருத்துவன் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளான். ஓவியத்தில் சிறந்தவன் வல்லோன், கைவல் வினைஞன் என்றும், வேட்டைத் தொழிலினால் வேட்டுவன் என்றும், வேளாண் தொழிலால் வேளாளர் என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளனர். காவல் தொழில் செய்பவர் காவலர், ஒன்றைக் கவர்பவர் 'களவோர்'

உணர்வுகளையும் கருத்துக்களையும் நன்கு புலப்படுத்துவோர் புலவர், பாடுநர், நூலோர் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளனர்.

பகர்வர், சாத்து, வணிகர், கூவியர், விலைஞர் என்பன வாணிபத்தினால் அமைந்த பெயர்களாகும். பார்ப்பார், அந்தணர், ஐயர், வேதியர், நோற்றோர், முதல்வர் போன்ற பெயர்கள் ஓதல், வேள்வி செய்தல், தவமியற்றல் போன்ற தொழிலால் பெற்ற பெயர்களாகும். பிறதொழிற்பெயர்கள் வினையினாலும், வீரத்தினாலும், வில்லினாலும் இடப்பட்டுள்ளன.

சால்பும், நிறைவும் கருதிச் சான்றோர் என்ற பெயரும், செயற்கரிய காரியங்களைச் செய்தலால் பெரியோர் என்ற பெயரும், பண்புப் பெயர்களாக அமைந்துள்ளன. உடல் உறுப்புக் குறைபாட்டால் சினைப்பெயர்களும், இரத்தல், புரத்தல் தொழிலால் இரவலர், புரவலர் போன்ற பெயர்களும் இடப்பட்டுள்ளன. ஆசான், முனைவர், அறிஞர், பீடுடையாளர் போன்ற பெயர்கள் அறிவின் அடிப்படையில் அமைந்தவையாகும்.

மா என்பதன் அடியாக மாந்தர் என்பதும், மக என்பதன் அடியாக மாக்கள், மகளிர் என்பனவும், விரும்புதல், என்னும் பொருளடிப்படையில் பெண், பெண்டு, பெண்டிர் என்பனவும் பெயர்பெற்றுள்ளன. மடமகள், காரிகை என்பன அழகினாலும், மாயோள் என்பது நிறத்தினாலும், அரியலாட்டியர் என்பது தொழிலினாலும் பெற்ற பெயர்களாகும். கொண்டி, கணிகை என்பன பரததையரைச் சுட்டும் பெயர்களாகும்.

மன்னன், வேந்தன், அரசன், ஆண்டார், ஆள்பவர், கோமான் போன்ற பெயர்கள் சிறப்பு, முடியை வேய்ந்திருத்தல், காத்தல், ஆளுதல், உயர்வு போன்ற குணங்களால் மன்னரைக் குறிக்க வழங்கப்பட்டனவாகும். பகைமன்னரோடு போரிடும் சூழலை அடிப்படையாகக் கொண்டு பகைவர், தெவ்வர், செறுநர் போன்ற பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன. மூவேந்தர்களின் குடிப்பெயரோடு வேளிர், கோசர், மோரியர் ஆகியோரின் குடிப்பெயரும் பாடல்களில் இடம்பெற்றுள்ளன. பூழியர், குடவர், கொங்கர் என்னும் பெயர்கள் சேர நாட்டவர்களையும், வடுகர் என்பது வேங்கட நாட்டவரையும், வடவர், ஆரியர், அருவாளர் என்பன வடநாட்டினரையும், யவனர், மிலேச்சர் புறநாட்டினரையும் குறிக்கும் பெயர்களாகும்.

மனித உறவுமுறை தாய் தந்தையரில் இருந்து தொடங்கும். சங்க இலக்கியத்தில் பிள்ளையைத் தோற்றுவிப்பவன், குடும்பத் தலைவன், குடும்பத்திற்கு ஆதாரமாய் இருப்பவன் என்ற பொருள் அடிப்படையில் தந்தையைக் குறிக்கும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. அன்பிற்குரிய அன்னை, குடும்பத்தில் ஆய்ந்தாய்ந்து செயல்படுவதால் ஆய், தாய், யாய், ஞாய் போன்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளன. உறவு முறைகளில் மகன், மகளைக் குறிக்கும் பெயர்களும், உடன் பிறந்தோரைக் குறிக்கும் பெயர்களும் சுட்டப்பட்டுள்ளன. மனைவிக்குக் கண் போன்றவன் கணவன். மனைவிக்கு உரிமையானதால் கேள்வர் என்றும், தலைவனாதலால் தம்மையர், என்னை, ஐயமர் என்றும் பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன. கணவன், மனைவி இருவரும் இல்லத்திற்கு உரியவராதலால் மனையோன், இல்லவர் என்பது கணவனையும்,

மனையோள், மனைவி, இல்லோள் என்பது மனைவியையும் குறித்துள்ளது. கணவன், மனைவி ஒருவருக்கொருவர் துணையாக இருப்பதால் துணைவர், துணைவி என்ற பெயர் இருவரையும் பொதுப்படக் குறித்துள்ளது. கேளிர் என்ற பெயர் உறவினர், நண்பர், காதலன், தலைவன், சான்றோர் ஆகிய அனைவருக்கும் உரிய பொதுப்பெயராக விளங்குகிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் வசிக்கும் இடம், செய்யும் தொழில், பண்பு, செயல் ஆகியவற்றின் அடிப்படையிலேயே மக்கட் பெயர்கள் இட்டு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியர், மரபியலில் விலங்குகளை வகைப்படுத்தி, அவை ஐயறிவுடையன என்றும், ஒருசார் ஆறறிவு உடையன என்றும் விளக்கியுள்ளார். சங்க இலக்கியத்தில் முப்பத்தி எட்டு வகை விலங்குகள் சுட்டப்பட்டுள்ளன. அவை வாழுமிடத்திற்குத்தக வகைப்படுத்தி விளக்கப்பட்டுள்ளன.

காடுவாழ் விலங்கான புலியைக் குறிக்கும் பெயர்கள், அதன் தோற்றம், வலிமை, செயல் ஆகியவற்றால் அமைந்தவையாகும்.

மானில் ஐந்து வகை சுட்டப்பட்டுள்ளது. அழகு என்ற பொருளில் மான் என்பது பொதுப்பெயராக அமைந்துள்ளது. இரலை, கலை, உழை கொம்பினாலும், நவ்வி, கடமா தோற்றத்தினாலும், புல்வாய், வருடை இடத்தினாலும் பெயர்பெற்றுள்ளன.

ஆமா, மரையா ஆகிய இரண்டும் பசுவைப் போன்ற தோற்றத்தால் பெயர் பெற்றவை. கவரி என்பது முடியினால் பெற்ற பெயராகும்.

குரங்கு என்பது அவ்வினத்திற்குப் பொதுப் பெயராகவும் எழுப்பும் ஒலியினாலும் பெயர் பெற்றுள்ளது. குரங்கின் வகைகளை அதன்முக அமைப்பைக் கொண்டே பிரித்துள்ளனர். சிவந்த முகங்கொண்ட குரங்கில் ஆண், கடுவன் என்றும், பெண் மந்தி என்றும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. கருமை நிறக்குரங்கு கலை எனவும், அதன் பெண், முகம் சுருங்கிச் சிறியதாக இருப்பதால் முகவெனவும் பெயர் பெற்றுள்ளன. முகத்தைச் சுற்றி வெள்ளிய முடிகளையுடைய ஒருவகைக் குரங்கினை ஊகம் என அழைத்துள்ளனர்.

‘பறி’ என்னும் செயலினால் வந்த பொதுப்பெயர் பன்றி என்பதாகும். பன்றிக்கு நிறம், கோடு, ஒப்புமை, தோற்றம், வசிப்பிடம் ஆகியவற்றால் பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

எண்கு தன் நிறத்தாலும் உளியம் தன் செயலாலும் இப்பெயர்கள் பெற்றுள்ளது. பூனை கோழிக்கு, அச்சம் தரும் விலங்காதலால் வெருகு எனவும், எச்சிலை முகத்தில் பூசிக்கொள்வதால் பூசை எனவும் பெயர்பெற்றுள்ளது.

அரிமா-தன்னுடைய அழகிய தோற்றத்தாலும் வலிமையாலும் பெயர் பெற்றுள்ளது. ஆளி என்ற ஒரு வகை விலங்கைச் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டியுள்ளன. யானை, புலி போன்றவை அச்சம் கொள்ளும் விலங்காக ஆளி குறிக்கப்பட்டுள்ளதால், இதனை அரிமாவெனக் கொள்வதே பொருந்தும்.

நரி, நரைத்த நிறத்தினாலும், முயல் முயங்கி இருக்கும் செயலினாலும் பெயர்கள் பெற்றன. ஒட்டகம் தோற்றத்தினாலும், உடம்பு, ஒதி என்பன ஒட்டிப் பற்றிச் செல்லும் செயலாலும், தீர்வை, அணில் என்பன உடம்பில் உள்ள வரியினாலும் பெயர் பெற்ற விலங்குகளாகும்.

மனிதன், தன் தேவைக்குப் பழக்கப்படுத்திய விலங்குகள் வீட்டு விலங்குகள். அவை குதிரை, ஆ, எருமை, ஆடு, நாய், கழுதை, அத்திரி போன்றவையாகும். குதிரைக்குச் செயல், தோற்றம், நிறம் ஆகியவற்றால் பல்வேறு பெயர்கள் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

பசு எழுப்பும் ஒலியினால் ஆ, ஆன் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. அதன் நிறம், தோற்றம், கறத்தல் ஆகியவற்றால் பெண் பாற் பெயர்களும், பெரியது, வலிமையானது ஆகியவற்றால் ஆண்பாற் பெயர்களும் இடப்பட்டுள்ளன. நிற அடிப்படையில் எருமையும், ஆடும் பெயர் பெற்றுள்ளன. ஆடு என்பது அதன் தலையாட்டத்தால் பெற்ற பொதுப்பெயராகும்.

நாய், நாவினைத் தொங்கவிட்டுத் திரியும் அதன் செயலாலும், கழுதை, 'காள்', 'காள்' எனக் கத்துவதாலும் இப்பெயர் பெற்றுள்ளன.

காட்டிலும் நாட்டிலும் காணப்படும் விலங்கு யானையாகும். யானை-கரியது, பெரியது என்ற பொருளில் இவ்விலங்கிற்குப் பொதுப்பெயராக இப்பெயர் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆண்யானை, அது எழுப்பும் ஓசை, அதன் தந்தம், அதன் வலிமை, அளவு என்ற வகையிலும், பெண்யானை அடங்கும் செயலாலும், பெயர் பெற்றுள்ளன. தோற்றம், செயல், அழகு,

ஒப்புமையாக்கம் ஆகியவற்றால் ஆண், பெண் இரண்டின் பொதுப்பெயராகக் கைவல்மான், வாரணம், அடுமான், குஞ்சரம், நாகம் உம்பல் போன்ற பெயர்கள் இடப்பட்டுள்ளன.

வளைவான உயிரி எலி. இது வெள்ளை, கருப்பை என, நிறத்தால் பெயர் பெற்றதாகும். நீரிலும் நிலத்திலும் வாழக்கூடியவை முதலை, நீர்நாய், ஆமை போன்றவையாகும். திரண்டது முதலை, கருமையானது கராம், கிடங்கில் வாழ்வது இடங்கர் என முதலைகள் தோற்றத்தாலும், நிறத்தாலும், வாழுமிடத்தாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன. நீர்நாய் வாழுமிடத்தாலும், ஆமை தோற்றத்தாலும் பெயர் பெற்றவைகளாகும். கடல்வாழ் விலங்கில், திமிங்கிலம் உருவத்தால் பெருமீன், பனைமீன் எனவும், சுறா, கூர்மையான பற்களாலும் கொம்பினாலும் சுறா, கோட்டுமீன் எனவும் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆண்பாற் பொதுப் பெயராக ஏறு, எருது, ஏற்றை, ஒருத்தல், போத்து போன்றவை முறையே வலிமை, அடக்குதல் என்ற அடிப்படையிலும், பெண்பாற் பெயராக பிணவு, பிணை, துணை போன்றவை முறையே விரும்புதல், சேர்தல், உடனிருத்தல் என்ற அடிப்படையிலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

சிறியது, இளமையானது என்ற பொருளின் அடிப்படையில் பார்ப்பு, பறழ், பிள்ளை, குருளை, மறி, குழவி, கன்று, மகவை போன்றவை பெயர் பெற்றவையாகும்.

‘வயமா’ என்னும் சொல் புலி, அரிமா, குதிரை ஆகியவற்றையும், கலை என்னும் சொல் குரங்கு, மான் ஆகியவற்றையும் பொதுவாகக் குறித்துள்ளது. யானையின் தோற்றப் பண்பினை ஒத்திருப்பதால் ‘களிறு’ என்னும் சொல் பன்றியைச் சுட்டவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. யானை, காளை, எருமை போன்ற விலங்குகள், அதன் அகண்ட உருவம் கருதி ‘பகடு’ எனச் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் கரடி, சிங்கம், கீரி, பசு, திமிங்கிலம் போன்ற சொற்கள் இடம் பெறவில்லை மாறாக அவ்விலங்குகளின் பண்டைய பெயர்களாகிய எண்கு, உளியம், (கரடி), அரிமா, தீர்வை, ஆ, ஆன் (பசு), பெருமீன் போன்ற பெயர்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

சங்க இலக்கியத்தில் அறுபது பறவைகள் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. இவைகளை நீர் நிலைகளை ஒட்டி வாழும் பறவைகள், நிலவாழ் பறவைகள் என இரண்டு வகையாகப் பிரிக்க இயலும். நீர்வாழ்ப்பறவைகளில் நிற ஒப்புமையால் கொக்கு, நாரை, கூழைக்கடா, வரித்தலை வாத்து, யானையங் குருகு போன்றவற்றின் பொதுப்பெயராக குருகு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

வெள்ளைக் கொக்கினுள், கருங்கால் வெண்குருகு, வெள்ளாங்குருகு, சிறுவெள்ளாங்குருகு என்ற மூன்று வகை குறிக்கப்பட்டுள்ளது. கொக்கு என்பது உடல் அமைப்பால் பெற்ற பெயராகும்.

அன்றில், இரவில் காணப்படுவதாலும், மகன்றில், ஒன்றை ஒன்று பிரியாத செயலாலும் இப்பெயர் பெற்றுள்ளன. நீர்வாழ் பறவைகளில்

அதிக உயரமின்றி, கால்கள் சிவப்பாகவும், உடல் வெண்மையாகவும் காணப்படும் பறவை அன்னம் எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது.

‘கணந்துள்’ வேடுவர்களைக் கணித்துக் கத்தும் செயலால் இப்பெயர் பெற்றது. கம்புள் எனும் கோழி அதன் வாழிடத்தால், நீர்க்கோழி எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. நீலச்சேவல், சிறுவெண் காக்கை போன்றவை நிறத்தால் பெற்ற பெயர்களாகும்.

மீன் பிடிக்கும் பொழுது ‘சிரட்’ என்ற ஒலி எழுப்புவதால் மீன்கொத்தி ‘சிரல்’ எனப் பெயர் பெற்றுள்ளது. கோழி என்ற பொதுப்பெயர் நிலத்தையும் குப்பையையும் கிளைப்பதால் கோழி, அளகு எனவும், வாழ்விடத்தினால் கானக்கோழி எனவும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

இதல், சிவல் (கௌதாரி), பூழ்(காடை) போன்ற பறவைகள் உருவிலும் நிறத்திலும் பெரும்பாலும் ஒத்தவை. எனினும் சிறுசிறு வேறுபாடுகளை உடையது. இதல், கௌதாரியை விடச் சற்றுப் பெரிய பறவை. இது செம்மை கலந்த பழுப்பு நிறத்தில் காணப்படும். வெள்ளையும் சிவப்பும் கலந்த வளைந்த வரிகள் உண்டு. கண்களைச் சுற்றி வட்டமான தோல் காணப்படும். சிவந்த கால்களையும் முட் போன்ற விரல்களையும் உடையது.

மத்திமமான பறவை கௌதாரி. இது வெளிர் தவிட்டு நிறத்தில் காணப்படும். உடலில் கருங்கோடுகளும், வால் பாக்கு நிறமாகவும், தொண்டை கருஞ்சிவப்பு நிறமாகவும் காணப்படும்.

கௌதாரியைவிடச் சிறிய, செம்புமுதி நிறப்பறவை காடை. சங்க இலக்கியத்தில் புதர்க்காடை, கருநெஞ்சக் காடை, வெண்காடை என்ற மூன்று வகை சுட்டப்பட்டுள்ளது. புதர்க்காடையின் மேற்புறம், சிவந்த தவிட்டு நிறத்திலும், வயிற்றுப்புறம் வெண்மையாகவும், கரும்புள்ளிகளும் காணப்படும். கருநெஞ்சக் காடைக்கு நெஞ்சின் முன்புறத்தில் கருமையான முடிகள் காணப்படும். வெண்காடைக்குக் கழுத்தில், கரு நிறத்தில் மாலை போன்ற அமைப்பு உள்ளது. புதர்க்காடை புதருக்குள்ளும், கருநெஞ்சக் கடையும், வெண்காடையும் புல்வெளிகளிலும், பயிர்களிலும் கூடுகட்டி வாழும் இயல்பையுடையன.

தான் எழுப்பும் ஒலியால் பெயர் பெற்ற பறவை காக்கையாகும். பெரும்பாலும் காட்டில் வாழும் அண்டங்காக்கையே சங்க இலக்கியத்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. கிளி செயலாலும், நிறத்தாலும் கின்னரம், கின்னர யாழ் போன்ற அமைப்பினாலும், குயில் கூவுவதாலும் பெயர் பெற்ற பறவைகளாகும்.

குருவி, சிறியது என்ற பொருளில் பொதுப் பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது. குருவி வாழும் இடத்திற்குத்தக, மனையுறைக் குருவி, ஊர்க்குருவி, மலைக்குருவி என அழைக்கப்பட்டது. கூட்டைத் தொங்க விடுவதால், தூக்கணங்குருவி என்னும் பெயர் பெற்றுள்ளது. கூகை வகைகளில் கூகை, குடிஞை, ஊமன் போன்றவை எழுப்பும் ஓசையாலும், குரால் நிறத்தாலும், ஆண்டலை தோற்றத்தாலும் பெயர் பெற்றுள்ளன.

பருந்து என்பது பருந்தினத்தின் பொதுப் பெயராகும். மிக உயரப் பறப்பதால் இப்பெயர் பெற்றது. பருந்து நிறத்தினால் கரும்பருந்து, செம்பருந்து, வெண்டலைப் பருந்து என்றும், தேனை உண்பதால் தேன்குடிச்சான் பருந்து என்றும் பெயர் பெற்றுள்ளது. கூர்மையான பார்வையினால் பெற்ற பெயர் கமுகாகும். சிவந்த நிறத்தையுடைய கமுகு, எருவை என்றும், வற்றிய தோலினால் பாறு என்றும், உத்துளையிட்டு உண்பதால் பொகுவல் என்றும், இவை பெயர் பெற்றுள்ளன.

முல்லை நிலப்பறவை ‘புறவு’ என வழங்கப்பட்டுள்ளது. மயில், மைநிறக் கழுத்தினாலும் தோகையினாலும் இப்பெயர் பெற்றுள்ளது.

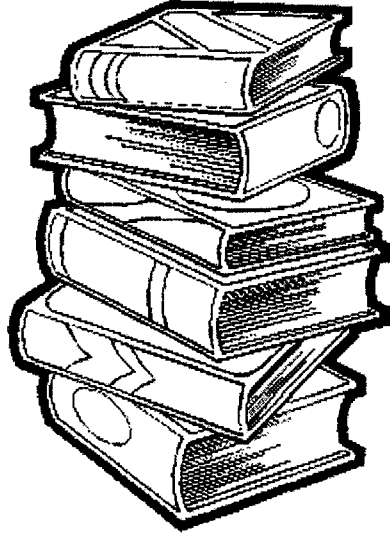
வங்கியம் போன்று இசைக்கும் பறவை வங்கா. மழைத்துளியை விரும்பிப்பாடும் பறவை வானம்பாடி. கருமை நிறத்துடன், எச்சத்தை வாய்வழியாக வெளியேற்றும் பறவை, வாவல் என்னும் பெயரால் அழைக்கப்பட்டுள்ளன.

வண்டு எனும் பெயர் வட்டுதல், சுற்றுதல் என்ற அடிப்படையில் பொதுப்பெயராக வழங்கப்பட்டுள்ளது. வண்டுகள் பறப்பதால் பறவை, புள், எனவும், மலர்களை ஆராய்வதால் வீதேர், தாதுண் பறவை எனவும் யாழ்ப்போல் ஒலி எழுப்புவதால் யாழிசைப் பறவை எனவும், இவற்றை சங்கப் பாக்கள் சுட்டியுள்ளன. வண்டுகளில் இருஞ்சிறைத் தொழுதி, மா என்பன நிறத்தினாலும், ‘சிதர்’, சிதறுவது போல் பறக்கும் செயலினாலும், ‘சிள்வீடு’ ஆரவாரத்தினாலும், மிஞிறு, ஞிமிறு, ‘ஞிம்’ என்ற ஒலியினாலும்

பெயர் பெற்றுள்ளன. தேனை உறிஞ்சும் வண்டு, தேனீ என்றும், தூம்பு போன்ற அமைப்புள்ளது தும்பி என்றும் அழைக்கப்பட்டுள்ளன.

பறவைகளில் ஆணைக் குறிக்கும் 'சேவல்'-தாவுதல் என்ற பொருளிலும், பெண்ணைக் குறிக்கும் பெடை, பேடை-விரும்புதல் என்ற பொருளிலும், இளமையைக் குறிக்கும் 'பார்ப்பு', இளமைப் பொருளிலும் சங்கப் பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெற்றுள்ள பெயர்கள் அனைத்தும் அக்கால மக்களின் அறிவையும், பண்பாட்டையும் வெளிப்படுத்தும் ஆவணங்களாக உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தலைநாற்பட்டியல்

துணைநாற் பட்டியல்

முதன்மைச் சான்றாதாரங்கள்

1. சண்முகம் பிள்ளை, மு.
(ப.ஆ.) குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
ஓலைச் சுவடித்துறை,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1999.
2. சதாசிவ ஐயர், தி.
(உ.ஆ.) ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி,
சென்னை,
1999.
3. சாமிநாதையர், உ.வே. பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
லிபர்டி அச்சுக்கூடம்,
சென்னை,
1941.
4. மேலது குறுந்தொகை மூலமும் உரையும்,
கபீர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை,
1962.
5. சிதம்பரனார், சாமி.
(உ.ஆ.) குறுந்தொகைப் பெருஞ்செல்வம்,
இலக்கிய நிலையம்,
சென்னை,
(ஆ.இ)

6. சுப்பிரமணியன், ச.வே.
(உ.ஆ)

பத்துப்பாட்டு மூலம்,
மெய்யப்பன் தமிழாய்வகம்,
53, புதுத்தெரு,
சிதம்பரம்,
2000.

7. சோமசுந்தரனார், பொ.வே.

சிறுபாணாற்றுப்படை,
கழக வெளியீடு,
154, டி.டி.கே சாலை,
சென்னை,
2000.

8. மேலது

குறிஞ்சிப்பாட்டு,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே சாலை,
சென்னை,
2000.

9. மேலது

திருமுருகாற்றுப்படை,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே சாலை,
சென்னை,
2000.

10. மேலது

பொருநராற்றுப்படை,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே.சாலை,
சென்னை,
2001.

11. மேலது

பட்டினப்பாலை,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை,
2001.

12. மேலது

பெரும்பாணாற்றுப்படை,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை,
2001.

13. மேலது

நெடுநல்வாடை,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை,
2001.

14. மேலது

முல்லைப் பாட்டு,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை,
2001.

15. மேலது

மதுரைக் காஞ்சி,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை,
2001.

16. மேலது

மலைபடுகடாம்,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை,
2001.

17. துரைசாமிப்பிள்ளை,
ஒளவை, சு.

ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
(மருதம், நெய்தல்),
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
1956.

18. மேலது

ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
(குறிஞ்சி, பாலை),
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
1956.

19. மேலது

ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
(மூல்லை),
அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்,
அண்ணாமலை நகர்,
1956.

20. மேலது

பதிற்றுப்பத்து மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
154, டி.டி.கே.சாலை,
சென்னை,
1995.

21. மேலது புறநானூறு (1-200),
கழக வெளியீடு,
1/140, பிரகாசம் சாலை,
சென்னை,
1996.
22. மேலது புறநானூறு (201-400)
கழக வெளியீடு,
154, டி.டி.கே.சாலை,
சென்னை,
1996.
23. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ) கலித்தொகை,
கழக வெளியீடு,
154, டி.டி.கே.சாலை,
சென்னை,
1999.
24. நாராயணசாமி ஐயர், அ. நற்றிணை நானூறு மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
522, டி.டி.கே.சாலை,
சென்னை,
1952.
25. நாராயண வேலுப்பிள்ளை, எம்.பத்துப்பாட்டு (2),
மூல்லை நிலையம்,
43, புதுத்தெரு,
மண்ணடி,
சென்னை,
1999.

26. மேலது

சங்க இலக்கியம் வழங்கும் பரிபாடல்,
நற்பவி பிரசுரம்,
தியாகராய நகர்,
சென்னை,
2001.

27. மறைமலை அடிகள்

பட்டினப்பாலை ஆராய்ச்சி உரை,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,
சென்னை.
2001.

28. மேலது

முல்லைப் பாட்டு ஆராய்ச்சி உரை,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,
சென்னை,
2001.

29. ராஜம், எஸ்.

பாட்டும் தொகையும்,
5, தம்புச் செட்டித் தெரு,
சென்னை,
1958.

30. வேங்கடசாமிநாட்டார், ந.மு.

வேங்கடாசலம், ரா., (உ.ஆ)

அகநானூறு,
(களிற்றியானை நிரை)
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
1945.

31. மேலது

அகநானூறு,
(மணிமிடைப்பவளம்),
கழகவெளியீடு,
சென்னை,
1944.

32. மேலது

அகநானூறு,
(நித்திலக்கோவை),
கழக வெளியீடு,
சென்னை,
1944.

33. வையாபுரிப்பிள்ளை, எஸ்., சங்க இலக்கியம்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை,
1967.

துணைமைச் சான்றாதாரங்கள்

I இலக்கணம்

1. அடிகளாசிரியர்
(பதி)

தொல்.சொல்,
இளம்பூரணர் உரை,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1988.

2. மேலது

தொல். பொருள். செய்யுளியல்,
இளம்பூரணர் உரை,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1985.

3. கோபாலையர் தி.வே
(பதி) இலக்கண விளக்கம் (சொல்),
வைத்தியநாத தேசிகன்,
சரசுவதிமகால் நூல் நிலையம்,
1971.
4. கோவிந்தராசமுதலியார் கா.ந.
(பதி) நேமிநாதம் சொல்,
குணவீர பண்டிதர்,
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
1945.
5. சிவலிங்கனார், அ. தொல், உரைவளம்,
சொல். பெயரியல்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
டி.டி.டி.ஐ தரமணி,
சென்னை -113,
1984.
6. மேலது மேலது, எச்சவியல்,
1988.
7. மேலது பொருள். அகத்திணையியல்,
மேலது,
1991.
8. சுந்தரமூர்த்தி .கு.
(பதி) முத்துவீரியம்,
திருநெல்வேலி திருப்பாற்கடனாதன் (உரை),
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
சென்னை - 1,
1972.

9. சுப்பிரமணியம் ச.வே. தொல்காப்பியம் தெளிவுரை,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,
சென்னை-108,
1999.
10. மேலது தொன்னூல் விளக்கம்,
தமிழ்ப் பதிப்பகம்,
2, கால்வாய்க்கரை சாலை,
கஸ்தூரிபாய் நகர்,
அடையாறு, சென்னை - 26,
1978.
11. சேனாவரையர் தொல்.சொல்,
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
154, டி.டி.கே.சாலை,
சென்னை-18,
2000.
12. தெய்வச் சிலையார் உரை தொல்.சொல்,
தமிழ்ப்பல்கலைக்கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1984.
13. பொன்னுச்சாமி நன்னூல் காண்டிகையுரை,
(வெளியீட்டாளர்) ஆறுமுகநாவலர் உரை,
வித்தியாநு பாலன அச்சகம்,
நெ.300, தங்கசுவை தெரு,
சென்னை,
1995.

14. முத்துச் சண்முகம்
(பதி)

நிலமக்கள்,
தொல் பொருள், அகத்திணையியல்
உரைவளம்,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை-21,
1994.

II திறனாய்வு நூல்கள்

1. அரங்கசாமி, துரை.

சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள்,
பாரி நிலையம்,
184, பிராட்டே, சென்னை-1,
1980.

2. அரசேந்திரன், கு.

உலகம் பரவிய தமிழின் வேர். கல்,
மாணவர் மறுதோன்றி அச்சகம்,
தி.நகர், சென்னை - 17,
1997.

3. மேலது

கல் 2,
மாணவர் மறுதோன்றி அச்சகம்,
உயர்நீதிமன்றம் எதிரில்,
9, சுங்குராம தெரு, சென்னை-1,
2001.

4. மேலது

தமிழ்க்கப்பல் 1,
காவிரி பதிப்பகம்,
6 பெருஞ்சித்திரனார் தெரு,
சிட்லபாக்கம்,
சென்னை-64,
2004.

5. மேலது

தமிழ்க்கப்பல் 2,
காவிரி பதிப்பகம்,
6 பெருஞ்சித்திரனார் தெரு,
சிட்லபாக்கம்,
சென்னை-64,
2004.

6. ஆளவந்தார், ஆர்.

கல்வெட்டில் ஊர்ப்பெயர்கள்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
டி.டி.டி.ஐ தரமணி,
சென்னை - 113.
1983.

7. இராசமாணிக்கனார், மா.

தமிழ்மொழிச் செல்வம்,
செல்வி பதிப்பகம்,
காரைக்குடி,
1958.

8. இளங்குமரன், இரா.

சொல்லியன் நெறிமுறை,
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
79, பிரகாசம் சாலை,
சென்னை - 1,
1980.

9. மேலது

பாணர்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சிதம்பரம்,
1987.

10. சக்திவேல், சு.
இராசேந்திரன், ச.
சொற்கள்,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு,
பாரிமுனை,
சென்னை - 108,
1994.
11. சக்திவேல், சு.
நாட்டுப்புற இயல் ஆய்வு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
55, லிங்கி தெரு,
சென்னை - 1,
1983.
12. மேலது
மக்கட்பெயர் ஆய்வு,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
12-பி மேல சன்னதி,
சிதம்பரம் - 1,
1987.
13. சசிவல்லி, வி.
பண்டைத் தமிழர் தொழில்கள்,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை,
1990.
14. சந்திரசேகரன், மெய்.
தஞ்சை மாவட்ட ஊர்ப்பெயர்கள்,
டி.டி.டி.ஐ தரமணி,
சென்னை-113,
1983.

15. சாமி, பி.எல். சங்க இலக்கியத்தில் விலங்கின விளக்கம்,
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
சென்னை - 1,
1970.
16. மேலது சங்க இலக்கியத்தில் புள்ளின விளக்கம்,
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
சென்னை - 1,
1976.
17. சாமிநாதையர், உ.வே. சிலப்பதிகார மூலமும் அரும்பத உரையும் அடியார்க்கு நல்லாருரையும்,
(ஆ.கு) கபீர் அச்சுக்கூடம்,
சென்னை,
1955.
18. சித்திரபுத்திரன், எச். சங்கத்தமிழ் உறவுமுறைச் சொற்கள் உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சி.ஐ.டி- வளாகம், தரமணி,
சென்னை-113.
2002.
19. சிதம்பரனார், சாமி. தொல்காப்பியத் தமிழர்,
நியூ செஞ்சுரி புக்ஹவுஸ் பி.லிட்.,
41, சிட்கோ இன்டஸ்டிரியல் எஸ்டேட்,
அம்பத்தூர், சென்னை-98.
(வ.இ)

20. சிவராஜப்பிள்ளை, கே.என்.சில தமிழ்ச் சொல் ஆராய்ச்சி,
கவிமணி நிலையம்,
51, பாலகிருஷ்ண நாயக்கர் தெரு,
சென்னை - 33,
1968.
21. சிவலிங்கனார், அ. விலங்கியலும் பெயரியலும்,
தமிழியற் காட்சிகள்,
ஆசிரியர், வ.சுப.மாணிக்கம்,
தமிழ் நாடு,
திருச்சி 8,
1968.
22. செளந்தர பாண்டியன், சு. சொல்லாராய்ச்சி அமுதம்,
யாழ் வெளியீடு,
AP 1108, தென்றல் குடியிருப்பு,
3வது தெரு, மேற்கு அண்ணாநகர்,
சென்னை-40,
1997.
23. தமிழண்ணல் புதிய நோக்கில் தமிழ்
இலக்கிய வரலாறு,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை - 1.
1992.
24. தமிழவன் தமிழும் குறியியலும்,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
டி.டி.டி.ஐ. தரமணி,
சென்னை -113,
1992.

25. தேவநேயன், ஞா. வேர்ச்சொல் கட்டுரைகள்,
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
1/140, பிரகாசம் சாலை,
சென்னை - 1,
1973.
26. மேலது சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்,
மேலது,
1956.
27. மேலது முதல் தாய்மொழி (அ)
தமிழாக்கவிளக்கம்,
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
154, டி.டி.டி.கே. சாலை,
சென்னை 18,
1991.
28. பகவதி, கு இலக்கியத்தில் ஊர்ப்பெயர்கள்,
தொகுதி - 2,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
டி.டி.டி.ஐ. தரமணி,
சென்னை-113.
29. பாலசுப்பிரமணியம், கு.வெ.சங்க இலக்கியத்தில் சமூக
அமைப்புகள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1994.

30. பெருமாள் ஏ.என்
தமிழர் இசை,
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
டி.டி.டி.ஐ. தரமணி,
சென்னை -113.
1984.
31. முத்துச்சாமி, அ.
சங்க இலக்கியத்தில் ஆயர்,
இராணி பதிப்பகம்,
சென்னை - 14,
1993.
32. முத்தையா, மு.
மதுரை மாவட்ட பள்ளர் மக்கட்
பெயர்கள்,
பாரதி குறிஞ்சி பதிப்பகம்,
திருவேடகம் மேற்கு,
மதுரை-217,
1994.
33. முருகரத்தினம், தி.
மொழியாய்வுக் கட்டுரைகள்,
சர்வோதயா இலக்கியப் பண்ணை,
32/1, மேலவெளி வீதி,
மதுரை - 21,
1978.
34. ரத்னம், க.
தென்னிந்தியப் பறவைகள்,
தமிழ் நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
1973.
35. வரதராசனார், மு.
பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,
பாரிநிலையம்,
சென்னை,
1964.

36. வீராச்சாமி, தா.வே.

தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
58, டி.பி கோவில் தெரு,
N.K.T பெண்கள் பள்ளி எதிரில்,
திருவல்லிக்கேணி,
சென்னை - 5,
1989.

37. வேங்கடகிருட்டிணன், இரா.

தமிழே முதன்மொழி,
மொழி ஆராய்ச்சி முதன்நூல்,
முதன்மொழி பதிப்பகம்,
திருச்சி 3,
1984.

38. மேலது

தமிழர் நாகரீகமும் பண்பாடும்,
(முகவரி இல்லை).

39. ஜாண் ஆசிர்வாதம்

தமிழர் கூத்துக்கள்,
உலக தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
டி.டி.டி.ஐ (அஞ்சல்) தரமணி,
சென்னை-131.
1985.

40. ஸலீம் அலி
இராசேந்திரன் எம்.வி
(தமிழாக்கம்)

பறவை உலகம்,
நேஷனல் புக் ட்ரஸ்ட்,
இந்தியா - புதுதில்லி,
1985.

41. ஷாலாயேவ், நி.ரீக்கவ்.

விலங்கியல்,
சோவியத் நாடு, மாஸ்கோ,
ரீஜஸ்கி பெரெயூலக் - 2,
தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு,
மீர் பதிப்பகம்,
1979.

III அகராதி நிகண்டுகள்

1. இராமனாதன், பி.

20ஆம் நூற்றாண்டுத் தமிழ்ப்
பெயரகராதி - தொகுதி 2.
இன்ஸ்டிடியூட் ஆப் சவுத் இன்டியன்
ஸ்டடிஸ்,
6, நல்லதம்பி தெரு,
எல்லீஸ் ரோடு,
சென்னை - 2,
1916.

2. கதிரைவேற்பிள்ளை, நா.

தமிழ்மொழி அகராதி,
தமிழ் - தமிழ் - அகராதி,
ஏசியன் எடுகேசனல் சர்வீஸஸ்,
சி.2/15, எஸ்.டி.ஏ, புதுதில்லி - 16,
1981.

3. கந்தையா, ந.சி.

செந்தமிழ் அகராதி,
உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
தரமணி, சென்னை-113,
1999.

4. காங்கேயர்

உரிச்சொல் நிகண்டு,
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
சென்னை - 1,
1971.

5. சச்சிதானந்தம், வை.

மேலை இலக்கிய சொல்லகராதி,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை.

6. சிங்காரவேலு முதலியார் அபிதானசிந்தாமணி,
சாரதா பதிப்பகம்,
44, சாந்தி குடியிருப்பு,
ஸ்ரீ கிருஷ்ணாபுரம் தெரு,
இராயப்பேட்டை,
சென்னை - 14,
2001.
7. சிவசுப்பிரமணியக் கவிராயர் நாமதீப நிகண்டு,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழக மறுபதிப்பு,
தஞ்சாவூர்,
1985.
8. சுந்தரம், வி.ப.கா. தமிழிசை கலைக் களஞ்சியம்,
இரண்டாம் தொகுதி (க.ஞ),
பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகம்,
பல்கலை பேரூர்,
திருச்சி,
1994.
9. சுப்பிரமணியன், பா.ரா. கிரியாவின் தற்காலத்தமிழ்
(மு.ஆ) பெயரகராதி,
Cre A.268, ராயப்பேட்டை ஹைரோடு,
சென்னை-14,
1994.
10. திவாகர முனிவர் சேந்தன் திவாகரம்,
தி.தெ.சை.சி.நூ.கழகம்,
சென்னை - 1,
1958.

11. பவானந்தம் பிள்ளை, ச. தற்காலத் தமிழ்ச் சொல்லகராதி,
மாக்மில்லன் அண்டு கம்பெனி
லிமிடெட்,
மதராஸ், பம்பாய், கல்கத்தா,
லண்டன்,
1952.
12. மாருதிதாசன் நர்மதாவின் தமிழ் அகராதி,
16/7, ராஜபாதர் தெரு,
பாண்டி பஜார்,
தியாகராயநகர், சென்னை - 17,
2002.
13. முருகானந்தம் கடற்கரை பரதவர் கலைச்
சொல்லகராதி,
தேன்மழை பதிப்பகம்,
24, கொத்தவால் தெரு,
ஆலந்தூர், சென்னை - 10,
1999.
14. மெய்யப்பன், ச. வெற்றித் தமிழ் அகராதி,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
8/7, சிங்கர் தெரு, பாரிமுனை,
சென்னை - 108,
1995.
15. விசுவநாதம் பிள்ளை, வி. தமிழ் ஆங்கில அகராதி,
மெட்ராசு ஸ்கூல் ஆப் புக் அண்டு
லிட்டுரேசர் சொசைட்டி,
எண்.501, மெட்ராசு-3,
1963.

16. வின்கலோ

தமிழ் ஆங்கில அகராதி,
ஆசியன் எடுகேசனல் சர்வீசு,
புது தில்லி - மெட்ராசு,
1995.

IV கலைக் களஞ்சியம்

1.

தமிழ் லெக்சிகன் தொகுதி II,
பகுதி I,
மெட்ராசு பிரிண்டட் ரங்கம் பிராசு,
மெட்ராசு 2,
1962.

2.

தமிழ் லெக்சிகன் தொகுதி I,
பகுதி I,
மேலது,
(வ.இ).

3.

வாழ்வியற் களஞ்சியம், தொகுதி - 7,
தமிழ்ப் பல்கலைக் கழகம்,
தஞ்சாவூர்,
1988.

4.

கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி-7,
தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகம்,
சென்னை,
1960.

5.

கலைக்களஞ்சியம் தொகுதி-2,
தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்,
சென்னை
1956.

V ஆய்வுக் கோவை

1. அகத்தியலிங்கம், ச. 7வது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை,
தொகுதி 1, இ.ப.த.ம,
நாகர்கோவில் தென் திருவிதாங்கூர்
இந்துக் கல்லூரி,
தமிழ்த்துறை சார்பு வெளியீடு,
1975.
2. மேலது 17வது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை,
தொகுதி 3, இ.ப.த.ம,
அண்ணாமலை நகர்,
1985.
3. மேலது இருபதாவது கருத்தரங்க
ஆய்வுக் கோவை,
தொகுதி - 4, இ.ப.த.ம,
அண்ணாமலை நகர்,
1988.
4. ஆய்வுக்கோவை, தொகுதி - 2,
இ.ப.த.ம. தமிழியற்துறை,
புதுவை பல்கலைக்கழகம்,
புதுச்சேரி,
வெள்ளி விழா ஆண்டு 1994.
5. மேலது 2வது கருத்தரங்க ஆய்வுக்கோவை,
இ.ப.த.ம,
1986.

6. சண்முகம் பிள்ளை.மு

நிகண்டு சொற்பொழிவுக் கோவை,
(தெய்வப்பெயர்)
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,
மதுரை,
1982.

7. தமிழண்ணல் (பதி)

ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி - 2,
இ.ப.த.ம, தமிழியற் துறை,
புதுவை பல்கலைக் கழகம்,
புதுச்சேரி,
1996.

VI மலர்கள்

1. சுப்பிரமணியன், நா.

பண்டைத்தமிழர் பெயரிடும் முறை,
பேரா.ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை,
வெள்ளி விழா மலர்,
1961.

2. ஜெயராமன், நா.வீ.

இலக்கண ஆய்வுக் கோவை,
இலக்கிய பதிப்பகம்,
12, அப்பாத்துரையார் தெரு,
தேனாம்பேட்டை, சென்னை-18.
1980.

3. பொற்கோ, (சி.ஆ).

புலமை,
பல்கலைக் கழக காலாண்டு இதழ்,
பகுதி 1,
10.இ, பீமண்ண முதலி தோட்டத் தெரு,
ஆழ்வார் பேட்டை,
சென்னை - 18,
1977.

4. முத்துச் சண்முகம், (பதி). வையை வியாழ வட்ட கருத்தரங்க
மலர் - 3,
தமிழ்த்துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக் கழகம்,
1974 - 75.

5. செந்தமிழ்ச்செல்வி,
ஒன்பதாம் சிலம்பு,
இலக்கியத் திங்கள் இதழ்,
(முகவரி இல்லை).

ஆங்கில நூல்கள்

1. Eric Patridge Name this Chid,
London, 1956.

2. James Hornell The Ortrigger Cunes of Indonesia,
Fisheries Bulletin no - 12,
Madras,
1920.

பின்னினைப்புகள்

மக்கட் பெயர் அட்டவணை

முல்லை நில ஆண்கள்

ஆயன்

கலித் : 101:47, 102:30, 104:26, 105:7, 108:9, 12, 58, புறநா : 390:1,

ஆயர் மகன்

கலித் : 104:72, 107:20, 25,

கோட்டினத்தாயர் மகன்

கலித் : 103:33, 105:58, கோவினத்தாயர் மகன் : கலித் : 103:37, 107:3, புல்லினத்தாயர் மகன் : கலித் : 103:47, 110:1, 111:5,

புகரினத்தாயர் மகன் : கலித் : 105:66,

கோவலர்

குறுந் : 358:6, ஐங் : 87:1, 304:1, 439:2, 476:3, நற் : 69:8, 264:7, 266:1, 289:7, 364:9, 371:8, கலித் : 106:4, 118:13, 130:15, அகநா : 14:7, 21:22, 54:10, 74:16, 155:8, 219:15, 253:12, 293:11, 321:7, 354:5, 399:11, புறநா : 224:15, 265:4, 339:2, புதிற் : 21:20, பெரும்பா : 166, முல் : 15, குறிஞ் : 221, நெடு : 3, மலை : 333, 409,

இடையர்

குறுந் : 221:4, நற் : 142:4, 169:7, 266:3, அகநா : 94:4, 394:13, புறநா : 54:11, 324:11, 331:5, பெரும்பா : 175,

அண்டர்

குறுந் : 117:3, 210:1, புதிற் : 88:9,

பொதுவன்

கலித் : 101:49, 102:37, 103:5, 22, 42, 53, 57, 104:63, 74, 105:27, 47, 51, 65, 106:17, 24, 107:33, 111:7, 112:3, 21,

பட் : 281,

முல்லை நிலப் பெண்கள்

ஆய்ச்சியர் :

கலித் : 106:32,40,108:9,46,

ஆய மகள் :

கலித் : 101:38,103:64,70,71,104:68,105:52,66,107:20,109:12,110:9,111:22,114:21, புறநா : 33:2,215:4,276:4, பெரும்பா : 162, முல் : 13

பொதுமகளிர் கலித் : 101:48,

அண்டர் மகளிர்

அகநா : 59:5,

குறிஞ்சி நில மக்கள்

குறவன்

குறுந் : 82:4,95:3,339:3,346:2, ஐங் : 213:2,251:1,252:1,253:1,254:1,255:1,256:1,257:1,258:1,259:1,260:1,277:1,284:1,
நற் : 5:3,44:8,64:4,102:8,108:3,201:1,209:2,341:5,353:5, கலித் : 39:16, அகநா : 12:9,13:4,78:7,182:6,232:9,322:12,348:8,
புறநா : 157:7,168:5,231:1,236:2, பொருநர் : 219 மலை : 203,275,320,333

புனவன்

குறுந் : 105:1,133:1, ஐங் : 295:3, நற் : 119:1, அகநா : 140:11, புறநா : 49:4,

சேனோன்

குறுந் : 150:1,357:5, நற் : 276:5, அகநா : 73:14,206:5,392:14, மதுரை : 294, குறிஞ் : 40, மலை : 243,

கானவன்

குறுந் : 71:4,214:1,322:2,333:1,335:6,342:2,379:2,385:2,

ஐங் : 208:1,268:2,270:2,283:1, நற் : 65:6,75:6,82:1,85:8,165:2,228:5,255:3,282:7,285:3,306:5,336:3,386:2,393:5,

கலித் : 41:8, அகநா : 34:3,21:24,88:5,102:2,132:5,168:13,172:6,231:5,248:6,282:2,292:10,368:1, புறநா : 159:15,247:2,

திருமு : 194, பொருநர் : 220, பெரும்பா : 116, மதுரை : 293, குறிஞ் : 225, மலை : 17,155,279,298,301,318

குறிஞ்சி நிலப் பெண்கள்

குறமகள்

குறுந் : 208:3, ஐங் : 285:1, நற் : 276:4, அகநா : 188:13, பரிபா : 8:69, திருமு : 242, மலை : 183,

குறவர் மடமகள்

நற் : 102:8, திருமு : 101,

குறக்குறுமாக்கள்

நற் : 95:6,104:4,168:4,220:4, புறநா : 129:1,143:3, குறத்தி : 108:1, கானவன் மகள் : அகநா : 7:22,

தலைமக்கள் பெயர்

நாடன்

குறுந் : 3:4,13:3,18:2,26:3,36:2,38:3,42:3,54:5,69:5,74:2,83:5,87:3,88:1,90:6,96:1,105:5,106:2,111:5,121:4,134:7,141:8,143:2,150:3,
170:4,193:3,241:7,247:6,263:7,271:2,302:4,308:6,315:2,317:4,327:3,333:4,339:4,346:3,360:8,371:3,
373:8,377:4,379:3,383:2,389:3.

ஐங் : 183:1,202:4,205:3,212:2,214:3,216:4,217:3,218:5,219:3,220:2,228:2,230:5,241:3,242:5,246:5, 247:4,249:4,251:2,
252:2,253:3,258:3,261:2,262:3,263:3,265:3,266:2,267:3,268:4,269:2,271:2,272:3,273:3,274:3,275:3,276:3,277:3,
278:3,279:3,280:3,282:3,283:3,285:3,286:3,287:2,289:4,292:2,294:2, 295:6,296:2,297:2,299:1,301:4,309:5,392:5,405:4,
421:3,424:1,430:3,469:2,498:5.

நற் : 22:7,25:5,34:5,44:12,47:6,55:1,57:7,61:9,65:9,85:11,93:5,98:7,108:5,112:5,114:6,116:6,119:3,122:6,136:5,147:6,151:12,

158:9,165:5,168:6,171:5,206:10,217:5,225:5,232:6,233:4,244:5,247:5,251:4 257:7,259:3,268:5,273:9, 285:8,288:4,294:9,
297:7,304:4,309:6,317:5,322:8,326:4,328:3,334:5,336:6,347:8,355:5,357:10,359:3,365:8,373:4,383:9,386:5,389:10,
393:7,396:7,399:8,

கலித் : 38:9,24,39:10,41:23,29,42:4,43:6,14,22,46:9,48:7,49:9,52:6,

அகநா : 2:9,12:14,22:2,52:8,58:6,78:14,82:10,98:29,102:9,105:3,128:10,138:14,148:6,172:14, 178:13,182:8,192:15,202:8,222:2,
238:10,248:10,268:5,272:19,282:10,292:15,298:6,302:4,308:6,312:7,318:7,328:15,332:9,348:13,352:7,368:7,378:11,382:13,398:16,
குறும்பொறை நாடன் : 113:4,

புறநா : 5:3,49:1,135:13,137:13,143:5,150:28,157:13,158:12,170:8,172:8,236:3,374:15,383:23,390:24,397:21,

சிறுபா : 87,107, பெரும்பா: 103, மதுரை : 524, குறிஞ் : 199

வெற்பன்

குறுந் : 78:3,257:4,265:5,353:1,355:5,374:3, ஐங் : 231:1,300:2,460:2, நற் : 17:12,36:4,104:7,188:5,194:8,282:9,353:7,
கலித் : 39:41,50,41:16,36,43:31,44:7,45:7,50:5,53:7, அகநா : 18:8,38:5,42:14,98:5,112:13,168:3,242:22,358:15,392:18

புறநா : 200:5,

சிலம்பன்

குறுந் : 362:6, ஐங் : 238:3,264:3,

கொடிச்சி :

குறுந் : 214:3,272:8,286:4,291:2,335:7,360:6, ஐங் : 256:2,258:2,260:2,281:3,282:2,288:3,289:1,290:3,296:1,298:2,299:3,300:1,
நற் : 22:1,82:3,85:9,95:8,134:4,204:11,276:4,306:3,373:5, கலித் : 40:11, அகநா : 58:5,102:5,132:7, மலை : 304

மருத நில ஆண்கள்

உழவர்

குறுந் : 10:3,13:5,15:1,18:4, நற் : 60:2,97:9,315:4,331:1, 3:5, அகநா : 30:8,37:2,41:6,216:9,266:17,314:4,346:5,366:8,
புறநா : 13:12,24:1,42:13,65:4,109:3,209:2,230:13,289:3,384:8,392:11,395:1, 368:13,
பதிற் : 14:17,30:22,90:41, பரி : 7:16,39, பெரும்பா : 197,355, பட் : 205, மலை : 60,

தொழுவர்

நெடு : 195:6, புறநா : 24:1, 209:2, நெடு : 49, மதுரை : 89,122

தலைவன் பெயர்கள்

மகிழ்நன்

குறுந் : 53:1,73:1,164:6,238:5,384:4,393:1, ஐங் : 24:3,31:1,32:1,33:1,37:1,38:1,40:1,45:4,52:4,57:4,59:1,62:4,66:2, 69:1,71:4,75:1,77:1,
79:2,80:4,82:2,90:1, நற் : 20:2,30:1,70:8,340:1, கலித் : 75:32, அகநா : 16:17,166:10,266:9,306:1,336:8,376:1,396:1,

ஊரன்

குறுந் : 8:2,10:4,45:3,61:5,85:6,91:6,107:6,127:3,185:5,364:2,370:2,

ஐங்:1:5,2:5,3:5,4:5,5:5,6:5,7:5,8:5,9:5,10:5,11:2,12:2,13:3,14:3,15:3,16:3,17:2,18:2,19:4,20:4,21:3,22:2,23:2, 24:2, 25:3, 26:2, 27:2,
28:2, 29:3, 30:3, 36:1, 39:1, 41:2, 42:2, 43:3, 48:3, 49:3, 50:2, 51:2, 53:4, 54:3, 60:2, 63:2, 65:2, 68:2, 70:3, 81:3, 83:4, 85:3, 86:2,
87:3, 88:2, 89:3, 91:3, 95:3, 96:3, 98:3, 183:2, 459:5,

நற் : 9:12,10:4,40:11,100:3,180:3,210:4,230:5,260:4,280:4,290:3,300:4,310:4, 330:6,380:9,390:7,400:4,

கலித் : 66:8,67:5,68:5,69:7,70:6,71:8,72:8,73:5,74:5,75:9,77:7,78:10,79:6,

அகநா: 26:4, 36:8, 46:6, 56:8, 76:2, 96:8, 106:5, 116:4, 146:5, 156:7, 176:12, 186:6, 196:7, 206:6, 216:5, 226:2, 236:8, 246:4, 256:7, 276:5, 286:7, 306:8, 316:7, 336:10, 346:11, 356:4, 386:2,

புறநா : 49:1, 144:14, 384:10, பொருநர் : 170,

நெய்தல் நில ஆண்கள் .

பரதவர்

குறுந் : 184:6, 304:4, 320:1, ஐங் : 195:1, நற் : 4:1, 63:1, 74:4, 87:8, 111:3, 175:1, 199:6, 219:6, 239:2, 303:9, 372:11, 388:4, கலித் : 106:24, அகநா : 10:10, 65:11, 70:1, 140:1, 187:22, 210:1, 226:7, 250:11, 280:14, 300:1, 330:16, 340:19, 366:6, 30:3 (புரத

புறநா : 24:4, 378:1, புதிற் : 48:4, பெரும்பா : 323, சிறுபா : 159 பொருநர் : 218, மதுரை : 144, 317, பட் : 90, 112,

திமிலர் அகநா : 320:2, மதுரை : 319

உமணர்

குறுந் : 124:1, நற் : 4:7, 138:3, 183:5, 254:6, 331:2, அகநா : 17:13, 30:5, 140:5, 159:4, 169:7, 173:10, 191:4, 257:18, 295:9, 303:17, 310:14, 329:5, 337:5, 343:4, 390:3, புறநா : 84:6, 102:4, 116:7, 307:7, 313:5, 386:17, சிறுபா : 55, பெரும்பா : 59, 66,

வலையர்

கலித் : 23:17, ஐங் : 180:1, புறநா : 249:3, பெரும்பா : 274, மதுரை : 256, பட் : 197, மலை : 455,

நுளையர் : அகநா : 366:10,

நெய்தல் நிலப் பெண்கள்

பரதவர் மகள்

குறுந் : 184:6, நற் : 45:3, 101:8, 349:10, பெரும்பா : 51-58, மதுரை : 97

சேரிக் கிழவன் மகள்

கலித் : 117:6,

சேரியம் பெண்டிர்

அகநா : 65:4,115:4, உமட்டியர் சிறுபா : 60, நுளைமகள் சிறுபா : 158,

தலைவன் பெயர்கள்

புலம்பன் : குறுந் : 5:4,245:5, ஐங் : 120:4,133:2,166:3,189:3,190:3,302:4, நற் : 127:8,195:4,223:6,263:8,

அகநா : 10:4,330:6,340:13,400:19,

துறைவன்

குறுந் : 9:7,97:3,109:2,117:4,125:7,248:5,296:5,303:3,310:7,313:3,316:8,318:3,320:4,326:4,328:3,349:3,351:4,381:6,401:4,
ஐங் : 103:2,105:3,109:2,110:2,111:3,113:2,115:3,136:3,142:2,144:2,145:2,146:2,147:2,148:2,150:2,151:4,152:4,153:4,154:3,155:4,
156:4,158:4,160:3,161:2,162:4, 163:3,164:3,165:3,167:2,168:3,169:3,170:2,186:2,192:3,496:3,
நற் : 4:4,138:5,163:2,167:5,175:5,178:6,199:10,267:5,272:6,278:5,283:3,291:5,315:8,327:9,345:5,372:5,382:8,388:9,
கலித் : 125:18,129:9,131:3,133:5,135:5, அகநா : 30:11,40:16,70:4,170:7,190:3,210:6,380:3, புறநா : 84:6,

சேர்ப்பன்

குறுந் : 49:2,51:3,145:2,175:4,205:5,219:6,226:7,236:6,243:4,269:7,304:7,306:,334:4,397:3,

ஐங் : 108:2,112:2,117:4,157:4,159:3,179:1,183:3,196:4,

நற் : 15:3,19:5,31:12,49:10,58:10,63:11,74:5,78:11,91:12,94:6,131:3,219:9,235:10,239:8,245:12,287:5,299:9,303:12,307:5,
331:8,363:6,375:3,378:11,

கலித் : 121:6,124:4,125:15,126:5,127:5,22,128:6,19,24,131:4,2,132:7,136:4,149:3,

அகநா : 50:6,80:3,160:8,290:8,310:10,320:5,350:9,360:15, புறநா : 49:2,

கொண்கன்

குறுந் : 230:1,299:4,393:6, ஐங் : 101:5, 104:4, 114:1, 119:4, 121:1, 122:1, 123:1, 124:1, 125:1, 126:1, 127:1, 128:1, 131:1, 134:2, 137:2,
138:3,139:1,140:2,181:4,193:3,194:2,195:2,200:2,307:3,

நற் : 72:5,11:10,145:4,149:8,183:6,187:9,211:9,231:8,249:11,258:2,278:5, கலித் : 125:11,133:16,

பாலை நில ஆண்கள்

எயினர் :

குறுந் : 12:3, ஐங் : 363:2,364:1, அகநா : 79:14,319:3, பட் : 266,

மறவன்

குறுந் : 283:5,297:1,331:3, நற் : 18:6,33:6,48:6,86:1,148:6,287:4, கலித் : 4:3,5:3,15:7,

அகநா : 13:6,35:6,53:10,63:12,67:8,75:6,77:15,87:7,89:10,105:13,169:4,297:6,319:4,326:9,363:10,377:4,387:14,

புறநா : 31:9,43:11,55:8,68:13,72:5,93:10,97:11,174:12,179:5,227:4,259:3,260:17,270:9,274:2,332:2,336:5,345:5,351:3,369:3,
373:25,380:5,399:19,400:18,

பதீற் : 22:20,28:4,30:41,36:4,37:9,40:8,41:11,49:10,57:1,58:4,60:9,69:8,82:7, பெரும்பா : 455, மதுரை : 596,726,729

மலை : 387,489,

ஆடவர்

குறுந் : 135:1-2,274:4, நற் : 24:9,164:6,243:10,298:2,329:6,352:2,

அகநா : 75:1,79:1,97:6,157:4,159:5,161:2,167:9,175:2,179:7,188:5,207:4,215:10,239:3,263:7,265:17,365:7,371:2,372:10,

புறநா : 3:20,68:7,161:9,187:3,199:5,242:4,294:3,325:6,362:4, பதீற் : 24:3,40:4,52:7,78:8, நெடு : 107,171, மதுரை : 642,746,

பாலை நிலப் பெண்கள்

எயிற்றி

ஐங் : 364:3,365:3, சிறுபா : 175, பெரும்பா : 94

தலைவன் பெயர்கள்

மீளி

அகநா : 93:18,373:7, புறநா : 260:13, பரி : 16:22, பெரும்பா : 75

விடலை :

குறுந் : 15:5, ஐங் : 303:4,305:4,310:4,364:4,373:5,388:5,393:5, நற் : 305:9, கலித் : 95:32, அகநா : 7:12,195:2,315:14, புறநா : 237:14,261:16,

காளை

குறுந் : 378:4, ஐங் : 382:2,385:1,389:2,390:3,391:5,399:5,400:5, நற் : 184:2,271:4,293:9,

அகநா : 55:5,221:6,263:9,321:12,388:15,397:9, புறநா : 83:1,258:6,302:8,303:3,312:6,334:11, பரி : 11:46, பெரும்பா : 138,

நெடு : 182,

தலைவனின் பொதுப்பெயர்கள்

அண்ணல்

புறநா : 42:1,174:23,198:6,202:13,203:6,311:4, பதீற் : 33:1,44:7,51:23,55:9,64:15,70:22,81:18,86:8, பரி : 8:127,9:7, (சிவன்)

மதுரை : 207

தோன்றல்

புறநா : 21:1,43:12,44:10,211:6,216:4,265:5,382:17, பதீற் : 16:14,22:16,55:12,64:20, பரி : 16:1, பெரும்பா : 420,

செம்மல்

குறுந் : 33:4, புறநா : 20:13,43:18,285:10, மலை : 543,

சூரிகில்

ஐங் : 306:1,480:2, புறநா : 14:10,16:12,50:17,68:18,146:3,161:20,198:10,285:14,321:10,333:19,

பதீற் : 24:14,31:36,32:1,53:14,55:21,72:16,88:15,

தீருமு : 276, பொருநர் : 131,231, மதுரை : 151,376, மலை : 186

காதலர் : குறுந் : 4:3,41:1,103:5,104:1,118:5,130:5, 140:3,157:3,197:5,202:4,255:8,277:8,287:1,290:3,340:1,341:3,

344:8,382:6,398:6,399:3,

ஐங் : 156:5,157:5,221:1,223:3,225:3,235:2,270:5,311:3,319:3,338:5,339:4,340:1,352:5,357:5,381:5,386:2,

431:1,432:1,433:1,434:1, 435:1,436:1,437:1, 438:1,439:1,440:1,452:3,457:3,463:5,468:5,470:3,499:4,

நற் : 5:7, 66:6, 79:10, 83:7, 107:7, 115:7, 129:1, 134:2, 186:10, 193:6, 208:5, 214:8, 226:7, 237:3, 281:11, 282:4, 289:1, 296:8, 333:7, 339:1, 343:10, 392:11, 393:11, 397:9.

கலித் : 4:11,15,19,11:4,13;23,14:12,16:6,10,14,26:22,27:5,26,31:4,32:16,33:7,34:22,35:23,36:11,20,

65;25,71;5,92:40,106:32,47,118:12,120:13,121,134:26,137:24,25,144:69,145:24,32,49,147:67,148:24,

அகநா : 22:20,26,45:6,53:15,68:10,71:10,112:11,113:9,115:7,117:12,127:18,129:17,135:10,139:17,159:11,175:6,185:5,187:5,217:16,223:9, 227:13,236:19,255:7,277:20,285:14,293:14,301:27,317;21,323:2,325:1,329:3,355:7,359:4,364:9,

புறநா : 356:5,358:5, பரி : 6:12,8;125,11:116,12:73,20:110, நெடு : 71,

ஐய

ஐங் : 44:3,நற் : 20:1,46:4,71:6,124:4,227:9,266:7,292:9,318:1,354:13,

கலித் : 25:12,37:15,49:23,68:25,78:24,80:14,125:7,

அகநா : 81:15,143:8, பரி : 9:34,

நின்னை

கலித் : 56:30,62:5,

என்னை

கலித் : 44:9,47:7,61:16,97:2,

கொழுநன்

குறுந் : 80:7, நற் : 110:10, 320:10, கலித் : 109:25, அிகநா : 106:5, 186:20, 196:4, புறநா : 279:5, மலை : 302

கிழவன்

குறுந் : 34:7, 385:5, ஐங் : 40:5, 41:4, 204:5, 250:3, 404:4, 406:4, 407:4,

நற் : 28:9, 32:3, 51:11, 54:11, 102:7, 173:7, 228:9, 291:9, கலித் : 21:10, 40:34, 41:42, 44, அிகநா : 48:22, 108:18, 266:10, 326:11, 356:13,

புறநா : 13:14, 30:14, 35:3, 40:11, 58:1, 113:9, 126:23, 129:4, 131:1, 135:22, 151:3, 152:11, 153:1, 158:25, 163:78, 168:14, 184:7, 200:17, 201:20, 202:21, 326:2, 342:11, 370:27, 371:28, 373:39, 379:6, 394:2, 399:12, 400:23,

பதிற் : 54:17, 58:19, 66:20, 76:15, 88:42, 90:57, பரி : 11:120, திருமு : 317, பொருநர் : 63, 248, பெரும்பா : 500, மலை : 583,

பெரும

கலித் : 4:25, 44:2, 69:21, 82:13, 21, 31, 92:27, புறநா : 43:11, 125:18, 167:12, 370:21, 371:21, 373:26, 382:11,

பதிற் : 13:28, 40:2, 42:7, 50:22, 55:16, 65:4, 70:11, 71:8, 74:28, 79:19, 82:11, 90:39, திருமு : 285, பெரும்பா : 461,

தலைவன்

குறுந் : 293:8, நற் : 337:1, கலித் : 39:31, புறநா : 176:6, 247:7, 248:3, பதிற் : 24:5, பரி : 5:16,

திருமு : 134, 162, 260, பொருநர் : 57, முல் : 20, மதுரை : 455, 772 மலை : 50, 569,

விறலவன்

குறுந் : 338:6, 359:5, நற் : 304:10, அிகநா : 197:11,

தலைவியின் பொதுப்பெயர்கள்

பேதை

குறுந் : 142:2, நற் : 120:3, கலித் : 61:15, 147:68. அகநா : 7:6, 35:17, 63:15, 263:14, 343:19, 390:17, பரி : 19:58,

பெதும்பை

நற் : 339:8, அகநா : 7:7,

மங்கை

ஐங் : 62:3, அகநா : 369:3, புறநா : 6:24, 11:2, பரி : 20:88, திருமு : 264, முல் : 47, மதுரை : 159, பட் : 106, மலை : 58, (மடந்தை)

குறுந் : 15:6, 52:4, 147:3, 209:7, 242:4, ஐங் : 86:4, 92:4, 149:2, 175:3, 293:4, 294:2, 297:4, 351:4, 388:4, 389:3, 396:3, 415:1, 427:1, 462:3, 491:3,

நற் : 2:7, 20:7, 40:9, 60:10, 99:5, 108:7, 113:6, 155:8, 166:9, 174:7, 204:6, 237:5, 264:6, 301:8, 341:6, 355:1, 391:1, கலித் : 69:4,

அகநா : 3:16, 21:5, 36:11, 43:11, 256:10, 295:20, 300:8, 316:11, 346:18, 361:4, 365:15, 373:10,

புறநா : 120:17, 245:6, 249:10, 354:9, 383:14, 395:30, திருமு : 175, சிறுபா : 1, பெரும்பா : 12, மலை : 31,

இழைமகள் (மடந்தை)

நற் : 274:3, 302:1,

அரிவை

குறுந் : 2:4, 14:2, 63:3, 137:1, 292:1, 321:4, 323:6, 338:8, 378:5,

ஐங் : 42:2, 46:2, 73:2, 168:4, 171:4, 172:1, 175:2, 231:2, 302:2, 322:4, 354:4, 355:1, 404:1, 408:2, 413:4, 414:3, 466:5, 482:1, 483:4, 492:5, 495:5, 497:4,

நற் : 41:7, 42:12, 50:10, 81:7, 120:9, 192:8, 321:7, 346:11, 367:7, 374:9, 377:3,

அகநா : 4:17,16:7,34:18,50:14,90:14,104:16,114:15,181:25,199:18,212:8,245:20,324:2,325:13,361:14,366:13,374:18,384:7,399:3,
புறநா : 33:4,117:10,122:9,146:7,147:5,306:3,349:5, பதிற் : 19:14,52:18,68:19,81:31,89:20, சிறுபா : 215, நெடு : 166

தெரிவை

குறுந் : 256:8,

பேரிளம்பெண்டிர்

மதுரை : 465,

கிழத்தி

அகநா : 86:19

ஆட்டி

குறுந் : 10:1, 201:1, ஐங் : 232:2, நற் : 56:9, 65:1, 110:8, 118:11, 140:7, 154:7, கலித் : 108:7, அகநா : 354:14, 386:11,

காதலி

குறுந் : 120:2,151:5,312:1,ஐங் : 71:2,188:4,291:4,313:5,325:4,332:4,403:1,406:2,407:1,445:1,478:3,480:3,488:2,

நற் : 176:4,250:8,269:5,356:8,கலித் : 1:9, அகநா : 12:1,19:18,54:21,83:14,87:15,142:7,176:18,225:16,291:24,344:13,371:14,

புறநா : 210:5,234:3,373:32,

தையல்

ஐங் : 489:3, கலித் : 37:16, 43:7, 111:19,144:35,147:70, புறநா : 345:11, பரி : 11:86,15:46,

கன்னியர்

பரி.11: 81

இசையினால் பெற்ற பெயர்கள்

பாணன்

குறந் : 19:1,33:1,85:6,127:4,169:4,323:2,328:6,359:1, ஐங் :1:6,43:4,47:5,48:1,49:3,82:1,89:1,100:4,111:1,131:1,132:1,133:1,
134:1,135:1,136:1,137:1,138:1,139:3,140:1,402:2,407:1,408:1,410:5,458:3,472:1,473:5,474:5,475:3,476:5,477:5,478:5,479:1,480:1
நற் : 30:1,40:3,46:5,127:3,150:1,167:6,172:7,185:3,200:8,250:1,291:6,300:9,310:9,370:1,

கலித் : 70:23,71:13,72:10,74:7,77:18,81:16,95:31,96:35,98:19,

அகநா : 14:13,50:10,56:10,115:8,314:14,331:11,374:7,

புறநா : 285:4,302:6,308:3,316:4,318:5,319:9,320:15,321:8,324:12,326:11,327:4,328:6,335:7,364:2,

பதிற் : 38:9,40:24,48:1,57:7,59:3,65:11,67:3, பரி : 7:66,9:73,17:19,18:21, பெரும்பா : 22,284, மதுரை : 219,749, மலை : 40,

பாண்டகன்

புறநா : 11:15,12:1,29:5,6,34:14,68:4,69:4,70:1,115:2,126:2,127:2,135:16,138:5,141:1,155:3,173:2,
201:14,203:11,212:6,224:3,235:10,239:17,242:3,244:1,260:8,264:7,280:8,289:8,360:12,

சிறுபா : 37,248

பாண்டகன்

ஐங் : 47:1,49:1, அகநா : 126:9,216:1, பதிற் : 60:3, நற் : 167:4,

அகவுநர்

அகநா : 97:11,113:3,152:4,208:3,249:4, பதிற் : 43:28, பரி : 15:42, மதுரை : 224,

கூத்தர்

புறநா : 28:13,குறந் : 7:3,

ஆரியக் கூத்தர்

குறுந் : 7:3-6,

ஆலுவார்

பதீற் : 17:6,பரி : 7:31,8:109,9:72,20:23,

கண்ணுள்ளர்

பதீற் : 20:16, மலை : 50,

கோடியர்

குறுந் : 78:2, நற் : 212:3, அகநா : 11:9,301:23,309:9,352:4,359:8, புறநா : 29:23,368:16 பதீற் : 42:14,56:2, பொருந் : 57,

சிறுபா : 109,125, மதுரை : 523, பட : 253, மலை : 143,236,

வயிரியர்

நற் : 100:10, அகநா : 45:11,155:13,328:1, புறநா : 9:9,164:12, புறநா : 20:16,23:6,29:8,43:34,64:8, மதுரை : 628,750,

துடியன்

புறநா : 269:6,285:2,291:1,335:7,

பறையன்

புறநா : 335:7,

கடம்பன்

புறநா : 335:7,

கிணைஞன்

புறநா : 377:14,388:3,

கிணைவன்

புறநா : 379:11,381:20,

முழவன்

அகநா : 352:5-6,

பொருநர் :

அகநா : 76:5, புறநா : 382:5-7, 386:18-19, 390:10-12, 391:12, பொருநர் : 2, 3, மதுரை : 99,

சிறுபா : 203,

பொருநர் (அரசன்)

அகநா : 296:10, புறநா : 17:13, 22:28, 42:18, 57:7, 61:12, 68:10, 70:9, 82:5, 87:2, 126:8, 152:31, 169:12, 205:6, 209:6, 229:14, 342:6, 365:6, 375:10, 380:9, 389:5, 393:23,

பதிற் : 21:29, 55:6, 67:22, 73:11, 88:21, 90:28, திருமு : 69, மதுரை : 42, 138,

வித்தகர்

பரி : 10:24,

விறலி

நற் : 328:11, அகநா : 82:10, 352:5, புறநா : 32:4, 60:5, 64:2, 89:2, 103:4, 105:1, 109:15, 133:1, 135:4, 139:4, 140:3, 141:2, 152:13, 170:11, 172:3, 244:2, 280:8,

பதிற் : 18:6, 40:21, 43:22, 47:7, 48:2, 49:2, 51:21, 54:6, 57:6, 58:1, 78:3, பரி : 17:15, 21:40, பொருநர் : 110,

சிறுபா : 31, பெரும்பா : 486, மதுரை : 218, மலை : 46, 201, 358, 536, 569,

தொடிகள்

கலித் : 36:4,

கிணைமகள்

புறநா : 111:4, 399:16, சிறுபா : 136,

பாடினி

புறநா : 11:11,14,15:24,242;3,319;14,361:11,364:1,381:14, புதிற் : 14:17, 17:14, 44:7, 61:16, 87:1, பரி :17:17, பொருநர் : 47,162,

அகவன் மகள்

குறந் : 23:1,298:6,

ஆடுமகள்

குறந் : 105:3, நற் : 95:2, கலித் : 79:4, அகநா : 151:9,370:15,புறநா : 128:6,393:21, நெடு : 67,குறிஞ் : 189-194,

நாடக மகளிர்

பெரும்பா : 55,

செம்முது பெண்டிர்

நற் : 288:6, முல் :11,

வெறியாடு மகளிர்

பட் : 155,

தொழிற் பெயர்கள்

தச்சன்

குறந் : 61:1, பெரும்பா : 248:9,

கொல்லன்

நற் : 18:5,125:3,133:9,394:3, அகநா : 72:6,202:5, புறநா : 21:7,36:6,170:15,180:12,312:3, மதுரை : 207,437,

கம்மியன்

நற் : 94:47,153:2,313:2,363:4, புறநா : 353:1, மதுரை : 521, நெடு : 57,85,

காரோடன்

அகநா : 356:9,

நீகான்

அகநா : 255:1-6, பரி : 10:53-55

காமோர்

நற் : 74:3, பெரும்பா : 393-95, மதுரை : 659,

காழியர்

அகநா : 89:7,

குயவன்

நற் : 200:4, 293:2, புறநா : 348:3,

பாகன்

ஐங் : 482:2, 483:3, 484:3, நற் : 19:6, 42:1, 81:5, 106:1, 221:7, 242:6, கலித் : 66:23, 68:17, 69:12, 71:10, 80:9, 135:2,

அகநா : 44:6, 54:6, 64:1, 230:12, 314:14, 334:3, புறநா : 220:2, பதிற் : 40:28, பரி : 11:66, சிறுபா : 258, மலை : 327,

வலவன்

குறுந் : 311:2, 400:5, ஐங் : 485:3, 486:4, 487:3, நற் : 11:8, 21:5, 78:10, அகநா : 74:1, 104:3, 114:8, 20:15, 190:12, 336:13, 354:8, புறநா : 27:8,

தேரோர்

சிறுபா : 234,

அற்றேவான் மருத்துவன்

நற் : 136:3, கலித் : 17:19-20, புறநா : 173:11,

வல்லோன் (ஓவியன்)

பரி : 21:27,

கைவல் வினைஞன் (ஓவியன்)

நற் : 86:5,

வேட்டுவன்

நற் : 59:3,189:7,212:1,312:4, கலித் : 144:21, அகநா : 28:8,36:6,270:3,

புறநா , 19:5,33:1,150:7,152:24,202:1,205:9,214:4,252:5,320:3,324:3, பதிற் : 30:9, மதுரை : 116

வேளாளர்

புறநா : 207:5, பரி : 20:63,

காவலன்

ஐங் : 29:1,230:2,289:3,421:1, நற் : 13:3,98:9,280:7, அகநா : 2:14,12:6,22:16,94:10,102:12,122:6,156:4,162:7,252:14,308:13,311:4,

புறநா : 8:1,17:8,18:4,35:29,172:6,208:5,225:13,261:6,363:3,390:5, சிறுபா : 47,62,79, பெரும்பா : 41, குறிஞ் : 240,

ஊர்க்காப்பாளர்

மதுரை : 647,

கள்வர்

குறுந் : 16:1, நற் : 28:4,40:10,

கலித் : 51:16,61:26, 81:23,26, 83:24,108:49,144:29,145:37,147:52, அகநா : 276:4,

பரி : 20:36,82, பொருநர் : 21,

கள்வி

பரி : 20:82,

புலவர்

கலித் : 50:16,67:2,68:4, அகநா : 276:15,345:6,354:8, புறநா : 12:1,21:1,27:7,42:21,30:10,72:16,107:2,120:18,121:6,140:2,154:5,155:6,

221:10,228:7,235:13,240:12,282:13,333:7,375:18,394:5,

பதிற் : 20:14, பரி : 1:157,6:7,9:3,10:126,15:4, திருமு : 261-268, சிறுபா : 203, பெரும்பா : 450, நெடு : 76, மதுரை : 750, மலை :

72,88,576,

பாடுநர்

அகநா : 349:5, புறநா : 14:18, 33:10, 99:11, 135:16, 151:10, 160:28, 165:10, 221:1, 226:3, 235:17, 238:7, 240:3, 361:8, 369:18,

பதிற் : 82:12,

நூலோர் (புலவர்)

பெரும்பா : 487,

பகர்வர்

ஐங் : 271:1, கலித் : 66:1, அகநா : 25:10, 181:22, மதுரை : 117, 506,

சாத்து

குறுந் : 390:3, அகநா : 39:10, 119:8, 167:7, 245:6, 291:15,

வணிகள்

புறநா : 134:2,

கூவியர்

பெரும்பா : 377,

விலைஞர்

குறுந் : 117:6, பதிற் : 76:5, மதுரை : 405, பட்ட : 198,

பார்ப்பார்

ஐங் : 4:2, கலித் : 65:20, அகநா : 24:1, 337:7, புறநா : 9:1, 43:14, 305:2, 367:4, பதிற் : 63:1, முல் : 37,

அந்தணர்

ஐங் : 384:1, 387:2, கலித் : 36:25, 38:1, 69:5, 72:18, 99:2, பதிற் : 24:8, 64:5, பரி : 6:45, 11:7, 78, திருமு : 96, 263, சிறுபா : 187, 204, பெரும்பா : 315, மதுரை : 474, குறிஞ் : 225,

ஐயர்

திருமு : 107, குறிஞ் : 17,

வேதியர்

பரி : 11:84,

முதல்வர்

பதீற் : 14:20,72:4,85:5, புறநா : 26:13,93:7,

மறைகாப்பாளர்

பெரும்பா : 301,

நோற்றோர்

குறுந் : 344:1,

தவசியர்

நற் : 141:5,

தவஞ்செய் மாக்கள்

பொருநர் : 91,

சாவகர்

மதுரை.476

தொழிலால் அமைந்த பிற பெயர்கள்

வினைஞர்

ஐங் : 81:2, கலித் : 46:8, அகநா : 84:13,116:2,186:2, பதீற் : 58:15,62:16,75:9, சிறுபா : 257 பெரும்பா : 211,223,231,255,

மதுரை : 262,518,539, மலை : 462,

அரிவனார்

ஐங் : 190:1, நற் : 8:6, 275:1, 350:1, 400:3, அகநா : 40:13, 236:4, புறநா : 40:12, பதிற் : 19:22, மதுரை : 110, மலை : 471,

களமர்

நற் : 125:9, அகநா : 366:3, புறநா : 212:2, மதுரை : 260, 393, மலை : 469,

அறைநர்

புறநா : 42:14,

களைஞர்

நற் : 335:11, கலித் : 29:25, பெரும்பா : 213,

புலையன்

நற் : 77:1, 347:5, கலித் : 55:19, பாணன் : 85:22, 95:10, புறநா : 287:1, 289:10, 360:19,

இழிசினன்

புறநா : 82:3, 170:5, 363:4,

புலைத்தி

குறுந் : 330:1, நற் : 90:3, கலித் : 72:14, 117:7, அகநா : 34:11, 387:16, புறநா : 259:5, 311:2,

அடுமகள்

புறநா : 399:1,

வீரத்தினால் அமைந்த பெயர்கள்

இளையர்

குறுந் : 275:6, நற் : 2:8, 21:1, 42:6, 68:1, 111:5, 207:7, 307:2, 361:2, 367:10, 389:5,

கலித் : 83:3, 138:24, 145:49,

அகநா : 64:6, 74:2, 83:9, 104:3, 122:7, 152:15, 160:16, 182:4, 203:10, 245:7, 248:3, 250:6, 269:13, 300:20, 310:1, 342:7, 345:12,

354:6,370:2,375:5,394:7,

புறநா : 57:6,78:6,104:6,150:10,213:15,242:1,253:2,254:1,263:6,286:2,327:1,352:10,

பதிற் : 40:24,41:2,6,48:8,51:34,54:15,71:15, பரி : 2:21,6:27,38,10:19, பொருந் : 187, சிறுபா : 232, முல் : 36, மதுரை : 311 குறிஞ் : 129,

மைந்தர்

கலித் : 92:65,புறநா : 62:2,63:11,98:13,373:7,திருமு : 264, மதுரை : 53, பட் : 109,110

மைந்தர்

கலித் : 104:30,52,61

புறநா : 24:8,221:5,271:8, 340:6,

பதிற் : 34:9,35:1,84:17,பரி : 10:108,11:41,16:34,20:20,21,91,21:46,22:27,28,

வயவர்

அகநா : 31:7,69:17, புறநா : 20:12,282:5, பதிற் : 12:1,15:21,19:3,24:12,26:14,58:8,65:4,70:11,81:9,90:30, பரி : 11:25, பெரும்பா : 101,

சிறுபா : 212,249, பட் : 232, மலை : 547,

முதிலாளர்

புறநா : 284: 4, 289: 5,

மள்ளர்

குறுந் : 31:1,34:5,364:8, ஐங் : 94:1,371:1 383:4,400:1,432:3, நற் : 260:3, கலித் : 106:10,

அகநா : 21:13, 44:14, 185:7,189:57, 227:11, 316:7, புறநா : 77:9,78:7,79:5,89:6,219:2,251:3,254:3,399:20,

பதிற் : 13:21,38:10,43:25,63:13,66:14,81:34,90:44, பரி : 3:41, திருமு : 262, பெரும்பா : 455

மல்லர்

கலித் : 134:1, புறநா : 80:2, பெரும்பா : 143, நெடு : 29,

மழவர்

நற் : 52:9,387:4, அகநா : 35:4,91:11,101:5,119:9,121:11,127:15,129:12,187:7,249:12,269:4,337:11, புறநா : 88:3,90:11, பதிற் : 21:24,55:8,

மதுரை : 395,

கூளியர்

புறநா : 23:5-7, பதிற் : 19:1,36:12, திருமு : 282, மலை : 422,

வல்லோன்

நற் : 77:8,146:8, கலித் : 140:13,141:19, அகநா : 21:10,98:19,355:4, புறநா : 33:16,315:7, பதிற் : 65:14,74:13, பெரும்பா : 472,

மதுரை : 284,723, குறிஞ் : 146, நெடு : 118,

வல்லான்

குறுந் : 79:8, ஐங் : 334:4,338:5, கலித் : 38:16,47:36,56:7,143:31,32,33,34,35, அகநா : 31:3,329:3, புறநா : 125:6, பரி : 6:39,102, மலை : 78,

வல்லவன்

கலித் : 137:10, ஐங் : 37:3,

வல்சியர்

அகநா : 113:11,253:16,

வன்கணான்

அகநா : 153:5, 32,

தறுகணாளர்

அகநா : 77:10, 269:5,

ஆண்மையர்

மதுரை : 645,

உரவோர்

புதிற் : 73:1,

வில்லினால் அமைந்த பெயர்கள்

வில்லோர்

குறுந் : 7:1, ஐங் : 267:1, கலித் : 37:3, 52:13, 137:11, அகநா : 9:2, 48:12, 193:2, 21:5, 261:14, புறநா : 168:16, 269:10, 331:2, 338:7, புதிற் : 59:9, 65:5,

சிலையர்

மலை 274,

கணையோர்

அகநா : 321:12, மதுரை : 647,

வீளையர்

குறுந் : 272:2, குறிஞ் : 161,

இவணர்

நற் : 84:3,

வாளியர்

மலை : 17,

பண்புப் பெயர்கள்

ஆன்றோர்

நற் : 233:8, கலித் : 32:8, 139:4, அகநா : 123:2, 213, புதிற் : 55:1, 73:6, பரி : 19:3

சான்றோர்

குறுந் : 102:4, நற் : 210:7, 220:5, 233:9, 238:7, 327:1, கலித் : 39:47, 61:2, 139:1, 3, 4, 33, 140:18, 141:10, 14, 20, 142:55, 146:2, அிகநா : 55:13, 112:11,

புறநா : 34:20, 63:5, 117:6, 134:3, 178:3, 191:7, 217:4, 11, 218:5, 6, 266:8, 312:2, 375:8,

பரி : 8:57, 20:88, மதுரை : 764, குறிஞ் : 28,

சான்றோர் (வீரர்)

புறநா : 63:5, பதிற் : 14:12, 55:1, 58:11, 67:18, 72:6, 73:15, 82:13,

பல்சான்றீர்

புறநா : 195:1, 3, 246:1, 3, 301:1, 4,

சிறந்தவன்

கலித் : 9:23, 146:16, அிகநா : 311:5, பரி : 19:11, 60,

திறவேர்

புறநா : 221:4,

புறையோர் (சான்றோர்)

ஐங் : 252:3, நற் : 1:5, கலித் : 15:14, அிகநா : 136:2, புறநா : 354:3, 398:27, பதிற் : 15:31, பரி : 21:12, மதுரை : 737,

குறிஞ் : 205,

சாலார் :

புறநா : 218:7,

பெரியோர்

நற் : 32:7, 72:1, 116:1, 224:1, 266:9, அிகநா : 286:14, 361:10, புறநா : 373:30, பதிற் : 79:3, 88:14, திருமு : 274,

மதுரை : 192, 227, 458, 473, 495, 521, மலை : 542,

முதியார்

நற் : 207:7, அகநா : 30:4, 90:1, பதீர் : 70:21, பரி : 10:19, பொருநர் : 187, சிறுபா : 231.

முதிர்ந்தவன்

கலித் : 130:6,

மூதாளர்

அகநா : 366:10, 377:7, புறநா : 52:14, பதீர் : 74:24, முல் : 54,

அறவன்

குறுந் : 284:4, நற் : 86:1, புறநா : 221:3, 366:6, பரி : 8:68,

ஊமன்

குறுந் : 58:4, 224:5, புறநா : 238:16,

முடவன்

குறுந் : 60:2,

சிதடன்

புறநா : 73:7,

மடவோன்

குறுந் : 273:6, பதீர் : 73:1,

இரவலர்

ஐங் : 2:2, நற் : 237:7, அகநா : 13:9, 32:4, 162:17, 238:11, 303:8, புறநா :

3:24, 24:30, 48:7, 54:5, 56:17, 70:5, 72:18, 119:7, 122:7, 128:2, 129:6, 141:6, 156:3, 162:1, 2, 3, 165:4, 180:9, 196:6, 199:4, 201:2

, 203:12, 229:13, 241:1, 244:3, 250:2, 263:2, 329:7, 359:15, 367:8, 376:21, பதீர் : 40:18, 54:7, 55:10, 57:14, 61:9, 66:3, 79:2, 81:23,

திருமு:284, மதுரை : 751, சிறுபா : 40, 93, பெரும்பா : 45,

நச்சியார் (இரந்தவர்)

கலித் : 86:21

பரிசிலர்

அகநா : 65:6,31:1, புறநா : 14:10,38:17,110:4,135:11,165:18,168:20,205:4,206:5,209:11,211:7,233:2,265:7,
320:16,323:3,334:6,398:7,

பதிற் : 15:21,38:9,47:2,58:1,65:11, திருமு : 273, சிறுபா : 218, மலை : 492,

இரப்போர்

புறநா : 235:11,364:7, பதிற் : 52:11,76:7,

இரந்தோர்

பதிற் : 76:7,

ஆர்வலர்

புறநா : 12,390, பரி : 4:2,70, திருமு : 93,221,

புரவலன்

அகநா : 32:3, புறநா : 69:2,72:17,162:2,196:6,221:6,235:12,240:11,250:2,329:7,371:1, பதிற் : 55:1,65:11,86:8, சிறுபா : 125,

வள்ளியோர்

புறநா : 47:1, 206:2, 370:1, 376:21, பதிற் : 61:13, சிறுபா : 38, மலை : 400,

நல்குநர்

அகநா : 301:4,

முனைவர் :

பரி : 1:30,

அறிஞர்

நற் : 314:2, மதுரை : 481, குறிஞ் : 18, மலை : 287,

ஆசான்

பரி : 2:62,

நல்லாசிரியர்

மதுரை : 761,

பீடுடையாளர்

கலித் : 34:5, புறநா : 287:7,

வாயிலேன்

புறநா : 206:1,

கொள்ளையர் (கொலைவர்) கலித் : 12:1,

அகநா : 101:10, 300:3,

பொது பெயர்கள்

மாக்கள்

குறுந் : 140:2, 207:4, 253:7, நற் : 2:3, 9:1, 80:3, 90:11, 146:7, 164:7, 298:1, 329:2, கலித் : 82:9, 145:12,

அகநா : 15:8, 32:4, 71:3, 77:8, 119:5, 121:12, 171:8, 197:3, 305:8, 313:15, 363:10, 372:4,

புறநா : 6:16, 28:11, 29:17, 18, 32:6, 41:15, 58:17, 70:17, 94:1, 104:2, 121:2, 126:12, 159:7, 188:6, 261:9, 293:3, 313:3, 328:4, 333:10,

புதிற் : 20:22, 22:9, 29:8, 36:7, 59:7, 60:7, 77:6, பரி : 6:48, 8:121, பெரும்பா : 61, 432, முல் : 55, மதுரை : 461, 499, 515, நெடு : 32,

பட் : 62, 121, 217, மலை : 280,

மாந்தர்

நற் : 226:1, கலித் : 22:4, 142:33, 145:13, அகநா : 3:10, 371:8, புறநா : 22:22, 154:3, 211:9, புதிற் : 21:31, 31:2, 73:17, மலை : 264,

மதுரை : 20,420,

மக்கள்

பரி : 3:6,5:5,

மகளிர்

குறுந் : 9:2, 21:2, 31:2, 53:7, 125:3, 135:2, 175, 238:3, 246:6, 316:5, 326:2, 384:2, 386:3, 398:3, 401:3,

ஐங் : 15:2,16:2,48:1,54:5,67:1,76:4,80:2,94:2,98:3,100:1,147:1,181:2,186:1,187:2, 191:4,195:2,204:2,255:2,

256:1,258:1,259:1,260:1,271:3,276:6,283:1,5, 295:5,297:2,382:4,387:3,400:2,444:1,

நற் : 8:3,15:7,74:11,79:2,97:9,116:6, 138:9,143:7,145:3,155:1,191:2,215:4,223:9,258:5,267:3,272:2,283:1,299:4,339:12,

356:4,378:7,384:11, 395:6,

கலித் : 27:19,39:16,40:24,47:13,61:19,71:8,77:11,90:3,75:4,7, 38, 92:65, 103:61,108:59,61,109:22, 110:20, 119:4, 122:8,16,145:12,

சுகநா : 9:11,20:12, 26:3, 32:7, 47:10,48:18,50:3, 65:19, 70:6,12, 75:11, 86:9,12,95:12,97:10,98:9,99:4,110:10,118:3, 136:8, 141:16,

146:6, 162:25, 176:15,181:18, 186:10,195:6, 197:8, 201:7,203:3,206:8,208:15,216:5,216:8,217:2,226:4,232:10,236:12,239:9,

266:5,269:20,276:8,286:5,288:15,314:15,317:5,331:5,334:7,336:11, 342:12, 344:4,347:15,348:9,368:4,369:5,23,

378:2,388:10,392:7,

புறநா : 9:2,10:9,19:15,24:9,11,25:12,29:6,34:2, 36:3, 42:16,44:6,53:3,56:20,62:4,13,

63:12,68:6,73:13,78:10,96:5,97:24,113:8,116:3,151:5,198:4,200:12,201:5,202:15,

127:5,161:28,176:1,209:17,221:5,224:6,229:23,238:6,240:4,243:3,246:10,251:2,270:6,271:3,272:5,276:3,279:2,280:14,283:11,293:6,299:7,

302:3,304:1,332:5, 338:12,339:6,344:2,352:5,354:6,356:3,359:4,361:16,366:14,367:6,373:12,374:10,389:16,

பதிற் : 12:23,13:14,13,27:7,29:2,30:28,31:27,40:23,43:2,46:4,50:18,57:13,51:10,63:5,71:3,73:9,78:5,86:10,88:29,89:17,

பரி : 5:43,7:80, 8:39, 9:33,14:4,12,16:33,19:74,20:20,21:59,66:91, திருமு : 41, 117, 147,205, பொருந் : 85,241, சிறுபா : 117,262,

பெரும்பா : 312,327,339,387, மதுரை : 25,163,166,409, 446,555,579,582,583,603,609,623,632,779,

நெடு : 39,53,120,151, குறிஞ் : 195, 224, பட் : 22,91,109,110,155,246, மலை : 190, 294,320, 329,342,349,459

பெண்டிர்

குறுந் : 91:3, ஐங் : 13:3,57:4,113:3,276:6, கலித் : 71:9,77:11, அிகநா : 118:3, புறநா : 82:1,151:5,

அம்மா

அிகநா : 347:15,382:5,387:3,

தலைவி

கலித் : 40:24,47:14,21,61:19,142:8,147:10, அிகநா : 20:12,50:3,70:6,95:11,98:9,129:10,203:3,250:12,276:8,283:5,369:23,

கலித் : 60:7,109:22, நற் : 116:12,143:3,149:3,171:4,175:7,223:9,378:7, புறநா : 9:2,270:6, மதுரை : 166,

பரத்தை

ஐங் : 13:3,32:3,33:3,40:3,68:3,69:1,70:4,83:4,89:4, நற் : 74:11, கலித் : 108:59,61, புறநா : 365:8, பரி : 20:44,

உறவுப்பெண்

கலித் : 90:3, பேய் : புறநா : 62:4, கைம்மை புறநா : 246:10, மகள் பரி : 8:58, கொற்றவை புறநா : 11:100, செவிலியர் பெரும் :

251, வயதானவர் மதுரை : 409, மனக் கவர்ச்சியுடைய பெண் மலை : 320,

பெண்

கலித் : 39:7,60:7,142:8, புறநா : 82:1, பரி : 8:58,11:100,20:44,

பெண்டிர்

நற் : 353:1,அிகநா : 129:10,250:12,283:5,புறநா : 125:1,326:5,பெரும்பா : 251,

இளையோள்

நற் : 343:5, 320:4 அிகநா : 193:13,314:15, குறிஞ் : 141:

காரிகை

கலித் : 118:12,124:7,135:6, பரி : 4:68,12:91,20:52,

மாயயோள்

குறுந் : 9:1,259:4,300:4, ஜங் : 145:3,306:4,324:5,446:2, நற் : 133:5,139:7,146:10,157:10,180:5,362:10,371:3, கலித் : 29:7,35:3,108:38, அகநா : 4:16,42:4,51:9,62:16,86:3,89:22,93:11,167:2,208:24,279:17,296:3,304:20,338:8,397:7, புறநா : 318:2,

பொருநர் : 14,

கோதை மகளிர்

நற் : 238:2, கலித் : 105:26, அகநா : 370:1, புறநா : 48:2, பரி : 7:43,17:26,22:22, மதுரை : 398

அரியலாட்டியர்

அகநா : 245:9,

ஆயத்தார் (சுற்றத்தார்)

ஜங் : 123:2,380:5,384:5, நற் : 23:2,44:1,68:1,80:6,123:5,127:6,172:1,300:2,310:7,323:3, கலித் : 142:6, அகநா : 49:16,153:2,219:1,

பரத்தை

ஜங் : 48:4,84:5, நற் : 230:6,280:4,360:5, கலித் : 71:12,73:20,75:32,82:21,84:24,93:2,96:37,98:6, அகநா : 256:12,316:10,336:8,

பரி : 9:18,29,10:23,12:45,

ஜங் : 61:4, கலித் : 67:6,10,14,70:13,,18,83:28,88:1,12,18,91:9,92:3,19,31, பரி : 6:86,102:9,23,20:27,90,

கொண்டி

நற் : 174:9,கணிகை : பரி : 20:49,

மன்னரைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

மன்னர்

குறந் : 225:4,

ஐங் : 290:1,425:2,447:1,

நற் : 43:11,81:3,146:4,160:3,163:7,197:120,226:3,291:7,296:1,384:4,

கலித் : 7:7,34:14,46:7,89:16,118:1,129:4,130:4,18,132:4,139:35,143:53,149:14,

அகநா : 67:12,77:17,125:22,188:4,209:12,246:10,346:24,373:18,387:3,

புறநா : 10:9,26:14,54:9,65:10,69:8,93:4,128:7,148:5,168:1,172:11,177:1,186:2,197:13,200:16,254:10,299:1,

308:4,319:12,328:16,331:11,340:9,353:11,375:21,381:11,384:13,392:6,

புதிற் : 42:19,44:14,45:17,76:2,88:8, சிறுபா : 120,247, பெரும்பா : 140,428, நெடு : 78,

பட : 277, பொருநர் : 232, மதுரை : 234,776, குறந் :

வேந்தர்

ஐங் : 6:2,426:1,427:3,428:3,429:2,442:1,443:5,444:4,448:2,449:4,450:2,451:4,459:4,460:1,461:5,466:1,467:5,483:2,498:3,

அகநா : 24:18,44:1,54:2,78:21,84:17,96:15,104:1,109:14,116:15,181:14,211:11,

246:12,278:2,304:17,354:3,364:10,372:14,373:16,384:1,392:21,396:18,

புறநா : 11:7,18:12,21:11,25:5,35:12,36:11,38:4,40:5,41:3,42:24,45:8,58:13,62:7,63:10,65:9,71:2,72:7,75:12,89:41:2,

112:4,115:5,116:18,119:6,126:20,139:11,156:5,161:26,179:8,184:5,186:4,191:4,213:2,225:5,239:10,265:8,275:2,284:2,

287:13,291:5,292:1,296:4,298:3,301:15,303:6,304:9,306:6,307:11,308:6,

312:4,322:9,324:13,325:14,330:1,332:9,336:1,337:16,338:8,339:13,341:1,342:11,345:7,347:10,349:2,350:5,351:5,

353:12,370:20,373:8,377:2,390:27,

புதிற் : 12:3,14:17,17:16,23:17,30:30,33:12,34:1,37:13,38:8,40:10,43:36,49:7,50:10,52:31,55:17,62:9,64:2,69:10,70:10,73:3,75:4,

79:12,81:36,83:9,88:13,90:6.

மதுரை : 30,55,130,348, நெடு : 187, பட : 293, குறிஞ் : 27,229, கலித் : 13:1,64:26,105:48,106:50,108:1,

அரசர்

அகநா : 338:2, கலித் : 25:3,27:7, பதிற் : 43:8, ஆண்டார் : கலித் : 56:9, ஆள்பவர் கலி : 5:12,

கோமான் ஐங் : 188:2, அகநா : 100:11,

பகைவரைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

பகைவர்

நற் : 260:10, புறநா : 7:7,20:15,26:16,59:6,95:4,120:19,170:14,180:7,213:5,229:25,373:35, பரி : 3:62, பெரும்பா : 450,

முல் : 77, மதுரை : 176,201,

தெவ்வர்

பதிற் : 31:,39:,41:20,45:,53:,65:,

செறுநர்

நற் : 260:6, புறநா : 6:11,15:6,20:12,28:10,87:1,98:1,264:5,335:9,382:21, பொருநர் : 120,133, பெரும்பா : 118,419,491, முல் : 18,

மதுரை : 138,139,189,196, மலை : 86,386,397,488,

நற் : 50:9, அகநா : 46:11,66:3, திருமு : 5,99,

செற்றவர்

மதுரை : 132,

பொருவார்

குறுந் : 260:5,

குழம்பர்

புறநா : 293:2,

குடிப்பெயர்கள்

சேரலர் அகநா : 36:15,149;7,209:12,15, பதீர் : 45:6,63;16,38:8,

பொறையன் அகநா : 60:7,62:13,142:5,338:13, புறநா : 53:5, பதீர் : 70,73;75;77;84:6,

சோழன் : குறந் : 116:2, ஐங் : 56:2, நற் : 10:6,87:3,227:5, 281:3, 379:7,400:7,

அகநா : 60:3,93:4,96:13,123:10,137:5,201:12,213:21,336:20,338:19,356:12,369:13,375:9,15,385:3,

புறநா : 39:8,67:8,216:9,378:5,

பாண்டியர்

அகநா : 27:8,201:3,338:5,

தென்னவன் கலித் : 57:8,98:31,104:4,79, அகநா : 13:6,138:7,342:10, புறநா : 380:5,388:13, பரி : 3, மதுரை : 40,பட் : 277.

பொருப்பன் புறநா : 215:6, கலித் : 35:24,92:27,105:72,108:58, பொற்ப குறிஞ்சி : 202,

கவுரியர் அகநா : 70:13,

வேளிர்

குறந் : 164:3, நற் : 280:8, அகநா : 135:12, 206:13, 246:12, 331:13, புறநா : 24:21, பதீர் : 30:30,49:7,75:4,88:13,

மதுரை : 55,

கோசர்

குறந் : 15:3,73:4, அகநா : 15:2,90:12,113:5,196:10,205:8-9,216:11,251:7-8,262:6, புறநா : 169;283:6,396:7, மதுரை : 510,773,

ஆரியர் : நற் : 170:5, அகநா : 276:9,336:22,396:16,398:18-19, பதீர் : 2:7,11:23,

மோரியர் : அகநா : 69:10,251:12,281:8, புறநா : 175:6-8,

நாடால் அமைந்த பெயர்கள்

பூழியர்

குறுந் : 163:1, நற் : 192:3, அகநா : 6:8, புறநா : 387:28, புதிற் : 21:23,73:13,84:6,90:27,

குடவர்

புறநா : 17:40, புதிற் : 55:9, பட் : 276, அகநா : 393:16

கொங்கர்

நற் : 10:6, அகநா : 79:5,368:16, புறநா : 130:5, புதிற் : 22:15,77:10,88:19,90:25,

வடுகர்

குறுந் : 11:5, நற் : 212:5, அகநா : 107:11,213:8, 281:8, 295:15,375:14,381:7 புறநா : 378:2,

வடவர்

அகநா : 340:16, நெடு : 51, பட் : 276,

அருவாளர்

பட் : 275,

வெளிநாட்டினர்

யவனர் அகநா : 149:9, பெரும்பா : 316, முல் : 61, நெடு : 101.

மிலேச்சர் முல் : 66,

உறவு முறைப் பெயர்கள்

தந்தையைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

தந்தை

குறுந் : 26:7,258:4, ஜங் : 94:5,403:3,409:1, நற் : 8:4,110:11,140:5,162:7,198:4,306:1,323:6,324:6,373:2,392:1,

கலித் : 61:113,80:14,81:19,82:10,83:31,84:8,24,27,31,86:33,101:31,

அகநா : 2:13,6:3,17:7,49:13,58:5,60:3,140:13,145:17,162:8,196:8,216:3,262:5,288:13,

புறநா : 61:9,78:11,92:2,116:15,117:10,120:17,137:14,201:6,250:8,290:3,312:2,336:2,340:6,341:3,342:1,343:13,349:2,354:3,355:4,

சிறுபா : 127,

எந்தை

குறந் : 40:2,51:5,176:5,269:3,325:4,354:4,374:1, ஐங் : 6:6,94:5,261:3,

நற் : 98:8,206:6,221:12,232:7,295:4,317:7,331:6,362:1,

கலித் : 108:31,111:22, அகநா : 12:2,20:1,46:11,80:4,104:14,158:17,240:7,268:12,282:12,298:15,308:8,398:19,

புறநா : 9:13,27:10,112:2,5,125:4,135:10,171:12,203:12,235:16,238:11,261:1,307:1,376:16,379:10,

381:21,384:18,385:10,386:9,388:6,396:24,400:8,

பரி : 20:76, குறிஞ் : 20,

நுந்தை :

குறந் : 40:2, ஐங் : 92:3,98:4,294:3, நற் : 134:6, 202:8, 204:1, 331:6,

கலித் : 41:42,57:6,61:27,80:12,16,20,24,82:26,84:37,85:25,86:11,15,19,23,

அகநா : 99:11,219:7,370:6, புறநா : 160:23,202:9,290:3,

தாதை

பரி : 1:32,3:13,4:14,

அத்தன்

குறந் : 93:3, கலித் : 115:8,

அத்தத்தா

கலித் : 80:14,81:19,

என்ஐ, தன்ஐ
நற் : 136:4, புறநா : 279:3,

என்னை
நற் : 389:3,
நுழ்முன்
புறநா : 174:18,

முதல்வன்
கலித் : 75:24,
கோ

கலித் : 116:11,
சிறந்தோன்
நற் : 40:12,

குரவர்
புறநா : 34:3,

அன்னையைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

அன்னை

குறுந் : 83:2,93:3,111:2,141:2,150:5,161:4,223:6,246:5,262:2,292:6,316:2,321:8,353:7,360:2,361:1,
ஐங் : 28:4,29:5,30:4,101:1,102:1,103:1,104:1,105:1,106:1,107:1,108:1,109:1,110:1,113:4,115:4,194:4,201:1,202:1,203:1,204:1,205:1,
206:1,207:1,208:1,209:1,210:1,211:3,212:3,213:5,214:5,215:6,216:6,217:4,218:5,219:4,220:5,
நற் : 4:5,23:4,27:7,28:5,47:10,53:3,61:4,63:6,115:3,122:9,145:7,147:5,149:4,172:5,173:4,175:5,182:4,
191:8,206:6,236:5,244:6,273:4,288:5,297:10,317:6,339:5,351:5,365:1,372:8,389:3.

கலித் : 51:5,6,12,18,61:8,84:27,85:29,97:1,107:23,115:8,10,122:1,147:64,
 அகநா : 17:3,20:12,28:11,48:1,52:9,65:2,68:1,95:15,98:6,110:1,122:4,138:3,158:7,190:6,201:10,203:8,209:2,
 218:18,232:12,242:10,248:14,252:14,253:3,259:16,272:15,292:2,317:23,325:4,358:10,378:12,388:19,
 புறநா : 342:15,353:17, பரி : 20:72, குறிஞ் : 1,

தாய்

குறுந் : 8:6,45:4,152:2,132:5,246:8,359:6,397:4, ஐங் : 24:1, 44:2,373:5,380:3,402:1,405:4,409:2,442:5,
 நற் : 8:10,179:5,293:9,324:1, கலித் : 48:10,82:3,84:14,99:4,
 அகநா : 6:14,16:13,105:6,146:13,165:7,195:2,310:7,383:11,385:2,397:2,
 புறநா : 4:18,137:15,270:6,295:8,336:12,346:2,348:6,361:6,379:14, பதிற் : 20:27, பரி : 11:9,112, பொருநர் : 132,
 மூல் : 16, பட் : 96,

ஆய்

கலித் : 116:9,

யாய்

குறுந் : 40:1,51:4,84:3,198:8,244:6,248:7,269:4,294:8,374:1,
 ஐங் : 1:3,2:3,3:3,4:3,5:3,6:3,7:3,8:3,9:3,10:3,90:4,98:4,186:4,280:5,384:3,385:6,
 நற் : 55:7,72:6,134:6,162:8,258:2,295:3,301:8,368:9,376:12,
 கலித் : 9:21,30,56:14,60:15,64:23,66:10,105:61,107:11,16,108:33,111:2,8,23,113:2,116:10,
 அகநா : 12:1,18:17,60:15,150:6,203:2,240:9,282:15,298:17,302:15,321:16,356:7,11, புறநா : 83:2,159:5,
 ஞாய்

குறுந் : 40:1, ஐங் : 98:4, கலித் : 107:26,81:28,85:36, (ஞாயிர்)

அஞ்ஞை

அகநா : 15:19,145:22,

சுன்றவள்

கலித் : 29:2,32:7, புறநா : 230:7, பரி : 8:58,

மகனைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

மகன்

குறுந் : 31:6,389:4, ஐங் : 79:4,404:1,406:1, நற் : 8:4,44:12,94:7,153:10,212:8,267:11,290:9,

கலித் : 39:10,81:29,82:16,83:14,29,84:13,85:29,86:27,34,94:6,8, அகநா : 26:21,48:25,54:18,66:17,

புறநா : 33:19,86:1,181:2,254:8,278:8,279:10,310:5,381:26, பரி : 3:98,8:57,

புதல்வர்

குறுந் : 8:6,359:5,6,394:3, ஐங் : 65:3,66:3,90:4,401:2,402:1,403:1,405:4,408:2,409:4,410:1,

நற் : 40:6,58:1,166:7,250:3,269:2,355:1,370:5,380:4,

கலித் : 70:12,75:25,28,79:7,11,15,20,23,114:2, அகநா : 5:23,6:14,16:5,26:12,18,54:22,66:12,86:11,176:19,197:2,245:12,316:15,

புறநா : 9:4,19:13,41:14,92:3,160:18,191:3,196:10,198:5,211:21,222:3,250:8, பதிற் : 57:10,70:21,74:21, பரி : 16:6,

சிறுபா : 61, பெரும்பா : 249, மதுரை : 600, பட் : 24,295,

சிறாஅர்

குறுந் : 148:1, நற் : 3:4,11:3,392:3, அகநா : 104:11,107:17,290:3,387:4,

புறநா : 32:8,46:6,61:18,173:9,206:11,291:1,319:11,325:12,326:8,334:3,346:3,373:16,374:9,380:13,381:24,382:12,

பெரும்பா : 223,248,
 சிறியோர்
 அகநா : 369:21, கலித் : 10:1, பதீற் : 79:3, மதுரை : 521,
 மகாஅர்
 அகநா : 122:1,206:5, புறநா : 340:3,4,342:3,353:7,11, பதீற் : 71:7, சிறுபா : 56, மலை : 217,253,339,
 சிறுவன்
 குறுந் : 45:4, ஐங் : 85:4,309:3, நற் : 330:9, அகநா : 66:4,383:5,385:17,
 புறநா : 6:11,27:3,100:11,270:6,277:2,278:2, பொருநர் : 130,
 இளையோர்
 குறுந் : 61:3,
 குழவி
 கலித் : 99:4, புறநா : 4:18,5:7,44:6,68:8,74:1,230:7,379:15, பட் : 96,
 மழலை :
 அகநா : 34:17,275:7, பதீற் : 15:25,
 ஆடு
 அகநா : 301:12,
 சேய்
 திருமு : 61,271, பெரும்பா : 458,
 செல்வர் (குழந்தை)
 நற் : 71:6, அகநா : 26:20,326:3, புறநா : 213:17, பெரும்பா : 456, மதுரை : 442,572,577,731,

பதீர் : 31:9, பரி : 18:54,21:17,4:9,13:39,58,

செல்வர் - மன்னன்

ஐங் : 356:1, கலித் : 68:1,105:2,125:5, நற் : 45:58,363,, பதீர் : 59:10,65:5,73:13,81:22

மகளைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

மகள்

குறந் : 31:4,71:4,114:5,337:6, ஐங் : 29:4,79:2,91:3,94:2,96:3,97:3,99:3,101:3,313:1,361:3,372:4,373:4,377:3,386:4,393:4, 418:3,421:3,424:1,430:3,

நற் : 184:1,198:3,201:1,271:8,305:5,324:3, கலித் : 50:14,56:12,59:16,140:25,

அகநா : 48:1,21,49:7,52:13,55:5,95:13,98:13,110:25,117:9,165:13,198:17,203:4,221:3,242:8,275:17,369:1,397:1,

புறநா : 340:3,4,342:3,353:7,11, பதீர் : 23:23, பரி : 6:98,10:78,20:45, திருமு : 51, சிறுபா : 197, நெடு : 136,

குறுமகள் :

குறந் : 70:1,89:7,95:3,101:5,189:6,267:5,276:1,280:3,295:5, ஐங் : 52:3,185:3,305:3,371:5,394:5,395:4,

நற் : 6:4,20:1,61:5,66:11,75:4,76:5,77:11,80:8,90:9,93:8,106:4,134:7,142:11,147:1,167:10,179:3,184:8,190:8,202:8,208:4,

209:5,220:9,221:8,240:2,253:5,306:10,319:8,352:11,366:3,

அகநா : 7:6,9:25,12:3,16:12,25:16,60:6,75:20,96:10,99:11,126:21,161:11,172:16,189:9,195:1,219:9,229:10,230:5,256:11,258:9

280:4,326:3,335:26, புறநா : 196:14,342:2,

மகளு

அகநா : 141:14,301:12, புறநா : 261:18,331:9, சிறுபா : 192, பெரும்பா : 304,

மகவு

பரி : 15:47,

மகமுறை

பெரும்பா : 478, மலை : 185,

அண்ணன், தங்கை உறவுமுறைப் பெயர்கள்

தன்னையர்

குறுந் : 272:4, ஐங் : 365:1, அகநா : 126:7, புறநா : 337:16, 342:15, 345:12, 350:8, 352:14, 353:17, 355:4,

என்னையர்

குறுந் : 123:5, ஐங் : 81:4, நற் : 122:1, கலித் : 39:21, 108:32, அகநா : 240:6, 302:9,

நின்னையர்

அகநா : 259:16,

கிழைமையோர்

புறநா : 165:15,

தந்தையோடையன்மார்

கலித் : 107:35,

தம்பி

புறநா : 43:10, 300:3, 304:5,

வெவ்வை : ஐங் : 88:2, 89:1,

தங்கை

குறுந் : 335:6, 392:5, ஐங் : 363:2, 364:1, அகநா : 132:5, 320:, சிறுபா : 190,

நூங்கை : 386:12, நுவ்வை : 172:4, பெயரன் : நற் : 40:12, ஐங் : 403:3, கலித் : 81:35.

கணவனைக் குறிக்கும் பெயர்கள்

கணவன்

குறுந் : 14:5, 49:4, 167:5, கலித் : 103:61, புறநா : 3:6, 34:7, 138:8, 246:13, 314:1, 320:7,

புதிற் : 14:15,24:11,38:10,42:7,51:1,61:4,65:10,70:16,88:36,90:50, பரி : 10:35, திருமு : 6,264, மதுரை : 600, மலை : 58,308,424,
கேள்வர் - கணவர்
கலித் : 39:17,26,101;34,106:45,142:62,143:44,144:18,51,61,145:52,61,147:27,148:19, புறநா : 294:9, பரி : 12:92,20:89,21:22,4060,
பெரும்பா : 38,
தம்மையர் (கணவர்)
கலித் : 39:17,
என்னை (கணவன்)
குறுந் : 27:3,203:5, புறநா : 280:1,306:5,308:6,
மனையோன்
அகநா : 186:13,
துணைவன்
அகநா : 385:15, நெடு : 155,
இல்லவர்
அகநா : 34:16, பரி : 6:10,
ஐயமர்
பரி : 8:108,
மைந்தர் (கணவர்)
கலித் : 92:65, பரி : 8:45,122, பட்ட : 108,
மனைவியைக் குறிக்கும் பெயர்கள்
மனைவி
நற் : 12:11,27:3, புறநா : 191:3,250:5,326:7, பரி : 5:3,8,19:21,20:86,

மனையோள்

குறந் : 164:5, ஐங் : 47:1,48:2, நற் : 77:6,100:7,336:5, அகநா : 14:14,166:10,186:13,394:10,396:15, புறநா : 41:14,164:7,210:11,260:3,320:6,333:8,334:5, குறிஞ் : 154

இல்லோள்

புறநா : 279:10,

மடவோட்டாள்

அகநா : 197:11,

துணைவி

ஐங் : 40:2,410:2, புறநா : 166:17,393:2,

பெண்டு - மனைவி

குறந் 91:3, நற் : 121:11, ஐங் : 81:,

கிழவியர்

பரி : 11:120,

பாட்டி

அகநா : 196:4,

பாட்டி

பரி : 10:37,

பாட்டியர் (பாணிச்சி)

மதுரை : 749,

கேளிர் - உறவினர்

கலித் : 2:21, அகநா : 93:2,130:1,151:2,173:2,279:1,351:2, புறநா : 42:17,74:4,192:1,396:11,

கேளிர் நண்பர்

குறுந் : 58:1,280:1, புறநா : 71:15, பரி : 4:54,8:63, பொருநர் : 74

கேளிர் காதலன்

கலித் : 144:51,147:22, பரி : 14:23, தலைவன்

கேளிர் ஆசிரியன்

கலித் : 149:8,

கேளிர் சான்றோர்

மதுரை : 168,

நட்டோர்

நற் : 355:6, அகநா : 279:1, புறநா : 160:12,239:5, பதிற் : 63:3, பரி : 3:62, சிறுபா : 104,

செவிலி

குறுந்:229: 3-4, நற்:40: 5-6, 110: 1-8, அகநா:26: 16-21, 254: 1,2,7, பெரும்பா:249-250, நெடு:152-155.

தோழன்

குறுந்:129: 2, புறநா:201: 5-6, 275: 9.

தோழி

குறுந்:5: 1, 13: 3-5, 30: 1-4, 36, 38: 3-6, 41, 46: 6,7, 64: 4,5, 67: 1,5,6, 82, 93, 94, 98, 103: 4-6, 101, 106, 108, 110, 12,7,8, 112, 118, 121, 125, 126, 133, 134: 1,2,7, 141: 1-3,7,8, 154: 1,7, 160: 4,6, 171, 175, 181, 185: 1-4, 186: 3-4, 187: 3-5, 190, 194, 197, 200, 205: 5-7, 208, 216, 218, 220: 6,7, 224, 226, 239: 1,2,6, 240, 241: 1,2,7, 243: 4-5, 249: 3-6, 252, 254, 257: 4-6, 261, 278, 283, 289, 296, 299, 301: 3-8, 32: 1,7,8, 310, 311, 314,

315, 316: 2,3,8, 319: 5-8, 326: 3-5, 330: 6,7, 334: 4-6, 340: 7, 341, 344: 1,6, 349, 352, 360, 361, 371, 377, 387, 391.
 ஐங்.31, 32, 33, 34, 35, 36, 111, 112, 113, 114, 115, 116, 117, 118, 119, 120, 142, 169, 192, 221, 222, 224, 253, 262, 263, 272, 274, 286, 317, 332,
 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 392, 456.
 நற்.14: 1-6,11, 17, 38: 4-6, 51: 64: 1-3, 8-13, 79: 5-10, 87: 5,9, 94, 107: 1,6-10, 117: 7-11, 133, 144, 174: 4-11, 177: 2,4,8-10, 199: 1-5,10,11, 214: 6-
 12, 117: 5-9, 219: 1-4, 9-10, 225: 5-9, 236, 241: 1,10,11, 244: 5-11, 275: 6-9, 280: 4-10, 281: 7-11, 289, 296, 303: 1-8,12, 309, 327, 343: 7-10,
 347, 357, 364, 369: 4-11, 388: 1,2,9,10.
 கலித்.41: 1,4,17, 42: 28-32, 54: 16-20, 55: 16,22,23, 65: 8,9, 75: 9-13,30-33, 111: 4-24, 114: 1-6, 115: 1-9, 117: 10,11, 122: 6, 128: 9-23, 331: 35-
 36, 137: 1,2,24-28.
 அகநா.1: 5-7, 26: 1-5, 31: 12,15, 32: 17-21, 40: 9-12, 48: 24-26, 52: 12-15, 53: 1,15,16, 56: 1,10-13, 66:1,18, 67: 1,14-18, 71: 16-18, 72: 17-22, 82:
 14-18, 95:5,14,15, 97: 14-16, 98:21,27-30, 101: 1,17,18,102: 14-19, 114: 1-8,16, 122: 21-22, 128:3,7,14,15, 133: 12,13, 135: 5-6, 138, :141: 1, 10,11,29, 151:
 4,5,15, 155: 5,6, 157:9, 10,14, 175: 8,9, 183: 4,5,10, 187: 4,5,9,10, 194: 16-19, 206: 1,6,16, 224: 1,15,18, 227: 1-5, 229: 14,15,20,21, 235: 1-3, 236: 8-
 10,21, 241: 4,5,16, 243: 13-15, 244:6-13, 247: 2-3, 249: 1,2,10, 252: 5-9, 255: 7-9,15-19, 265: 3-7,22,23, 267: 13-17, 277: 18-20, 281: 1,12,13, 290:
 8-16, 292: 1,5,6,15, 293: 7,10, 294: 13-16, 300: 7-12, 301: 1-3,27,28, 305: 9-11, 309: 12,17, 325: 1-4,6,13,14, 328: 5-11, 331: 8,9, 332: 9-12, 333:
 13-22, 341: 1,12,13, 345: 3,10,11,18,21, 347: 6-9, 349: 2,3,14, 352: 7,11,17, 355: 3,10,11,18-21, 347: 6-9, 349: 2,3,14, 352: 7,11,17, 355: 7-14, 364: 9-
 12, 375: 16-18, 378: 11-24, 388: 15-26, 391: 6-10, 395: 3-5,15, புறநா.281: 7-9.
தோழி தலையியைத் தோழி எனச் சுட்டுதல்
 குறுந்.16: 1,5, 37: 1,4, 73: 58, 90: 1,6,7, 111, 135, 146, 196, 210: 3-6, 211, 213, 215: 1-3,7, 230, 232: 1,2,6, 247: 1,6,7, 248, 253: 1-4, 255, 260, 263:
 4-8, 265: 5-8, 268, 275, 287, 298: 3-8, 303: 3-5, 331: 5-8, 332: 1-3, 333: 4-6, 339: 3-7, 343: 1,7, 346: 3-8, 350: 1-3,8, 367, 369: 3,4, 373:
 1-4,8, 375, 379, 380, 389, 397.

ஐங்.107, 199, 205, 223, 225, 226, 227, 228, 229, 230, 244, 252, 331, 352, 357, 366, 398.

நற்.4: 4-7,12, 7: 5,6, 18: 1,2,10, 22: 7-11, 25: 5-12, 32: 3-9, 46, 47: 6-11, 49, 53, 61, 72, 78: 5-11, 85: 6-11, 86: 1,9, 88, 89: 7-11, 91: 1,11,12, 92: 1,9, 111: 9,10, 112, 114: 1-8, 115, 123: 1,11,12, 125: 5-12, 129: 134, 148: 11-12, 149, 151: 1-5,12, 158, 182, 194, 197: 1-5,12, 206: 5-11, 212: 6-10, 222, 227: 1-4,9, 228: 1-5, 233: 4-9, 235: 4-10, 245: 1,6-12, 246: 6-10, 247: 5-9, 259: 1,7-10, 261: 1,10, 263: 1-4, 8-10, 268: 5-9, 273, 285: 1-2,8-11, 286, 294: 1-3,9, 305: 9,10, 307, 311, 313, 328: 3-7, 329: 1,8-11, 334: 5-9, 351, 355: 5-11, 358, 363: 4-10, 365, 372, 378, 386: 5-10, 387, 393: 7-13, 399: 8-10.

கலித்.39: 1-6, 40: 1, 41: 4,17, 42: 10-12, 43: 29-31, 44: 9-16, 45: 7-24, 58: 8-10, 22-24, 53: 21-24, 60: 16-18, 61: 15-17, 99: 18-21, 131: 15,16,19,25,26, 132: 21,24, 133: 15-19, 135: 19,20.

அகநா. 18: 9,10, 20: 13, 25: 18, 28, 59: 9, 14-17, 61: 5,13-14, 63: 1-3, 16-19, 65: 5-9, 68: 9-14, 69: 12,13, 73: 10,11,17, 85: 3-5, 13-15,91: 8-18, 107: 21, 22, 108: 8-11, 111: 3,15, 112: 9, 127: 10-12, 159: 11,12, 171: 3-5, 173: 5-8, 178: 14-16, 180, 197: 5-9, 201: 1,12-16, 209: 2,6-11,17, 210: 8-14, 211: 1,8,17, 222: 12-15, 223: 1-3, 231: 9,10, 232: 1,5,12-15, 233: 2,14,15, 242: 10-12,17,22, 248: 1,14-16, 250, 251: 4-6, 253: 8,9,20,21, 268: 1,5-9, 285: 12-15, 298: 14,20-24, 302: 4-8,15, 312: 3-8, 313: 9,10, 320: 5,7,14, 362: 8-11, 363: 15-19, 368: 7,19, 380: 3,8-11, 382: 6-8,13, 392: 11,18-20,28, 393: 20,21,26, குறிஞ்.2.

தேரழமை உறவு (பரத்தைமயின் தேரழி/விறை)

குறுந்.164: 4-6, ஐங்.37, 38, 39, 40, 158, நற்.100, 390: 4-11, 716: 1-4, அகநா.106: 5-6, 166: 7-15.

செவிலியின் தேரழி

குறுந்.15: 3-5, உறவு(தேரழி) கலி.141: 10,11.

தேரழிமயர் (கூட்டம்)

கலித்.57: 21-24, அகநா.15: 8-19, 48: 5-26, பரி.16: 24-26.

விலங்குப் பெயர் அட்டவணை

காட்டு விலங்குகள்

புலியின் பெயர்கள்

புலி

குறுந் : 88:2, 215:6, 237:6, 253:6, 321:6

ஐங் : 216:1, 218:3, 246:2, 265:1, 266:2, 274:2, 316:5, 373:2, 386:1, 396:1

நற் : 29:5, 36:1, 39:5, 65:5, 85:4, 107:6, 119:3, 144:6, 148:9, 151:2, 158:5, 174:4, 202:1, 217:3, 249:5, 274:8, 322:7, 323:7, 332:6,

333:4, 336:7, 344:9, 351:7, 353:9, 383:3, 389:1, 391:1

கலித் : 4:1, 38:6, 42:1, 45:12, 52:1, 65:24, 103:56, 104:3

அகநா : 3:9, 7:18, 12:11, 22:15, 27:1, 29:3, 39:11, 48:7, 52:6, 75:6, 88:9, 92:4, 97:3, 107:5, 112:5, 118:9, 141:25, 148:5, 155:11, 158:15,

168:12, 169:3, 202:3, 205:19, 218:11, 227:8, 232:3, 239:3, 249:16, 251:16, 259:17, 261:12, 268:2, 272:1, 285:8, 291:6, 318:3,

347:11, 357:6, 379:24, 392:16.

புறநா : 13:2, 19:5, 23:18, 42:10, 54:13, 73:7, 86:4, 157:12, 160:22, 170:7, 174:14, 190:10, 202:20, 237:16, 255:1, 269:4, 323:1, 341:7,

374:9

பதிற் : 19:4, 24:2, 41:7, 75:1 பரி : 20:14

சிறுபா : 122 பெரும் : 138, 156 முல் : 62 மதுரை : 298, 643 நெடு : 126 குறிஞ் : 41 பட் : 40, 135, மலை : 309, 404, 517

வயமா

ஐங் : 307:1, நற் : 192:1, அகநா 99:1 புறநா : 52:2 நெடு 128

வல்லியம்

அகநா : 362:4 வரிவயம் புறநா : 100:7

கொடுவரி

கலித் : 49:1 அகநா : 322:11

வாள்வரி

அகநா : 145:7

வேங்கை

ஐங் : 385:2, 386:4 கலித் : 43:1 அகநா : 221:11, 295:5, 307:6

உழவை

நற் : 47:1, 104:1, 144:1, 154:5, 205:3, 255:4, கலித் : 46:4

அகநா : 72:13, 277:5, 308:1, 332:4 புறநா : 33:9, 78:3, 152:2 குறிஞ் 252 மலை 505

இரும்போத்து

அகநா : 238:4, 398:22

ஏற்றை

குறுந் : 141:5, 343:3

நற் : 279 : 5, அிகநா : 8:6, 147:6, 389:20

பிணவு

நற் : 29:3, 148:7, 322:5, 332:6, 383:3

அிகநா : 72:12, 112:5, 238:2, 277:6, 357:3, 362:5.

குருளை

குறுந் : 47:2, 209:2 நற் : 2:5, 383:2

அிகநா : 147:3, 329:10 பட் : 221

மானின் பெயர்கள்

மான்

குறுந் : 243:1, 256:3, 272:4, 319:1, 391:2,
ஐங் : 203:4, 217:2, 326:2, 354:2, 373:3, 394:4, 398:2, 401:1, 434:2, 492:3, 493:2
நற் : 6:8, 61:3, 84:5, 111:4, 179:4, 190:8, 242:7, 276:2 கலித் : 13:3, 23:17, 37:2, 57:2, 93:8, 120:11, 131:12
அகநா : 8:13, 32:13, 49:12, 71:5, 107:5, 168:14, 195:6, 199:11, 238:3, 261:9, 283:4
புறநா : 33:2, 90:3, 138:2, 150:5, 157:11, 168:9, 205:8, 247:3, 323:1, 354:10, 361:14, 398:24
பதிற் : 50:1, 89:2, பரி 9:8 திரு : 128 பொருநர் : 217 சிறுபாண் 31, பெரும்பா 89, 106 முல் : 99
குறிஞ் : 217, பட் : 245 மலை : 321

இரலை

குறுந் : 65:1, 183:4, 220:2, 232:3, 250:1, 338:1
நற் : 69:4, 121:4, 256:8 கலித் : 15:5
அகநா : 4:4, 14:6, 23:8, 34:4, 74:9, 91:10, 133:18, 139:10, 194, 304:9, 314:6, 371:6
புறநா : 374:2 பதிற் : 74:10 முல் 99 பட் 245

புல்வாய்

புறநா : 166:11, 193:1-2, 374:2, அகநா : 284:9-10

நவ்வி

குறுந் : 282:3, நற் : 124:6 அகநா : 7:10, 39:16 புறநா : 2:21 மதுரை : 275

கலைமான்

குறுந் : 213:2, 272:5, நற் : 37:6, 119:6, ஏறுபிரி : 204:9, 265:2 கலித் : 11:17, 13:4, 20:22

அகநா : 82:5, 97:1, 112:14, 129:5, 151:7, 199:11, 241:10, 285:5, 353:12, 395:8

ஐங் : 333:3

புறநா 23:18, 152:3, 320:5 மலை 405

உழை

குறுந் : 68:2, நற் : 19:4, 113:1, 274:3, 311:1 அகநா : 147, 173:11, 249:18, 379:20

கடமான்

குறுந் 179:1, 392:4, புறநா : 157:10, 202:1-2, மலை 175

புகரி

குறுந் : 391:2,

வருடை

குறுந் : 187:1, நற் : 119:7, 359:7-8, ஐங் 287:1 அகநா : 378:6,

ஐங் : 287:1 கலித் : 21:2, 43:14, 50:4, புட:139 மலை : 502-503

ஏறு

அகநா : 12:14, 134,321:4

பிணை

குறுந் : 183:3, 256:2, 319:1 ஐங் : 373:3 நற் : 37:6, 61:3, 69:4, 121:3, 204:9, 250:9, 256:8,
கலித் : 11:16, 20:23, அகநா : 7:11, 141:5, 23:8, 32:13, 34:6, 74:9, 129:5, 133:17, 173:11, 285:5, 291:18, 304:8, 314:5, 321:4, 353:11,
395:11 புறநா : 2:21, 23:19, 157:11, 320:4 மதுரை : 276

துணை

குறுந் : 65:2, 250:2, 338:2

அகநா : 121:13, 371:3

மறி

குறுந் : 213:5, 282:5 ஐங் : 326:2, 354:2, 401:1, 434:2, 493:2

அகநா : 34:6, 314:5, 371:4

புறநா : 23:19

காடு, மலைகளில் வாழும் பசு போன்ற விலங்குகள்

ஆமா

குறுந் 322:1, நற் 57:1, 165:1, அகநா : 238:6-7

புறநா : 117:5, 319:10 பதிற் 30:10 திருமு : 315 சிறுபா 177, குறிஞ் : 253 மலை 500

மரையா

குறுந் : 115:5, 235:4, 317:1 321:5

நற் : 43:3, கலித் 6:1 அகநா : 3:7. 69:7-8, 287:4, 399:15

புறநா : 168:8, 170:1, 297:4. பதிற் 23:14 மலை 331, 406. 506

கவரி

புறநா : 132:4, பதிற் : 11:12, 43:1

குரங்கின் பெயர்கள்

குரங்கு

ஐங் : 275:1, 278:2, அகநா : 368:9 பரி : 19:38

கடுவன்

குறுந் : 26:8, 278:4 ஐங் : 274:1, 275:1, 276:1, 277:2, 374:4 நற் : 22:3, 151:5, 233:1

கலித் : 40:15, அகநா : 2:5, 352:2, 378:21

புறநா : 158:23, 200:2 மலை : 237

மந்தி

குறுந் : 29:6, 69:2, 278:7, ஐங் : 271:1, 274:1, 276:1, 277:2, 279:2

நற் : 22:2, 57:3, 95:4, 151:8, 168:5, 194:7, 233:2, 326:4, 334:1, 353:6, 355:5, 373:2, 379:1

சுலித் : 13:5, 40:16 அகநா : 82:8, 92:8, 206:6, 241:15, 288:12, 378:21, 382:9

புறநா : 128:1, 158:24, 200:3, 247:4, பரி 15:38, திரு : 42 பொருநர் 224 பெரும்பா 395, 497 மதுரை 334

நெடு : 9 மலை 311-314

கலை

குறுந் : 69:1, 90:4, 121:2, 153:2, 342:1, 385:1 நற் : 334:5, 119:5

அகநா : 7:20, 182:14, 205:21

புறநா : 116:11, 236:1, திரு:303 பெரும் : 496 மதுரை : 332 மலை 292

முசு

குறுந் : 38:2

அகநா : 121:1-5, 267:9

உளகம்

குறுந் : 249:2, 373:5 திரு:302

சுலித் : 43:12

புறநா : 383:21

மலை : 208

பார்ப்பு

குறுந் : 249:2 ஐங் : 280:1

வன்பறழ்

குறுந் 26:7, 69:3 ஐங் : 272:1, 273:2நற் : 57:6, 95:4, 168:5, 379:1

குருளை

குறுந் : 38:2

பன்றியின் பெயர்கள்

பன்றி

ஐங் : 261:1, 262:1, நற் : 98:2, 336:1, அிகநா : 18:6, 84:6, 94:9, 178:2, 248:6, 277:8, 322:10

புறநா : 152:4, மலை : 153, 344

கேழல்

ஐங் : 263:2, 264:1, 265:2, 269:1, 270:1, 323:2 நற் : 119:1, 399:4,

அிகநா : 8:6, 21:18, 111:10, 223:3, புறநா : 152:4, 168:4, 176:2, 190:6, பரி : 2:16, 3:24, திருமு:311

மதுரை : 295 மலை : 193

கோட்டுமா

நற் : 75:6.

களிறு

புறநா : 41:9, 325:1, 371:22

புருவை

அகநா : 88:4,

ஏனம்

பதிற் : 16:6, பெரும்பா : 109-110

களிறு

பரி : 13:36,

முளவுமா

ஜங் : 364:1, நற் : 85:8, 285:4, 98:1 (எய்முள்), அகநா : 182:8, 307:9 (எய்), புறநா : 325:6, 374:11, 177:13 (எய்ம்மான்)

பெரும்பா : 88-89 மலை : 176, 300-301

ஏற்றை

புறநா : 379: 8, பெரும்பா : 344

ஒருத்தல்

ஜங் : 266:1, 267:1 நற் 82:7, 386:1

பிணவு

நற் : 336:1, அகநா : 21:19, 248:4, பெரும்பா : 342, மதுரை : 174

பறழ்

பட்:75

குருளை

ஐங் : 265:1, 268:1, 397:2

கரடியின் பெயர்கள்

எண்கு

நற் : 125:1, 192:5, 325:1, 336:10 அகநா : 15:16, 95:9, 112:1, 149:4, 171:9-15 201:16, 247:4, 267:8, 307:10, 331:3

மலை : 501

உளியம்

அகநா : 81:1, 88:14, திருமு : 313, குறிஞ்சி : 252

ஏற்றை

நற் : 125:1, 325:1, அகநா : 8:2, 72:5,

குருளை

அகநா : 275:10, மலை: 501,

பிள்ளை

அகநா : 257:21

வெருகின்பெயர்கள்

வெருகு

குறுந் : 139:2, 220:4, 240:3, அகநா : 73:3, 267:6, 367:8, 391:1, புறநா : 117:8, 324:1, 326:1

பூசை

பரி : 19:50,

பிள்ளை

குறுந் : 107:4, அகநா : 297:14, புறநா : 117:8

அரிமா

நற் : 57:1, 112:4, 257:9, கலித் : 15:1, 103:18, புதிற் : 12:5, 75:2, 88:15, பட் : 298

விலங்குமான்

கலித் : 13:15, 17

கோண்மா

கலித் : 86:32

உளைமான்

அிகநா : 102:1

வயமான்

ஐங் : 500:5, அிகநா : 73:13 புறநா : 318:5

ஆளி (யாளி)

நற் : 205:2, அிகநா : 381:1, 252:2, புறநா 207:8, பொருநர்:141-142, பெரும்பா :258, குறிஞ் : 252,

நரி

குறுநரி

நற் : 164:9, கலித் 65:25, அிகநா 94:8, 337:15, 375:6, புறநா : 359:3, 369:16, 373:37 புதிற் 22:35

முதுநரி

நற் : 352:5, அிகநா : 193:10

அழல்வாயேரி

பட 257

முயல்

ஐங் : 421:2, நற் : 59:3, 252:10, கலித் : 144:18, அகநா : 141:7, 394:14, புறநா : 34:11, 319:8, 322:5, 328:15, 333:3, 339:4, 384:6, 395:3, 396:17, பெரும்பா : 115

பறழ்

அகநா : 384:5

செந்நாய்

குறுந் : 56:1, 146:1 ஐங் : 323:1 354:1, 397:1 நற் : 43:3 103:6-9 அகநா : 21:18, 53:6, 111:11, 199:9, 219:13, 285:6

கோநாய்

நற் 82:10

ஒட்டகம்

அகநா : 245:18, சிறுபா : 154

உடம்பு

நற் : 24:2,59:1, புறநா : 68:1, 152:5, 325:7, 326:9, 333:15, பெரும்பா : 132 மலை : 508

தீர்வை

மலை : 504 (கீரி)

அணில்

குறுந் : 41:4, 49:1, புறநா : 307:4, பெரும்பா : 85

வெளில்

அகநா 109:6

ஓதி

குறுந் : 140:1, 186:4-5

கணமா

ஐங் : 365:1,

காட்டுமா

பெரும்பா : 43

வீட்டு விலங்குகள்

குதிரையின் பெயர்கள்

மா

குறுந் 61:1 ஜங் 48:2, 488:3 நற் : 58:11, 91:11, 130:1, 146:3, 149:7, 163:12, 220:3, 254:7, 291:7, 342:1
கலித் : 31:13, 70:18, 98:5, 108:46, 138:12, 139:13, 140:3, 141:9, பாய்மா : 57:14 புதீர் : 90:36
அகநா : 9:17, 125:16, 230:11, 238:14, 251:12, 262:10, 345:2 புறநா : 4:7, 14:7, 31:14, 72:4, 97:11, 98:7, 135:14, 204:7, 227:4, 239:13,
302:2, 345:3, 351:2, 352:9, 359:14, 373:3, 387:23
புறநா : (மான்) 303:2, 310:7, 368:5, 377:24, புதீர் : 20:15, 22:17, 25:1, 28:4, 34:4, 36:7, 43:28, 49:4, 65:2, 76:8, 77:6, 78:13, 81:6,
82:7, 84:9
சிறுபா : 259 முல் 103 70:18, 98:5, மதுரை : 49 பரி : 6:33, 10:14, 12:29, 22:24

வயமான்

ஜங் : 449:2, நற் : 267:12, புறநா : 44:10, 165:8, 266:7

பரி : 20:18, பெரும்பா : 448

குதிரை

குறுந் : 74:1, கலித் : 96 6-16 103:53 அகநா : 1:2, 14:18, 105:10, 143:13, 148:7, 233:6, 309:10, 372:9,

புறநா : 168:14

கலிமா

குறுந் : 173:2, ஜங் : 481:4, 486:5 நற் : 78:9, 121:8, 150:7, 235:9, 361:3 கலித் 75:16, 124:20

அகநா : 64:2, 114:16, 360:11 புறநா : 15:5, 39:12, 55:8, 116:19, 229:21 பதிற் : 42:15, 6நடு:179

கடுமா

குறுந் : 250:4, 336:4 ஐங் 360:4 நற் : 14:11, 381:7 புறநா : 43:11, 53:5, 143:6, 162:7, 167:10, 198:27, 206:6, 265:5, 350:5, 355:5,
378:4, பரி 20:105

பரி

ஐங் : 13:1, 134:1, 474:3

நற் : 121:9, 203:9, 249:7, 270:8 , 307:1

கலித் : 103:18, 121:23, 125:5 , அகநா : 20:15, 100:12, 104:6, 122:19, 180:4, 278:9, 339:1, 346:23

புறநா : 141:3, 146:11, முல் : 102, மதுரை : 440, மலை : 364

பாய்மான்

கலித் : 57:14, பதிற் : 90:36

இவ்வுளி

நற் : 63:9, அகநா 363:1 புறநா : 197:1, 382:4 பெரும்பா : 492

உளை

நற் 185:4, 367:11

புரவி

ஐங் : 422:1

நற் : 81:3, 135:8, 245:8, 380:11, அகநா : 4:8, 36:13, 57:14, 78:22, 80:10, 130:10, 156:1, 160:11, 187:6, 190:14, 270:8, 300:20, 314:8, 334:11, 344:9, 352:12, 354:7, 376:17

புறநா : 2:13, 16:1, 63:3, 178:2, 205:3, 240:1, 299:2, 301:13, 304:3, 368:7, 369:7, 373:14

புதிற் : 41:26, 62:3, 64:9, 80:13, 88:9,

பரி : 9:51, 11:52, 19:13, 32, 20:16, பொருநர் : 165, சிறுபா : 92, பெரும்பா : 27, 320, 488 மதுரை : 323, 387, 391, ஏநடு : 93, பட் : 24:31, 185, 232, மலை : 574

காரி

புறநா : 158:6, சிறுபா : 110

ஓரி

சிறுபா : 10

குருளை

பெரும்பா : 449

ஆ

குறந் : 64:1, 104:3, 210:2, 260:8, 358:6

ஐங் : 87:1, 476:3

நற் : 100:8, 109:8, 179:1, 264:8, 290:2, 291:9, 343:3, 364:9.

அகநா : 7:14, 35:5, 52:6, 64:15, 159:7, 239:5, 342:6, 369:24, 372:11

புறநா : 9:1, 204:7, 261:11, 263:5, 339:1

பதிற் : 55:15, 77:11, 78:14

பெரும் : 244.

ஆன்

குறந் : 80:6, 27:2, 132:4, 190:7, 275:4, 295:4

நற் : 37:2, 69:7, 171:5

கலித் : 103:5

அகநா : 14:9, 393:17, 399:11.

புறநா : 34:1, 138:1, 152:27, 265:4, 269:10, 386:6

குறிஞ் : 217, பட்டி : 201, மலை : 409.

நிறை

குறுந் : 344:5

நற் : 4:9, 92:6, 100:8, 291:8

அகநா : 54:9, 69:8, 97:4, 101:8, 155:7, 225:7, 269:3, 303:18, 309:2, 321:7, 377:5, 390:4, 399:8

புறநா : 224:14, 257:8, 259:1, 260:13, 262:5, 263:5, 269:10, 279:6, 387:24

பதிற் : 27:10 மலை 241, 573

குரால் பசு

குறுந் 224 : 4

புறநா 325 : 3

குரால் நிறக் காளை

கலித் 104:12, 105:14

கோ

கலித் 103:37, 107:3,

கறவை

குறுந் : 108:2 அகநா 63:12, 354:4

புறநா : 264:5, 275:8

பெரும் : 325, நெடு : 10

சேதா

நற் : 213:4, 359:1, அகநா : 79:7, 394:6

மூதா

அகநா 156:4, புறநா : 323:2 பதீர் : 13:6

பெற்றம்

கலித் : 104: 67

நாகு

நற் : 109:4, 110:14, 113:29

அகநா : 249:13 புறநா : 261:13

ஆயம்

புறநா.230: 1, 258: 3,

பகடு

நற் : 290:3 கலித் 65:12 அகநா 17:13, 30:6, 37:11, 41:6, 107:15, 140:14, 159:3, 173:10, 191:7, 295:10

அகநா : 262:2, 329:7, புறநா : 60:9, 90:9, 125:7, 307:9, 383:4, 385:2, 390:22, 391:4, 395:2, 399:28,

பதீர் : 58:16, 71:4 பெரும் : 58, 198, 325 பட்டி : 52, 201

விடை

அகநா : 113:14

காளை

புறநா : 322:1

ஏறு

குறுந் : 74:4, 190:6, 275:3, 321:5 ,344:3, 363:1

ஐங் : 445:3

கலித் : 85:11,101:9,41,47,102:9,29,31,103:17,23,48,63,65,72,104:19,23,31,42,60,63,71,73,105:34,44,47,51,56,106:9,15,
22,25,26,31,36,38,43,47,107:3,4,31,108:11,48,109:4,113:29,116:14

அகநா : 213:6,238:7,248:13,253:13,265:12,291:3,334:1,341:7

புறநா : 1:3,4:4,56:1,102:1,259:1,288:2,289:2,309:4,327:1,339:1,342:13

பதிற் : 13:2,71:13,23:13

மதுரை : 173,732,நெடு : 4 குறிஞ் : 253

மலை : 330,335,408.573

எருது

குறுந் : 86:5,117:4,388:4 உவரி : 39:1

நற் 315:4

கலித் : காரி:101:21,103:12,40,104:9,21,36,74,105:10,39,68

வெள்ளை : 101:27,103:14,104:8,35,105:12 திருமு:151

புகர் : 105:16,66,107:8

புறநா : 289:2,பதிற் : 10:16

கன்று

குறுந் : 27:1,108:2,132:4,260:8

நற் : 171:5,290:2,359:3 அகநா : 9:20,14:11,63:10,64:14,87:2,101:10,131:8,354:3

புறநா : 230 : 1,264:4,275:8,297:4,355:2,319:10,323:2

பதிற் : 71:14 பெரும் : 176,முல் : 12,நெடு : 11,மலை : 339.

குழவி

குறுந் : 64:3, 322:1, 344:5

அகநா : 54:7, 293:12

புறநா : 319:10, பெரும் 244 மலை : 500

மகவை

புறநா 117 : 4

எருமையின் பெயர்கள்

எருமை

ஜங் : 91:1, 92:1, 94:1, 95:1, 96:1, 97:2, 98:1, 99:2, 100:2, நற் : 60:2, 80:1, 260:1

கலித் : 114:13, 147:38, அகநா : 56:3, 91:15, 100:16, 146:3, 165:5, 206:3,

புறநா : 297:1, பதிற் : 13:4

பரி : 8:86, சிறுபா : 42, பெரும்பா : 165, மலை : 563

காரான்

குறுந் : 181:3, 261:3, நற் : 391:4, கலித் : 103:18, அகநா : 46:1,

மையான்

குறுந் : 279:1, அகநா : 41:6, 165:5, 206:3

பெரும்பா : 165

மேதி

மலை : 111

நாகு

கலித் : 114:6,

ஏறு

ஐங் : 93:1, கலித் : 101:25, 103:43, அிகநா : 146:1,

ஒருத்தல்

மலை : 472

போத்து

ஐங் : 91:1, நற் : 330:1, அிகநா : 316:3

பகடு

நற் : 140:6, சிறுபா : 55:190,

கன்று

நற் 80:2

குழனி

நற் : 120:1, 271:1, ஐங் : 92:1-2, பட் 14

ஆட்டின் பெயர்கள்

ஆடு

குறந் : 221:4 நற் : 266:3 அகநா : 331:3

புதிற் : 78:3 மதுரை 428 மலை 416

வெள்ளை

குறந் : 163:1 அகநா 104:9 புறநா : 286:1 பெரும்பா 153 மலை 414

துருவை

நற் : 169:6, 192:4 அகநா : 22:10, 35:9, 274:4, 394:2

பொருநர் : 103 பெரும்பா 153 மலை 217, 414

தகர்

ஐங் : 238:1-2 பட் 77, 14

மேழகம்

பெரும்பா 326

மெவிலை

அகநா : 136:21 புறநா : 33:21, 96:7, 113:1, 261:8, 364:4 பதீர் : 12:17

தீரு 232,மதுரை 754

கிடாய்

அகநா : 156:14-15,

புருவை

நற் : 321:1

மறி

குறந் : 221:2, 263:1 நற் 47:9

அகநா : 94:4, 242:12, 292:4 புறநா : 197:10, 383:20

பரி : 5:62,திரு:218

தொழுதி

நற் 142:7

நாயின் பெயர்கள்

நாய்

குறுந் : 276:1,277:1, கலித் : 23:16 அகநா 28:7, 158:15

பொருநர் : 4:2 சிறுபா 17,132 பெரும்பா 139

வயநாய்

அகநா 118:5, 182:5, 248:2

கதநாய்

கலித் : 14:4:20 அகநா : 107:11, 381:7 நற் 212:5, 252:10

புறநா : 33:1, 205:8 குறிஞ் 240

ஞமலி

குறுந் 179:2, அகநா : 122:9,140:9, 388:14 நற் : 285:5

புறநா : 74:3 பெரும்பா 112, 132, 299 குறிஞ் : 131 பட் 140 மலை 42

எகினம்

நற் 132:5, பெரும்பா 326

முடுவல்

மலை 563

பிணவு

ஜங் : 323:1 நற் 103:6 அகநா : 21:18, 53:6, 285:6, 336:3 மலை 177

கமுதை

அகநா : 89:12, 207:5, 342:12, புறநா : 15:2, 392:9, பதிற் : 25:4, பெரும்பா : 80

நிரை

அகநா : 337:6

அத்திரி

நற் : 278:7, அகநா 120:10 350:6, பரி : 10:16

கமுதையின் பெயர்கள்

காட்டிலும் நாட்டிலும் வாழும் வீலங்குள்

யாணையின் பெயர்கள்

யாணை

குறந் : 1:2, 13:1, 54:3, 75:3, 77:3, 79:1, 91:6, 119:2, 129:6, 136:3, 142:4, 161:7, 169:1, 170:3, 179:6, 215:4, 232:4, 255:5, 258:4, 260:6, 279:6, 331:4, 343:2, 348:2, 359:4, 388:6

ஐங்: 78:2, 304:2, 314:3, 327:2, 352:3, 355:4, 356:2, 377:1, 386:1, 429:4, 444:4, 466:2, 467:5, 498:3

நற் : 7:7, 10:7, 18:8, 41:1, 43:9, 62:2, 65:5, 89:8, 105:4, 108:2, 141:2, 9, 151:3, 171:1, 176:5, 186:3, 194:5, 225:2, 227:5, 232:1, 237:8, 240:9, 247:2, 253:2, 273:6, 279:6, 287:2, 296:2, 299:1, 318:5, 324:4, 333:4, 340:2, 376:1, 381:7, 390:9, 395:4

கலித் : 5:2, 12:4, 13:6, 24:10, 26:23, 38:7, 41:7, 42:7, 49:2, 52:4, 54:14, 56:32, 57:10, 18, 66:3, 97:7, 99:7, 134:3

அகநா : 1:4, 6:9, 13:7, 15:10, 18:4, 24:13, 26:6, 27:7, 36:16, 57:8, 61:9, 63:4, 65:14, 68:19, 82:12, 85:7, 88:9, 91:5, 93:20, 96:13, 100:9, 108:3, 111:4, 115:13, 116:13, 118:8, 119:18, 123:4, 125:8, 128:10, 142:9, 145:7, 148:3, 149:13, 152:21, 157:8, 159:16, 167:11, 172:8, 179:4, 187:18, 199:4, 201:3, 202:3, 205:17, 208:4, 209:8, 213:1, 220:4, 223:7, 232:3, 233:5, 245:11, 247:9, 251:15, 252:3, 265:21, 268:2, 282:3, 290:12, 292:8, 295:6, 296:11, 302:3, 304:17, 307:7, 318:1, 321:1, 323:9, 325:19, 329:19, 332:2, 333:12, 335:4, 347:12, 348:11, 354:1, 357:4, 358:13, 359:10, 362:3, 365:5, 373:3, 375:15, 376:2, 385:3, 387:18, 391:11, 392:2, 13, 398:23

புறநா : 3:11, 5:2, 6:13, 12:2, 19:9, 24:21, 37:12, 39:2, 42:2, 44:5, 53:5, 57:11, 63:1, 66:3, 68:16, 72:4, 73:9, 80:7, 93:13, 101:4, 115:5, 126:1, 129:6, 130:5, 135:12, 137:1, 141:12, 142:4, 145:3, 153:2, 162:6, 165:7, 170:10, 177:3, 178:1, 184:10, 200:7, 201:13, 214:4, 228:10, 229:18, 232:2, 238:9, 247:1, 251:5, 261:7, 270:2, 275:7, 279:4, 287:5, 290:2, 293:1, 303:9, 305:6, 308:5, 316:12, 323:6, 326:14, 333:17, 334:8, 337:15, 339:13, 340:7, 347:11, 348:9, 351:1, 369:2, 371:16, 377:23, 388:15, 390:28, 395:18,

பதீற் : 11:18, 20:12, 21:17, 25:2, 28:2, 29:14, 35:3, 36:6, 38:6, 40:31, 41:8, 46:10, 51:29, 68:9, 69:1, 75:3, 77:12, 78:14, 79:10, 80:1, 82:4, 84:4, 90:57,

பரி : 4:40, 8:17, 19:28, 85, 20:4,

திருமு : 158, சிறுபா : 142:200, பெரும்பா : 134, 352, 394, 436, முல் : 31, மதுரை : 47, 303, 348, 383, 735, 744,

நெடு : 169, குறிஞ் : 35, 171, புட் : 224, 231, 251 மலை : 154, 205, 227, 517, 530

களிறு.

குறந் : 36:2, 52:1, 76:4, 88:2, 112:3, 180:20, 208:2, 244:2, 246:2, 262:8, 292:3, 307:4, 329:3, 346:1, 393:5

ஐங் : 55:1, 218:3, 305:1, 379:2,

நற் : 14:8, 36:3, 47:1, 51:9, 92:9, 103:4, 104:2, 112:3, 114:12, 125:12, 137:7, 144:1, 150:2, 154:4, 182:9, 192:2, 205:4, 222:9, 255:4,

261:6, 284:9, 292:5, 300:11, 302:7, 310:2, 344:10, 351:7, 362:7, 383:4, 389:4, 399:7

கலித் : 2:26, 7:1, 20:4, 25:5, 31:10, 45:12, 55:21, 61:18, 101:36, 103:18, 56, 104:44, 132:5, 135:4, 149:1,

சுகநா : 8:10, 17:16, 21:26, 22:9, 29:3, 32:16, 43:4, 45:4, 46:12, 55:5, 59:9, 62:13, 66:16, 76:3, 78:4, 81:12, 83:4, 99:13, 102:9,

106:12, 109:13, 112:16, 121:6, 132:4, 137:3, 138:11, 152:11, 155:11, 165:2, 166:12, 168:9, 169:3, 176:4, 186:6, 211:4, 212:8, 216:15, 218:1,

221:11, 238:12, 249:8, 257:16, 261:13, 266:3, 276:10, 291:7, 298:10, 301:16, 303:9, 308:9, 15, 309:7, 321:9, 322:7, 328:13,

334:5, 349:11, 360:14, 368:11, 389:20

புறநா : 4:10, 7:1, 9:7, 13:6, 14:1, 15:9, 16:6, 17:17, 22:1-10, 23:2, 26:3, 30:8, 31:8, 35:23, 38:1, 40:11, 46:5, 55:7, 64:3, 69:9, 79:3, 81:1,

94:2, 97:8-9, 98:3, 100:7, 103:7, 109:11, 114:3, 125:9, 127:3, 131:4, 140:8, 148:3, 159:22, 171:10, 190:9, 205:14, 220:2, 227:4, 237:16,

239:15, 240:1, 263:1, 274:3, 277:3, 290:2, 301:6, 302:9, 306:1, 307:2, 310:5, 312:6, 313:4, 332:10, 336:4, 341:17, 342:13, 345:1,

359:13, 361:7, 368:1, 370:16, 387:22, 392:4

பதீற் : 11:6, 12:13, 14:16, 15:4, 16:8, 20:15, 22:18, 26:2, 32:3, 33:3, 35:3, 41:7, 43:25, 44:16, 45:4, 47:2, 49:4, 50:8, 52:1, 53:20,

61:15, 62:1, 64:7, 66:7, 67:7, 70:1, 71:21, 75:1, 76:1, 81:6, 83:3, 84:11, 18, 88:17, 90:7

பரி : 2:33, 12:28, 18:27, 20:105, 22:2,4,

திருமு : 304, பொருநர் 49,142, சிறுபா : 123, பெரும்பா : 27, 187, 372, 396, 499, நெடு : 171, மதுரை : 15, 24, 102, 172, 179, 219, 242, 247, 597, 643, 752, குறிஞ் : 150, 212, 253, பட் : 48, 172 மலை : 129, 211, 260, 384

வேழம்

குறுந் : 37:2, 100:4, 308:3, ஐங் : 239:1, நற் : 39:5, 85:5, 158:6, 202:4, 217:2, 228:6, 336:7, 393:4,

கலித் : 8:4, 40:26, 44:5, 53:3, 80:6, 138:1,

அகநா : 6:8, 12:11, 39:11, 197:14, 272:1, 381:2, 388:23

புறநா : 152:1, 373:2, 394:12, பதீற் : 30:11, பரி : 10:15, 21:2

திருமு : 82, பொருநர் : 126, 172, பெரும்பா : 51, 259, 263 முல் : 69

மதுரை : 257, 392, நெடு : 87, குறிஞ் : 165, மலை : 325, 572

பிடி

குறுந் : 37:2, 111:4, 198:3, 298:7, 307:5, 308:4, 319:3, 346:1, 394:1,

ஐங் : 216:2, 239:2, 416:3,

நற் : 14:9, 36:2, 47:1, 92:7, 107:2, 114:11, 116:5, 137:6, 144:1, 162:11, 186:3, 194:3, 202:4, 222:8, 294:6, 317:1, 330:1, 344:3, 393:2,

399:6

கலித் : 40:26, 41:7, 50:2, 53:2, 54:13, 108:40, அகநா : 8:11, 43:3, 59:7, 68:18, 78:6, 83:3, 85:6, 91:6, 99:13, 113:3, 118:7, 121:5, 137:2,

165:1, 168:9, 177:4, 178:6, 183:8, 189:4, 197:13, 212:9, 221:13, 228:12, 229:4, 269:6, 276:10, 295:7, 298:8, 301:16, 311:1, 321:9,

328:11, 332:8, 334:6, 347:13, 359:10, 368:11, 379:25, 392:2, 398:23

புறநா : 40:10, 44:1, 130:2, 151:4, 181:3, 303:8, 389:9, பதீற் : 43:5, 22, 82:6, பரி : 12:27, திருமு : 304 பொருநர் : 126, சிறுபா : 19,

பெரும்பா : 53, முல் : 69, மதுரை : 634, நெடு : 178, குறிஞ் : 251, மலை : 127, 307

கைவல்மான்

குறுந் : 14:1:4, கலித் 23:1, புறநா : 96:8, பரி:6:33, 11:52

வாரணம்

கலித் : 42:2, 43:1, அிகநா : 172:1, 392:16

குஞ்சரம்

அிகநா : 92:3

நாகம்

அிகநா : 73:12

அடுமான்

புறநா : 213:8

கோட்டுமா

ஜங் : 282:5, நற் : 248:2

மா

குறுந் 319:3, ஜங் 416:3,

மலையமர

நற் : 77:1

கயமர மதமா

பரி : 20:19,

பகடு

புறநா : 16:17

இரும்பிணம்

ஐங் : 239:2, புறநா : 284:6

உம்பல்

மலை 429-430

பிணிமுகம்

பரி : 5:2, திருமு : 247

வேழம் : திருமு. 82, களிறு : பதீற்: 11:6

ஒருத்தல்

குறந் : 396:4, நற் : 126:3, 148:10, 317:2, கலித் : 2:26, 21:2, 46:3, அகநா : 65:207 227:9, 308:1,

மலை : 297

கன்று

அகநா : 118:7, 121:5, 321:9, 347:3, புறநா : 389:9, மலை : 307,

குழனி : குறுந் 394:1, ஐங் : 216:3, நற் : 171:3, அகநா : 229:4, பொருநர் : 125

நிரை

புறநா : 396:30

எலி

குறுந் : 107:3, நற் : 83:6, அகநா : 122:13, புறநா : 190:3, 237:17, 321:5, பெரும்பா : 86

கருப்பை

புறநா : 322:3, 324:7

வெள்ளெலி

அகநா : 133:2

நீரிலும் நிலத்திலும் வாழும் விலங்குகள்

முதலையின்பெயர்கள்

குறுந் : 324:1, ஐங் : 5:4, அகநா : 3:1, 72:8, 80:1, 301:6, பதீர் : 53:8, மலை : 90

கராஅம்

நற் 22:8, கலித் : 103:18, அகநா : 18:3, புறநா : 37:7, 104:4, குறிஞ் : 257

இடங்கள்

குறிஞ் : 257

நீர் நாய்

குறுந் : 364:1 ஐங் : 63:1, நற் : 195:2, 390:2, அகநா : 6:18, 16:1, 336:4, 386:1

புறநா : 283:2

ஆமை

ஐங்: 43:1, 44:1, நற் : 280:6, அகநா : 160:5, 256:2, 306:7, 356:2

புறநா : 42:14, 70:2, 176:3, 212:3, 249:4, 379:5, 387:1, பட் : 64

பார்ப்பு : குறந் : 152:4, அகநா : 160:5-7, பொருந் : 186

கடல்வாழ் விலங்குகள்

பெருமீன் (திமிங்கிலம்)

அகம் : 210:1-7, நற் : 219:6-9, 239:2-4, 388:2-5,

பனைமீன்

மதுரை : 375-379

சுறாமீன்

குறந் : 230:5, 269:3, 318:1, நற் : 111:6-7

அகநா : 190:12 பட் : 86

கோட்டுமீன்

குறந் : 49:5, 304:1-4, அகநா : 10:11, 170:11, புறநா : 399:5

குருகின் பெயர்கள்

குருகு

குறுந் : 5:2, 25:5, 127:1, 163:3, 228:2, 260:1,

ஜங்: 7:4, 17:2, 81:1, 86:1, 144:2, 180:3, நற்: 123:2, 131:6, 159:4, 189:4, 216:7, 291:2, 338:12, 369:2, 372:5, 375:2

கலித் : 121:16, 126:6 அகநா : 40:3, 178:8, 217:11, 235:13, 260:3, 300:4, 306:5, பதீற் : 30:4, 83:2, பரி : 6:76

வெண்குருகு

குறுந் : 113:1, 303:1, 325:5, 381:4

நற் : 31:10, 54:4, 67:3, 138:4, 167:2, 183:9, 199:2, 312:3

அகநா : 13:23, 14:19, 176:9, 226:6, 273:2

பதீற் : 29:6

கருங்கால் வெண்குருகு

குறுந் : 303:1, 325:5, நற் : 4:11, 54:4, 67:3

வெள்ளாங்குருகு

ஜங் : 122:3, 151:1, 152:1, 153:1, 154:1, 155:1, 156:1, 157:1, 158:1, 159:1, 160:1, 184:2,

சிறுவெள்ளங்குருகு

நற் : 70:1

யானையங்குருகு

குறுந் : 34:4, அகநா : 145:15, மதுரை: 670

கூழைக்கடா

நற் : 123:93, 291:1-2,

வரித்தலை வாத்து

ஐங் : 86:1, நற் : 189:3-4, கலித் : 126:6-7,

கொக்கு

குறுந் : 117:1, 122:1,

நற் : 100:1,230:2 258:6, 280:1 326:2

கலித் : 94:18,

அகநா : 120:3, 290:1, 346:3,

புறநா : 277:1-2, 395:36,

பதிற் : 21:27, நெடு : 15

பிள்ளை

புறநா : 342:7,

சேவல்

அகநா : 346:2

நாரை

குறுந் : 114:5,125:5,128:1,166:2,236:5,296:2,349:2

ஐங் : 9:4,70:1,114:3,151:2,152:2,153:2,154:2,155:2,157:2,158:2,159:2,160:2,186:1

நற் : 35:6,91:3-4,7,178:2,263:7-8, கலித் : 126:3,128:6, அகநா : 100:14,190:8,240:2,276:2,360:16,

புறநா : 24:20, 209:1, 354:5, 384:2 பதீர் : 29:4,51:4, பொருநர் : 204,225

செந்நாரை

குறுந் : 103:3,ஐங் : 156:2,

செவ்வரி நாரை

புறநா : 351:9, பதீர் : 23:2, நெடு : 17

நந்து நாரை

பதீர் : 23:21

புதா

புறநா : 39:16

பேடை

நற் : 178:3,263:6,338:10

பெடை

நற் : 91:3

பிள்ளை

ஐங் : 151:1,152:1,153:1,154:1,155:1,156:1,157:1,158:1,159:1,160:1

அன்றில்

குறுந் : 160:1,177:4,301:3, நற் : 124:1-2,152:7,218:11,303:5,335:8, கலித் : 129:12,131:28,137:4,

அகநா : 50:11,120:15,220:14,260:6,305:13,360:12, குறிஞ் : 219-220

சேவல் பெடை

அகநா : 270:13

மகன்றில்

குறுந் : 57:2, ஐங் : 381:4, பரி : 8:44,

அின்னம்

குறந் : 205:2,300:6,304:5, ஐங் : 106:2, நற் : 73:8,356:2, கலித் : 56:15,69:2-7,70:1-6,72:2,147:65-66
அகநா : 234:3,279:15,320:8,334:10, பரி : 3:25,10:44,12:27, நெடு : 92,132, மதுரை : 386

சேவல்

புறநா : 67:1,128:4,

மயிரெகினம்

அகநா : 34:12,

பார்ப்பு

நற் : 356:5

கணந்துள்

குறந் : 350:5, நற் : 212:2

கம்புள் கோழி

ஐங் : 60:1,85:1, அகநா : 356:3, புறநா : 297:7, மதுரை : 254

நீர்க்கோழி

ஐங் : 425:1, புறநா : 395:11

நீலச்சேவல்

ஐங் : 51:1,

சிரல்

அகநா : 106:4, 324:10, நற் : 61:8, 169:4, ஐங் : 447:2, பதீற் : 42:2-4,

சிறுநீல மீள்கொத்தி

அகநா : 286:6, சிறுபா : 179-181, பெரும்பா : 313:314,

சிறுவெண் காக்கை

குறுந் : 246:1, 313:1, 334:1,

ஐங் : 161:1, 162:1, 163:1, 164:1, 165:1, 166:1, 167:1, 168:1, 169:1, 170:1

நற் : 31:2, 231:4, 272:2, 4, 345:4, 358:9

அகநா : 170:10

புள்

நற் : 45:7, 49:4, 117:3, 392:2

கோழி

குறுந் : 157:1, 234:4, 305:6, நற் : 389:8, பரி : 8:19, திருமு : 38, 311, பெரும்பா : 52, பட் : 23, 75

மனைக்கோழி

குறுந் : 139:1, அகநா : 122:15, 187:14, 277:15, புறநா : 395:9, பொருநர் : 223, பெரும்பா : 299

அளகு

பெரும்பா : 256

சேவல்

அகநா : 87:5,103:3-4,122:14,367:12, புறநா : 28:8,326:6,383:1,

பேடை

புறநா : 326:2

கானக்கோழி

குறுந் : 242:1, புறநா : 320:11,395:10, பொருநர் : 222, மலை : 510

கானவாரணம்

நற் : 21:7-8, அகநா : 64:9,192:7, புறநா : 52:16,398:3, திருமு : 218

இதல்

அகநா : 23:3,133:14, புறநா : 319:6,320:11

சிவல் (கௌதாரி)

பட : 77

பூழ்

குறுந் : 68:1

குறும்பூழ் (காடை)

கலித் : 95:6, புறநா : 214:5

புதர்க்காடை

ஐங் : 469:1, புறநா : 321:1,

கருநெஞ்சுக்காடை

பெரும்பா : 205,

வெண்காடை

அகநா : 63:7

பிள்ளை

பெரும்பா : 204

சேவல் பெடை

அகநா : 387:10-12

காக்கை

குறுந் : 210:6, ஜங் : 314:2,391:1, நற் : 258:1,281:1,343:5,367:1-2

அகநா : 313:16,319:1,327:15, புறநா : 238:3,342:1,362:17, பதிற் : 30:39, பரி : 20:87, பொருநர் : 184

கிளி

குறுந் : 133:2,141:1,142:2,198:5,291:2,360:3, ஜங் : 260; 3,282:3,283:3,284:1,285:3,286:2,288:4,289:1,375:3

நற் : 13:9,25:6,102:1,104:6,147; 3,194:10,209:6,259:4,288:9, 301:5,304:3,306:2,317:4,328:3,368:1,389:6,

கலித் : 13:18,37:13,50:9,55:14,72:4,

அகநா : 12:7,28:12,32:5,34:13,37:8, 38:12, 49:1, 118:13,126:7, 192:5,302:11,308:10, புறநா : 138:9,395:14, பதிற் : 78:6, பரி : 9:42

பொருநர் : 34, மதுரை : 291, குறிஞ் : 44,101, பட் : 150,264, மலை : 329

கிள்ளை

குறுந் : 67:1, ஐங் : 281:2, 287:2, 290:2, நற் : 143:5, அகநா : 28:10, 242:6, 324:3, 369:4, 248, பெரும்பா : 227, 300

செவ்வாய் பாசினம்

நற் : 134:4, 206:4,

பிள்ளை

அகநா : 324:4

கின்னரம்

பெரும்பா : 493:494

குயில்

குறுந் : 192:3, ஐங் : 341:2, 346:3, 369:5, நற் : 9:10, 97:3, 118:3, 157:5, 224:5, 243:4, 246:4,

கலித் : 28:8, 30:8, 33:25, 27, 34:8, 35:7, 36:8, 92:63,

அகநா : 25:6, 97:23, 229:19, 237:5, 279:12, 297:8, 317:16, 341:2, 355:1, புறநா : 269:1, பதிற் : 78:6, பரி : 15:41, சிறுபா : 4, பட் : 55

கோகுலம்

பரி : 9:65,

பேடு

ஐங் : 62:2

சூரிஇ

மனைக் சூரிஇ

சூறுந் : 46:1, புறநா : 318:4, நற் : 181:1-2

ஊர்க் சூரிஇ

சூறுந் : 85:2-3, ஐங் : 295:4, நற் : 231:6

மலைக்குரிஇ

சூறுந் : 72:5, அிகநா : 303 :10-11, 388:4-5, புறநா : 19:8, பரி : 18:47

தூக்கணங்சூரிஇ

சூறுந் : 374:5-7, நற் : 366:9, புறநா : 225:11

கூகையின் பெயர்கள்

கூகை

சூறுந் : 153:1,393:3, நற் : 83:3,218:8, அிகநா : 122:13,148:9,158:13,

புறநா : 238:3,240:7,261:12,356:2,359:2,362:16,364:12, புதிற் : 22:36,44:18, திருமு : 49, மதுரை : 170, பட் : 258,268

சேவல்

நற் : 218:3,

சூரால்

நற் : 319:4, அிகநா : 265:19, புறநா : 280:5, மதுரை : 170

குடினை

ஐங் : 291:1, நற் : 394:2, அகநா : 9:13, 19:5, 89:3, 283:6, புறநா : 170:7, 370:6, பொருநர் : 210 மலை : 141

ஆண்டலை

கலித் : 94:6, பதிற் : 25:7-8, பட் : 258

ஊமன்

குறுந் : 224

முரல்வாய் முதுபுள்

அகநா : 260:12

பருந்தின் வகைகள்

பருந்து

குறுந் : 207:3, 283:7, 285:7-8, ஐங் : 321:1, நற் : 3:1, 14:17, கலித் : 106:27,

அகநா : 19:2, 21:15, 27:14, 33:5, 44:11, 79:11-12, 81:9, 97:7, 299:6, 342:8, 397:13

புறநா : 3:22, 43:5, 62:6, 150:1, 179:11, 271:7, 288:9, 343:15, 370:7, பதிற் : 12:19, 30:39, 51:32, 74:15, 77:9

பெரும்பா : 117, மதுரை : 231, 502, பட் : 233, மலை : 489

செம்பருந்து

அகநா : 117:6-7

தேன்குடிச்சான் பருந்து

நற் : 168:3-6

சேவல்

அகநா : 363:13, பதீர் : 35:5, பரி : 1:11,3:19,4:36,13:41, மலை : 147

புள்

பரி : 13:4, தீருமு : 151

பேடை

அகநா : 33:6,79:12, புறநா : 370:8

எருவை

நற் : 298:4,352:4, அகநா : 31:5,51:5-6,77:11,97:7,111:12,161:6,193:5-6,215:2,285:11,291:10,297:17,375:8,381:10,

புறநா : 64:4,224:8,370:26,373:38, பதீர் : 67:9,

சேவல்

புறநா : 238:2, பதீர் : 36:9

பேடை

அகநா : 31:5

பாறு

நற் : 329:4, அகநா : 175:5,247:11, புறநா : 359:1,360:15

கழுஞ்

ஐங் : 314:2, புறநா : 370:25

பொகுவல்

புறநா : 238:2

எழால்

குறுந் : 151:2, அகநா : 103:1-5, பதீற் : 36:10 (குடுமி எழால்)

புறவு (புறர்)

குறுந் : 174:3, கலித் : 11:14, 56:16, நற் : 66:5, 71:7-9, 162:1, அகநா : 287:9, 307:14, 315:10,

புறநா : 39:1, 43:6, 46:1, 319:6, பெரும்பா : 192, 193, 496, நெடு : 45

சேவல்

குறுந் : 154:3, நற் : 71:8-9, 162:2, 189:8, 384:1, அகநா : 47:11, பெரும்பா : 439, நெடு : 45,

பெடை

குறுந் : 79:4, 154:4, 285:5, நற் : 314:11, கலித் : 11:13, அகநா : 271:2, 307:14, நெடு : 46

பேடை

நற் : 162:1, அகநா : 310:15

மணிப்புறா

அகநா : 167:14

வரிப்புறா

நற் : 305:7, அகநா : 271:1, பதிற் : 39:10-11,

புள்

புறநா : 37:5

போகில்

ஐங் : 303:1-2, 325:1-2 அகநா : 129:7-9

மயிலின் பெயர்கள்

மயில்

குறந் : 183:6, 184:5, 225:6, 249:1, 264:3,

ஐங் : 8:4, 250:2, 258:2, 291:1, 292:1,

நற் : 13:8, 224:4, 248:8, 262:2, 265:8, 305:2,

கலித் : 27:13, 30:6, 33:18, 36:2, 55:13, 56:15, 57:2, 103:59, 108:38, 128:16, 137:6

அகநா : 63:5, 69:17, 82:9, 145:14, 149:15, 152:14, 158:5, 198:7, 281:4, 334:14, 344:16, 352:4, 358:2, 368:7, 369:4, 378:5, 385:1, 392:17

புறநா : 116:10, 120:6, 145:1, 146:8, 252:4, 264:3, 318:2, 373:10, 395:13,

பரிபா : 6:4, 8:67, 9, 41, 11:41, 15:40, 19:7, 20:69

சிறுபா : 16, 85, 165, 264, பொருநர் : 47, 190, 212

மதுரை : 333, 608, நெடு : 99, பட் : 149,

மஞ்ஞைஞ

குறுந் : 38:1, 105:3, 194:3, 251:1, 391:7

ஐங் : 295:3, 296:2, 298:1, 299:5, 371:1, 413:2, 492:1

நற் : 264:4, 276:6, 288:3, 357:6

அகநா : 85:11, 108:12, 177:10, 242:4, 272:18, 304:12, 393:22

புறநா : 13:11, 50:2, 60:4, 127:4, 133:5, 141:11, 260:26, 344:1

பதிற் : 27:8, 90:42

பரி : 17:19, 48, 18:17, 21:32

திருமு : 122, 205, 310, பெரும்பா : 331, 495, முல் : 84 குறிஞ் : 169, 191, 250 மலை : 235, 509

தோகை

குறுந் : 26:2, 347:3,

ஐங் : 293:4, 294:1, 297:1, 300:1, 431:3

நற் : 396:5

அகநா : 194, 266:18,

பெடை

அகநா : 177:10, புறநா : 120:6

வாங்கா

குறுந் : 15:1-3

வானம்பாடி

ஐங் : 4:18:1, அிகநா : 67:1-2, புறநா : 198:25,(துளிநசை புள்ளினம்) குறிஞ் : 46, (விசும்பாடு பறவை)

மிசைபாடும்புள்

கலித் : 46:20,146:53

தற்பாடி

பட் : 3-4

வாவல்

குறுந் : 172:1,352:2, ஐங் : 339:3,378:2, நற் : 87:1,218:3,279:3, அிகநா : 57:1,244:1-3, புறநா : 370:11, பெரும்பா : 20

வண்டினங்களின் பெயர்கள்

பறவை

பதீற் : 66:16

தாதுண் பறவை

ஐங் : 82:3, கலித் : 22:7, அிகநா : 4:11

தாது

ஐங் : 406:4,417:4,

அறுகாற் பறவை

நற் : 55:5,185:9, புறநா : 70:11, பெரும்பா : 183 (பல்காற்)

வீதேர் பறவை

அகநா : 371:13

யாழிசைப்பறவை

அகநா : 332:8

புள்

குறுந் : 320:6, நற் : 227:7

வண்டு

குறுந் : 21:1,30:5,220:6,254:1,260:2,306:5,370:2,

ஐங் : 40:1,67:4,89:3,90:1-2,93:5,126:2,172:2,226:3,240:2,254:3,256:2,267:3,369:1,370:2,447:3,489:1,494:1,

நற் : 27:2, 30:3, 97: 8, 105:9, 118:9,176:8,187:8,190:5,197:7,

211:8,235:8,238:3,244:3, 245:3,249:6,259:6,270:2,290:9,

299:4,323:9,342:8,344:7,348:6,366:6,399:3,

கலித் : 26:9,28:12,30:3,32:9,33:5,34:6,35:9, 36:3,40:25,43:2,48:3,66:2,71:3,77:17,79:16,80:25,92:29,30,40,53,93:1,

அகநா : 1:1,22:13,37:7,38:1,40:5,41:13,46:6,59:1,60:10, 71:3,74:8,94:6,104:2,128:9,130:12,131:3,148:3,149:17,166:6,
 170:6,181:23,183:12,191:3,198:8,231:14,240:12,250:3,260:2,262:16, 269:12,298:13,302:6,
 317:10,324:11,332:14,335:18,340:18,348:5,355:5,360:5,368:15,370:10,379:10
 புறநா : 24:10,69:20,227:9,244:2,261:2,263:4,338:3
 பதிற் : 14:14,23:2,31:7,46:4,51:6,62:18,70:6,81:27,82:6,
 பரி : 8:23,36,9:43,11:18,14:4,16:16-17,17:10,20:23,21:35,22:39
 திருமு : 76,199, பொருநர் : 39,97,211, பெரும்பா : 481, முல் : 8, நெடு : 33, மதுரை : 253,475,574, மலை : 30,56,466,486
 இருஞ்சிறைத் தொழுதி
 அகநா : 88;11,132;10,
 ஈயல் மூதாய்
 நற் : 362:5, கலித் : 85:10, அகநா : 8:1,14:13,74:4,139:13,283:15,304:15,374:11-12,394:2-5, புறநா : 51:10,119:3

மின்மினி

அகநா : 67:16,

சிதர்

நற் : 66:2,297:7, கலித் : 34:12, அகநா : 25:9,41:3,99:3,277:18,317:7,

சிள்வீடு

நற் : 252:2, அகநா : 89:6,145:2,303:17-18,

சிதடி

பதீர் : 23:2,58:13,

சுரும்பு

ஐங் : 65:2,239:1,342:2,383:1,416:2, நற் : 168:1,214:4,366:6, கலித் : 28:16,34:6,16,36:3,45:16,64:11,85:14,
அகநா : 136:28,152:17,161:10,180:6,213:5,237:4,242:2,257:7,290:14,304:11,319:10,345:12,381:15,
புறநா : 65:3, பதீர் : 81:24, பரி : 7:62, திருமு : 43,203, சிறுபா : 24,87, மதுரை : 566,596

தும்பி

குறுந் : 2:1,21:6,239:4,392:1, ஐங் : 215:1, நற் : 17:10,25:3,35:3,277:1,
கலித் : 29:16,30:4,33:23,36:4,43:9,46:2,78:2,9,98:2,105:4,2,106:48,118:11,119:8,123:2,5,127:3,131:9,134:7,
அகநா : 108:16,138:18,223:11,225:5,245:16,291:11,317:12,388:8
புறநா : 280:2, பரி : 8:23,11:132,18:36,19:30,21:34,22:41, சிறுபா : 77 மதுரை : 655

தேம்பாய்

குறுந் : 116:1, நற் : 20:3, அகநா : 153:16

தேனி

ஐங் : 292:1, கலித் : 26:13,48:2,92:66,131:45,

மா

அகநா : 21:2, 162:12,

கள்

புறநா : 39:14

மினியு

கலித் 26:3, 33:23, 35:2, அகநா : 102:10, 159:16, 207:8, புறநா : 22:6, 308:2, பதிற் : 89:3, பரி : 8:23

னியு

அகநா : 59:9, 78:3, புறநா : 93:12, பதிற் : 12:12, 50:18, 60:14, குறிஞ் : 111

செங்கட் சேவல்

சிறுபா : 184

பிரசம்

கலித் : 48:2, மதுரை : 717

பேடை

நற் : 277:9

இருதலைப்புள்

அகநா 12,

கலித் 89